

Ảnh Hậu Thích Ăn Hàng

Contents

Ảnh Hậu Thích Ăn Hàng	2
1. Chương 1: Từ Biệt	2
2. Chương 2: Trọng Sinh	5
3. Chương 3: Đường Đại Nam Thần	8
4. Chương 4: Đùi Vàng Xuất Hiện	11
5. Chương 5: Thổ Lộ	15
6. Chương 6: Theo Đuổi Đùi Vàng	18
7. Chương 7: Nam Thần Xuống Bếp	21
8. Chương 8: Oan Gia Ngõ Hẹp	24
9. Chương 9: Ngõ Hẹp Tương Phùng	26
10. Chương 10: Giương Mắt Đờ Đăn.jpg	28
11. Chương 11: Cua	31
12. Chương 12: Lúng Túng	34
13. Chương 13: Đại Bài Phát Ngôn	36
14. Chương 14: Mỹ Nhân Linh Động	39
15. Chương 15: Âm Dạ	41
16. Chương 16: Nguy Cơ	43
17. Chương 17: Ôm Kiểu Công Chúa	48
18. Chương 18: Một Ngày Ở Chung	51
19. Chương 19: Yên Hội	54
20. Chương 20: Sơn Thôn - Phần 1	58
21. Chương 21: Sơn Thôn - Phần 2	61
22. Chương 22: Sơn Thôn - Phần 3	65
23. Chương 23: Sơn Thôn - Phần 4	69
24. Chương 24: Sơn Thôn - Phần Cuối	73
25. Chương 25: Hộ Thê Cường Ma	76
26. Chương 26: Nhớ Em	80
27. Chương 27: Ngọt Ngào	83
28. Chương 28: Ôn Nhu	86
29. Chương 29: Hôn	90
30. Chương 30: Hành Động Ngốc Nghếch	95
31. Chương 31: Tiêu Rau Diếp Đắng	100
32. Chương 32: Quán Ăn Ven Đường	105
33. Chương 33: Phó Phu Nhân	110
34. Chương 34: Cường Hôn	115
35. Chương 35: Tình Dịch Rút Lui	120
36. Chương 36: Ảnh Hậu Và Tai Nạn	124
37. Chương 37: Hành Toàn Và Buồng Tay	129
38. Chương 38: Mang Thai ?	131
39. Chương 39: The End	134

Ảnh Hậu Thích Ăn Hàng

Giới thiệu

Thể loại: Trọng sinh, showbiz, HEConverter: Anrea96Editor: Thảo hiền lànhĐộ dài: 39 chươngCổ Sinh Sinh đã biết tin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-hau-thich-an-hang>

1. Chương 1: Từ Biệt

“Cháy rồi! Mau dập lửa!”

“Bên trong còn ai không? Cứu người trước đi!”

Ánh lửa soi sáng một vùng trời, tầng tầng lớp lớp khói dày đặc tỏa ra từ ngọn lửa dữ tợn đang bao vây một tiểu khu xa hoa thuộc thành phố S. Trong không khí hỗn loạn, tiếng còi hú phát ra từ xe cứu thương và xe cứu hỏa hòa cùng với tiếng khóc thét của những đứa nhỏ giữa đêm mùa hè nóng rực trở nên chói tai đến đỉnh điểm.

Mà bên trong một căn hộ tư nhân đối diện cách nơi xảy ra sự cố không quá năm trăm mét, Cổ Sinh Sinh vừa ăn kem ốc quế vừa nhàn nhã tựa vào ban công quan sát toàn bộ sự việc, thoát nhìn những điều đang xảy ra chẳng hề liên quan đến mình.

“Ừm” Cổ Sinh Sinh vươn đầu lưỡi liếm một ngum nhỏ kem sắp chảy, nghe thấy tiếng mở cửa sau lưng, cô nâng mắt nhìn thoáng qua ánh lửa xa xa, nhếch nhếch khóe miệng.

Cổ Sinh Sinh không quay đầu lại, cô biết người đến là ai, lúc mở khóa đều chuyển chìa khóa hơn một vòng sau đó quay ngược lại một chút, đây là thói quen chỉ hần mới có.

“Sênh Sênh.”

Bước chân mang theo hơi thở đàn ông lạnh buốt thấu xương, Quý Trầm từ phía sau ôm lấy Cổ Sinh Sinh, đem cằm tựa trên đỉnh đầu cô, theo trình tự mở miệng nói: “Công ty có chút việc, qua đợt bận rộn này anh sẽ bồi thường cho em, chúng ta về nhà thăm bà nội được không nào?”

Nhiệt độ cơ thể đàn ông bị ngăn cách bởi lớp quần áo vẫn không ngừng cuộn cuộn truyền đến, sau lưng là một mảng ấm áp.

Cổ Sinh Sinh buông mi nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay của Quý Trầm, còn kém bảy phút nữa là mười một giờ.

“Cháy kia, Quý Trầm, anh nhìn xem.”

Cổ Sinh Sinh ngữ điệu bình thản, Quý Trầm không nghe thấy vẻ tức giận từ trong lời nói của cô, thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, khoảng thời gian này hần liên tục về muộn mấy đêm, cô lại không bắt mặn, tuy rằng trong lòng hần có chút nghi ngờ nhưng tránh không được có vài phần đắc ý.

Hần thầm nghĩ, sợ cái gì, bất quá thì thiếu một người phụ nữ trong vòng tay mà thôi.

Quý Trầm nhìn theo tầm mắt Cổ Sinh Sinh, đến lúc tầm mắt cố định, Cổ Sinh Sinh cảm nhận được hô hấp phía sau bị kìm hãm rõ ràng, cánh tay ôm cô cũng chặt thêm vài phần.

Cổ Sinh Sinh mỉm cười, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Quý Trầm “Quý Trầm, anh khiến em đau đấy, làm rơi kem rồi.” Cô vốn xinh đẹp, một lời oán trách ra khỏi miệng, khóe mắt đuôi mày đều mang ý vị ngọt ngào.

Cổ Sinh Sinh nhàn nhã se se một loạn tóc “Đã trễ thế này, anh nói Lương Mộ Hề lúc này ở trong phòng ngủ hay là ở chỗ nào khác nhỉ?”

Lương Mộ Hề, bạn gái cũ của Quý Trầm, ba năm trước đột nhiên rời khỏi Trung Quốc đến Hollywood phát triển, một đoạn thời gian trước lại đột nhiên trở lại, vừa khéo trú ngụ ở nơi dưới mí mắt Cố Sinh Sinh, đương nhiên Quý Trầm sẽ không nguyên ý kể cho cô nghe, nay tình thế nghĩ đến, Cố Sinh Sinh dĩ nhiên có thể biết rõ lý do Lương Mộ Hề đột nhiên rời khỏi cũng như đột nhiên trở về. Mặc dù không quay đầu lại, cô cũng biết giờ phút này sắc mặt Quý Trầm xanh mét cỡ nào, cô không trông đợi câu trả lời của hắn, cô đã biết đáp án chỉ là không muốn tiếp tục lừa mình dối người thôi.

Cô không yêu Quý Trầm.

Cố Sinh Sinh đời này chỉ thích một người – là Phó Thanh, thích từ lúc mười sáu tuổi đến hai mươi bốn tuổi, lúc đó Cố Sinh Sinh còn là một cô gái nhà nghèo phải chạy đôn chạy đáo kiêm nhiệm những công việc lặt vặt bao gồm cả giữ trẻ để kiếm tiền trang trải cuộc sống. Mà Phó Thanh lại là đại nhân vật danh chấn phong vân, gia cảnh phẩm hạnh bề ngoài đều vượt trội, bên cạnh lại có một thanh mai xứng đôi vừa lứa. Phó Thanh đối với Cố Sinh Sinh lúc đó mà nói, rất khó xảy ra mối quan hệ gì.

Tình yêu đơn phương hèn mọn kéo dài cho đến ngày Phó Thanh gặp tai nạn trên biển, thân xác chìm đắm dưới đáy đại dương, từ đó về sau, tim cô cũng chết lặng.

“Cố Sinh Sinh! Cô!”

Quý Trầm mạnh mẽ đẩy cô ra, Cố Sinh Sinh đứng không vững lao đảo một cái, ngực đụng vào tượng đá cẩm thạch bên cạnh ban công, cú va chạm khiến lồng ngực cô đau đớn muốn nứt xương, nhưng cô lại cảm thấy thoải mái, hắn và cô, rốt cuộc cũng đến thời khắc xé rách da mặt nhau rồi.

Nhìn tay Quý Trầm ở giữa không trung, Cố Sinh Sinh cười như không nói: “Sao hả, muốn đánh tôi sao? Sao không xuống tay đi? Là sợ tôi mách bà nội à? Chẳng lẽ anh không muốn trút giận thay cho người phụ nữ anh yêu? Hay là nói, quyền lợi tiền tài tôi có thể cho anh so với Lương Mộ Hề càng quan trọng hơn?”

Cô từ từ châm ngòi, từng câu từng chữ đâm thẳng tim Quý Trầm, tâm tư giãy dụa một lát, Quý Trầm cuối cùng vẫn thả tay xuống, cô nói đúng, mặc dù hắn thật sự yêu Lương Mộ Hề, nhưng Diêu thị với hắn mà nói, càng thêm quan trọng.

Quý Trầm ra vẻ muốn ôm cô, lại bị Cố Sinh Sinh né tránh, Quý Trầm bất đắc dĩ, đành phải nói lời mềm mỏng dỗ dành, “Sinh Sinh, đừng quậy.”

“Sinh Sinh, tin anh, anh sẽ không phụ lòng em.” Hắn vẫn giãy dụa, cầu nguyện cô chỉ mới hoài nghi mà thôi.

Việc đã đến nước này, Quý Trầm còn ngoan cố cứng đầu, Cố Sinh Sinh không khỏi buồn cười, “Quý Trầm, tôi nói giỡn thôi, anh yêu tôi như vậy, tôi làm sao dám chọc giận anh, yên tâm đi, Lương Mộ Hề không ở trong phòng đâu.”

Lừa là do cô phóng, cô cũng xác định Lương Mộ Hề không ở trong phòng, cô làm thế chỉ vì trả thù cho bỏ ghét chứ không hề muốn lấy mạng Lương Mộ Hề. Quý Trầm lừa dối, Lương Mộ Hề khiêu khích, cô chỉ tuân thủ theo câu nói “có thù tất báo”, tuy rằng cô bình thường vô tâm vô phách, nhưng nếu chạm đến ranh giới, cô cũng không khoan tay để yên mặc cho người ta khi dễ.

Nghe vậy, trên mặt Quý Trầm lộ vẻ vui sướng khó dấu, nhưng lời kế tiếp Cố Sinh Sinh thốt ra lại làm cho hắn rơi vào khoảng tối.

“Quý Trầm, anh đánh giá cao khả năng kiểm soát cảm xúc của phụ nữ rồi, anh cho rằng Lương Mộ Hề nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh không làm gì cả, nhìn tôi và anh cùng ra cùng vào cửa án tử mi, chờ đến lúc anh cưới tôi, kế thừa Diêu thị sau đó ly hôn, rồi cưới cô ta sao?” Thì ra cô biết tất cả, Quý Trầm nháy mắt mặt xám như tro tàn, “Sinh Sinh..... Anh”

Hắn còn muốn giải thích, Cố Sinh Sinh lại không nguyên ý cho hắn cơ hội, “Quý Trầm, kết thúc rồi, chúng ta tốt tự tốt tán đi, tôi sẽ không nói bất cứ lời xằng bậy nào trước mặt bà nội, nếu anh còn muốn kế thừa Diêu thị, phải xem khả năng của anh rồi.”

Cô mệt mỏi, cô quả thật không có cảm tình với Diêu gia, cô cũng không hề yêu Quý Trầm, chỉ là hận hắn dám lợi dụng cô, hiện tại nói rõ ràng, cô cũng không định tiếp tục dây dưa với Quý Trầm và cả Diêu gia.

Cô đã ba mươi tuổi, cũng phải đối mặt với hiện thực, cô từng nghĩ, Quý Trầm là đối tượng không tệ, không bằng đời này cứ như thế, tuy rằng cô không yêu hắn, nhưng cô sẽ cố gắng làm một người vợ có trách nhiệm đền đáp hắn.

Nếu cô không phát hiện Quý Trầm lợi dụng mình, nếu Quý Trầm thật sự thích cô như hắn thường biểu hiện, đương nhiên, trên đời này không có nếu nhiều như thế, Quý Trầm đã lừa gạt cô, Cố Sinh Sinh đời này ghét nhất là bị lợi dụng, nay mới phát hiện, cô kiếp này vẫn luôn bị lợi dụng.

Lại nói tiếp cô còn phải cảm tạ Lương Mộ Hề đã giúp cô nhìn rõ toàn bộ, nhớ đến buổi sáng hôm nay Lương Mộ Hề không coi ai ra gì vênh mặt hất hàm, Cố Sinh Sinh cũng không biết trong lòng nên có cảm xúc gì. Trước đây cô và Lương Mộ Hề đều là tiểu hoa đán cùng thời, Cố Sinh Sinh dựa vào hai nhà Diêu Quý tăng sáng tỏ độ, trong thời gian ngắn Cố Sinh Sinh đã là nhân vật nổi bật có một không hai, còn Lương Mộ Hề khi đó vẫn đang khổ cực vất vả dốc sức làm việc.

Nhưng sau khi Cố Khương qua đời, Cố Sinh Sinh liền vô tâm với sự nghiệp diễn viên, muốn diễn thì diễn, không muốn có khi biến mất mấy tháng không thấy bóng dáng, dần dà công ty cũng không trọng dụng cô nữa, sự nghiệp của Cố Sinh Sinh dừng lại ở hạng hai, thế nhưng hôm nay Lương Mộ Hề đã bước chân trên con đường trải đầy hoa hồng, đến trình độ chạm tay có thể bỏng, chỉ sợ Cố Sinh Sinh cố gắng mười năm cũng không đạt được.

Một tay bài tốt lại đánh cho nát bét.

Lương Mộ Hề đứng trên cao nhìn xuống Cố Sinh Sinh trước mặt, xung quanh không có người, nói: “Cố Sinh Sinh, cô không thể so với tôi đâu, cho dù là dung mạo, tuổi trẻ hay là tình cảm của Quý Trầm.”

Nhìn lông mi uốn cong tinh xảo của Lương Mộ Hề, thâm tâm Cố Sinh Sinh đột nhiên dấy lên ý chí chiến đấu đã lâu chưa từng xuất hiện.

Cô nói: “Lương Mộ Hề, nhưng mà những thứ hôm nay cô có được, đều do tôi không muốn mới tới lượt cô, về phần Quý Trầm, đến tư cách để hắn lợi dụng cô cũng không có.”

Cố Sinh Sinh, nguyên danh Diêu Sinh, kỳ thật là con gái ruột của thương nhân có tiếng ở thành phố S hiện nay Diêu Văn Sâm, mẹ cô Cố Khương và Diêu Văn Sâm chưa kết hôn đã sinh cô ra, ai ngờ gã đàn ông này lại phụ lòng bà, xoay người liền cưới tiểu thư thiên kim nhà giàu, từ đó chẳng hề quan tâm đoái hoài gì tới mẹ con cô. Bà nội Cố Sinh Sinh đối với Cố Khương tuy không có tình cảm gì, nhưng đối với cháu gái nhu thuận đáng yêu lại thương yêu vô bờ, vì vậy kịch liệt phản đối hành vi của con trai, ép buộc hắn đem cháu nội về.

Muốn bắt con gái lìa khỏi vòng tay mẹ, Cố Khương đời nào khoan nhượng, lấy cái chết đe dọa Diêu Văn Sâm, Diêu Văn Sâm sợ xảy ra chuyện khó xử lý đành phải lừa mẹ hắn nói Diêu Sinh nhiễm bệnh chết non.

Cố Khương sợ Diêu gia cướp con, đành phải mang theo Cố Sinh Sinh tuổi còn nhỏ rời khỏi thành phố S.

Cố Sinh Sinh từ nhỏ cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, sau này lớn lên hiểu chuyện Cố Sinh Sinh đồng ý nghe mẹ sửa lại tên, theo họ mẹ, từ nay dứt bỏ mối liên hệ cuối cùng giữa cô và người đàn ông kia.

Nhắc đến cũng buồn cười, vợ của Diêu Văn Sâm chỉ sinh một người con duy nhất lại chết yểu, ba năm trước Diêu gia muốn liên thủ với Quý gia, mượn thế lực Quý gia mở rộng thị trường, hào môn liên kết tốt nhất chính là cưới hỏi, Quý gia có đứa con trai độc tôn Quý Trầm, chỉ tiếc Diêu gia không có con gái để gả, lúc này hắn mới nhớ tới con gái bị hắn vứt bỏ nhiều năm, xuất phát từ ấy nấy, biết con gái còn sống, Diêu thị mở lời, nếu muốn kế thừa Diêu thị, nhất định phải cưới Cố Sinh Sinh làm vợ.

Chỉ vì một câu nói, đem Quý Trầm, Cố Sinh Sinh cùng Lương Mộ Hề cột chung một mắc nối.

Mà lúc này Cố Khương bệnh nặng, vét hết tiền tiết kiệm của hai mẹ căn bản không đủ gánh vác chi phí trị liệu đắt đỏ, Cố Sinh Sinh cơ duyên xảo hợp tiếp xúc giới văn nghệ, dốc sức làm việc. Giới giải trí là một phương nhuộm đa sắc màu, tuy rằng nổi tiếng tùy mệnh, thế nhưng đây đích thị là con đường rất nhanh kiếm ra tiền.

Diêu Văn Sâm thừa dịp Cố Sinh Sinh quay phim không ở bên cạnh chăm sóc Cố Khương, xuất tiền trị liệu cho Cố Khương đang nằm viện, Diêu Văn Sâm hứa hẹn với Cố Sinh Sinh, nhất định sẽ dốc hết khả năng

chữa trị cho Cố Khương, lấy việc chữa trị cho bà uy hiếp cô. Cố Sênh Sênh chỉ là diễn viên nhỏ mới gia nhập ngành giải trí, cô căn bản không thể bảo đảm phí chữa bệnh mẹ, nghĩ kĩ, đáp ứng Diêu Văn Sâm, qua lại với Quý Trầm.

Cố Sênh Sênh nguyên bản nghĩ rằng, chỉ cần Cố Khương hết bệnh cô sẽ tìm cơ hội mang mẹ rời khỏi Diêu gia, Diêu Văn Sâm quả thật thực hiện lời hứa, nhưng mà từng bó lớn bó lớn tiền nện xuống vẫn không thể trị khỏi bệnh cho Cố Khương, đoạn thời gian u tối đó, Quý Trầm ngày đêm ở bên cạnh cô, chu đáo hỏi han ân cần, Cố Sênh Sênh không phải không cảm động, không thì cô sẽ không mặc kệ bản thân trầm luân trong ngực Quý Trầm, mà không dứt ra.

“Quý Trầm, tôi đi đây, anh tự lo cho bản thân, sau này ra đường nếu có chạm mặt cứ xem như chưa từng quen biết.” Cố Sênh Sênh buông mi, đi ngang qua bên người Quý Trầm.

Quý Trầm muốn đưa tay giữ chặt cô, bàn tay đến một nửa cuối cùng thu trở về, vẻ mặt Cố Sênh Sênh quá mức quyết tuyệt, Quý Trầm nghĩ chỉ sợ lúc này Cố Sênh Sênh mới chân chính là Cố Sênh Sênh, hẳn chưa bao giờ nhìn thấu cô, cô luôn ngụy trang quá tốt, mặt ngoài thoát nhìn vô tâm vô phể kỳ thật trong lòng luôn có một cân đòn, cho dù là hẳn, cũng chưa từng bước vào tâm trí cô.

Rương hành lý đã thu dọn sẵn, Cố Sênh Sênh kéo hành lý ra khỏi phòng, quay đầu nhìn thoáng qua căn phòng tràn ngập kỷ niệm, còn có người đàn ông này, bây giờ cô thật sự muốn nói từ biệt..

Sau này, cô muốn chăm chỉ làm việc, quay lại nhặt lên sự nghiệp từng bị cô vứt bỏ, tuy cô không còn trẻ, không thể cùng đồng đạo tiểu hoa khóm nụ cạnh tranh, nhưng đường đời còn dài, là phụ nữ, không nên xem tình yêu là tất cả, cô muốn sống thật sảng khoái.

Đúng, cuộc sống của cô còn dài, ít nhất, trước khi như con vịt cạn rơi xuống hồ cô thật sự đã nghĩ như vậy. Thời điểm nước tràn vào lỗ tai, lỗ mũi, khoang miệng, cảm giác vô lực tràn đầy, ý niệm cuối cùng của Cố Sênh Sênh là: Tôi không cam lòng.

2. Chương 2: Trọng Sinh

“Sênh Sênh! Khoan ăn đã! Trước hết nghe mẹ nói xong đã nào!”

Một người phụ nữ trung niên vẻ mặt ủ rũ ngồi phía đối diện, tóc búi sau đầu, cặp mắt sòng mũi có vài phần tương tự Cố Sênh Sênh, quần áo tuy giản dị nhưng tinh tươm sạch sẽ, lộ ra mấy phần đoan trang ưu nhã, có thể thấy được thời trẻ là một mỹ nhân hiếm có.

Người phụ nữ này là Cố Khương, người mẹ kiếp trước của cô, không sai, Cố Sênh Sênh cô trọng sinh rồi, đến ngay thời điểm 22 tuổi.

“Không phải mẹ cố chấp, chỉ là giới giải trí rất phức tạp, nào có tốt đẹp gì đâu, nhà mình không tiền lại không quyền, mẹ sợ con sẽ bị khi dễ, đời này mẹ không hy vọng xa vời gì, chỉ mong con có thể bình an yên ổn, cái gì cũng không sánh bằng!”

Nói tới đây, đôi mắt Cố Khương liền đỏ.

Công ty giải trí Thanh Ninh đang tổ chức hoạt động tuyển chọn vai nữ chính cho bộ phim cổ trang [phù dung cốt], Cố Sênh Sênh đã ghi danh dự tuyển rồi. Đời trước cô không hề dự tính sau này sẽ tiến vào giới văn nghệ, cho nên cũng không chú ý, nhưng đời này cô không thể lại bỏ qua cơ hội này.

Sự thật chứng minh, bộ phim [phù dung cốt] được đầu tư với mức chi phí khủng từ công ty Thanh Ninh quả thật không phụ sự kỳ vọng của mọi người, bộ phim này giúp một vị tiền bối đứng hạng suốt một thời gian dài cùng với những người mới gia nhập làng giải trí phát lên thành những ngôi sao nổi tiếng.

Cho nên Cố Sênh Sênh rất kỳ vọng vào lần tuyển chọn diễn viên này, cô hi vọng bộ phim có thể là một nước cờ hữu lực đầu tiên đưa bản thân tiến vào giới văn nghệ.

“Mẹ, con 22 tuổi rồi, cũng không còn nhỏ nữa, đâu có dễ dàng bị người ta ức hiếp, mẹ yên tâm đi, con sẽ không làm đường lạc lối đâu mà.”

Cố Sênh Sênh buông miếng khoai chiên trong tay, tiến lên ôm bờ vai mẹ.

Đời trước Cố Sênh Sênh chưa từng ôm mẹ như vậy, vai mẹ cô gầy yếu, cô không cách nào tưởng tượng được một người phụ nữ yếu đuối như thế này làm sao có thể một mình nuôi cô lớn khôn.

Cố Khương không nói lời nào, Cố Sênh Sênh ở trong lòng thở dài một hơi, cô biết mẹ lo lắng những gì, giới giải trí là một đầm nước sâu, những người thuộc loại gia đình bình dân như hai mẹ con cô, nếu muốn có chỗ đứng trong giới, cái giá phải trả chắc chắn rất lớn.

Chỉ là cô không thể thoái lui, hiện nay mẹ cô chưa bị bệnh, cô chưa gặp gỡ Quý Trầm, Phó Thanh chưa chết, cô cũng không thua dưới tay Lương Mộ Hề, không có thất bại thảm hại đến mức trắng tay.

Toàn bộ vẫn còn kịp, nếu ông trời cho cô cơ hội này, cô tuyệt đối sẽ không lãng phí vô ích, cô muốn bắt đầu lại lần nữa, cô muốn có đủ năng lực cho mẹ một cuộc sống thật thoải mái.

“Hay vậy đi, con hứa với mẹ, nếu con làm chuyện bậy bạ con lập tức rời khỏi ngành, được không?” Cố Sênh Sênh đột nhiên có chút buồn bã, đã lâu rồi chưa từng có người đau lòng vì cô, đời trước cô cho rằng trừ người mẹ đã qua đời, Quý Trầm là người duy nhất thật lòng thật dạ đối xử tốt với cô, không ngờ hẳn cũng chỉ lợi dụng cô mà thôi. Cố Khương cầm tay con gái, nói lời thăm thía: “Mẹ không phải không tin con, mẹ chỉ không muốn thấy con chịu khổ! Nhưng nếu con kiên quyết như thế, mẹ cũng không thể mỗi ngày quần chặt con bên người, mẹ chỉ hi vọng con đừng đánh mất bản thân mình, đi, mẹ với con đi sắm vài bộ quần áo, trang điểm thật xinh đẹp để còn dự thi nữa.”

Cố Khương lau nước mắt, xoay người cười nói.

“Mẹ! Mẹ tốt nhất trên đời!” Cố Sênh Sênh lại ôm chặt Cố Khương, dùng sức cọ cọ trong lòng mẹ, hai mẹ con tươi cười rạng rỡ.

Tình cảm sâu sắc nhất trên thế giới này chính là dù thế nào đi chăng nữa, ngay cả khi con làm trái ý mẹ, mẹ vẫn không trách bạn.

Nếu nói đến kỹ năng diễn xuất, Cố Sênh Sênh tự đánh giá bản thân tuy chưa sánh kịp trình độ của Vô Trần hiện nay, nhưng chỉ bằng việc cô sống lâu hơn người khác một đời cũng có thể xưng danh hàng tốt trăm dặm mới tìm được một.

Đoàn phim [phù dung cốt] lần này sử dụng phương thức tuyển diễn viên khá lớn mật, ưu tiên chọn người mới, tuy rằng có thể thỏa mãn cảm giác mới mẻ do gương mặt mới mang lại cho khán giả, thế nhưng lại tổn thất mảng hiệu ứng thu hút từ những ngôi sao, bởi vì trừ một ít tiểu minh tinh cùng người mới xuất đạo, phần là diễn viên có chút tiếng tăm sẽ không được tham dự buổi tuyển chọn.

Nhưng điều này đối với Cố Sênh Sênh mà nói đích thị là chuyện tốt.

Cố Sênh Sênh một đường chém quan trăm tướng, lọt vào top mười, trong một đám khán giả tại đây, tên cô được hô to nhất, nếu không có gì ngoài ý muốn, người đứng đầu nhất định là cô.

Thanh Nịnh là một trong những công ty giải trí hàng đầu, bởi vậy, hoạt động tuyển diễn viên lần này cũng được trong ngoài vòng chú ý, nghe nói còn mời nam thần tỏa nắng như mặt trời ban trưa Đường Tầm đến góp vui.

Đường Tầm là ai, đại nam nhân chân dài vai rộng eo thon, phát một cái weibo có thể khiến giang hồ nhắc lên tinh phong huyết vũ. Vô số phụ nữ đã kết hôn cho đến thiếu nữ chưa lập gia đình thậm chí là mấy bé học sinh tiểu học đều nhiệt tình ủng hộ nhân vật chiến thần này, nếu ai dám ở trên mạng nói xấu anh dù chỉ một câu, trong vòng mười phút đội quân bảo hộ Đường đại nam thần nhất định sẽ xông tới giết kẻ đó không kịp đầu thai.

Cố Sênh Sênh nghĩ rằng, đời này có thể đến gần Đường Tầm xem như cũng không sống uổng phí một kiếp. Cô đã gặp qua Đường Tầm, đánh giá khách quan mà nói, khuôn mặt kia quả thật phù hợp với hình tượng mỹ nam của đại đa số đồng bào nữ giới, rất mê người, thế nhưng ngẫm kỹ, có một chữ đủ hình dung về anh -- lãng! (lãng trong lãnh tử)

Bạn gái đổi liên tục hết người này đến người khác, trên cơ bản những người chưa kết hôn với độ tuổi vừa thành niên anh ta đều có thể hạ thủ, nhưng anh ta chưa từng thật lòng với một người nào, Cố Sênh Sênh

nghĩ loại người chuyên lừa gạt tình cảm của người khác sao không bị báo ứng.....

Có lẽ sự thật rất tàn nhẫn, thế nhưng không thể không thừa nhận làm cái gì đều cần thiên phú, ví như Đường Tầm, ví như Cố Sênh Sênh, cô sinh ra là để kiếm cơm từ nghề diễn viên, trên người tồn tại sẵn khí chất, đối với kịch bản có khả năng lý giải độc đáo cùng năng lực diễn đạt xuất sắc, lại được Thượng Đế chiếu cố gương mặt ưa nhìn.

Nếu không phải Cố Sênh Sênh đời trước vô tâm, đâu tới lượt Lương Mộ Hề làm mưa làm gió trước mặt cô.

Vòng chung kết diễn ra tại quảng trường Sắc Vi, phòng hóa trang sắp xếp theo thứ tự mười người tuyển thủ tiến vào trận chung kết, Cố Sênh Sênh đứng đầu, xếp thứ hai là Ninh Dao Dao - có chút bối cảnh nên khá kiêu ngạo, thứ ba là Lâm Hiểu- một tiểu bạch thủ chính tông, mỏng manh yếu ớt phảng phất tùy thời đều có thể rút nước mắt.

Cố Sênh Sênh ngậm kẹo que, vừa đi vừa suy nghĩ, cô có điểm không hiểu, gia đình của Lâm Hiểu làm sao yên tâm để một tiểu bạch thủ gia nhập ngành này, không sợ bị người ta ăn thịt sao?

Đương nhiên chút điểm nhỏ này Cố Sênh Sênh không nên bận tâm, cô đến rồi mà Ninh Dao Dao và Lâm Hiểu còn chưa đến, nhìn điện thoại, ồ còn sớm, Cố Sênh Sênh mở weibo, chẹp, đều bị Đường đại nam thần phủ kín màn hình.....

?—Ông xã! mau phát weibo! Tối giờ rồi kìa!

-- A a a không cướp được tem! Đường Tầm em chuẩn bị ly hôn vì anh, anh liệu mà làm đi!

-- A a a! Đường đại nam thần! Đi bộ cũng toát ra hoocmon nam tính nữa! Nam thần của tôi lớn lên có một khuôn mặt thon dài thật cuốn hút nha!

Nhìn màn hình di động tràn đầy bong bóng màu hồng, Cố Sênh Sênh đột nhiên hơi nhứt rắng, các cô gái à, chờ tỷ tỷ đứng lên đỉnh cao sẽ ký tên cho các em mà.

Cố Sênh Sênh một bên nhỏ nước bọt một bên cố ý dần hần cổ họng nhái giọng “Đường đại nam thần! Đi bộ cũng toát ra hoocmon nam tính nữa! Nam thần của tôi lớn lên có một khuôn mặt thon dài thật cuốn hút nha!”

“Hừ, tôi là một trong những đứa con gái có gương mặt dài đây, rồi sao?”

(mấy câu thoại mình chém đây ~.~)

Cố Sênh Sênh ba một tiếng đóng nắp điện thoại (T: chắc chị này dùng điện thoại nắp bật), đứng lên lấy túi xách quấy sau lưng, đi vào trong gian phòng thay quần áo, động tác muốn có bao nhiêu tiêu sái liền có bấy nhiêu tiêu sái.

Trận thi đấu mở màn có nhiều giai đoạn, đến bây giờ mới thi đấu chính thức, hơn nữa hiện trường lại có rất nhiều phóng viên tác nghiệp, không thể nghĩ ngờ đây là cơ hội rất tốt gia tăng độ sáng, bởi vậy các tuyển thủ dự thi đều hồ hởi muốn được chú ý, tránh không được nhờ cậy vào phương diện trang phục mặc trên người.

Cố Sênh Sênh chuẩn bị một bộ lễ phục màu đen, chỉ lướt mắt một cái liền nhìn trúng cái váy này, thiết kế rất độc đáo, đặc biệt mô hình bướm bướm dính sau lưng trông rất sống động.

Đình ninh trong phòng không có người, Cố Sênh Sênh không thèm kéo rèm mà bắt đầu thay quần áo, Cố Sênh Sênh có thói quen mặc áo gilê khoác ngoài đồ lót, cô vừa cởi xong áo khoác bên ngoài chuẩn bị cởi nốt thì phía sau đột nhiên xuất hiện một giọng nam trong sáng, giọng nói hàm chứa ý tứ trên gheo.

“Ồ, trên thắt lưng Cố tiểu thư có một nốt ruồi.”

Sau đó Cố Sênh Sênh liền bùng nổ.....

3. Chương 3: Đường Đại Nam Thần

Kéo rèm - mặc quần áo - đẩy rèm - bước ra ngoài. Một loạt động tác liền mạch lưu loát, không cần nghỉ Cố Sinh Sinh cũng biết về mặt của bản thân hiện tại có bao nhiêu hung thần, tới khi cô nhìn rõ mặt chủ nhân câu nói vừa rồi, Cố Sinh Sinh cảm thấy cơn giận tựa như pháo hoa ngày mười lăm tháng giêng, bùng nổ dữ dội.

*Tết Nguyên Đán là ngày tết âm lịch dài nhất và quan trọng nhất ở Trung Quốc, thường kéo dài từ ngày 8 tháng 12 âm lịch đến ngày 15 tháng giêng âm lịch

Đường đại nam thần chân dài vai rộng eo thon, vẻ mặt tự đắc nằm trên sô pha, hai chân vắt chéo, đôi giày da được lau chùi bóng loáng, một tay cầm tạp chí, xem ra trước khi Cố Sinh Sinh bước vào anh đang nghỉ ngơi.

Cố Sinh Sinh nghĩ cô có cần thiết mở một bản nhạc nền giùm anh hay không.....

Không, mấu chốt vấn đề là Đường Tầm sao lại ở trong phòng hóa trang?! Trên cửa rõ ràng có dấu hiệu nữ tính màu lam mà, anh mù hay sao mà không thấy! chẳng lẽ Đường đại nam thần đột nhiên tâm huyết dâng trào tự dưng muốn thử nghiệm một chút tiêu chuẩn bình dân nữ giới?

Cô căn bản không rảnh bận tâm Đường Tầm đại minh tinh sao biết họ của cô, bây giờ cô chỉ nghĩ đến những lời cô nói lúc mới bước vào có lọt lỗ tai anh ta một chữ nào hay không.

Bởi vì sofa xếp sau lưng bức tường lồi, không chú ý nhìn kỹ căn bản sẽ không phát hiện, Cố Sinh Sinh cảm thấy trong lòng đang có trăm ngàn vó ngựa chạy như điên, FML cô bị nhìn thấy! trừ ngực ra, cái eo thon thả cùng cặp chân dài đều bị nhìn thấy hết mẹ rồi!

*FML: Fuck my life (một câu chửi thề ~.~)

Cố Sinh Sinh nghiêng rằng trợn mắt trừng Đường Tầm, Đường Tầm cảm thấy cô gái xinh đẹp trước mắt này giây tiếp theo sẽ nhào tới xé xát mình, tự giác ngồi dậy sửa sang lại quần áo, rất nghiêm túc, rất thâm tình nhìn Cố Sinh Sinh, mở miệng nói: “Cố tiểu thư, không phải tôi cố ý nhìn nhé, lần sau thay quần áo nhớ kéo kín rèm lại.”

Đường Tầm nhìn hai cặp đùi Cố Sinh Sinh lộ ra từ bộ váy ngắn trắng nõn mịn màng, đôi chân thẳng tắp, trong đầu đột nhiên toát ra một ý tưởng, nếu vừa rồi mình chạm một chút nữa mới mở miệng, chẳng phải là.....

Anh bắt đầu khinh bỉ chính mình, cũng đâu phải chưa từng thấy sao có thể suy nghĩ vô sỉ như vậy, bất quá Cố Sinh Sinh quả thật là một cô nàng xinh đẹp hiếm có, lại nghĩ đến nét mặt của cô khi nói những lời vừa nãy, Đường đại nam thần đột nhiên có hứng thú.

Hắn đời này còn chưa từng thất bại dưới tay phụ nữ, như thế nào sẽ sợ thái độ dữ tợn này.

Cố Sinh Sinh vừa nghe, cơn giận bốc lên tận đầu, cái quái gì thế, không phải anh cố ý chẳng lẽ tôi mời anh nhìn? Nhìn dáng vẻ thế này mà da mặt lại dày đến vậy, còn dám đẩy trách nhiệm lên đầu tôi, chẳng lẽ anh chạy vào phòng thay đồ nữ là đương nhiên? Cái này để xem anh làm sao giải thích?!

Cố Sinh Sinh thay đổi nét mặt, chất vấn: “Đường tiên sinh, trước tiên xin hỏi anh vì cái gì mà xuất hiện ở phòng thay trang phục của phái nữ”. Cô đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “phái nữ”. “Còn nữa, dưới loại tình huống này chẳng lẽ anh không nên nói xin lỗi tôi sao?” Nghe vậy, Đường Tầm nhú mày, dáng vẻ rất đường hoàng rất ưu nhã, đối mặt với Cố Sinh Sinh lộ ra nụ cười tiêu chuẩn khiến ngàn vạn thiếu nữ mê mẩn “Ah? Thì ra đây không phải phòng đơn à, tôi còn tưởng Cố tiểu thư đi nhầm phòng hoá trang chứ.”

Phòng đơn? Cố Sinh Sinh có điểm không rõ, cho rằng Đường Tầm tìm cơ phân minh, thăm nghĩ, lão nương tốt xấu gì cũng là người sống hai kiếp, tuổi cộng lại còn có thể làm mẹ anh, trước mặt bà đây mà khua môi múa mép, chẳng phải tự tìm đường chết!

Đang muốn mở miệng, đột nhiên Đường Tầm ra hiệu im lặng, anh chỉ chỉ gian phòng bên ngoài, Cố Sinh Sinh không rõ chuyện gì nhìn ra cửa.

Có người đẩy cửa từ ngoài bước vào, tựa hồ là để thứ gì đó lại đi ra, kế tiếp lại có người tiến vào, không chỉ một người, bên trong phòng hoá trang truyền đến tiếng vang tất tất tác tác, có tiếng nói nhỏ khe khẽ.

“Dao Dao, làm vậy không tốt đâu, nếu bị phát hiện chúng ta sẽ bị hủy bỏ tư cách thi đấu đó.”

Tiếng nói này Cố Sinh Sinh nhận ra, một cô gái thân thiết với Ninh Dao Dao tên là Yên Yên.

“Sợ cái gì, lần thi đấu này chỉ có người đứng nhất mới được nhận, nên không phải cô ta chết thì là chúng ta vong, Yên Yên cô có thể nhịn nhưng tôi nuốt không trôi, dựa vào cái gì cô ta có thể đứng đầu tôi lại không được, tôi có chỗ nào kém cô ta chứ!”

Cố Sinh Sinh nhú nhú mày, không cần nghĩ cũng biết từ “Cô” các cô ấy nói tới là ai. Là Cố Sinh Sinh cô chứ còn ai vào đây nữa, Cố Sinh Sinh nghiêng đầu phát hiện Đường Tầm cười như không cười nhìn mình, tựa hồ là đang đợi xem cô xử lý tình huống này như thế nào.

Cố Sinh Sinh quay đầu chỗ khác lười nhìn tới anh, xem kịch vui cũng không biết ngại ngùng.

“Dao Dao, kỳ thật Sinh Sinh cũng rất tốt, huống hồ cô ấy từng giúp tôi.....” Yên Yên không nhẫn tâm, vẫn muốn ngăn cản Ninh Dao Dao.

Ninh Dao Dao tựa hồ là đẩy Yên Yên một cái, Yên Yên đụng vào ghế hay cái gì đó, “Hình Yên Yên! Cô đừng có hướng khuỷu tay ra bên ngoài chứ! Cô đừng có quên là ai nhờ cha tôi tìm mối quan hệ mới giúp cô vào được top mười!”

“Tôi!.....” Yên Yên thanh âm mang theo nước mắt.

Sau đó hai người trong phòng đều nghe thấy thanh âm vải vóc bị xé rách, Cố Sinh Sinh trong lòng không khỏi lạnh lùng, người không phạm ta ta không phạm người, nếu mấy người chủ động khiêu khích, sức chiến đấu lão nương dành dụm cả hai đời sẽ không để lãng phí.

Có tiếng đẩy cửa, một người mang giày cao gót bước dồn dập tới, “Ninh Dao Dao! Cô thật quá đáng! Sao cô xé rách quần áo của tôi?!”

Là Lâm Hiểu, xem ra Ninh Dao Dao vốn định phá Cố Sinh Sinh, không biết trời xui đất khiến thế nào hủy nhằm trang phục của Lâm Hiểu.

“Hừ, mắt nào của cô thấy tôi xé rách quần áo của cô hả? Tôi và Yên Yên đều ở đây, cô đừng có ăn nói bừa bãi đổ thừa tôi.” Ninh Dao Dao thấy Lâm Hiểu dễ khi dễ, lá gan lớn thêm mấy phần.

“Tôi vừa tận mắt chứng kiến! Cô còn muốn chối! Tôi sẽ nói cho chế tác đơn vị biết!” Lâm Hiểu đại khái là xin Hình Yên Yên giúp đỡ, “Yên Yên, cô cũng thấy đúng không?” Thấy Hình Yên Yên không nói lời nào, Ninh Dao Dao càng thêm đắc ý, “Lâm Hiểu, cô đừng nghĩ bởi vì tôi xếp thứ hai cô thứ ba mà muốn vu khống hãm hại tôi, cô đi nói đi, tôi ngược lại rất mong chờ xem bọn họ nghĩ sao đó”

“Cô!”

Cố Sinh Sinh nghe thấy tiếng thút thít mỏng manh, nghĩ rằng Lâm Hiểu khẳng định là bị Ninh Dao Dao ức hiếp đến khóc luôn, bởi vậy mới có câu người hiền dễ bị thua thiệt, chỉ cần bạn bớt ngoan hiền một chút, đồ có con chim nào dám làm tổ trên đầu bạn.

Đường Tầm vẻ mặt có chút đăm chiêu, Cố Sinh Sinh thở dài, tốt xấu Lâm Hiểu có chút giống cô, nếu không giải vây giúp, lương tâm cô sẽ bị cắn rứt, chỉ có thể nói tuổi càng lớn càng dễ mềm lòng.

Thấy Cố Sinh Sinh đẩy cửa đi ra ngoài, nét mặt Đường Tầm càng thêm suy tư nghiền ngẫm.

“Khụ khụ,” Cố Sinh Sinh khụ hai tiếng nhắc nhở trong phòng này còn có hơi thở của người khác, ba cô gái đều cả kinh, Ninh Dao Dao và Hình Yên Yên hoảng loạn, Lâm Hiểu đôi mắt đỏ ửng hướng cô quắc ánh mắt cầu cứu, Cố Sinh Sinh thấy cô ấy tội nghiệp, tự nhiên sinh ra cổ khí hào hiệp muốn thương hương tiếc ngọc.

“Lâm Hiểu cô tới đây, tôi vừa quay hình lại rồi, hình ảnh rất rõ nét, khoảng cách không xa chắc hẳn thanh âm đều có thể thu lại, tôi đưa cô, cô mang đến cho đơn vị chế tác xem thử xem đủ tin cậy hay không.”

Ninh Dao Dao mặt lập tức biến trắng, vẻ vênh váo tự đắc vừa rồi nháy mắt không thấy bóng dáng.

Nghe vậy, Lâm Hiểu lập tức chạy chậm tới, y như tiểu bạch thỏ đứng phía sau Cố Sênh Sênh, Cố Sênh Sênh đưa tay ôm chặt cô, giống như gà mẹ bảo hộ gà con liếc Ninh Dao Dao.

“Ninh tiểu thư, nghĩ kỹ đi? Xin lỗi giải quyết riêng hay là muốn xử lý thế nào?”

Ninh Dao Dao bản thân cũng nói, cô có bối cảnh, tuy nói phải giúp Lâm Hiểu thế nhưng Cố Sênh Sênh cũng không muốn chuốc thêm kẻ thù.

Ninh Dao Dao nhìn vẻ mặt Sênh Sênh không giống đang nói đùa, một người ngày thường nhìn rất ngoan nổi giận lên rất đáng sợ, Ninh Dao Dao trên mặt xanh trắng luân phiên một hồi lâu, mới tâm không cam tình không nguyện trừng mắt nhìn Lâm Hiểu một cái, “Xin lỗi là được chứ gì, hừ, có gì đặc biệt hơn người đâu, hạng nhất tối nay nhất định là tôi.”

Ninh Dao Dao nghĩ tuy rằng không thành công phá hư váy áo của Cố Sênh Sênh, thế nhưng cô cũng không muốn bị hủy bỏ thi đấu tư cách, đợi cô thắng rồi từ từ thu thập hai đứa này sau.

Bị cô trừng một cái, Lâm Hiểu lùi một bước sau lưng Cố Sênh Sênh, Cố Sênh Sênh không khỏi muốn đỡ trán, loại tính cách này hợp với giới giải trí hỗn độn sao trời?

Cố Sênh Sênh cầm tay Lâm Hiểu lôi cô ra phía trước, liếc Ninh Dao Dao một cái: “Ok, bắt đầu đi.”

“Ừm, xin lỗi!” Ninh Dao Dao thấy tránh không khỏi, nói xin lỗi xong nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, Hình Yên Yên nhìn thoáng qua Cố Sênh Sênh, không biết phải nói thế nào cũng đỏ mắt chạy theo.

“Sênh Sênh, cảm ơn cô, nếu không có cô.....” Lâm Hiểu có chút nghẹn ngào, “Nhưng váy này không thể mặc nữa rồi, tôi lại không mang theo trang phục khác, làm sao bây giờ.” Trong giới tự nhiên cho người khác một phần nhân tình nói chung cũng tốt, nói không chừng lúc nào đó có chỗ dùng đến.

Cố Sênh Sênh nhìn thoáng qua cái váy, quả thật là không thể mặc được, phần vải trước ngực bị xé rách tan nát, xem ra Ninh Dao Dao cũng thật mạnh tay, Cố Sênh Sênh phút chốc cũng không biết nên làm cái gì, thấy Lâm Hiểu khóc, nghĩ đơn giản đem váy của bản thân cho Lâm Hiểu.

“Hai ta thân hình không khác mấy, cô mặc trước trang phục này đi.”

Lâm Hiểu tiếp nhận váy, có điểm do dự, “Váy cô làm thế nào?”

“Tôi sẽ nghĩ ra cách, yên tâm.” Cố Sênh Sênh hướng Lâm Hiểu cười, Lâm Hiểu thấy dáng vẻ cô như có định liệu trước, mới bán tín bán nghi đáp ứng.

Cố Sênh Sênh ở trong lòng thở dài, aiz, thật là không thể chịu nổi khi thấy người khác khóc, đúng là mệnh vú em.

“Sênh Sênh, tôi đi xem mấy người khác có mang nhiều quần áo không, tôi giúp cô mượn một bộ tới liền” Lâm Hiểu xoa xoa ánh mắt, chạy đi.

Làm sao có thể mượn được, thi đấu chứ đâu phải lễ trao giải, mọi người ai chẳng khư khư giữ mình, người chết ta sống ai sẽ tốt bụng giúp người khác, huống hồ trừ cô và Ninh Dao Dao, những người khác đều xếp hạng sau Lâm Hiểu, cho dù có cũng sẽ không cho mượn, bất quá Cố Sênh Sênh cũng không định ngăn cô ấy lại, cô biết nếu không để Lâm Hiểu làm chút gì cô ấy nhất định sẽ áy náy.

Cố Sênh Sênh mang theo lễ phục hư hỏng vào phòng thay quần áo, quăng lên ghế, dựa vào gương bắt đầu phát sầu, chẳng lẽ cô mặc thường phục lên sân? Aiz cô đứng đầu bảng xếp hạng đó, cô là nữ chính đó, Cố Sênh Sênh đột nhiên có chút hối hận vừa rồi xúc động đưa váy cho Lâm Hiểu.

Đường Tầm vẫn duy trì tư thế ngồi trên sofa lúc này, Cố Sênh Sênh cũng không nhàn rỗi bận tâm đến anh, bắt đầu lục tung tìm khắp phòng, “Không có sao? Kim chỉ cũng không có một cái nào sao?”

“A! tìm thấy rồi!”

Đường Tầm quả thực là không thể tưởng tượng được nhìn Cố Sênh Sênh như ong vò vẽ làm cả phòng tán loạn, tiếp theo lại thấy cô lôi ra một kiện lễ phục hồng màu champagne ngồi bẹp dưới đất bắt đầu may vá, Đường Tầm ở trong lòng bộp bộp hai tiếng, tư thế ngồi này..... Thật sự không lịch sự.

Cố Sinh Sinh nào quản được nhiều như thế, tuy nói cô lớn lên trong bể khổ, thế nhưng nói đến nữ công gia chánh, cô thật sự chỉ có thể làm qua loa, may may vá vá loại chuyện này đều do Cố Khương lo căn bản không cần cô bận tâm tới. Cố Sinh Sinh hiện tại mới hiểu được câu nói “ở một lúc nào đó thứ bạn ghét nhất sẽ là thứ bạn cần nhất”.

“Cô tính mặc cái này?” Đường Tầm cảm thấy khó tin, đường may này ầu quá mà.

Cố Sinh Sinh đầu cũng không ngẩng lên, tức giận trả lời: “Không thì sao, ở trần lên sân khấu à.”

Đường Tầm thật sự là hận không thể hét lên cô là con gái đó, có thể nói chuyện lịch sự một chút được không. Nhìn Cố Sinh Sinh vui đầu lo làm, lộ ra đỉnh đầu trắng nhỏ, Đường Tầm đột nhiên nở nụ cười, từ sau lưng lấy ra một chiếc hộp tinh xảo “Hey, cô mặc cái này đi.”

Cố Sinh Sinh vừa thấy logo trên hộp liền biết thứ này cô mua không nổi, người ta nói vô công bất hưởng lộc, mình cũng không muốn nợ nhân tình của người này, miễn cho anh về sau đưa ra yêu cầu quái quỷ gì.

Đường Tầm tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của cô, cười nói: “Cô không cần lo lắng, tôi không có ý gì khác, chỉ là Cố tiểu thư vừa rồi gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ khiến tôi cảm động đến mức muốn noi theo Cố tiểu thư làm chuyện tốt mà thôi.”

Đường Tầm vẽ mặt rất thành khẩn, Cố Sinh Sinh nhìn nhìn lễ phục xiêu xiêu vẹo vẹo trên tay, tâm đảo một vòng liền nhận lấy, cũng là một kiện lễ phục lộ vai màu đen, thế nhưng cái này thoạt nhìn so với bộ đồ của cô tinh xảo khí chất hơn nhiều.

“Thay đi, Cố tiểu thư nhớ phải kéo rèm nha.”

Cố Sinh Sinh đang định cảm ơn, bị anh nói một câu lập tức đánh mất ý nghĩ này, người này, có bệnh!

Cố Sinh Sinh rất ngoài ý muốn, váy này mặc trên người cô không lớn không nhỏ vừa khít, ngực ra ngực - eo ra eo - chân ra chân, cả người lập tức trở nên cao quý nhưng không thiếu nét kiều diễm.

Đường Tầm chống cằm, ánh mắt chiếu từ cổ Cố Sinh Sinh đến eo sau đó đã ra ngoài vị trí kiểm soát, “Ừm, vẫn là cô mặc nó tương đối thích hợp.”

Cố Sinh Sinh lười trao đổi cùng người này, hỏi số điện thoại của anh bảo là thi xong sẽ liên hệ trả lại váy, Đường Tầm liền cho, nếu đổi là fans nữ, chỉ sợ cao hứng muốn thăng thiên.

Cố Sinh Sinh đóng lại cửa phòng trong nháy mắt, bắt gặp ánh mắt Đường Tầm nhìn cô có chút phức tạp, tựa hồ là..... Áy náy? Cố Sinh Sinh suy nghĩ, anh có gì mà áy náy?

Vừa lúc Lâm Hiểu cũng trở lại, trên mặt vẽ mặt không giấu được thất vọng, “Sinh Sinh, tôi không mượn được quần áo. Ý! Bộ trang phục của cô ở đâu ra vậy, đẹp quá!”

“Tôi tìm đơn vị chế tác mượn, đi thôi, đi toilet với tôi đi.” Cố Sinh Sinh tùy ý nói, Lâm Hiểu cũng không hoài nghi, cùng cô ra khỏi phòng hoá trang.

Đi đến góc rẽ Cố Sinh Sinh quay đầu liếc nhìn, thấy Đường Tầm dè thấp mũ đi ra khỏi phòng.

4. Chương 4: Đùi Vàng Xuất Hiện

Dưới sân khấu rộn ràng nhộn nhạo, trên khán đài ngập tràn sắc màu rực rỡ phát ra từ những chiếc đèn LED cỡ lớn khiến Cố Sinh Sinh bất chợt nghĩ tới năm hai mươi lăm tuổi, thời điểm đỉnh cao nhất của mình, dĩ nhiên bây giờ cô không nhớ nổi tâm tình lúc ấy như thế nào, những ngọn đèn này đã sớm không khiến cô hồi hộp, ngược lại tạo cảm giác an tâm hơn.

Mười cô gái xếp thành một hàng ngang đứng ngay ngắn trên sân khấu, ánh đèn dội từ sau lưng các cô sáng bừng, kiều diễm tựa như những đóa hồng ban mai. Khác với những cô gái được trang điểm tỉ mỉ chĩn chu, Cố Sinh Sinh trông rất tự nhiên, tóc bôi sau đầu, chừa lại hai lọn tóc lũ rũ hai bên sườn mặt, vô thanh vô tức lặng yên nở rộ đủ khiến người khác không dời ánh mắt.

Tiết mục đầu tiên do Cố Sinh Sinh mở màn, dưới đài fans bắt đầu la hét, Cố Sinh Sinh mỉm cười khom lưng kính chào, sau đó bắt đầu lời thoại, không có một tia bối rối. Đường Tầm ngồi tại bàn khách quý,

chống cảm đánh giá cô gái ung dung nhã nhặn trên sân khấu lúc này, so với cái cô hung thần ác sát vừa rồi tại phòng thay quần áo như hai người khác biệt.

Đường Tầm sờ sờ cảm, hừ nhẹ một tiếng.

Người thứ hai là Ninh Dao Dao, không biết có phải do lúc này bị những lời Cổ Sinh Sinh dọa hay không mà giọng nói của cô ấy mang theo run rẩy rõ rệt, lời kịch chuẩn bị tốt trước đó cũng nói sai vài câu, lời mở đầu có chút lùn cùn, gương mặt ngượng ngùng đỏ bừng.

Khi Cổ Sinh Sinh đi xuống chuẩn bị thay trang phục, ánh mắt quét dưới đài một cái, trùng hợp bắt gặp ánh mắt ý vị thâm trường Đường Tầm, Cổ Sinh Sinh giật mình, trừng mắt nhìn lại.

Khóe mắt Đường Tầm chứa ý cười càng sâu.

Phần biểu diễn kế tiếp Cổ Sinh Sinh phát huy rất tốt, đề mục do đơn vị chế tác chỉ định, thể hiện một người phụ nữ khổ sở khi bị người yêu vứt bỏ, cầm đề mục nội tâm Cổ Sinh Sinh nổi lên tia tàn khốc, người ra đề mục này chắc chắn bị ung thư nam giới (*), không biết sao Cổ Sinh Sinh liên liên tưởng đến Quý Trâm, nhịn không được phi một ngum.

Nếu là khổ sở, tránh không được có cảnh khóc, cảnh này đối với người mới mà nói rất khó khăn, cho dù có ít kinh nghiệm đôi khi trạng thái không tốt cũng không thể nhờ một ít tài năng mà rơi nước mắt, đặc biệt ngay tại trường hợp này, chút cảm xúc khó có thể chuẩn bị cũng đều bị dọa bay mất.

Cổ Sinh Sinh xem như chuẩn bị xong tinh thần, nhặt một miếng vải thô để lau bớt lớp trang điểm liền bước lên đài, một cảnh khóc lóc uyển chuyển du dương, cảm xúc cao trào thay nhau nổi lên, bàn tay vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, một đôi mắt ướt át, cảnh tượng mềm mại này xiên thẳng xuống sân khấu làm cho toàn bộ khán giả nam ngứa ngáy tâm can.

Y phục thô cứng cũng không che dấu được dáng ngọc dáng ngà, mỗi cử chỉ mỗi động thái trong nét diễn, hoàn toàn không giống trạng thái người mới nên có, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, Đường đại nam thần không tự chủ miết miết ngón tay.

Nói với trợ lý phía sau: “Lát nữa nhớ mang đoạn băng quay lại cảnh Cổ tiểu thư biểu diễn về.”

Tiểu trợ lý A Ngôn dạ một tiếng, vẻ mặt mờ mịt, tư duy theo quán tính nói cho hắn biết Đường nam thần có hứng thú với cô gái tên Cổ Sinh Sinh, thế nhưng Đường nam thần từ khi nào theo đuổi con gái phải sử dụng thủ đoạn uyển chuyển thế này, còn muốn đoạn băng biểu diễn của người ta, chẳng lẽ có ý đồ gì cho dự vị đêm nay? Đường Tầm trợn trắng mắt nhìn hắn, đổi tư thế chân, “Nghĩ đi đâu vậy?”

A Ngôn sờ sờ mũi ngượng ngùng cười, thầm nhủ anh tự xem lại gương mặt không chút thuần khiết của anh đi, tôi còn có thể nghĩ tới cái gì chứ.

Tiếng chuông báo hết giờ vang lên, Cổ Sinh Sinh lau mặt, đứng lên lại cúi mình chào, trong giây lát, tiếng vỗ tay sầm dậy, cô mỉm cười xuống khán đài.

Sau khi mười người dự thi kết thúc phần trình diễn là một khoảng thời gian trống để ban giám khảo thống kê số điểm. Cổ Sinh Sinh và các thí sinh khác lui vào hậu trường nghỉ ngơi, Ninh Dao Dao cùng Lâm Hiểu đều chưa về, Cổ Sinh Sinh cầm một chai nước khoáng, nhìn gương mặt ngôi sao nam in trên nhãn chai ngẩn người.

Cô nhớ rõ không lâu sau ngôi sao nam này bị tuôn ra tin hít thuốc phiện, bị huỷ bỏ tư cách đại diện phát ngôn cho nhãn hiệu nước khoáng tinh khiết.

“Sinh Sinh! Sinh Sinh cô vừa rồi biểu diễn tốt ghê, tôi xem muốn khóc theo luôn.” Lâm Hiểu mang áo khoác hướng cô chạy tới, áo khoác rõ ràng là kiểu nam nha, Cổ Sinh Sinh nhìn có chút quen mắt, nhất thời nhớ không ra nhìn thấy khi nào.

Cổ Sinh Sinh cười cười, từ trong túi lấy ra thanh chocolate, “Ăn không?”

Con gái đại bộ phận đều thích ăn chocolate, Lâm Hiểu cũng không ngoại lệ, hai ánh mắt liền sáng, bắt quá nháy mắt cô lại do dự, “Thôi, không ăn đâu, tôi sợ béo lắm, bây giờ mà ăn buổi tối sẽ khó ăn cơm.”

Lâm Hiểu ủy khuất nói.

Cố Sênh Sênh:.....

Cố Sênh Sênh cảm thấy khó tin, cũng không miễn cưỡng cô, xé ra lớp giấy bọc, cho vào miệng, Lâm Hiểu thấy cô không ăn kiêng, cũng hơi bất ngờ.

“Sênh Sênh, cô ăn như vậy không sợ béo lên sao, cô biết trong chocolate có rất nhiều chất béo và calo mà.....”

Cố Sênh Sênh liếm ngón tay, “Đúng vậy, bắt quá thể chất của tôi giống như không dễ béo cho lắm.”

Xem vẻ mặt Lâm Hiểu, Cố Sênh Sênh biết bản thân không cần thận lại kéo thù hận. Đang nói chuyện, nhân viên công tác tiến vào thông báo kết quả đã có, mời các cô lên sân khấu.

Cố Sênh Sênh vỗ vỗ mảnh vụn trên váy, nhờ Lâm Hiểu kéo dậy ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài, cô là nữ chính, khởi điểm cao đấy. Cố Sênh Sênh phảng phất thấy được cuộc sống huy hoàng đang vẫy tay chào đón mình phía trước.

Nhưng mà kết quả nằm ngoài dự kiến mọi người, Hình Yên Yên thứ ba, Ninh Dao Dao bởi vì phát huy thất thường xếp thứ tư, đứng hạng nhất là người ai cũng không ngờ tới Lâm Hiểu, mà Cố Sênh Sênh chỉ được hạng nhì.

Nhìn Lâm Hiểu cười rạng rỡ, Cố Sênh Sênh đột nhiên biết chủ nhân áo khoác vừa rồi cô ấy mang theo bên mình là ai rồi, dĩ nhiên là Đường Tầm? Mà một thân phận khác của chức nghiệp nam thần Đường Tầm chính là đại cổ đông công ty giải trí Thanh Nịnh.

“Nơi này cũng không đơn giản”, “Ừm, vẫn là cô mặc tương đối thích hợp” Trong đầu chợt lóe những lời Đường Tầm nói cùng vẻ mặt xin lỗi lúc cuối, Cố Sênh Sênh đột nhiên thông suốt lý do Đường Tầm nguyện ý giúp cô. Bởi vì cô giúp đỡ bạn gái đương nhiệm của anh -- Lâm Hiểu.

Cố Sênh Sênh cảm thấy một ngụm máu trào tới cổ họng thiếu chút nữa phun ra, cô bại bởi một mối quan hệ.

“Sênh Sênh! đừng ngủ nữa, dậy ăn cơm!”

Thanh âm quen thuộc, giọng nói ôn nhu từ ái, trong không khí tràn ngập mùi thơm, đối quá đi.

Cố Sênh Sênh chậm rãi mở to mắt lại lười nhúc nhích, căn phòng nhờ ánh nắng chiếu vào mà mang theo dư vị ấm áp thân nhiên, cô vẫn còn tức giận, nhiều hơn là thất vọng, loại cảm giác này thật khó chịu.

Sau giờ ngộ, ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua cửa chiếu thẳng vào mặt Cố Sênh Sênh, chói chang khiến mắt cô tí hí.

Cố Sênh Sênh xoay người, nũng nịu gọi một tiếng: “Mẹ”

Cố Khương không ngừng động tác trên tay, vừa bưng đồ ăn tỏa hơi nóng lên bàn vừa cười nói: “Con gái hự, mau dậy ăn cơm, con không ăn mẹ ăn hết ráng chịu.”

Cố Khương biết cô bởi vì không trúng tuyển nên buồn, cũng không hề đề cập đến đề tài này.

Cố Sênh Sênh làm tổ trên sofa lẳng lặng nhìn Cố Khương, nét mặt ấm áp chân thật như thế, xúc cảm từ từ bay lên, cô nhìn Cố Khương mặc tạp dề hello kitty màu hồng phấn rất nhiều năm trước cô cố ý chọn mua. Cố Sênh Sênh nhéo mặt mình một cái, mày đó, nhanh tỉnh lại, chút khó khăn này tính là gì, phải mau chóng làm quen đi!

“Con gái à, mẹ làm món cánh gà chiên bơ mà con thích nhất này, còn chưa chịu xuống giường thì không có mà ăn nữa đâu nha.” Cố Khương cười cợt tạp dề ra, mỗi lời nói mỗi cử chỉ y như dáng vẻ năm đó.

Cố Sênh Sênh vươn vai một cái đứng dậy, tiến lên gắt gao ôm lấy Cố Khương, “Mẹ! Con yêu mẹ nhất trên đời!”

Cố Sênh Sênh vừa nói ánh mắt cái mũi đều hồng hồng, bộ dạng này miễn bàn đến có bao nhiêu chua xót, Cố Khương đương nhiên không biết vì sao con gái lại mít ướt, bà cho rằng Cố Sênh Sênh vì thi rớt nên buồn tủi. Nghĩ đến đây, trong lòng bà cũng mềm nhũn. Kể ra nghiệt duyên giữa bà và Diêu Văn Sâm, người chịu

khổ nhất chính là đứa con gái này, nếu không phải bà cố ý muốn giữ con gái bên người, nó cũng không phải vất vả như thế.

“Đừng quậy nữa, nhanh đi rửa tay ăn cơm, đợi một hồi dẫn mẹ ra ngoài.” Cố Khương đưa tay muốn gỡ đôi tay Cố Sinh Sinh ra, nhưng bà càng gỡ Cố Sinh Sinh ôm càng chặt, hai cái đùi đều quấn chặt hai bên.

“Mẹ, con còn muốn ăn khoai tây chua cay, còn có sườn kho, còn có.....” Cố Sinh Sinh ôm cánh tay Cố Khương, ánh mắt nhìn đầy bàn đồ ăn miệng bắt đầu lải nhải đòi hỏi.

“Nhiều món vậy con ăn hết sao, không phải đòi giảm cân hay sao mà còn thèm ăn nhiều vậy.” Cố Khương dùng ngón trỏ điểm đầu Cố Sinh Sinh, đối với con gái có điểm bất đắc dĩ, đã hai mươi hai tuổi rồi lại còn giống như đứa nhỏ thèm ăn quà vặt, trong miệng lúc nào cũng có thức ăn để nhai mới chịu, nếu không liền than buồn chán.....

Chính xác, Cố Sinh Sinh sống thêm một đời, cũng không thay đổi thói quen ăn vặt, hơn nữa rất nhiều năm rồi không có nếm qua đồ ăn Cố Khương làm, đối với vô số món ngon từng ăn qua cùng vô số rượu ngon được thưởng thức sau này, Cố Sinh Sinh lại thấy không có thứ gì có thể thay thế những món mẹ cô tự tay nấu. Cố Khương không khỏi buồn cười, con gái sao càng lớn xác tính tình càng trẻ con thế này, so với trước đây còn thích làm nũng hơn, thôi cứ mặc kệ cô ôm vậy, Cố Sinh Sinh ôm Cố Khương một hồi lâu mới quẹt nước mắt nước mũi buông tay vào phòng vệ sinh.

Cố Khương thương con, lại vào bếp nấu thêm mấy món, Cố Sinh Sinh mở rộng bao tử, ra sức ăn một trận, ý đồ đem nỗi buồn chuyển hóa sang các món ăn.

Nhìn con gái có thể ăn nhiều như vậy, Cố Khương trêu ghẹo: “Sinh Sinh, con ăn kiểu này có người đàn ông nào nuôi nổi con chứ, con xem con kia, vừa lười vừa ham ăn, sau này chắc bị mẹ chồng ghét cho coi?”

“Con đây không lấy chồng, miễn bị người ta ghét, tốt nhất vẫn là mẹ nuôi con thôi.” Cố Sinh Sinh làm nũng.

Cố Khương: “Thôi nha, nuôi con tốn quá trời, ai mà nuôi nổi?”

Cố Sinh Sinh:..... Có phải mẹ ruột không đây?

Nhưng mà tham lam quá độ, hồ ăn hỏi nhét luôn phải trả giá lớn, tỷ như hiện tại Cố Sinh Sinh ngủ đến nửa đêm bụng đột nhiên run lên, đau ghê gớm, mồ hôi lạnh túa ra ào ào, nhưng người sợ hãi nhất lại là người nằm cạnh cô Cố Khương.

“Đã nói đừng có ăn nhiều mà không nghe, aiz con bé này.”

Mặc dù ngoài miệng thầm oán, thế nhưng vẻ nôn nóng cùng đau lòng trên mặt không thể giấu được, Cố Khương bấm 120 sau đó nhanh chóng thay quần áo cho hai người.

Cố Sinh Sinh nằm ở trong lòng Cố Khương đau đến choáng váng rầm rì, ý thức trong chốc lát thanh tỉnh trong chốc lát mơ hồ, mơ màng nghe được hộ sĩ đang hỏi Cố Khương muốn đến bệnh viện nào, Cố Sinh Sinh đột nhiên lên tiếng: “Đi bệnh viện trực thuộc đại học w.”

Lúc này, người kia còn công tác tại bệnh viện này, bác sĩ ở bệnh viện w đều có danh tiếng, lực lượng nhân viên hùng hậu, người có thể vào đây công tác đều có nghiệp vụ nổi bật, về phần Phó Thanh, thiên tài khoa y, theo lẽ tự nhiên cũng thuộc về địa phương này.

Cố Sinh Sinh không hy vọng xa vời bản thân có thể gặp gỡ Phó Thanh, cô chỉ theo thói quen, muốn gần anh một tí, lại gần thêm một tí, này đã là phản ứng tự nhiên tan vào trong xương cốt của cô rồi.

Năm đó Cố Khương mang Cố Sinh Sinh rời khỏi thành phố S đến thành phố E thuê một căn hộ nhỏ, Cố Sinh Sinh liền ở nơi này lớn lên, sau này cô gặp Phó Thanh, lúc ấy cô sơ nhị, Phó Thanh đã là học sinh cấp ba chuẩn bị tốt nghiệp, là đối tượng toàn thể giáo viên nữ, nữ sinh ái mộ chỉ tâm, tuy rằng lúc đó chưa trưởng thành nhưng lại là khoảng thời gian cố chấp và dai dẳng nhất trong đời cô.

Phó Thanh không phụ mong đợi mọi người đầu thủ khoa chuyên khoa y của trường đại học w, Cố Sinh Sinh lập tức hạ quyết tâm muốn học cùng một trường đại học với anh, thế nhưng với thành tích trung bình của Cố Sinh Sinh mà nói, rất khó thực hiện, dựa vào lòng ái mộ tràn trề đối với Phó Thanh, Cố Sinh Sinh

bắt buộc bản thân cũng thi đậu vào khoa y đại học w, cô hạ quyết tâm đập nổi đìm thuyền, trong đó có bao nhiêu kiên định đại khái chỉ có bản thân cô mới biết.

Nhưng rất bi kịch là, Cố Sênh Sênh sợ máu, sinh viên khoa y mà lại sợ máu, bản thân Cố Sênh Sênh chỉ sợ suốt đời cũng sẽ không quên năm tháng cô không có IQ cùng tôn nghiêm mà kiên trì học y.....

Đương nhiên Cố Sênh Sênh chỉ học cho có, niềm yêu thích của cô đối học viện y khoa của trường w toàn đến từ chính Phó Thanh, cô chưa từng nghĩ sẽ đi làm công việc có liên quan đến ngành này, cho nên học xong chính quy cũng không tiếp tục học lên.

Cố Sênh Sênh bị hai tiểu hộ sĩ đẩy vào phòng cấp cứu, Cố Khương bị bác sĩ gọi đi đăng ký trả phí, đêm dài người ít, cả tòa cao ốc lặng im, trừ mấy chỗ đèn sáng bên ngoài, những nơi khác đều bị bao phủ trong hắc ám, rất có mùi vị quỷ dị.

Đau mơ mơ màng màng Cố Sênh Sênh cảm giác được có hai cái tay đang có ý đồ cởi quần áo mình, phản xạ có điều kiện muốn đưa tay ngăn cản, người kia không để ý tới, như cũ tiếp tục động tác, thời điểm người kia chuẩn bị cởi nội y của cô, Cố Sênh Sênh cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

“Dừng tay! cô đang làm gì vậy?!” Cố Sênh Sênh hai tay bảo vệ ngực, không đầu không đuôi hướng người nọ quát.

“Làm điện tâm đồ.” Tiểu hộ sĩ nhìn cô một cái, định tiếp tục.

Cố Sênh Sênh quát xong đại não lập tức khôi phục trấn tĩnh, thì ra phải làm điện tâm đồ..... Liền ngưng ngừng thu hồi tay, nhưng mà đúng lúc ánh mắt cô chạm đến thân ảnh cao to mặc áo blouse trắng đứng ở góc tường, cô dường như cảm thấy cả người nổ tung.

Kia là..... Phó Thanh? Anh đang nhìn cô, anh đeo kính mắt, bình thường anh đâu mang kính.

Đại não Cố Sênh Sênh lại một lần nữa lâm vào ngõ cụt, cô hiện tại chẳng khác một con ếch nằm trên thớt, quần áo không chỉnh tề ngực sắp lộ nhũ, trọng điểm là, chút đó đều bị anh nhìn thấy.....

“Buông tay, đừng kéo dài thời gian.” Tiểu hộ sĩ dĩ nhiên không có kiên nhẫn, chỉ là ngại có Phó Thanh, nên không thể nổi nóng, cô không hề muốn phá hủy hình tượng của bản thân trong lòng Phó Bạch Mã đâu.

Phó Thanh còn đứng ở trong này, Cố Sênh Sênh đời nào buông tay ra, tiểu hộ sĩ cũng thấy rất kỳ quái, bình thường tới thời điểm này Phó Thanh đều sẽ lảng tránh một chút, như thế nào hôm nay thần nhiên như vậy.....

Chẳng lẽ.....

Tiểu hộ sĩ rũ mắt tinh tế đánh giá Cố Sênh Sênh, ồ, xinh xắn dễ thương, eo nhỏ chân dài, ngực sao..... Không hơn không kém coi như đủ xài, cặp mắt kiêu sa hờn dỗi lại có lực sát thương, nhìn kỹ quả thật là hàng quý hiếm, hình như còn có chút quen mắt.

Mọi người đều biết phụ nữ với phụ nữ trời sinh mang theo địch ý, hưởng chi thái độ Phó Bạch Mã khác thường như thế, tiểu hộ sĩ càng thêm tức giận.

Nhưng mà, chưa cho tiểu hộ sĩ tiếp tục nghĩ ra chiêu trò gì, Phó Thanh nâng mắt kính, đẩy cửa đi ra ngoài.

Phó Thanh rời khỏi, Cố Sênh Sênh mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời cô lại có chút mất mát, xem ra anh cũng không nhớ cô, Cố Sênh Sênh đột nhiên cảm thấy bụng càng đau.

5. Chương 5: Thổ Lộ

Sau đó, Phó Thanh cũng không quay trở lại, một lúc sau Cố Sênh Sênh bắt đầu phát sốt, nôn mửa, Cố Khương sốt ruột đứng ngồi không yên, cuối cùng bác sĩ ra kết quả chẩn đoán chính xác là viêm tràng vị cấp tính, niêm mạc dạ dày bị tổn thương, cần nằm viện vài ngày.

Tuy bệnh không quá nặng nhưng tương đối giày vò, hết nôn mửa lại bài tiết, mặt mày Cố Sênh Sênh tái nhợt, đặc biệt mấy ngày này không được ăn uống tùy tiện đồng nghĩa với việc tạm biệt những món ăn ngon,

chỉ có thể nuốt một ít thức ăn lỏng, điều này đối với Cố Sinh Sinh mà nói không khác gì nhục thể bị tra tấn, ưu thương y như gió lớn ngày đông thổi phách vào mặt cô.

Sáng sớm, trạng thái của Cố Sinh Sinh có vẻ tốt lên đôi chút, mà Cố Khương canh giữ ở bên giường một ngày một đêm không chớp mắt, bông mắt tô một quầng hắc ám, Cố Sinh Sinh xót xa, nài nỉ Cố Khương trở về nghỉ ngơi.

“Mẹ, con không sao rồi, mẹ về nghỉ ngơi đi, buổi tối lại đến thăm con.”

Cố Khương không chịu, “Mẹ không mệt, mẹ ở đây với con,” Cố Khương nhìn thoáng qua chiếc giường nhỏ mà bệnh viện chuẩn bị cho người nhà bệnh nhân nghỉ ngơi, nói tiếp: “Khi nào mệt, mẹ sẽ qua đó nằm nghỉ, thoải mái lắm.”

Cố Sinh Sinh thừa biết mẹ nói dối, đêm qua cô mơ mơ màng màng nhưng chẳng hề say giấc, sợ Cố Khương lo lắng, gắng chịu đựng không phát ra tiếng vang, Cố Khương bên kia cũng vậy, tuy rằng lúc mẹ xoay người cố gắng không để phát ra tiếng động, nhưng Cố Sinh Sinh vẫn nghe rõ, Cố Khương cơ hồ một đêm không ngủ.

Cố Sinh Sinh trưng ra một nụ cười sáng lạn, “Mẹ, mẹ nhìn đi quần áo con bốc mùi hết rồi, con cũng không thể mặc thế này đến khi xuất viện, mẹ về nghỉ ngơi sẵn tiện lấy chút quần áo cho con có phải tốt hơn không? Con thấy hơi mệt, muốn ngủ một lát, tối mẹ hãy đến nha.”

Cố Khương do dự trong chốc lát, đắn đo nếu có chỗ nào khó chịu phải gọi điện thoại liền, Cố Sinh Sinh mỉm cười đưa mẹ ra cửa, xác nhận mẹ đi rồi cô lập tức như bong bóng cao su bị xì hơi xẹp lép.

Trên mu bàn tay còn treo bình nước muối sinh lý, hiển nhiên là tiểu hộ sĩ mới ghim, có vài lỗ kim bị sưng lên rồi. Cố Sinh Sinh mở mắt nhìn chất lỏng trong suốt một giọt một giọt chảy vào trong cơ thể mình, cô nhớ tới Phó Thanh, buổi tối hôm kia anh đứng ở đó, tuy không nói lời nào nhưng khung cảnh đó lại đẹp tựa tranh vẽ.

Đang nghĩ tới, liền thấy một cái bóng trắng cao to đẩy cửa ra bước đến, sơn nước trong họa nhiệm qua bộ mặt, Cố Sinh Sinh chớp mắt nhìn, anh đang ở đây, không phải ảo giác.

Phó Thanh tới gần giường cô, anh hôm nay không mang kính, một đôi mắt đen như mực rõ ràng.

Phó Thanh nhìn thoáng qua gương mặt đang đại ra của Cố Sinh Sinh liền dời mắt, trong đầu có điểm ấn tượng, à, là bé ếch con hôm kia, không biết sao Phó Thanh cảm thấy bé ếch con này có hơi quen mắt, trong đầu anh chợt lóe lên vài đoạn ngắn mơ hồ.

Chờ anh lục lọi trí nhớ qua loa, cúi đầu phát hiện bé ếch con này đang mở to đôi mắt ngập nước mông lung nhìn anh, Phó Thanh đột nhiên có điểm ngốc trẻ, bé ếch con đột nhiên bắt lấy tay áo anh, nắm ngón tay trắng nõn mịn màng, gắt gao nắm làm khớp ngón tay hơi phình hồng. Bé ếch con bĩu môi, cơ hồ muốn khóc òa lên, cô vốn muốn nói: “Phó Thanh, rốt cuộc em cũng gặp lại anh rồi, em cứ nghĩ đời này không còn cơ hội gặp anh nữa.....”

Phó Thanh dáng người cao lớn, so với Cố Sinh Sinh cao hơn rất nhiều, Cố Sinh Sinh lại ngồi ở trên giường, gần như phải ngửa đầu mới chạm tới mắt anh, dời mắt nhìn xuống, Cố Sinh Sinh phát hiện Phó Thanh không cài nút áo trên, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, Cố Sinh Sinh ngó ra một chút, lời nói đến cổ họng lại nuốt ngược trở vào.

Cọ một chút đứng lên, nhìn Phó Thanh, “Phó tiên sinh xin hỏi anh có hứa hôn với ai không?”

Vừa xuất ngôn xong Cố Sinh Sinh thiếu chút nữa muốn cắn lưỡi của mình, uy cô nương, cô chỉ là trọng sinh trở về từ bảy tám năm trước chứ có phải xuyên qua từ cổ đại đâu!

Cố Sinh Sinh trên mặt là vẻ thấy chết không sờn, Phó Thanh thoáng lui về phía sau một bước, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt cô, đôi mắt tối đen đậm đậm mà bình tĩnh.

Bên ngoài phòng bệnh là hai khóm bạch hoa sinh trưởng rất tốt, cành lá xum xuê, um tùm tươi mát, một làn gió thổi qua cành cây liền đung đưa, rung động nhẹ nhẹ, ánh tịch dương từ ngọn cây đuổi tới, cả người Cố Sinh Sinh bị một vầng sáng màu vàng óng ánh bao phủ từ sau lưng, tô điểm cho đôi mắt thêm lấp lánh.

Phó Thanh đột nhiên nhớ đến mùa hè năm đó anh nằm viện, mỗi ngày chạng vạng đều có một cô bé rất đúng giờ đứng ở đó kéo violon, anh nằm trên giường lắng nghe cô độc tấu, anh chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng cô cùng với những lọn tóc thỉnh thoảng bị gió thổi bay bay.

Cô bé cầm nghệ rất tốt, tiếng đàn violon yên tĩnh mà uyển chuyển, cô giống như rất thích thủ khúc, anh nghe cô kéo hai lần, yên tĩnh lại bị thương, tại thời điểm cô kéo thủ khúc lần thứ hai, Phó Thanh nghĩ, ngày mai cô đến hỏi cô một chút, thủ khúc ngày hôm qua tên gọi là gì.

Chạng vạng ngày hôm sau, cô bé không đến, ánh nắng chiều đốt nửa bầu trời mang sắc hồng, Phó Thanh nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, bị Tiết Nhu cười lòi đi.

Phó Thanh xuất viện.

Phó Thanh không đáp, trong lòng Cố Sinh Sinh đột nhiên thấy buồn bã, anh đối với cô mà nói, thủy chung là khó có thể.

Tại thời điểm cô muốn buông tay Phó Thanh đột nhiên mở miệng, anh nói: “Không có.”

Anh chỉ trần thuật sự thật mà thôi.

Phó Thanh cảm giác cái tay bé ếch con nắm tay anh dùng lực mấy phần, Phó Thanh nhìn móng vuốt trắng nõn, cực lực chịu đựng không ghét bỏ đẩy ra, sau đó bé ếch con lại mở miệng, hai gò má phồng hồng.

“Vậy Phó tiên sinh em có thể làm bạn gái anh không? Em rất ngoan, ăn cũng không nhiều lắm, rất bớt việc, tuy rằng em không có quá nhiều ưu điểm nhưng em sẽ cố gắng không gây thêm phiền phức cho anh, còn nữa, tuy rằng anh không biết em, nhưng không sao, em biết anh là đủ rồi, tình cảm thì có thể chậm rãi bồi dưỡng mà, anh chỉ cần có niềm tin vào chúng mình....”

Cố Sinh Sinh chuyển sang chế độ độc thoại, cô quyết định, cô muốn xuống tay.

Phó Thanh khéo mắt không dấu vết co giật, ngữ khí lại bình thản như cũ, “Xin hỏi vị cô nương này, cô cảm thấy chúng ta có chỗ nào đặc biệt thích hợp vậy?”

Cố Sinh Sinh ghen nửa ngày, thốt ra “Giới tính.....”

Trong phòng đột nhiên vang lên một tiếng cười nhạo, thanh âm trong trẻo sáng sủa của thiếu niên “Anh, em thấy hai người rất hợp lắm đó, ha ha ha lần đầu em gặp cô gái ngốc đến vậy.”

Vâng, ngữ khí rất không thân thiện.

Cố Sinh Sinh sửng sốt, cô quên trong phòng còn có một người..... Chẳng qua người này từ lúc cô nhập viện tới giờ trên cơ bản vẫn nằm yên, cũng chẳng có ai đến thăm, vẫn dùng cái ót quay lưng về phía mọi người

Thiếu niên ngồi dậy, khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đồng dạng một bộ mặt được Thượng Đế chiếu cố, mắt mũi miệng có vài phần tương tự Phó Thanh, chỉ không giống khí chất thanh lãnh trầm ổn, hần thoát nhìn không dễ kết giao, dù ngữ khí nói ra nhẹ nhàng cũng không che dấu được cốt cách cao ngạo.

Bị người như vậy cười chọc quê, Cố Sinh Sinh thấy bối rối.....

“Phó Kha, có muốn anh nhờ ba mẹ tới đón em về không?” Phó Thanh liếc nhìn Phó Kha, ánh mắt sắc lạnh xẹt qua, dù là Cố Sinh Sinh cũng nghe ra ý uy hiếp trong lời nói.

Cố Sinh Sinh không khỏi cuống hân, người trong nhà đều đối xử với nhau như thế đấy, bất cận nhân tình, đáng sợ quá.

Quả nhiên, Phó Kha bị Phó Thanh nắm chốt, không đáp trả được, gắt gỏng nằm xuống.

Phó Thanh đem ánh mắt một lần nữa chuyển hướng Cố Sinh Sinh, đưa tay lật cánh tay thoát khỏi móng vuốt Cố Sinh Sinh, lại không đụng tới tay cô.

“Vị tiểu thư này, làm ơn đừng làm trễ nãi công việc của tôi, nếu cô có bất kỳ vấn đề riêng tư gì, xin vui lòng giải quyết ngoài giờ hành chính”

“Ý anh là chờ anh tan việc có thể theo đuổi anh à!” Cố Sênh Sênh tự động xuyên tạc lời nói phân rõ rạch ròi công tư của Phó Thanh.

Phía sau lại là một tiếng cười nhạo, Phó Thanh khoe mắt giật giật, chân dài sải bước, quyết định rời khỏi chốn thị phi này.

Lập tức nghe thấy Cố Sênh Sênh ở phía sau kêu rên, “Ồi, tôi cũng là bệnh nhân mà, đối đãi bệnh nhân phải có thái độ tốt chứ, đặc biệt là bệnh nhân yếu đuối về cả thể chất và tinh thần như tôi này, rất dễ có chứng ngại đó....”

Nhưng mà âm cuối kéo dài tỏ rõ cô một chút cũng chẳng có chứng ngại nào, Phó Thanh lần đầu cảm thấy anh dụng phải tình huống không thể sử dụng trí thông minh từ não bộ suy luận theo logic bình thường là có thể thuận lợi thoải mái giải quyết sự tình.

6. Chương 6: Theo Đuổi Đùi Vàng

Sau khi Phó Thanh đi khỏi, Cố Sênh Sênh nổi lên ý đồ thân cận Phó Kha, kết quả mặt nóng đỏ bừng, thiếu niên kia thật sự rất cao ngạo. Cố Sênh Sênh tuyệt vọng, trở mặt nhìn phía sau ốt quả đầu hạt dưa của Phó Kha.

Chạng vạng, Cố Sênh Sênh đang say giấc nồng thì bị đánh thức bởi mùi hương kích thích vị giác, phát hiện Cố Khương mang theo hai cái phích giữ nhiệt, Cố Sênh Sênh khịt khịt mũi, lập tức giơ hai tay bắt lấy, bị Cố Khương ngăn lại.

“Aida đứa nhỏ này, mẹ nấu canh gà, nhớ tối con thích ăn nắm nên cố tình đi chợ mua nắm bào ngư tươi mới” Nói tới đây Cố Khương đột nhiên có điểm phát sầu, “Nhưng mà bác sĩ dặn dò hai ngày này con không thể ăn uống bất kỳ gì đó, vẫn nên cẩn thận một chút, khi nào xuất viện mẹ lại nấu cho con nha.”

Cố Sênh Sênh khóc không ra nước mắt, hai móng vuốt ôm chầm cái phích giữ nhiệt không chịu buông, “Đầu có thể rơi máu có thể chảy, nhưng canh không thể lấy đi! Con khỏe rồi không có vấn đề gì đâu mà.”

Cố Sênh Sênh giằng co với Cố Khương, Cố Khương nói: “Không được, con bé này sao không có đức hạnh gì hết vậy?”

Gió thét, ngựa rầm, Cố Sênh Sênh rít gào, “Mẹ, mẹ là mẹ ruột của con mà! Mẹ nỡ lòng nào không cho con uống canh mẹ trăm cay nghìn đắng nấu vì con chứ.”

Cố Sênh Sênh quyết định chuyển sang dùng khổ nhục kế, một tay ôm eo Cố Khương, đem mặt chôn trong lòng mẹ, một tay còn lại lại vẫn chặt chẽ ôm khư khư cái phích.

“Mẹ xem con đói đến mức gầy thế này này! Đều tại lâu rồi không được ăn uống tử tế ngon lành đó, con gái rất khổ sở mà!”

Cố Khương buồn cười liếc cô một cái, rõ ràng chưa qua hết hai ngày lại làm như bị bỏ đói quanh năm suốt tháng, Cố Sênh Sênh chưa từ bỏ ý định, “Một miếng thôi, thật đó, không uống nhiều đâu.”

Cố Khương cười, “Thật?”

Cố Sênh Sênh gật đầu như đảo tỏi.

Cố Khương cầm chén múc một chút cho Cố Sênh Sênh, hương thơm nháy mắt tràn ngập toàn bộ phòng, khiến dạ dày mọi người ngứa ngáy, Cố Sênh Sênh rõ rệt nghe thấy Phó Kha giường bên cạnh nhút nhích mấy lần, không khỏi buồn cười.

Cố Sênh Sênh hỏi: “Mẹ, sao mẹ không uống?”

“Mẹ uống rồi mới mang cho các con.” Cố Khương động tâm, đến gần giường Phó Kha.

“Tiểu Kha, ngồi dậy nào, dì nấu canh, con ném thử xem có hợp khẩu vị không?” Cố Khương thấy Phó Kha tuổi xấp xỉ Cố Sênh Sênh, lại không có ai chăm sóc, tránh không được có chút thương tiếc.

Phó Kha ngồi bật dậy, cười muốn bao nhiêu sáng lạn liền có bấy nhiêu sáng lạn, “Cám ơn dì!”

Phó Kha nhận chén canh nhướng mi nhìn Cố Sinh Sinh, cũng không nở nụ cười, Cố Sinh Sinh hừ một tiếng, ha, tiểu tử thối hai mặt, bất quá lúc này xem như đã nhận thức nhau, ngay cả họ tên đều biết, còn rất thân thiết.

“Nha, Tiểu Kha Kha, uống canh của chị là người của chị, về sau phải nghe lời tỷ tỷ nha, tỷ tỷ muốn cậu hỗ trợ, cậu không thể cự tuyệt đâu đó” Cố Sinh Sinh cười gian trá nhìn Phó Kha, bắt đầu giở thói lưu manh bốn cột.

“Cô ngốc kia, tôi tên Phó Kha, đừng có gọi bậy.” Phó Kha hung dữ trừng mắt nhìn cô.

Cố Khương cười nhìn hai đứa đầu võ mồm, một bên xếp quần áo vào ngăn tủ.

“Uống canh của chị là người của chị.” Trong đầu vang lên câu nói hàm hồ của Cố Sinh Sinh vừa rồi, Phó Kha bưng chén lên, che chắn đôi tai đang đỏ ửng.

Cố Sinh Sinh không thêm sợ, trừ Phó Thanh ra ai cô cũng có thể đùa giỡn được, kỳ lạ là mỗi lần Phó Thanh đứng trước mặt cô liền lúng túng, đầu óc chậm chạp không thể điều khiển.

Cố Sinh Sinh khước mắt liếc đến cái phích khác trên bàn, nghĩ tới lúc này Phó Thanh hẳn là sắp tan tành.

“Này, Tiểu Kha Kha, nói cho tỷ tỷ biết văn phòng của anh cậu ở đâu vậy?”

Phó Kha giọng lạnh như băng, “Vì sao tôi phải nói cho chị biết?”

Tiểu quái, lại giở chứng kiêu ngạo, Cố Sinh Sinh đành phải lôi ra đòn sát thủ uy hiếp, “Cậu không nói chị đây liền tới đoạt chén canh của cậu, còn nữa, sau này mỗi ngày chị sẽ gọi cậu là Kha Kha tiểu bảo bối.” Nói xong bản thân Cố Sinh Sinh có điểm hoài nghi cô sống cả hai đời nên da mặt dày gấp hai luôn rồi, như vậy chẳng phải rất ghê rợn.....

Quả nhiên, một lát sau Phó Kha truyền đến thanh âm rầu rĩ, “Lầu ba, dãy bên trái, phòng thứ ba đếm ngược từ dưới lên.”

Cố Sinh Sinh vừa lòng mang theo phích canh đi, còn Phó Kha ở lại oán hận nghiêng rằng, “Kha Kha tiểu bảo bối” Vài chữ xoay vòng vòng trong đầu hần, ôi, thật ghê tởm.

Cửa phòng Phó Thanh khép hờ, Cố Sinh Sinh gõ cửa vài cái, Phó Thanh nâng mắt thấy Cố Sinh Sinh đang nghiêng đầu cười tươi tắn như hoa mùa xuân.

Phó Thanh khụ khụ hai tiếng, mới nói: “Vào đi.”

Cố Sinh Sinh cũng không khách khí, đặt phích giữ ấm lên bàn, đem ghế chuyển đến bên cạnh Phó Thanh, mặt đầy vui sướng, một chút xú cũng chẳng giống dáng vẻ bệnh nhân vừa bị viêm tràng vị cấp tính tra tấn.

“Phó tiên sinh, mẹ em nấu canh, Phó Kha cũng khen ngon, sở trường của mẹ em là nấu canh đó, anh có muốn nếm thử không?”

Không đợi Phó Thanh trả lời, Cố Sinh Sinh tự ý mở nắp phích, hương thơm từ từ bay lên trộn lẫn vào không khí, câu dẫn dạ dày rục rịch.

Phó Thanh không dấu vết xê dịch về phía sau, thản nhiên mở miệng, “Cố tiểu thư, bây giờ tôi vẫn còn trong giờ làm việc.”

Nghe vậy, Cố Sinh Sinh nghiêng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, nháy mắt cười đến khước mắt cong cong, “Anh xem, vừa vặn hết giờ làm.”

Quả nhiên, vừa đúng năm giờ rưỡi.

“Uống một muỗng thử xem, ngon lắm.” Cố Sinh Sinh bưng chén, đôi mắt chờ mong, thấy Phó Thanh không nói, chơi xấu, “Anh không uống em sẽ không đi, anh cũng biết em rất cố chấp mà.”

Tuy rằng chơi xấu, ngữ khí cũng rất hờn dỗi, Phó Thanh không khỏi muốn đỡ trán, trực giác nói cho anh biết không thể nào giảng đạo lý với bé ếch con trước mặt này được. Phó Thanh ánh mắt dừng lại ở bàn tay Cố Sinh Sinh, mười ngón thon dài, móng tay hồng hào, thật thích hợp kéo vĩ cầm.

“Được rồi, cô để xuống đi, tôi tự uống.”

Phó Thanh nhận chén canh từ trong tay Cố Sinh Sinh, nếm một ngụm, có chút hơi nóng.

“Ngon không?” Cố Sinh Sinh hai ánh mắt lấp lánh, con ngươi màu hổ phách soi bóng gương mặt anh, Phó Thanh gật đầu, “Ừ, ngon lắm, cảm ơn.”

Ngắn gọn vài chữ, lại khiến Cố Sinh Sinh cao hứng sắp nhảy dựng lên, “Anh thích thì tốt, em đi đây, tan tầm trên đường phải cẩn thận nha, ngày mai gặp.”

Nói xong liền nhanh như chớp chạy mất.

Cố Sinh Sinh đi khỏi, căn phòng trong nháy mắt lặng im, Phó Thanh có điểm không quen, cởi áo blouse chuẩn bị ra về, thời điểm Tiết Nhu mang giày cao gót bước đến đúng lúc Phó Thanh đóng cửa.

“Hửm? Cái gì thơm vậy?” Cửa đóng lại mang theo hương vị bên trong thoảng ra, Phó Thanh sững sốt một chút, đáp: “Có một bệnh nhân mang canh đến cho.”

“Ồ, đi nhanh đi, hôm nay em lãnh lương, mời anh ăn cơm.” Tay Tiết Nhu vòng qua cánh tay Phó Thanh, Phó Thanh nhú mày, lách mình tránh ra, sắc mặt Tiết Nhu có chút khó coi, một lát sau, lại nở nụ cười.

“Sau này em sẽ theo dì học nấu canh cho anh uống.”

Cố Sinh Sinh mang theo phích giữ ấm nhaoáng lên một cái nhaoáng lên một cái trở về, tâm tình rất tốt, vừa vào cửa liền thấy Phó Kha vẻ mặt đầy sung sướng khi người gặp họa, nhìn cô, hỏi: “Thành công?”

Cố Sinh Sinh nở một nụ cười tiêu sái, “Cậu cũng quan tâm chuyện của tỷ tỷ à, chị đây ra tay, ai cũng phải đầu hàng thôi.”

“Nói nhăng nói cuội.” Phó Kha vút cho Cố Sinh Sinh một ánh mắt trắng dã, không thèm để ý tới hần. Ngược lại Cố Khương thấy con gái vui vẻ, không khỏi có chút hiếu kỳ “Sinh Sinh, con mang canh cho ai vậy? Hay là trốn sau lưng mẹ uống trộm?”

Cố Sinh Sinh khước mắt run run, mẹ ruột mà còn nói mấy lời này, lòng tin nhiệm hình như hơi bị ít nha.

“Bây giờ không nói cho mẹ biết, chờ con đại công cáo thành kể cho mẹ nghe sau nhé.” Cố Sinh Sinh thần thần bí bí cười.

Phó Kha bên kia lại cười nhạo một tiếng, Cố Sinh Sinh tâm tình tốt, trấn an bản thân không nên so đo với thằng nhóc này.

Sáng sớm hôm sau, bệnh viện đột nhiên thông báo có thể xuất viện, Cố Sinh Sinh cùng Cố Khương thu dọn chuẩn bị xuất viện, Phó Kha đem nửa mặt chôn trong chăn, chỉ lộ ra đôi mắt không chút nhấp nháy nhìn chằm chằm Cố Sinh Sinh, ánh mắt kia vừa nhìn là biết không có ý tốt.

Tựa hồ lại có điểm..... Xấu hổ?

Nói không chừng tương lai là em chồng, Cố Sinh Sinh nghĩ vẫn nên đối đãi tốt một chút, nói Cố Khương xử lý thủ tục xuất viện trước, Cố Sinh Sinh đi đến trước giường Phó Kha, cúi gập thắt lưng, một tay sờ cằm cười cười nhìn hần, cũng không nói gì.

Cố Sinh Sinh nghĩ thầm, quả nhiên là ghen tốt, nhìn xem hai anh em nhà này, một chín một mười, hai khuôn mặt này mà ném vào giới giải trí, nhất định sẽ nhắc lên một hồi tinh phong huyết vũ cho mà xem.

Phó Kha bị cô nhìn, trừng lại, “Cô ngốc, chúng ta giao dịch, thấy thế nào.”

Cố Sinh Sinh hứng thú, đem mặt dí gần một chút, ý cười thật sâu nhìn ánh mắt Phó Kha, Phó Kha vội vàng đem ánh mắt nhìn về phía khác, Cố Sinh Sinh không khỏi buồn cười, nhóc con vẫn là nhóc con, trang hơn thua gì với lão nương chứ..

“Tiểu Kha Kha, cậu có phải luyện tiếu chị đây hay không, nói đi, giao dịch cái gì? Nói trước chị không kinh doanh lỗ vốn đâu nhé” Phó Kha sinh ra trắng nõn, môi hồng răng trắng, nhìn nhìn Cố Sinh Sinh rất muốn đưa tay nựng một cái.

“Tôi giúp chị theo đuổi anh tôi, chị dẫn tôi về nhà chị, bao ăn bao ở, thấy thế nào?”

“Không bao ngủ luôn à?” Cố Sênh Sênh cười xấu xa.

Phó Kha mặt thoát một cái từ cổ đến tai đều ửng hồng “Chị, chị không biết ngược!”

Cố Sênh Sênh không chọc hấn nữa, cô biết Phó Kha nếu có nơi để đi cũng sẽ không ở lại trong bệnh viện, tóm lại không nhẫn tâm, vỗ vỗ đầu hấn, “Mau đứng lên thu dọn đồ, nhưng mà nhà chị nhỏ, điều kiện khẳng định kém hơn nhà cậu, cậu mang theo mấy thứ đơn giản thôi.”

Phó Kha hừ nhẹ một tiếng, “Dài dòng.”

7. Chương 7: Nam Thần Xuống Bếp

Cố Sênh Sênh cứ thế mà nhặt một người lớn xác còn sống sờ sờ về nhà, tuy rằng cái người to xác này góp phần làm cho cảnh đẹp ý vui, nhưng bị cái tính tình rất ư là khó chịu.

Cố Sênh Sênh đành nín Phó Kha sẽ oán than hoàn cảnh sống quá gian khổ, kết quả từ lúc về đến nhà tới giờ một câu bực tức cũng chưa từng hé răng, còn có vẻ rất thích thú.

Cố Sênh Sênh an ủi bản thân, hôm nay mới ngày đầu tiên, đợi hấn ở thêm vài bữa cảm thụ hết đời sống khổ cực trốn dân gian sẽ ngoan ngoãn bộc lộ tính khí khó ở cho mà xem.

Hôm nay, Cố Khương tham gia hoạt động khu phố, để lại hai đứa trẻ Cố Sênh Sênh và Phó Kha ở nhà, đến giờ cơm, hai người ngồi phịch ở sofa mặc kệ bụng đói ráo rắt cũng chẳng ai chịu nhúc nhích trước.

Phó Kha dùng ánh mắt ý bảo Cố Sênh Sênh, “Cô ngốc mau đi nấu cơm.”

Cố Sênh Sênh ôm cái bụng phẳng lì, kháng nghị: “Không muốn, hay là chúng ta gọi đồ ăn bên ngoài đi.”

Phó tiểu thiếu gia bĩu môi, tỏ ý phản đối, lại một lát sau, Cố Sênh Sênh nhận mệnh đứng lên, “Rời rời rời, chị làm, ăn rồi có xảy ra hậu quả gì thì cậu đừng có tìm chị.”

Nhìn Cố Sênh Sênh đứng lên, Phó Kha nhất thời hứng khởi, “Tôi muốn ăn cánh gà cola Phúc Lộc viên...”

Cố Sênh Sênh đánh gãy lời hấn, “Chỉ có rau xanh, củ cải, cà chua, ăn hay không thì tùy.”

“Chị như vậy tôi sẽ méc anh tôi chị ngược đãi tôi.” Phó nhị thiếu gia vất chân bắt chéo, vẻ mặt dương dương tự đắc.

Cố Sênh Sênh nghiêng răng, cực lực nhịn xuống cảm xúc muốn đánh người, cười nói: “Cậu đợi chị tra lịch âm cái đã.”

“Tra lịch âm làm chi?” Phó Kha khó hiểu.

Cố Sênh Sênh nhìn Phó Kha, cười sáng lạn: “Xem hôm nay có thích hợp để sát sinh hay không?”

Phó Kha:.....

Cố Sênh Sênh ở trong phòng bếp đối mặt với một đồng đồ ăn ngăn người, không biết nên bắt đầu từ đâu, mười ngón tay thon dài ngọc ngà của cô trước giờ không dính nước, nào biết nấu nướng ra làm sao, hứng thú dữ lắm cũng chỉ làm mấy việc lật vớt, rồi nhìn mẹ nấu cho ăn thôi.

Tìm tòi trong đầu toàn bộ ký ức có liên quan đến bếp núc, Cố Sênh Sênh cuối cùng quyết định làm vài món chắc chắn trăm phần trăm ăn không chết như: Cà chua chiên trứng, khoai tây viên chua cay, rau xà lách trộn giấm, thêm món canh tảo tía tô, về phần thịt hấn, thực xin lỗi, không có đâu.

Phó Kha cầm một ly nước trái cây ung dung, dựa cửa nhìn Cố Sênh Sênh cắt cà chua như khi làm xiếc, đột nhiên cười thần bí, “Chị nên dụng tâm nấu nướng cho cẩn thận, tôi có mời người tới đó.”

Nước cà chua văng lên mặt, Cố Sênh Sênh lấy tay lau, hỏi: “Ai?”

Phó Kha nhú mày, “Lát biết.”

Ước chừng nửa giờ sau, có người ấn chuông cửa, Phó Kha cũng không biết chạy đâu, Cố Sênh Sênh gọi nhiều lần cũng không đáp, đành phải tự thân đi mở cửa, ra tới cửa mới phát hiện tay vẫn cầm dao, nhanh chóng giấu ra phía sau. Cửa vừa mở Cố Sênh Sênh còn tưởng bản thân xuất hiện ảo giác, Phó Thanh cứ nhiên đứng trước cửa, anh hôm nay mặc quần áo hàng ngày, xem ra hôm nay được nghỉ, hai nút áo trên cùng không gài, cổ áo tùy ý rộng mở, so với bình thường nhiều hơn một phần biếng nhác.

Phó Thanh cũng hiểu đột nhiên xuất hiện ở nhà người khác có điểm đường đột, mở miệng giải thích, “Là Phó Kha gọi điện thoại bắt tôi đến, Phó Kha đâu rồi?”

Cố Sênh Sênh chớp mắt liền hiểu rõ người khách mà Phó Kha nhắc đến vừa rồi là ai, ở trong lòng mừng thầm, nhóc con này cũng thật có tâm, tỷ tỷ nhất định sẽ khao cậu ăn thật ngon.

“Vừa rồi còn ở đây, không biết chạy đi đâu nữa, chắc có lẽ cơm chín sẽ quay lại thôi.” Cố Sênh Sênh mời Phó Thanh vào, chậm chạp suy nghĩ, sớm biết trang điểm một chút, cũng không biết tóc tai có bị rối không.

“Cô đang nấu ăn sao?” Phó Thanh thoáng nhìn cái tay phía sau lưng Cố Sênh Sênh, trên dao còn dính nước cà chua. Nghĩ đến tay nghề sứt sọc của mình, Cố Sênh Sênh đành phải cười ngượng ngùng, khẩn cầu trong lòng anh trăm ngàn lần đừng vào bếp nha, kết quả liền nghe thấy tiếng thằng nhóc Phó Kha ở trong bếp kêu, “Anh à! anh mau tới đây cứu vớt dạ dày của em với, em không muốn chết vì ngộ độc đâu.”

Phó Thanh nhìn cô một cái bước đến phòng bếp, trong ánh mắt có ý cười thần nhiên, thế nhưng Cố Sênh Sênh biết, đó là cười nhạo mà.....

Thằng nhóc thối tha, sớm không ra muộn không ra, cổ tình lúc này hiện ra quấy rối, chẳng lẽ thằng nhóc này có mệnh xung khắc với mình?! Cố Sênh Sênh nghiêng rằng, nhờ có sự hiện diện của Phó Thanh ở đây mới không phát hỏa.

“Đây là những món cô nấu?” Ngón tay thon dài trắng trẻo của Phó Thanh bóc lên một miếng khoai tây, vỏ ngoài còn chưa cắt rửa sạch, Cố Sênh Sênh vốn thấy không có gì, nhưng nhìn mười ngón tay của anh cầm miếng khoai tây cô cắt, Cố Sênh Sênh đột nhiên cảm thấy tội lỗi, giống như cô đã làm ô uế bàn tay ấy vậy.

Trên bàn một đồng hồ hỗn độn, khoai tây que, cà chua băm nhuyễn, trứng gà đánh tan vẫn còn lẫn vỏ trứng, cộng thêm Phó Kha đứng một bên thêm mắm thêm muối đã đảo tay nghề của Cố Sênh Sênh.

Phó Thanh thở dài, hỏi Cố Sênh Sênh, “Trong tủ lạnh còn có gì ăn được? Tôi làm cho.”

Cố Sênh Sênh sững sốt, lập tức cười tít mắt, cô hôm nay có thể ăn cơm Phó Thanh nấu nha! Không còn gì hạnh phúc hơn! vì để tiện cho Phó Thanh phát huy, Cố Sênh Sênh cơ hồ đem toàn bộ đồ ăn trong tủ lạnh mang ra, Phó Thanh chọn mấy thứ, khiến Cố Sênh Sênh phải mang những thứ còn lại đặt về trong tủ lạnh.

Nhìn thấy bao tử có thể được đảm bảo, Phó Kha thông thả ra khỏi phòng bếp, ngồi sofa xem TV.

Phó Thanh xắn tay áo, thuần thục bắt đầu rửa rau, thái rau, Cố Sênh Sênh biến thành fan hâm mộ đứng một bên nhìn, thỉnh thoảng hỗ trợ lấy dầu, muối, tiêu, đường...

Quả nhiên thiên tài chính là thiên tài, nấu cơm cũng có thể giống như tác phẩm nghệ thuật, thần thái ưu nhã cảnh đẹp ý vui.

Phó Thanh làm ba món ăn một món canh, mỗi một món ra lò Cố Sênh Sênh cũng rất chân chó hai tay tiếp nhận, mắt cười cong cong mang ra ngoài, rất nhanh, toàn bộ phòng khách hương thơm bốn phía, Phó Thanh từ trong phòng bếp mang ra món canh cuối cùng, Cố Sênh Sênh nhanh chóng lấy khăn cho anh lau tay. “Phó tiên sinh, em phát hiện anh càng ngày càng đẹp trai.” Cố Sênh Sênh với trái tim thiếu nữ sắp bùng nổ, nhìn những khớp ngón tay mảnh mai của Phó Thanh, mắt cười không tan, y hệt tú bà nhìn thấy cô nương xinh đẹp.

“Bất quá anh không cần phải lo, tuy rằng hiện tại tay nghề của em không tốt lắm, nhưng em sẽ cố gắng học, sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống hôn nhân của chúng ta đâu.”

Phó Thanh bước chân khựng lại một chút, cô gái này thật là.....

Phó Kha đã sớm ngồi ở trước bàn ăn, vung đũa ngẫu nhiên, vừa ăn vừa đả kích Cố Sênh Sênh, “Chị nhìn chị kia, con gái mà không biết nấu cơm, không thấy xấu hổ sao?”

Cố Sinh Sinh vừa nghe liền bực mình, híp mắt nhìn hần, “Kha Kha, cậu có tin sau này thức ăn của cậu tôi sẽ nhận thầu hết không hả?”

“Đừng nha, tôi không muốn biến thành chuột bạch.” Phó Kha nhìn cũng không nhìn Cố Sinh Sinh, nói như đinh chém sắt.

Cố Sinh Sinh đang muốn phản bác, đột nhiên chuông cửa vang, Cố Sinh Sinh trừng mắt nhìn Phó Kha một cái, đợi lát nữa xem lão nương thu thập người thế nào.

“Cố tiểu thư, đã lâu không gặp.” Cửa vừa mở ra Cố Sinh Sinh đối diện với gương mặt sáng lạn của Đường Tầm.

“Sao anh lại tới đây?” Cố Sinh Sinh cũng lười tiếp đãi, xoay người trở vào, cô còn đang giận anh, ngữ khí cũng không quá thân mật.

“A, là tôi bảo anh ấy đến, anh gọi điện thoại, tôi nói tôi đang ở đây, anh muốn đến xem, nhưng mà sao hai người biết nhau vậy?” Phó Kha lộ đầu ra mở miệng hỏi.

“Làm sao biết hả, cũng như chị biết cậu đấy thôi, nghiệt duyên!” Cố Sinh Sinh nghĩ, thế giới này đúng là nhỏ bé.

Đường Tầm cũng không giận, vẫn cười như trước đi vào theo Cố Sinh Sinh, anh đánh giá bên trong căn nhà một chút, thấy người ngồi trong phòng, cười càng sáng lạn, “Ày, Thanh Thanh à....., thật nhớ muốn chết.”

Chỉ thấy Phó Thanh khéo mắt rút một chút, sắc mặt có điểm đen, Cố Sinh Sinh còn tưởng Đường Tầm gọi cô, còn gọi ghê tởm như vậy, vẻ mặt như nuốt phải ruồi bọ quay đầu nhìn Đường Tầm.

Đường Tầm chỉ chỉ Phó Thanh đang nhàn nhã dùng bữa, “Tôi nói cậu ta, ờ, Thanh Thanh, sao cậu không lên tiếng chào hỏi anh gì hết vậy?”

Đường Tầm giống như bướm vờn hoa nhào qua Phó Thanh, ngữ điệu này..... Cố Sinh Sinh tựa như thấy hình ảnh bản thân đang đùa giỡn Phó Kha, không khỏi buồn cười, quả nhiên vô quýt dày có móng tay nhọn.

Cố Sinh Sinh lại nghĩ, nếu đức hạnh này của Đường nam thần bị fans thấy được, chắc sẽ có rất nhiều trái tim ngây thơ thuần khiết của thiếu nữ tan nát đây.

“Ý, đúng lúc tôi còn chưa ăn cơm, ừm, thật thơm, vừa thấy liền biết Thanh Thanh làm rồi, chỉ có Thanh Thanh của chúng ta mới có thủ xảo điệu nghệ thế này thôi.”

Tú bà số hai Đường Tầm phát ngôn vài câu nịnh hót, Phó Thanh ngoảnh mặt làm ngơ, bình tĩnh trước sau như một tiếp tục ăn cơm, Đường Tầm chưa từ bỏ ý định, kéo cánh tay Phó Thanh, ngữ khí nũng nịu, “Ày da, Thanh Thanh cậu thật bạc tình bạc nghĩa, cậu đã quên một đêm ngắm sao bên hồ của chúng ta rồi sao?”

Cố Sinh Sinh thật muốn tung ra chiêu giáng long thập bát chưởng đập chết con gấu teddy to lớn, một đại nam nhân, làm sao có thể nói ra lời nói buồn nôn người người phần nộ như thế, Phó Kha như đã quá quen tình cảnh này, mặc kệ Đường Tầm giở trò với anh mình.

Phó Thanh rót cuộc buông bát đĩa, nghiêng đầu nhìn về phía Đường Tầm, Đường Tầm lập tức trưng ra một nụ cười sáng lạn chờ anh cất tiếng nói, Phó Thanh liếc mắt nhìn, nhẹ nhàng băng quơ phun ra một từ, “Cút.”

Cố Sinh Sinh cũng ngồi xuống, trên bàn không khí nháy mắt biến hóa quỷ dị, ba chàng trai, hơn nữa còn là ba người tuấn tú đẹp trai, soái khí ngời ngời ngồi chung quanh cô, Cố Sinh Sinh cảm thấy bản thân nháy mắt biến thành đế vương cổ đại, nắm giữ hậu cung ba ngàn giai lệ.

“Ba người cùng tôi chụp chung tám hình đi.” Cố Sinh Sinh cười hề hề.

“Chị lại có chủ ý gì?” Phó Kha thường xuyên bị Cố Sinh Sinh khi dễ, cảnh giác nhìn cô.

“Đem bán đó, tìm mấy phú bà có tiền thích tiểu bạch kiểm í, với nhan sắc của mấy người, tôi khẳng định có thể gom được một khoản kha khá, Kha Kha cậu nói chị đây rất có tài phải không?”

Phó Kha mặc kệ cô, cô gái này suốt ngày trong đầu suy nghĩ gì đâu không

Ngược lại Đường Tầm hứng thú nhìn Cố Sênh Sênh, cười cười “Trước bán Thanh Thanh đi, tôi giúp cô giới thiệu người mua, tiền bán được chúng ta chia đều.”

Cố Sênh Sênh lườm anh một cái, “Trước bán anh, kế đó bán Phó Kha.”

“ Thanh Thanh thì sao?”

Cố Sênh Sênh thoáng nhướn mi, “Giữ làm của riêng.”

“Cố tiểu thư à, “ Đường Tầm nhìn thoáng qua gương mặt càng ngày càng đen Phó Thanh, cười nói: “Tôi cảm thấy so với nghề diễn viên, còn có một chút nghiệp càng thích hợp với cô hơn.”

“Là gì?”

Đường Tầm: “Nữ lưu manh”

Cố Sênh Sênh:.....

“Được rồi, “ Đường Tầm buông bát đũa, khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, “Tôi lần này tới là muốn chuộc tội với Cố tiểu thư, trong tay tôi có một kịch bản, tuy rằng đây chỉ là một bộ phim ngắn, nhưng dưới góc nhìn của tôi, nhất định có thể bùng nổ, muốn nhận hay không?”

8. Chương 8: Oan Gia Ngõ Hẹp

Thì ra trừ thời điểm đóng phim Đường Tầm cũng có lúc trở nên nghiêm túc, thật sự là kỳ cảnh ngàn năm mới gặp một lần, việc này mặc nhiên khiến Cố Sênh Sênh hứng thú, không khách khí mà trực tiếp nhận lấy kịch bản từ tay Đường Tầm. Vừa nhìn qua tên bộ phim cô liền nở nụ cười.

[Thái tử phi thăng chức ký] được cải biên từ tiểu thuyết cùng tên, Đường Tầm không nhìn lầm, bộ phim này quả thật rất hot trên mạng internet, toàn bộ diễn viên đều là người mới, từ trang phục đến đạo cụ, tất cả đều rất bụi, đạo diễn cực lực thanh minh trang phục đạo cụ đều tham khảo từ những thiết kế nổi tiếng nước ngoài, nhưng vẫn không dập tắt được những phản hồi sấm chớp rền rang, oán than đất trời từ khán giả.

Từ tình tiết đến lời kịch kể cả phần chỉnh lý, đều có thể dùng hai từ khái quát – siêu bựa. Nội dung xoay quanh câu chuyện về anh chàng dân chơi nhà giàu xuyên không đến thời cổ đại, trời xui đất khiến thế nào lại nhập vào thân xác nữ nhi có thân phận cao quý – chính là thái tử phi, sau đó vượt qua chướng ngại tâm lý cũng như sinh lý, một đường chém quan trảm tướng truy đánh vợ bé của tướng công, nhân tiện dọn dẹp chúng phi ở hậu cung, cuối cùng thu hoạch luôn thái tử - trung tâm cả câu chuyện.

Nhưng mà chịu không nổi ở bộ kịch này là toàn bộ diễn viên level nhan sắc rất cao, hơn nữa kịch bản cũng rất đáng yêu, vì vậy không khó trở thành một con chiến mã, mở ra một lối tắt khác trong thể loại cổ trang tha hồ trung trở hết tài năng, lãng xê cả dàn diễn viên chính phụ, tác giả nguyên bản cũng nổi tiếng một phen, bộ phim này Cố Sênh Sênh cũng có xem qua vài tập, nữ chính nói thật rất thu hút, nói đến nữ chính, người đó là.....

Đang nghĩ tới, Đường Tầm đột nhiên mở miệng nói: “Đoàn phim vốn đã chỉ định diễn viên cho vai nữ chính, hình như tên là Lương Mộ Hề.”

“Lương Mộ Hề!”

Đúng vậy, Lương Mộ Hề đảm nhận vai nữ chính của bộ phim, cô vốn đang có chút không hài lòng, bản thân cô cũng chưa nghĩ tới sẽ dựa vào bộ phim này nổ phát súng đầu tiên trong sự nghiệp của mình.

Hai người gần như đồng thời mở miệng, Đường Tầm sửng sốt, “Sao cô biết, chuyện này chưa được công bố mà.”

Cố Sênh Sênh muốn cắn đứt lưỡi, ai biểu người lăm miệng ai biểu người nói bừa, tóm lại không thể khoe khoang rằng cô không chỉ biết nữ chính là ai, cô còn biết nam nữ chính khi nào thị tẩm khi nào sinh em bé nữa, đành phải giả bộ không nghe thấy, mở miệng đánh sang đề tài khác.

“Nếu đã định người, vậy anh còn đến tìm tôi làm gì, chẳng lẽ anh cũng tính cho tôi đi cửa sau?”

Đường Tầm nheo mắt cười thần bí, “Đừng nói khó nghe vậy chứ.” Thấy Cố Sênh Sênh cũng nheo mắt nhìn, cười nói: “Không giống với cô nữa, tôi mang đoạn video của cô ở hôm thi đấu cho đạo diễn Lê Điền xem, đạo diễn cảm thấy rất khá, cho cô đi thử vai, cùng cái cô kia....., à, Lương Mộ Hề cạnh tranh.”

Cuối cùng, Đường Tầm hướng cô chớp chớp mắt, “Tôi đặt niềm tin ở cô.”

Thấy đối thủ là Lương Mộ Hề, dù kết quả thế nào cũng phải tiếp chiến, Cố Sênh Sênh nói một tiếng đa tạ với Đường Tầm, đặt kịch bản xuống. “Ê, gốc gác như cô mà là diễn viên à? Chưa từng thấy qua.” Phó Kha khoát tay trên vai Cố Sênh Sênh, bên trong con người xinh đẹp hiện lên vẻ nghi ngờ.

Aiz thẳng nhóc này cư nhiên còn chủ động chiếm tiện nghi, Cố Sênh Sênh nhất thời quật khởi muốn đùa giỡn hần, vươn ngón trở ra nâng cằm hần, tới gần, cười nhẹ, giằng co vài giây, Phó Kha rút cuộc rút tay lại, ác thanh ác khí hừ một tiếng, “Lưu manh!”

“Kha Kha cậu không có xem TV sao? Nếu không phải bởi vì người nào đó” Cố Sênh Sênh liếc Đường Tầm một cái, “Tỷ tỷ đây đã có tiếng tăm rồi, ít nhiều gì weibo cũng có mấy vạn fans.”

Phó Kha nuốt một ngụm cơm, cười khê, “Người theo dõi bốn thiếu gia trên weibo không chỉ có thế đâu.”

Cố Sênh Sênh:.....

Bất đồng với ba người ẩm ỉ trên bàn, Phó Thanh vẫn im lặng ăn cơm, tuần tú ưu nhã như chàng bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích, Cố Sênh Sênh liếc Phó Kha, quay đầu cười tươi hỏi Phó Thanh, “Phó tiên sinh tài khoản weibo của anh là gì vậy, em sẽ quan tâm một chút.”

Phó Thanh cầm lấy khăn tay lau miệng, nói: “Chính là tên tôi,” Cuối cùng, lại bổ sung thêm một câu, “Tôi không đăng tin trên weibo.”

Phó Thanh không nói dối, weibo của anh một nội dung cũng không có, mặc dù là thế, fans cũng có vài vạn, Cố Sênh Sênh mở thông tin người theo dõi xem một chút, trừ người quảng cáo và người bán mỹ phẩm, hầu hết là nữ, khó tránh xấu hổ, xem ra phó đại danh y này khuôn mặt và y thuật đều khiến người ta khó quên.

Cố Sênh Sênh nghiêng cứu nửa ngày, ngẩng đầu ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Phó Thanh, “Phó tiên sinh, anh mau phát một cái weibo đi.”

Phó Thanh không rõ, “Để làm gì?”

Cố Sênh Sênh mắt cười cong cong, “Anh phát weibo cho em, em nhắn tin lại cho anh, anh đăng tin xong nói em biết nha, em ra sofa ngồi đây.”

Lần này ba người đàn ông đều xấu hổ tại trận, chấp niệm mạnh mẽ quá.....

Nói nói giỡn giỡn như thế cũng xong một bữa cơm, Đường Tầm nói anh còn có việc phải đi trước, Phó Thanh cũng đứng lên nói cùng đi đi, thấy Phó Thanh còn có việc muốn nói với Phó Kha, Cố Sênh Sênh đành phải đưa Đường Tầm ra ngoài trước.

Hai người vừa đi vừa chọc nhau, nhìn chiếc xe hào nhoáng đậu dưới lầu của Đường Tầm, chẳng có chút xíu nào hợp với khung cảnh ở tiểu khu này, Cố Sênh Sênh không khỏi nhú mày, nói: “Đường tiên sinh, xin hỏi anh công khai hạ giá quang lâm thế này không sợ bị paparazzi chụp được viết bậy sao? Tôi không muốn ngày mai cùng anh lên trang nhất đâu, nói cái gì mà diễn viên nhỏ muốn lên hạng hạ sinh thân thể câu dẫn đại minh tinh Đường Tầm gì đó chẳng hạn.”

Đường Tầm cười nói: “Như vậy chẳng phải rất tốt? Haha cô liền nổi tiếng.”

Cố Sênh Sênh lườm anh một cái, “Tôi không muốn bị Lâm Hiểu với đám fans nữ của anh giết người diệt khẩu.”

Đường Tầm mở cửa xe ngồi vào, Cố Sênh Sênh hướng anh phát phát tay chuẩn bị lên lầu, đột nhiên bị Đường Tầm gọi lại, anh từ trong cửa kính xe lộ đầu ra, hỏi cô, “Cô nghiêm túc thích Phó Thanh sao? Không vì cái gì khác?”

Cố Sênh Sênh kỳ quái, “Vì cái gì?” Nhìn thấy Cố Sênh Sênh đáng vẻ ngu ngơ, Đường Tầm thở dài, Cố Sênh Sênh buồn cười, “Sao hả? Anh cũng thích anh ấy?”

Đường Tầm cười như không cười nhìn cô một cái, cúi đầu sờ sờ ngón tay, “Tôi ngược lại còn hi vọng cô theo đuổi được cậu ta.”

“Hử?” Cố Sênh Sênh còn chưa tới kịp hỏi vì sao, Đường Tầm hướng cô phát phát tay, nâng cửa kính lái xe rời đi.

Vào cửa vừa vặn thấy Phó Kha đưa Phó Thanh đi ra ngoài, không biết hai anh em vừa nói chuyện gì, sắc mặt Phó Kha có điểm khó coi, Phó Thanh lại như bình thường.

“Cố tiểu thư, không cần tiễn, tôi tự đi xuống được rồi.” Phó Thanh hướng Cố Sênh Sênh gật gật đầu, bước chân đi xuống lầu, Cố Sênh Sênh thấy anh nói thế, cũng không đuổi theo, đành phải theo sau Phó Kha đang buồn bực vào phòng.

Cố Sênh Sênh hỏi hần làm gì bực bội, Phó Kha lại thế nào cũng không chịu nói, vui đầu chơi game.

Mà một bên khác, giáp biên tiểu khu, xe Đường Tầm đậu ở đây, nhìn xe Phó Thanh theo sau đậu bên cạnh, Đường Tầm biết Phó Thanh có chuyện muốn nói, vừa rồi ở trong phòng lúc anh đem bản thảo cho Cố Sênh Sênh, Phó Thanh ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Quả nhiên, Phó Thanh hỏi ngay đến chuyện này, “Lê Diên là anh bạ ra?”

Đường Tầm cười nói: “Quả nhiên không thể gạt được cậu, Lê Diên tôi không làm chủ được, anh ấy muốn Sênh Sênh đi thử vai là do tôi bạ ra, Lê Diên tính tình quật cường như thế, cứng mềm không ăn, thủy chung không chịu mở lời, bất quá anh ta thích cậu, cậu nói anh ta nhất định đồng ý.”

Phó Thanh không nói gì nhưng Đường Tầm biết anh chấp nhận rồi, tính tình thẳng thắn này anh hiểu rõ, hai chiếc xe chuẩn bị rời khỏi, Phó Thanh đột nhiên mở miệng nói: “Anh chiều cổ hồ trợ Cố tiểu thư một chút, hiện tại Phó Kha ở nhờ nhà cô ấy, cứ coi như cô ấy có ân với mình.”

Nhìn người anh em chơi thân từ nhỏ, đột nhiên nói tới ân tình, Đường Tầm đột nhiên nhin không được bật cười, anh thực sự không tin được từ lúc nào hai anh em này lại thông tình đạt lý đến vậy.

p/s: Vì chương này mà mình phải lục lại thông tin phim “Thái tử phi thăng chức ký”.:))

9. Chương 9: Ngõ Hẹp Tương Phùng

Vài ngày sau, Cố Sênh Sênh nhận được điện thoại từ công ty giải trí Thanh Ninh, họ nói sau khi xem qua phần biểu diễn dự thi của cô, cảm thấy cô rất có tiềm năng phát triển, hy vọng cô có thể suy nghĩ đến việc ký hợp đồng với công ty. Cố Sênh Sênh phấn khích đến độ muốn trèo lên mái nhà gào hú mấy tiếng, ký hợp đồng với Thanh Ninh nghĩa là gì, là có tài nguyên đó!

Cố Sênh Sênh mới đầu tưởng Thanh Ninh thật sự coi trọng tài năng thiên phú của mình, mãi cho đến khi cô được phân dưới trưởng Trương tỷ - người đại diện chủ lực của công ty đã nâng đỡ vô số đại vương bài, cộng thêm thái độ của chị ấy đối với cô tương đối ôn hòa, nhã nhặn..... Cố Sênh Sênh mới ý thức được đại khái mình cũng có chỗ chống lưng.

Là Đường Tầm sao? Tuy Đường Tầm là đại cổ đông Thanh Ninh, trong công ty nhất định có tiếng nói, nhưng có thể mời Trương tỷ làm người đại diện cho một tiểu binh không hề có kinh nghiệm, chỉ sợ có chút khó khăn.

Phải biết rằng người ký hợp đồng tiến vào công ty giải trí Thanh Ninh không hề thiếu, hơn nữa tiểu binh bình thường, không có tiền không có người đỡ đầu, đa số đều làm thủ hạ của người đại diện nhỏ bé, giống Cố Sênh Sênh vừa gia nhập đã nhận được đãi ngộ tốt, đúng là hiếm thấy.

Cùng Cố Sênh Sênh được ký hợp đồng còn có quán quân Lâm Hiểu, người đại diện cho cô ấy là một người mới.

Người đại diện cũng giống ngôi sao, cũng phân chia đẳng cấp. Một người đại diện có năng lực đối với ngôi sao vô cùng quan trọng, nào là nguồn tài trợ, nào là mối quan hệ cộng đồng cũng như khả năng liên kết với báo chí truyền thông để PR, tiếp thị hình ảnh. Người đại diện có thủ đoạn còn có thể giúp ngôi sao tỉnh

lược không ít phiền toái. Cổ Sênh Sênh ít nhiều có điểm thụ sủng nhược kinh, nhất định có cơ hội phải hỏi Đường Tầm đến cùng là thế nào.

Cùng một ngày, Cổ Sênh Sênh tiếp nhận điện thoại của trợ lý Lê Điền, ý mời cô đi thử vai, Cổ Sênh Sênh thu dọn chút đồ đơn giản, đón xe đến trường quay. Nghe phong phanh Lê Điền không thích những cô gái trang điểm đậm hay ăn mặc sắc sỡ, Cổ Sênh Sênh mặc luôn một bộ váy bông trắng, buộc tóc đuôi ngựa, không hề trang điểm, nét thanh xuân tràn ngập trên mặt bước vào điểm hẹn.

Cô cười với tiểu trợ lý dẫn đường, lúm đồng tiền ngọt ngào như ly rượu mật khiến người nhìn say mê, tiểu trợ lý trẻ tuổi sững sốt một chút, tốt bụng nhắc nhở cô đạo diễn tính tình không tốt lắm, dặn dò cô nên cẩn thận.

Ngoài dự kiến của Cổ Sênh Sênh, Lê Điền hóa ra là một người đàn ông khá trẻ, chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi, mang kính đen bản to, đầu đội mũ vải. Cô vẫn cho rằng anh ta là một ông già, bởi vì Lê Điền cơ hồ rất ít xuất hiện tại nơi công cộng, hơn nữa tác phẩm của anh ta đều rất thâm trầm, có mấy bộ phim còn được đánh giá rất tốt trong lẫn ngoài nước, có rất ít đạo diễn trẻ tuổi trầm ổn như vậy.

Cổ Sênh Sênh đi đến trước mặt Lê Điền, cung kính khom lưng, chào hỏi, “Đạo diễn khỏe.”

Lê Điền bất động thanh sắc đánh giá Cổ Sênh Sênh, cô gái này đến cùng có khả năng gì khiến Đường Tầm phải chạy qua hỏi chuyện, Phó Thanh tự mình đến nhờ việc, anh đó giờ ghét nhất công việc lại dính dáng tới quan hệ, bởi vậy cái nhìn đối với Cổ Sênh Sênh có vài phần ý kiến. Thấy thái độ Lê Điền không phải rất tốt, Cổ Sênh Sênh cũng không để ý, thẳng lưng đứng dậy rồi yên lặng lui sang một bên, bắt đầu đánh giá trường quay, ngược lại tiểu trợ lý rất chiều cổ Sênh Sênh, sắc mặt có điểm xin lỗi, Cổ Sênh Sênh lắc lắc đầu, cười mỉm chỉ với hân.

Lê Điền định hạ mã uy Cổ Sênh Sênh một chút, thấy cô vẻ mặt như thường chẳng có chút luống cuống, không khỏi nhìn với cặp mắt khác, nhưng mà đảo mắt thấy Cổ Sênh Sênh từ trong túi xách lấy ra một viên đường, bỏ vào miệng.

Cổ Sênh Sênh nhàn nhã nhai đường, từng nghĩ rằng khi nào mới gặp lại Lương Mộ Hề, không ngờ nhanh thế này đã chạm mặt, thật sự cô có hơi kích động. Sau một lúc, tiểu trợ lý nhanh như chớp chạy ra ngoài, vài phút sau dẫn theo tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc tiến vào.

Cổ Sênh Sênh ngẩng đầu nhìn, tiểu mỹ nhân này chính là Lương đại tiểu thư cô chờ đợi đã lâu sao, tuy rằng dung mạo không tinh xảo như ngày sau, bất quá những đường nét cơ bản ngược lại không khác biệt mấy. Cổ Sênh Sênh và Lương Mộ Hề đưa tới cảm giác bất đồng, Lương Mộ Hề diện mạo nghiêng về xu hướng quyến rũ nhiều hơn, mà diện mạo của Cổ Sênh Sênh càng khiến người ta nghĩ tới cô vợ nhỏ của tổng tài bá đạo.

Sênh Sênh chếp miệng, tự nghĩ, khí chất bất đồng, không thể đánh giá.

Con gái đối với con gái trời sinh miễn cảm, đặc biệt một cô gái xinh đẹp chạm trán với một cô gái xinh đẹp khác, tựa như một người tự xưng là Monica (*) trong yến hội phát hiện một người cũng xinh đẹp y như mình, địch ý sinh ra trong nháy mắt.

*Monica Bellucci: Monica Anna Maria Bellucci là một diễn viên kiêm người mẫu thời trang Ý, nổi tiếng với vẻ đẹp quyến rũ.

Lương Mộ Hề một bên chào hỏi Lê Điền, một bên dùng nửa con mắt chú ý nhất cử nhất động của Cổ Sênh Sênh, mà Cổ Sênh Sênh chỉ nhìn Lương Mộ Hề một lần từ lúc cô bước vào sau đó ánh mắt như xuyên qua người cô ấy, vẫn nhàn nhã ăn đường như trước, thuận tiện ngắm nghía trường quay tìm tiểu soái ca.

Thấy Cổ Sênh Sênh không thèm đếm xỉa, Lương Mộ Hề càng thêm tức giận. Mọi cử chỉ của hai cô tất cả đều lọt vào mắt Lê Điền, bất quá anh cũng không rảnh rang quản lý chuyện này, chỉ tùy ý khoanh tay nhìn.

Những cô gái đầu đá gay gắt với nhau ở trường quay anh từng thấy không thiếu, vì thế coi như chuyện bình thường, bất quá cái cô tên Cổ Sênh Sênh nhìn rất vô hại kỳ thật lực công kích rất mạnh mẽ.

Tuy nói Lương Mộ Hề là anh chọn, nhưng mà anh đối với cô ấy cũng không có tâm tư gì khác, chẳng qua ngẫu nhiên xem qua một mẫu quảng cáo của cô ấy thấy phù hợp mà thôi, hướng hồ trong một rừng tăn

nhân trong lúc nhất thời cũng không thể tìm ra người thích hợp hơn.

Giữa trưa, trong studio có mở điều hòa vẫn còn hơi nóng nực.

Lương Mộ Hề nói lớp hóa trang của cô ấy bị phai, muốn chỉnh trang lại, tiểu trợ lý đành phải dẫn cô ấy đến phòng hoá trang, trước khi đi Lương Mộ Hề quay đầu nhìn Cố Sênh Sênh một cái, trùng hợp thấy Cố Sênh Sênh rất tự nhiên đổ nước làm ướt khăn, lại không chút cố kỵ lau mặt, tức đến dậm chân.

Cố Sênh Sênh buồn cười, nghĩ thầm tội ngại cô chắc, lại bóc vỏ đường viên nhét vào miệng, đột nhiên cảm giác có người đang nhìn, quay đầu phát hiện Lê Điền nhìn cô một cách nghiền ngẫm, Cố Sênh Sênh ngượng ngùng cười, đưa cho anh một viên đường, “Đạo diễn, anh ăn không?”

Lê Điền:.....

Trường quay cũng bố trí khá tốt, Lê Điền bảo tiểu trợ lý dẫn hai cô vào nơi nghỉ tạm, đợi lát nữa diễn thử cảnh đầu tiên, chính là cảnh nữ chính phát hiện bản thân từ một người nam nhân phong lưu lỗi lạc xuyên qua biến thành nữ nhân.

Đoàn phim đã chuẩn bị sẵn phục trang, chạm tay sờ trực tiếp càng đáng ngạc nhiên hơn so với xem qua TV, những bộ quần áo này không hề mang đến xúc cảm của vải dệt, nửa điểm cũng không nhìn ra cảm giác mà đạo diễn muốn tạo ra, xem ra dự toán của đoàn phim rất eo hẹp, ông chủ chỉ là nhằm chán quảng một số tiền muốn xem thử có thể làm ra cái gì đây mà.

Bộ váy xanh lá có hơi dài so với thân hình của Cố Sênh Sênh, tà váy chạm đến mặt đất, kỳ thật chiều cao của Cố Sênh Sênh theo tiêu chuẩn nữ giới tuyệt đối không tính là thấp. Lại nhìn qua Lương Mộ Hề đã thay xong, đồng dạng váy dài, ở trên người cô ấy rõ ràng thích hợp hơn, vừa vặn che hết bắp chân.

Lương Mộ Hề đắc ý liếc Cố Sênh Sênh một cái, bảo nhân viên trang điểm tạo kiểu tóc, Cố Sênh Sênh hừ nhẹ một tiếng, cô đắc ý cái gì, bà đây cũng không phải không có cách.

Cố Sênh Sênh nhìn váy trong tay, nhíu môi, tươi cười hỏi tiểu trợ lý có kéo hay không, có thì cho cô mượn.

Mỹ nhân mở miệng nhờ, tiểu trợ lý đương nhiên không ngại cực khổ, còn hăng hái mời người tạo hình của đoàn phim qua hỗ trợ, Cố Sênh Sênh vốn đang sợ làm không tốt, lần này xem như được cứu sống rồi.

Người tạo hình dưới sự chỉ đạo của Cố Sênh Sênh, chỉnh sửa đôi ba chỗ, cô ấy rất khéo léo, chiếc váy làm lại thoát nhìn giống như mới mua, Cố Sênh Sênh tâm tình vui vẻ cầm váy tái chế vào phòng trong thay.

Cố Sênh Sênh thay đồ xong thì Lương Mộ Hề đã không còn ở đây, có lẽ đã hóa trang xong nên ra ngoài trước, Cố Sênh Sênh vừa bước ra tất cả mọi người đều kinh diễm một phen, chỉ thấy tà váy dài ban đầu bị xé tà từ thắt lưng kéo dài ra phía sau, rũ trên mặt đất, phần trên cùng là những mảnh vải rộng cỡ bốn ngón tay chồng chéo đắp lên nhau, bông bênh khiến mỗi bước đi phá lệ phiêu dật.

Ngực cũng bị cố ý cắt mất một phần, từ một đường thẳng tắp biến thành hình võ sò, làm bộ ngực sữa của mỹ nhân hơi lộ ra, làn da trắng như tuyết, tóc dài xõa xuống, kết hợp với váy lót màu xanh nước biển lại hòa hợp đến lạ thường.

Cũng như đạo diễn, Cố Sênh Sênh cũng hay tham khảo những mẫu thiết kế nổi tiếng nước ngoài gần đây, bất quá vải dệt không tinh xảo bằng, tay nghề càng không cần phải nói.

Nhân viên hóa trang cảm thấy trạng thái hiện tại của Cố Sênh Sênh đã rất tốt, không tạo kiểu tóc lãng nhăng chỉ trang điểm sương sương nhàn nhạt. Khi Cố Sênh Sênh xuất hiện trước mặt mọi người, nhìn qua vẻ mặt của Lương Mộ Hề cô biết ngay hiệu quả không tệ.

10. Chương 10: Giương Mắt Đờ Đẫn.jpg

Đáy mắt Lê Điền nổi tia gợn sóng rất nhỏ, đối với Cố Sênh Sênh lại thêm một phần chú ý.

Cố Sênh Sênh ưu nhã sải bước, trông giống như một con Khổng Tước kiêu ngạo trình diễn trước mặt khán giả. Khi lướt qua Lương Mộ Hề, đặc biệt tăng thêm nét cao quý lãnh diễm, nhíu nhíu khóe miệng.

Lương Mộ Hề sắc mặt rất khó coi, cô được Tỉnh Tham khai quật, nhờ một quảng cáo xuất đạo mới có chút tiếng tăm, qua đó thuận lợi ký ước với công ty giải trí Thanh Thiên, tuy địa vị của Thanh Thiên kém hơn Thanh Nịnh, nhưng trong ngành cũng là một công ty lớn có danh tiếng, Lương Mộ Hề tự nhiên sẽ kiêu ngạo một chút.

Nếu không phải công ty sắp xếp cô đến thử vai, cô mới không thèm tới đóng bộ phim đường như rất nhỏ này đâu, vốn tưởng nhanh chóng xong việc để báo cáo kết quả, ai ngờ nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim, còn là bị một gia hỏa chưa hề có bất cứ tác phẩm nào khiêu chiến, Lương Mộ Hề đột nhiên cũng nổi lên ý chí chiến đấu, cô không muốn bại dưới tay vô danh tiểu tốt.

Cố Sênh Sênh phát hiện Lê Điền lại nhìn mình, đột nhiên ý thức đoàn phim này kinh phí eo hẹp, cô lại tùy tiện cắt phăng chiếc váy người ta khổ công thiết kế, có phải rất không đúng.....

Nghĩ đến đây, Cố Sênh Sênh quyết định nhận sai, hi vọng Lê Điền không phải người lòng dạ hẹp hòi, nói cô không tôn trọng thành quả người khác, sau đó công báo tư thù đánh rớt cô luôn.

“Đạo diễn, thực xin lỗi, tôi chưa xin phép anh đã tự ý chỉnh sửa váy áo.....” Cố Sênh Sênh ngẩng đầu thật cẩn thận nhìn thoáng qua Lê Điền, lại cúi đầu, “Hay là tôi đền lại một cái giống y chang cho anh nhé.”

Cố Sênh Sênh nghiêm túc giống khuôn giống dạng, cùng nha đầu đầu đầu đá với Lương Mộ Hề quả thực như hai người, nếu Lê Điền vừa rồi không thấy đáng về kiêu ngạo kia của cô, chỉ sợ thật sự bị tiểu bạch thỏ trưng cái mặt thuần lương vô hại trước mắt này lừa gạt mất thôi.

Lê Điền buồn cười, cô bé này, giả bộ cũng giống lắm, anh khoát khoát tay, “Thôi khỏi thôi khỏi, kịch bản xem hết chưa? Bắt đầu thử vai.”

Cố Sênh Sênh gật gật đầu nói không thành vấn đề, thấy thế, Lương Mộ Hề cũng đứng lên, tỏ vẻ đã chuẩn bị tốt.

Lê Điền bảo các cô tự thương lượng ai lên trước, Lương Mộ Hề lập tức tỏ thái độ nói mình trước, Cố Sênh Sênh nhún vai, cô trước thì trước đi, dù sao lão nương không care (không quan tâm), hai ta đều không tiền không bối cảnh, tục ngữ nói đầu trọc đầu sợ bị nắm tóc, nếu bàn kỹ năng diễn xuất, chưa biết ai sợ ai đâu.

Cô biết rõ chủ ý của Lương Mộ Hề, chung quy kịch bản đã định, những điểm có thể phát huy chỉ vẫn quanh vài mục, rất khó bộc phát điểm mới. Lương Mộ Hề biểu diễn trước, cô diễn lại sẽ không có ý mới, cứ như vậy người xung phong trước đương nhiên chiếm thế thượng phong.

Lê Điền nghĩ Cố Sênh Sênh dù sao cũng là người Đường Tầm cùng Phó Thanh cố ý nhờ chăm sóc, định cho cô lên trước, kết quả vừa thấy Cố Sênh Sênh người ta không quan tâm, anh cũng lười mở miệng. Không thể không thừa nhận, Lương Mộ Hề diễn kỹ không tồi, hiệu quả cơ bản mà kịch bản đòi hỏi cô đều biểu hiện ra ngoài. Với vài năm kinh nghiệm, Cố Sênh Sênh cũng nhận thấy đoạn biểu diễn này hoàn toàn đạt tiêu chuẩn, về nhược điểm, chính là công phu trong lời kịch hơi kém, không đủ tiêu chuẩn, chưa kể vài chỗ phát âm mơ hồ không rõ.

Lương Mộ Hề biểu diễn xong, thấy Lê Điền cho cô ánh mắt tán dương, phá lệ đắc ý, ánh mắt nhìn Sênh Sênh càng thêm khinh miệt, Cố Sênh Sênh buồn cười, cứ chờ xem ai mới là người cười cuối cùng, bà đây ăn cơm hai đời cũng không phải ăn không trả tiền.

Cố Sênh Sênh cười tủm tỉm nhìn Lê Điền, nói: “Đạo diễn, tôi có thể mượn người của anh một chút hay không?”

Lê Điền sững sốt, “Mượn người? Cô muốn làm gì?”

Lương Mộ Hề liếc cô một cái, hừ nhẹ một tiếng.

Cố Sênh Sênh vẫn giữ nguyên nụ cười, “Cũng không có gì, muốn nhờ một người đóng vai tiểu nha hoàn, trợ giúp tôi diễn là được.”

“À?” Lê Điền nghe đến đây hứng thú, anh muốn biết cô bé này lại có cái ý nghĩ quỷ quái gì, gật gật đầu, “Đi đi, cô tự chọn xem ai hợp.”

Cố Sênh Sênh ngoắc ngoắc khóe miệng, nhìn thẳng về phía tiểu trợ lý, “Anh đi.”

Tiểu trợ lý sững sốt, nháy mắt dờ khóc dờ cười, “Tôi? Cô muốn tôi đóng vai một tiểu nha hoàn?”

Cố Sênh Sênh gật gật đầu, cười vô hại, “Đúng vậy, đúng vậy.”

Thấy Lê Điền cũng không ngăn trở, tiểu trợ lý nháy mắt lệ lưng tròng.

Cố Sênh Sênh vốn cũng định tìm con gái, bắt quá đoàn phim nhỏ, người không nhiều, diễn viên nữ cũng chỉ có cô cùng Lương Mộ Hề, Lương Mộ Hề khẳng định sẽ không nguyện ý diễn tiểu nha hoàn cho cô, Cố Sênh Sênh nhìn nửa ngày, đành phải xuống tay với tiểu trợ lý môi hồng răng trắng này.

Cố Sênh Sênh cũng nghĩ, diễn với người tốt tương đối không phí lực.

Cố Sênh Sênh cố gắng tưởng tượng bản thân là một nam nhân có niềm tin vững chắc về chủ nghĩa cộng sản cùng thuyết vô thần hiện đại, khi hấn phát hiện hấn xuyên không, còn biến thành một nữ nhân chân dài ngực lớn eo thon, tâm trạng hấn sẽ thế nào.

Đương nhiên là excuse me? Are you kidding me? Khẳng định sẽ nghĩ có người đùa giỡn với hấn, Cố Sênh Sênh nhập vai thể hiện nội tâm kinh ngạc, sợ hãi, suy diễn vô cùng nhuần nhuyễn, Lê Điền lẳng lặng nhìn, con người sắc bén bên trong hiện lên cảm xúc phức tạp, trước mắt mà nói, đoạn biểu diễn của Cố Sênh Sênh cùng Lương Mộ Hề lực lượng ngang nhau, chẳng qua lời kịch công lực tốt hơn vài level.

Lê Điền chống cằm, nghĩ thầm, cô có hay không sẽ khiến anh kinh hỉ, sau đó liền thấy Cố Sênh Sênh bắt đầu trật chân, Cố Sênh Sênh một phen dựa tiểu trợ lý, mặt kề mặt nhìn hấn, nói chuyện với dáng vẻ lưu manh.

“Cô nương, cô đừng có đại mà giỡn mặt với ta, ta cũng không thể bảo đảm ta sẽ làm gì cô đâu nha” Cố Sênh Sênh kéo dài âm cuối, ngón trở khều khều cằm tiểu trợ lý, tới gần lỗ tai hấn thổi khí: “Nói mau, đến cùng là sao thế này?”

Cố Sênh Sênh trong đầu nhớ lại nhất cử nhất động Đường Tầm đùa giỡn Phó Thanh, lấy kinh nghiệm chứng kiến biến thành thực tiễn.

Bị trêu chọc như vậy, tiểu trợ lý mặt mày trắng nõn nháy mắt phiếm hồng, nói chuyện lắp bắp, “Nương nương, người đang nói cái gì a, Nhạc Nhan không hiểu, nương nương, người sao vậy?”

Tiểu trợ lý bị Cố Sênh Sênh dày vò, vất vả đổ mồ hôi duy trì công việc tạm bợ.

Cố Sênh Sênh lại tới gần một chút, một đôi mắt cười như không cười nhìn chăm chú tiểu trợ lý, đưa tay móc một lọn tóc của hấn, đặt ở trong tay đùa giỡn, môi đỏ mọng khê mở, “Không nói phải không, tiểu gia ta sẽ yêu thương người thật tốt, khiến người không kim lòng nổi muốn nói ra.”

Đương nhiên, tiểu trợ lý không có mái tóc dài đến eo, tình tiết nhỏ này đều là Cố Sênh Sênh tưởng tượng, cô đem bản thân tưởng tượng thành một gia hỏa Đường Tầm phong lưu thành tính, đùa giỡn một nữ hài tử Lâm Hiểu.

Cố Sênh Sênh mặt không đỏ tâm không nhảy nói lời nham nhở, tiểu trợ lý mặt lập tức hồng đến tận cổ, thực xin lỗi, hấn kiên trì không nổi nữa rồi, đây chính là cái mà người ta gọi là khả năng kim chế trước mặt mỹ nhân, ừ thì, đối với mỹ nhân lưu manh còn hơn mình thì quả thật là dày vò mà.

Tiểu trợ lý lão đảo một cái trốn thoát ma trảo Cố Sênh Sênh, Cố Sênh Sênh đuổi theo hấn, “Ai da, người đừng đi a.”

Tiểu trợ lý chạy nhanh đến trước mặt Lê Điền, cả khuôn mặt vẫn đỏ bừng, có chút khó mở miệng nói: “Đạo diễn, thực xin lỗi có thể đối người khác hay không, Cố tiểu thư cô ấy.....” Tiểu trợ lý nhìn thoáng qua Cố Sênh Sênh, “Cô ấy quá đáng lắm.”

Cố Sênh Sênh:....giương mắt dờ dẫm..

Tốt quá rồi, đối tượng duy nhất có thể đáp diễn cũng bị cô dọa chạy, rồi sao diễn xong đây? Điểm thấp thì cứ thấp thôi, mặc kệ kết quả thế nào cũng phải tìm một người đối phó trước đã, Cố Sênh Sênh đang giao chiến trong đầu, Lê Điền đột nhiên mở miệng, ngữ khí thần nhiên nói: “Được rồi, không cần diễn tiếp nữa.”

Xong, không diễn nữa? Có Sênh Sênh ngơ ngẩn, chẳng lẽ Lê Điền bực mình rồi? Sớm biết không chọn trợ lý của hắn, thích bao che khuyết điểm như vậy sao không nói sớm, thấy thế, Lương Mộ Hề liếc xéo Có Sênh Sênh một cái, tâm tình rất tốt.

Có Sênh Sênh có chút tiếc hận, aiz, lại bại dưới tay Lương Mộ Hề phải không, thở dài, chuẩn bị thu dọn đồ rời đi, lại nghe Lê Điền đột nhiên mang theo ý cười nói: “Rất đặc biệt, nữ chính giao cho cô.”

Nghe vậy, Lương Mộ Hề tức giận dậm chân, cũng không chào hỏi Lê Điền, sắc mặt xanh mét tông cửa xông ra.

Đối mặt với tình huống phản chuyển như vậy, Có Sênh Sênh lại một lần nữa giương mắt chờ đợi.

11. Chương 11: Cua

Bởi vì ngoại hình Lương Mộ Hề không hợp với vai Tiểu Bạch Liên (vợ bé) nên được giao cho vai nữ phụ. Nhóm phi tần cuối cùng chỉ chọn được bốn người – gộp lại thành hậu cung tứ phi xoay quanh nhân vật nam chính, so với vai nữ chính và nữ phụ đương nhiên ít cảnh quay hơn nhiều. Bên Thanh Thiên đề cử hai người của mình, một vai phi tần giao cho Ninh Dao Dao, Hình Yên Yên lấy được một chân còn lại.

Tóm lại, Lương Mộ Hề và Có Sênh Sênh thù này xem như đã kết, ở trường quay cứ hễ rảnh rỗi là tới gây phiền toái cho cô. Có Sênh Sênh chủ trương thái độ bình đến tướng chần, nước đến đất chặn, chỉ cần Lương Mộ Hề không quá đáng, cô sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua, nếu muốn giở mặt, lập tức giở lại đủ, Lương Mộ Hề cùng Quý Trâm, một người cô cũng sẽ không hào phóng bỏ qua.

Ninh Dao Dao nhìn là biết kiểu người quen được hầu hạ, toàn trường quay ai cũng là người mới, chỉ có cô ấy mỗi lần đến đều mang theo trợ lý và nhân viên trang điểm riêng, tiền hô hậu ủng, rất bắt mắt. Trương tỷ cũng từng đề cập hỏi Có Sênh Sênh có cần một trợ lý không, nhưng đã bị cô cự tuyệt.

Cây to đón gió, hướng hồ cô nhận đãi ngộ vốn đủ đặc thù rồi, quá rêu rao chỉ sợ sẽ đưa tới những phiền toái không cần thiết.

Chưa được mấy ngày, Lương Mộ Hề biết Ninh Dao Dao cũng không ưa Có Sênh Sênh, chân chó nịnh bợ lôi kéo cô ấy kết bè phái đối phó cô. Ninh Dao Dao không thích Có Sênh Sênh, nhưng không có nghĩa cô ấy có hảo cảm với Lương Mộ Hề, Lương Mộ Hề tự làm xấu mặt, tức giận rằng nghiêng lợi.

Hình Yên Yên thì ngược lại, mỗi lần thấy Có Sênh Sênh đều ngưỡng chừng cười cười, đôi khi có cái gì tốt còn giấu sau lưng Ninh Dao Dao đưa cho cô một chút.

Nếu Hình Yên Yên cố ý đối tốt với mình, Có Sênh Sênh cũng không thể không buông bỏ, hướng chỉ bản thân Hình Yên Yên không có làm chuyện gì có lỗi với cô, nói thực Có Sênh Sênh cũng rất thích cô bé này, cô cảm nhận được thiện ý của cô ấy không phải giả vờ, hai người dần dà tiếp xúc nhiều hơn..

Mọi người đều là người mới, tương đối dễ hòa hợp, bầu không khí ở đoàn phim rất thoải mái, các diễn viên rất phối hợp với nhau, quay chụp thuận lợi dễ dàng. Vì vậy đoàn phim kết thúc sớm hơn dự định, chỉ còn chờ phần hậu kỳ cắt nối biên tập hoàn tất là có thể phát sóng trên mạng.

Công ty cũng không có chuyện gì gấp, Trương tỷ nói trước mắt cứ nghỉ ngơi một thời gian, sau kỳ nghỉ sẽ chính thức bắt đầu công việc, vì vậy Có Sênh Sênh lại khôi phục sinh hoạt đời sống ký sinh trùng nằm ăn chờ chết như trước.

Không biết Có Khương gặp phải cái gì mà đột nhiên tâm huyết dâng trào muốn học cắm hoa, Có Sênh Sênh đăng ký một lớp học cho mẹ, một tuần một buổi. Hôm nay là buổi học đầu tiên, Có Khương sáng sớm đã mang theo ví tiền ra khỏi cửa, trước khi đi dặn dò Sênh Sênh khi nào đói dẫn Phó Kha ra ngoài ăn một bữa, Có Sênh Sênh ngủ mơ mơ màng màng, dạ một tiếng xoay người tiếp tục ngủ.

Bởi vì tối hôm trước xem phim tới khuya, đến giữa trưa Có Sênh Sênh mới từ trên giường ngóc đầu dậy, chẳng nghe thấy động tĩnh gì trong bếp mới nhớ mẹ đã ra ngoài rồi. Có Sênh Sênh cào cào đầu tóc rối bù, đến cạnh Phó Kha đang chơi game, đặt mông ngồi xuống, cầm lấy điều khiển tiếp tục xem phim.

Cố Sênh Sênh vừa ăn khoai chiên vừa chiêm ngưỡng nam thần, nhìn qua điệu bộ khá thỏa mãn. Phó Kha ghét bỏ xê dịch ra một chút, nhướn mày, “Nhờ chị xem cái loại phim này mà cả một buổi tối tôi chẳng ngủ được.”

“Cái gì mà loại phim này? Yamashita đó nha! Thần tượng của chị càng nhìn càng thấy đẹp trai, ước gì một ngày nào đó có thể hợp tác với anh ấy thì tuyệt vời ông mặt trời. Nhóc con cậu thì biết cái gì, lo chơi game của cậu đi, đừng có quấy rầy chị ngắm nam thần.” Cố Sênh Sênh hoa si bưng mặt nhìn nam thần của mình cùng nữ nhân khác nói chuyện yêu đương.

Cố Sênh Sênh hâm mộ Yamashita nhiều năm rồi, [Cải tạo lợn rừng] là bộ phim đầu tiên cô bị lôi cuốn trở thành fangirl, đáng tiếc ban quản lý nghệ thuật quá nghiêm khắc, vì nhân tố chính trị, hai nghệ nhân nghịch phương muốn hợp tác với nhau thật không dễ dàng.

Phó Kha liếc cô một cái, “Chị không thích người nào khác nữa hả?”

Cố Sênh Sênh suy nghĩ, “Takumi Saito”

“Nói nghe nè, tôi đề cử cậu xem phim Rurouni Kenshin đi, khả năng bộc lộ cảm xúc siêu tốt luôn, rất rung động lòng người, hay phim “Hồ điệp giữa màn sương” cũng được, tuy đây là phim điện ảnh tình yêu đơn thuần phỏng chừng cậu không thích xem, nhưng diễn xuất phải nói rất tốt.....”

Cố Sênh Sênh nói tới nam thần là thao thao bất tuyệt, Phó Kha không thể nhịn nữa, ngắt lời cô, “Cố Sênh Sênh chị bị điên rồi hả?”

Thấy không thể dụ dỗ thành công, Cố Sênh Sênh hừ nhẹ một tiếng, “Hừ, đàn gảy tai trâu.”

Phó Kha mặc kệ cô, hai người không nói nữa, ai làm việc nấy, phim truyền hình vì muốn để lại ấn tượng khắc sâu trong tâm trí khán giả nên đến tập cuối cùng đa phần sẽ nghịch chuyển kết cục từ đầu phim đã dẫn dắt, để người xem vô đầu bứt tai muốn đập nát màn hình, cho nên mới nói xem phim cũng phải giữ bình tĩnh.

Suck it! thấy nam thần lại bị ngược, Cố Sênh Sênh hận không thể cho đạo diễn và biên kịch một lưỡi dao.

“Cố Sênh Sênh, Phó Kha đột nhiên trịnh trọng lời hồn phách Cố Sênh Sênh về, “Chị có biết nhím chị bây giờ giống cái gì không?”

Cố Sênh Sênh hiếu kỳ, “Cái gì?”

Phó Kha lạnh lạnh nhìn cô một cái, “Nai con ngó ngắn.”

Cố Sênh Sênh:.....

Tâm có thể phiền nhưng cơm vẫn phải ăn, tuy rằng trong tủ lạnh có thực phẩm, nhưng dù Cố Sênh Sênh chịu làm, Phó Kha nhất định không chịu ăn, hai người đành phải ra ngoài kiếm gì đó bỏ bụng.

Cố Sênh Sênh đang theo bộ phim mà nữ chính thích cua, vì vậy cô cũng thét to muốn ăn cua, trí nhớ của cô cách hiện tại bảy tám năm, Thành phố E biến hóa cực đại nên Cố Sênh Sênh cũng không nhớ rõ nhà hàng nào làm hải sản đặc biệt tốt, Phó Kha khoát vai cô, thần bí hướng cô cười hề hề, “Tôi dẫn chị đến chỗ ngon, chị bao.”

Cố Sênh Sênh: mặt lạnh lùng.

Nhìn hần ăn cần như vậy Cố Sênh Sênh biết ngay không phải chuyện tốt lành, bắt quá tiền cát xê của bộ phim gần đây cô đóng cũng thanh toán rồi, tuy rằng không nhiều nhưng mỗi bữa cơm cũng không phải vấn đề to tát. Cố Sênh Sênh nhìn hần hất cằm, “Giới hạn cho cậu trong khoảng năm trăm tệ, nếu hơn thì đem bán cậu thường cho lão nương.”

Nhà chỉ có hai phòng ngủ một phòng khách, người trẻ tuổi thời gian nghỉ ngơi rất bừa bãi, sợ quấy đến Cố Khương nghỉ ngơi, Cố Sênh Sênh không ngủ chung với mẹ. Phó Kha nhường Cố Sênh Sênh, đành phải ngủ sofa, hần vóc dáng cao, may mà sofa đủ lớn, cũng không đặc biệt ủy khuất, hành lý vật dụng của Phó Kha hầu hết để trong phòng Sênh Sênh, bởi vậy mỗi buổi sáng hần đi vào lấy quần áo đều nhìn thấy tư thế ngủ thoải mái của cô.

Phó Kha liếc cô một cái vào lấy quần áo, Cố Sinh Sinh ở bên ngoài chờ hắn đi ra lại đi vào.

Quý tộc nghèo túng Phó tiểu thiếu gia không có xe, đòi ngồi taxi, Cố Sinh Sinh vừa tra bản đồ, xa như vậy tốn nhiều tiền lắm đó, Sinh Sinh tiếc tiền, kéo Phó Kha đi tàu điện ngầm.

Phó Kha vóc dáng cao ráo, cao hơn cô một cái đầu, Cố Sinh Sinh mặc váy ngắn màu đen, buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, lộ ra cẳng chân thon thả xinh đẹp, hai người đi cùng nhau khá đẹp mắt, hấp dẫn liên tiếp ánh mắt hành khách.

Cố Sinh Sinh trêu ghẹo hắn, “Uy, Kha Kha, cậu thích kiểu con gái như thế nào, chị giúp cậu để ý, nếu thành cậu nhớ cho chị một bao đại hồng bao nha.”

Bị nhiều người nhìn ngắm, Phó Kha có chút không được tự nhiên, cố ý cách Cố Sinh Sinh một khoảng, nghe cô nói, hừ nhẹ một tiếng, “Con buồn.”

Trên mặt lại nóng lợi hại.

Cố Sinh Sinh không chú ý tới Phó Kha khác thường, đầu óc cô đều bị cua xâm chiếm rồi, Phó Kha cũng không nói tiếp, hai người im lặng đứng một lát rồi xuống trạm.

Trạm tàu điện ngầm cách nơi họ muốn đi còn một đoạn đường, Cố Sinh Sinh sống chết xỏ giày cao gót, cô cả người hoàn toàn đắm chìm trong các món ăn mỹ vị, căn bản không chú ý đường đi dưới chân, rồi xong, vui quá hóa buồn, Cố Sinh Sinh trượt chân, cả người nghiêng về phía sau sắp ngã xuống.

May mà Phó Kha tại lúc Cố Sinh Sinh sắp cùng mặt đường tiếp xúc, hoàn mỹ kịp thời đỡ được cô, bắt quá chân của cô bị trật rồi, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ai biểu mang giày gót cao làm gì, thật sự không hiểu nổi phụ nữ các người.” Nói là nói như thế, Phó Kha ngồi xổm xuống kiểm tra thương tích trên chân Cố Sinh Sinh, thấy mắt cá chân của cô không có sưng tấy, chỉ hơi hơi phồng hồng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi dĩ nhiên đã hơi có dáng vẻ đàn ông, khi ngón tay thon dài của hắn cầm mắt cá chân của cô, cô đột nhiên có ý nghĩ, về sau không thể xem hắn là nhóc con nữa rồi.

Mắt cá chân truyền tới xúc cảm ấm áp, Phó Kha nhíu nhíu mày, đứng dậy bế bổng Cố Sinh Sinh, cô cả kinh, nhanh chóng ôm cổ hắn.

Bị thăng nhóc nhỏ hơn mình bỗng, Cố Sinh Sinh ngượng ngùng, gương mặt già dặn ửng hồng, “Kha Kha cậu làm gì dạ, mau thả chị xuống.”

Phó Kha không để ý tới cô, bước chân vững chãi, xem ra là muốn đón xe quay về.

“Chị không sao đâu, không phải chỉ trẹo một chút thôi sao, chị thường xuyên bị trật chân lắm,” Thấy Phó Kha không nói lời nào, Cố Sinh Sinh bắt đầu giãy dụa muốn xuống “Chị còn chưa được ăn cua mà! cậu không thể cứ vậy mà đi về chứ!”

Vừa nói đến ăn Cố Sinh Sinh lập tức trưng ra bộ dáng đáng thương, Phó Kha không thể nhịn được nữa, thả cô xuống, Cố Sinh Sinh đi một bước, phát hiện quả thật có hơi đau, ngượng ngùng nhìn Phó Kha cười cười.

Phó Kha trừng cô một cái, đưa tay kéo cô vào lòng, tuy rằng sắc mặt rất thối, bắt quá quay sang phương hướng ngược lại, dìu Cố Sinh Sinh đi về phía trước.

Hai người vốn gây chú ý, thế này càng dẫn thêm nhiều ánh mắt chiếu tới, Cố Sinh Sinh xấu hổ đem mặt vùi vào trong bả vai Phó Kha, một lát sau, truyền đến bên tai cô là tiếng cười trêu chọc.

“Kha Kha à, chị đột nhiên phát hiện cậu lớn lên rất được nha.”

Lại đổi lấy một tiếng hừ của Phó Kha.

Phó Kha mang Cố Sinh Sinh đến Hội sở Nhân Gia, chuyên môn chiêu đãi các ngôi sao cùng những nhân vật nổi tiếng trong giới, ông chủ là người trong giới chuyển hướng sang kinh doanh, cho nên tính riêng tư vô cùng tốt.

Lão bản hiền nhiên nhận ra Phó Kha, thấy hần ôm một cô gái bước vào dĩ nhiên có chút kinh ngạc, bất quá chỉ trong chốc lát khôi phục bình tĩnh, trực tiếp dẫn họ lên lầu, Cổ Sênh Sênh thề đời này chưa từng trải qua sự kiện nào xấu hổ như vậy hết.

Đi ngang qua một gian Cổ Sênh Sênh đột nhiên nghe thấy tiếng nói quen tai, là Đường Tầm cùng Lâm Hiểu, không ngờ ở nơi này có thể đụng phải, Phó Kha hiền nhiên cũng nghe ra là ai, dừng bước đứng lại.

Đại khái phục vụ viên đi ra mà quên đóng chặt cửa, cửa phòng khép hờ, vì vậy đoạn đối thoại của hai người bên trong một chữ cũng không rơi ngoài tai của ba người đứng ngoài.

“Đường Tầm, vì sao anh không muốn công khai quan hệ của chúng ta? Anh không yêu em sao? Hay là anh chỉ đùa giỡn với em thôi?” Lâm Hiểu thanh âm có chút kích động.

Cổ Sênh Sênh có chút giật mình, Lâm Hiểu vĩnh viễn chỉ có một vẻ mặt nhát gan cư nhiên cũng sẽ có lúc khí thế bức người như vậy, nhưng dù sao đây là chuyện riêng tư của người ta, bị các cô nghe thấy cũng không tốt, Cổ Sênh Sênh dùng ánh mắt ý bảo Phó Kha tiếp tục đi.

Phó Kha hướng ông chủ gật gật đầu, ông chủ rất thức thời rời đi.

Trong phòng Đường Tầm trầm mặc một lát, “Anh.....” Phó Kha liền đẩy cửa ra ôm Cổ Sênh Sênh vào, Lâm Hiểu thấy có người tiến vào, sắc mặt cứng đờ, một lát sau mới khôi phục bộ dáng mềm mại yếu đuối.

Ngược lại Đường Tầm nhìn thấy Cổ Sênh Sênh cùng Phó Kha lập tức cười chào, Cổ Sênh Sênh hướng anh cười xin lỗi, tỏ vẻ không phải cố ý nghe đoạn đối thoại vừa rồi, Đường Tầm lại lắc đầu, không để tâm lắm.

Phó Kha đỡ Cổ Sênh Sênh xuống ghế ngồi, Cổ Sênh Sênh trừng hần một cái, đến cùng ai mới là nai con ngớ ngẩn, không thấy người ta đang nói chuyện tình cảm sao? Được lắm, uống công lúc này còn tưởng hần trưởng thành rồi, xem ra chỉ có cái thân to xác thôi.

4V7Kp

12. Chương 12: Lúng Túng

“Sênh Sênh, đây là?” Lâm Hiểu nhìn Phó Kha, chớp mắt nhìn cô.

Cổ Sênh Sênh thấy vẻ mặt Lâm Hiểu biết cô ấy hiểu lầm, cười giải thích, “Nhóc này là em tôi, tên Phó Kha, tôi bị trật chân nên cậu ấy dìu tôi ấy mà”. Lại vỗ vỗ bả vai Phó Kha, “Kha, đây là Lâm Hiểu.”

Phó tiểu thiếu gia không nhìn Lâm Hiểu, hừ một tiếng đại biểu hần không đui, Lâm Hiểu nhìn Cổ Sênh Sênh rụt rụt cổ cười có chút xấu hổ, Cổ Sênh Sênh đột nhiên thấy may mắn vô cùng vì tính cách Phó Thanh không khó trị giống tên Phó Kha này, nếu không cô chỉ có nước khóc đến mù mắt.

Nghe nói Cổ Sênh Sênh trật chân, Đường Tầm lập tức xuống lầu tìm ông chủ hỏi mượn một khăn mặt cùng một khối đá lạnh, cúi gập thắt lưng tự mình đắp chân cho Cổ Sênh Sênh, cảm giác đau nhức nháy mắt giảm bớt không ít.

Nhưng giây tiếp theo Cổ Sênh Sênh ý thức được hành vi này của Đường Tầm không ổn tí nào, người anh em à, bạn gái anh còn ngồi ở đây mà, tốt xấu gì cũng phải cố kỵ một chút chứ, quả nhiên, sắc mặt Lâm Hiểu có chút mất tự nhiên.

Cổ Sênh Sênh cúi lưng nhận lấy khăn bọc đá từ tay Đường Tầm, dưới gầm bàn trừng anh một cái, thẳng lưng lên ngưỡng ngưỡng cười nói: “Để tự tôi làm được rồi, không cần phiền Đường tiên sinh.”

Đường Tầm cười cười, đứng lên trở lại chỗ ngồi, Lâm Hiểu lập tức dựa vào khoát tay anh.

Lại nói tiếp Cổ Sênh Sênh cũng khá lâu không gặp Đường Tầm và Lâm Hiểu, cô rất ngạc nhiên hai người vậy mà còn chưa chia tay, dựa theo tốc độ đổi bạn gái của Đường Tầm, lẽ ra chuyện chia ly đã sớm đề trên nhật trình, chẳng lẽ Đường đại nam thần lần này động lòng thật?

Nhân viên tạp vụ đưa lên hai quyển thực đơn, Đường Tầm hỏi Cố Sinh Sinh muốn ăn gì, Cố Sinh Sinh nói cua, lại quay qua hỏi Phó Kha muốn ăn gì, Phó Kha nhìn thoáng qua Cố Sinh Sinh, ngữ khí lạnh lùng, “Chỉ ăn gì tôi ăn đó.”

Cố Sinh Sinh không hiểu bản thân lại chộc vị thiếu gia này hồi nào, gia hỏa này gần đây tựa hồ càng ngày càng thích nổi quạo với cô, Đường Tầm buồn cười, gọi hai phần cua.

Bốn người đều im lặng, không khí bên trong gian phòng trở nên rất xấu hổ, Cố Sinh Sinh một bên đắp cổ chân một bên nhe răng nhếch miệng muốn tìm đề tài đánh vỡ tình trạng trầm mặc, nhưng Đường Tầm với Phó Kha đều là một bộ dáng vẻ dương dương tự đắc, tựa hồ chỉ có một mình cô sốt ruột thôi.

“Sinh Sinh, nghe nói cô vừa kết thúc một vai diễn, hâm mộ thật nha, vừa vào công ty liền được Trương tỷ quản lý, về sau nhanh chóng thăng hạng đừng quên tôi nhé.”

Lâm Hiểu nói những lời này cũng không biết có mấy phần thật lòng, Cố Sinh Sinh đành phải cười ngượng ngùng, “Cái vai diễn kia chỉ mang tính chất giải trí vậy thôi, căn bản không có bao nhiêu người xem, làm sao so sánh với bộ phim kì công [phù dung cốt] được, ngược lại là cô đó, về sau nổi tiếng rồi nhớ nói tốt giúp tôi nha.”

Cố Sinh Sinh tránh nặng tìm nhẹ, không có đề cập đến người quản lý, quả nhiên, Lâm Hiểu nghe vậy tâm tình tốt lên rõ rệt, cả khuôn mặt đều lộ ra hạnh phúc phần chần. Phục vụ viên rất nhanh mang lên hai đĩa cua tuyệt tiên hương, dọn xong chén bát, chúc ngon miệng sau đó liền rời đi, Cố Sinh Sinh dờ mắt ra, a, không lấy thịt sẵn à.

Cố Sinh Sinh có chút lúng túng, cô không rành ăn cua, nhét cua vào trong răng hàm thiên triển tài năng lấy thịt, Phó Kha cũng quen được hầu hạ, nào biết tách thịt, dùng cảm ý bảo Cố Sinh Sinh, “Giúp tôi lấy thịt.”

Cố Sinh Sinh ngậm càng cua, nhướn mày nhìn hắn, “Cậu chắc chứ?”

Phó Kha nhìn nhìn dấu răng trên càng cua, biết thân biết phận tự ra tay.

Đường đại nam thần cầm lấy một phần cua trên đĩa, bắt đầu chậm rãi tách, rất nhanh liền tách ra một phần thịt ngon lành trực tiếp đưa cho Cố Sinh Sinh, Cố Sinh Sinh buông càng cua bị cô gặm đến thay hình đổi dạng hoàn toàn, cảm động đến mức muốn quỳ xuống thỉnh an Đường Tầm.

“Đường tiên sinh, tôi phát hiện anh càng ngày càng man.”

Đường Tầm cười như không cười ngẩng đầu nhìn cô một cái, trêu chọc nói: “So với Thanh Thanh còn man hơn à?”

Ăn của người ta phải biết khuất phục, Cố Sinh Sinh phi thường chân chó đưa tay so đo, “Còn kém một chút xú thôi.”

Ý thức được Lâm Hiểu còn ở đây, nhanh chóng quan tâm, “Ày, Lâm Hiểu cô ăn không?”

Lâm Hiểu cười cười, lắc lắc đầu, nói: “Không ăn đâu, cô ăn đi, tôi đang giảm cân.”

Giảm cân? Cố Sinh Sinh nhìn cánh tay thon đôi chân gầy của Lâm Hiểu, nhìn lại bản thân bởi vì hết việc nên đã cho nó quay lại hình hài thô kệch, đột nhiên có chút tội nghiệp Phó Kha vừa rồi ôm cô đi lâu như thế.

Khi nói chuyện Đường Tầm đã tách xong một phần khác đưa cho Phó Kha, vì vậy trở thành hai người ăn hai người nhìn, kỳ dị lạ thường.

Bốn người cơm nước xong ra khỏi hội quán, nhìn trời âm u như muốn mưa to, Đường Tầm nói để đưa hai người về trước, nhưng bị Cố Sinh Sinh khước từ, nói mình còn muốn mua này nọ, bảo bọn họ đi trước.

Không biết sao, lần gặp mặt này Cố Sinh Sinh cảm thấy ánh mắt Lâm Hiểu nhìn cô chất chứa nhiều cảm xúc phức tạp, xem ra sau này vẫn nên cách xa Đường Tầm một chút, miễn chộc phải phiền toái không đáng.

Lâm Hiểu thoát nhìn mềm mại yếu đuối, nhưng nhân tâm ở trong bụng, sâu xa khó dò đâu ai biết được.

Hai người vừa về tới nhà, mưa to như trút nước ầm ầm đổ xuống, hạt mưa ba ba nện vào cửa sổ, nước mưa tràn vào, trên sàn lập tức đọng một vũng nước, Cố Sinh Sinh mau chóng đóng cửa sổ lại, mưa mùa hè, đến vội thế đấy.

Vài phút sau Cố Khương cũng về, cười nói trong nhóm có chàng trai trẻ tiện đường đưa bà về.

Bên ngoài trời mưa ào ào, tiếng mưa rơi bao phủ toàn bộ không gian, người một nhà ngồi túm tụm, không ai bị mắc mưa bên ngoài, Cố Sinh Sinh bắt giắc cong cong khóe miệng.

Nửa đêm, Cố Sinh Sinh bị tiếng sấm đánh thức, bên ngoài sấm chớp, cô muốn ngủ, lại không buồn ngủ, mở mắt tựa vào đầu giường nhớ lại những chuyện sau khi sống lại một lần nữa, thoáng như mộng cảnh, đời trước bên cạnh chỉ còn một mình Quý Trầm, cô tuyệt đối không ngờ bản thân còn có thời khắc có nhiều người yêu thương bên cạnh như vậy.

Đột nhiên khóe mắt có chút ướt át.

Cửa đột ngột bị mở ra, người vào mở công tắc đèn, Phó Kha ôm gối xuất hiện ở cửa, trưng ra bản mặt phá lệ trắng nõn, hần không mặc áo, thân thể thiếu niên chưa phát dục hoàn toàn, lộ ra chút đường cong đẹp đẽ.

Cố Sinh Sinh nhìn khuôn mặt nhợt nhạt, buồn cười, lớn vẩy còn sợ sấm sét, trêu ghẹo: “Hơn nửa đêm Kha Kha cậu quần áo không chỉnh tề xuất hiện trước cửa phòng chị, định khảo nghiệm tiết tháo và lý trí chị đây sao?”

Phó Kha đem gối đầu xê dịch che trước ngực, mạnh miệng, “Chị ra đi, đêm nay tôi muốn ngủ ở đây.”

“Sao đây hả, cậu đối với cái giường của chị có chấp niệm gì?”

Dưới ngọn đèn Cố Sinh Sinh một đôi mắt động nước, tóc hơi hơi rối rũ trên đầu vai, Phó Kha dời ánh mắt không nhìn cô nữa.

Nửa ngày, phát hiện Cố Sinh Sinh vẫn còn nhìn mình chăm chăm, “Cố Sinh Sinh, chị không biết xấu hổ à! Chị không đi tôi gọi điện thoại cho anh tôi nói chị không nhường phòng cho tôi đấy.”

Phó Kha cầm điện thoại bấm bấm, Cố Sinh Sinh buồn cười, tiểu tử này, còn học được động tác giả gạt người, xuất khẩu cuồng ngôn, “cậu cứ việc gọi, thẹn thùng hả? Tỷ tỷ đây sống nhiều năm như vậy hiếm lạ gì đàn ông, đừng nói không mặc áo, lộ nhiều hơn cũng không phải chưa từng thấy.....”

Cố Sinh Sinh phát hiện vẻ mặt Phó Kha rất quý dị, đột nhiên có loại dự cảm không tốt, quả nhiên, đầu kia điện thoại truyền đến một tiếng alo thản nhiên của Phó Thanh, Phó Kha mở loa ngoài, hiển nhiên những lời vừa rồi cô nói đều bị Phó Thanh nghe hết.

“A Phó tiên sinh, vừa rồi em nói đùa với Phó Kha! Anh đừng tưởng thật nhé!” Cố Sinh Sinh trong lòng trăm ngàn mối tơ vò, cũng không biết Phó Thanh hiện tại nghĩ cô thế nào, trăm ngàn lần đừng cho là thật nha!

Đầu sổ gây chuyện lại cười xấu xa, Cố Sinh Sinh với lấy gối đầu liền rượt đuổi Phó Kha, “Phó Kha, tiểu tử thối cậu đứng lại đó cho chị!”

Điện thoại đầu kia nhốn nháo ồn ào vô cùng náo nhiệt, Phó Thanh tựa người trên giường, qua điện thoại nghe tiếng Cố Sinh Sinh hô to gọi nhỏ Phó Kha, anh ở trong căn phòng to lớn lẳng lẳng lẳng nghe, lại không cúp điện thoại.

Tác giả trêu: Tiểu Sinh Sinh, xem ra cô duyệt qua vô số người rồi ha

~Mỗ sinh: Cô biến đi! []

13. Chương 13: Đại Bài Phát Ngôn

[Thái tử phi thăng chức kí] đã hoàn tất phần biên tập hậu kỳ, bắt đầu đến giai đoạn trình chiếu trên

website. Kinh phí của đoàn phim nghèo nàn đến nỗi phí dụng chỉ cho quảng cáo cũng không có. Bên cạnh đó, đội ngũ diễn viên toàn là người mới nên chắc chắn không có hiệu ứng ngôi sao thu hút người xem, vì vậy ratings bộ phim hoàn toàn dựa vào ý trời.

Trên bảng xếp hạng, ratings dự đoán dành cho phim thấp lè tè. Sau khi phát sóng bốn năm tập, mới từ từ xuất hiện vài người ít ỏi tham gia thảo luận nội dung phim.

Tình tiết phim vẫn đang chậm rãi phát triển, đột ngột phát sinh tình huống nghịch chuyển, thế là chỉ trong một đêm lượng chia sẻ thông tin phim tăng đột biến, tần số truy cập biến thiên khủng hoảng. Bộ phim cứ thế vùng lên.

Ăn theo đó, số lượng người theo dõi nữ chính Cố Sênh Sênh trên weibo gia tăng theo cấp số nhân, tạo thành những gợn sóng lẫn lộn. Mỗi lần Cố Sênh Sênh đăng trạng thái trên weibo, số lượng bình luận và số lượt quan tâm đều không thể khinh thường.

Đoàn phim đăng tải hình ảnh sắp xuất hiện của Cố Sênh Sênh trong những tập phim tiếp theo trên website chính, hiển thị trên màn hình là một cô gái mặc hồng y, khí chất ngự tỷ ngời ngời, gắn thẻ (tag) Cố Sênh Sênh với nội dung: Nương nương à, xin hỏi bị bề cong rồi có muốn chịu trách nhiệm không?

Cố Sênh Sênh lập tức tùy tay chia sẻ: muốn tôi chịu trách nhiệm không?~[doge]

([...] là biểu tượng cảm xúc nhé)

Viết lời chia sẻ xong Cố Sênh Sênh quên ngay chuyện này, tắt máy ngủ trưa, căn bản không biết trên weibo đã nổ bung nóc nồi, đợi tới lúc cô tỉnh ngủ mở điện thoại xem bình luận của fans, điện thoại chấn động không ngừng, dọa cô nhanh chóng bấm phím tắt âm.

Vừa thấy lượng tương tác, trời đất quỷ thần ơi, hệ thống bị động kinh rồi hử, mấy trăm ngàn tin nhắn riêng mấy chục vạn bình luận. Cố Sênh Sênh hoài nghi có phải cô mắc sai lầm gì hay không, bởi vì ở đời trước ngay tại thời điểm đỉnh cao nhất cô cũng chưa từng nhận được đãi ngộ cỡ này đâu.

Cố Sênh Sênh bấm mở một tin nhắn, “Nữ thần à! tuy rằng em cũng rất thích chị, nhưng em càng thích Đường đại nam thần, hai người thông đồng như vậy, em có chút không chịu nổi [khóc].”

Cố Sênh Sênh ngơ ngác, liên quan gì Đường Tầm, lại mở thêm mấy tin, cô gần như muốn phát hỏa. Chuyện là thế này, lúc Cố Sênh Sênh chia sẻ bản tin, nửa tiếng sau, Đường Tầm cũng chia sẻ, còn tag Cố Sênh Sênh với vốn vẹn một chữ: Muốn ~[doge]

Tiếp đó Cố Sênh Sênh thăm thương phát hiện, Lâm Hiểu cũng chia sẻ, kèm theo một khuôn mặt tươi cười.

Trong mấy chục vạn bình luận đó! mắng chửi cô chiếm một nửa, ủng hộ có một phần tư, còn lại là nhiều chuyện, đoán mò hai người bọn họ bắt đầu lúc nào, hoặc có thể kéo dài bao lâu, tóm lại thành phần a dua chiếm số đông.

-- cái quỷ gì đây, bạn gái anh ấy lại không phải là tôi, tôi không thể chấp nhận đả kích này.

-- Cô gái này là ai? Muốn nổi tiếng đến điên rồi hay sao mà đu đeo Tiểu Đường tử nhà ta, làm ơn đừng lôi kéo bừa bãi như vậy nữa.-- Cố Sênh Sênh là ai vậy? Chưa từng nghe qua, ánh mắt Đường gia không có khả năng thấp như vậy đâu, cô gái này muốn trối Đường gia nhà ta mười tám kiếp sau cũng không có khả năng nhé [vái lạy]

.....

Cố Sênh Sênh hai mắt một mảng đen thui, trong lòng mắng, đem đại gia nhà người đi đi, lão nương đây không thềm. Trên mặt cô hiện tại viết bốn chữ, đỏ đen đỏ đen, Đường Tầm đến cùng đang làm cái quỷ gì, công ty cũng không quản sao!

Định PR cường đại cũng không thể làm bừa thế chứ, anh là đại nam thần, thần kinh vững bền, đè ép một người mới nhỏ nhoi tôi đây sao đỡ nổi, lại nói dưới tình huống này căn bản không có người nghi ngờ Đường Tầm, và thế là tên Cố Sênh Sênh bị buộc chặt với tên Đường Tầm, hiện ngang đứng đầu bảng xếp hạng từ khóa tìm kiếm trong ngày.

Điện thoại đột nhiên báo có tin nhắn, Cố Sênh Sênh nhìn, là Đường Tầm, nháy mắt nổi cơn thịnh nộ.

Đường Tầm: “Tiểu Sênh Sênh, cô xem, hai ta trở thành từ khóa hot đứng đầu danh sách tìm kiếm rồi ~ vui không?”

Cố Sênh Sênh: “Đường Tầm anh khủng hã! đừng có đùa giỡn lung tung vậy chứ, vui khỉ gì? Đầu tôi bị mắng đến úng nước mới có thể thấy vui!”

Bên kia, Đường Tầm đảo một vòng điện thoại, buồn cười ghê, phản ứng Cố Sênh Sênh y như anh nghĩ, lại chậm rì rì gõ một hàng chữ, gửi đi.

“Tiểu Sênh Sênh tôi làm ảo thuật cho cô xem nhé, lập tức khiến mọi người đều khen ngợi cô ~”

Cố Sênh Sênh trợn trắng mắt, anh cho rằng anh là Mao chủ tịch sao, người gặp người thích hoa gặp hoa nở, ngoắc ngoắc chỉ trở lập tức có thể không chế tư tưởng người khác?

Cố Sênh Sênh đương nhiên không tin, đang nghĩ ngợi trước hết gọi Trương tỷ nhờ chị ấy nghĩ cách đã, nhưng Đường Tầm thật sự có thể làm những người vừa rồi mắng cô trở mặt khen cô nha.

Đường Tầm gửi tin nhắn xong lại phát một weibo, tag Cố Sênh Sênh: Vừa rồi là tôi đường đột, nghe danh diễn xuất của Cố tiểu thư rất tốt, không biết khi nào mới có thể thỉnh giáo.[cầu mong]

Chỉ một trạng thái, gió lập tức xoay chiều, fans Đường Tầm tự động giải nghĩa lời thần tượng nói thế này:

-- Thì ra hai người bọn họ không quen nhau, tốt quá, nam thần của tôi còn trong sạch! có thể an tâm đi đón con tan học rồi.....

-- Kỳ thật cô gái nhỏ này nhìn cũng được, bị bôi đen như vậy thật đáng thương, thiếu chút nữa đổi trắng thay đen, nếu hiểu lầm đã được hóa giải, tôi đây liền tiếp tục ủng hộ ~ thuận tiện cầu chúc [thái tử phi hoàn lương kí] một chút nha.

-- Thì ra nam thần cũng xem phim này, xem ra nam thần có mục đích khác, trái tim tôi được bình yên rồi!

Sói hoang khắp chiến trường cứ như vậy bị Đường Tầm nhẹ nhàng băng quơ nói một câu đẹp sạch sành sanh, trả lại cho xã hội bầu không khí trong lành, hài hòa không tưởng tượng nổi, Cố Sênh Sênh khóe miệng rút rút, còn rất thức thời hồi âm anh: Cảm ơn Đường đại nam thần nâng đỡ, không dám nhận lời khen đâu ạ [khuôn mặt tươi cười]

Nếu Cố Sênh Sênh đúng là cô nàng rộng lượng không chấp nhất sau khi bị fans Đường Tầm uy hiếp, các cô ấy nhìn cô tự nhiên thấy đáng yêu vô cùng, coi như một lần bôi đen sinh ra cảm tình, trải qua việc Đường Tầm nháo, Cố Sênh Sênh xem như triệt để mở ra con đường nổi tiếng, số lượng fans bước đều bước tiến lên, cơ hội chứng thực tài năng cũng theo đó tìm tới cửa.

Trong đám người mới gần đây, nữ chính Lâm Hiểu tiếp nhận phim [phù dung cốt] cũng nổi ngang hàng Cố Sênh Sênh.[phù dung cốt] chưa bắt đầu chiếu đã gây sốt, với cường độ tuyên truyền tiêu chuẩn, Lâm Hiểu cũng xem như kiếm đủ mức độ quan tâm.

Trùng hợp ở đây là hợp đồng người phát ngôn dolace&dolace khu vực Châu Á vừa hết kỳ hạn, phía đối phương đang xem xét chọn một trong hai người Cố Sênh Sênh và Lâm Hiểu trở thành người phát ngôn mới.

Đó chắc chắn là một cơ hội tốt hiếm có, dolace&dolace là thương hiệu xa xỉ nổi tiếng quốc tế, sau khi tiếp nhận vai trò phát ngôn lần này, mặc kệ tài năng diễn xuất thế nào, nhất định sẽ rất có ích cho tiền đồ trong tương lai.

Hai người đối với công việc phát ngôn này đều bị ép vào tình thế bắt buộc, cứ như vậy đẩy Cố Sênh Sênh và Lâm Hiểu lên đầu ngọn gió, Cố Sênh Sênh cũng phát hiện Lâm Hiểu gần đây thấy cô đều có ý đi đường vòng.

Sau khi suy xét nhiều mặt, đối phương cho rằng điều kiện ngoại hình Cố Sênh Sênh thích hợp với hình tượng sản phẩm của họ hơn, vì vậy ra quyết định ký hợp đồng với Cố Sênh Sênh, kể đó thông qua Trương tỷ bàn bạc, sắp xếp lịch trình để cô có thể sớm bắt đầu quá trình quay phim, chụp hình quảng cáo cho các sản phẩm của dolace&dolace.

Cố Sênh Sênh đối với công việc này cũng rất coi trọng, nó có thể giúp cô nổi tiếng khắp châu Á nhé, ngay cả khi chỉ trưng cái bản mặt ra cũng phi thường có lợi rồi.

Và muốn hình ảnh có hiệu quả tốt, đầu tiên phải hợp với ống kính, yếu tố quan trọng nhất để hợp ống kính là gầy, để có trạng thái tốt nhất, Trương tỷ sắp xếp một trợ lý trẻ tên Niko theo sát Cố Sênh Sênh, phụ trách theo dõi chế độ ăn một ngày ba bữa của Cố Sênh Sênh sẵn tiện đốc thúc cô giảm béo.

Trực giác nói cho Cố Sênh Sênh, những ngày tháng tốt đẹp của cô đã chấm dứt.

Niko cũng trạc tuổi Cố Sênh Sênh, đầu tóc nhuộm màu hoàng kim, là một nam thanh niên mềm mỏng, đương nhiên, thoát nhìn thể thôi chứ đừng chuyện một chút cũng không hề nương tay nhé.

Bảy giờ sáng mỗi ngày Niko liền có mặt đưa Cố Sênh Sênh đến công ty tập huấn, buổi sáng huấn luyện hình thể, buổi chiều vận động nhẹ, buổi tối chăm sóc bảo dưỡng, hơn chín giờ mới được thả trở về, mỗi ngày đều bị an bài kín kẽ, bảy giờ luôn luôn là Phó Kha còn chưa rời giường cô đã đi khỏi nhà, tối người ta ngủ rồi cô mới trở về.

Đương nhiên đối với một kẻ chuyên ăn hàng như Cố Sênh Sênh mà nói, điều khiến cô đau lòng nhất là, nhiều ngày rồi cô chưa được ăn một bữa cơm ngon lành đúng nghĩa, luôn luôn chưa được ăn no đã bị gián đoạn!

Bữa sáng là hai quả trứng gà cùng nửa quả táo, giữa trưa là ức gà luộc nước dứa, kèm rau salad và khóm xào rau thập cẩm, bữa tối là một trái thanh long thêm một phần cháo, không có dư nhé! ăn không đủ no nhé! vài ngày thôi mà Cố Sênh Sênh đã rơi vào tình cảnh nhìn thấy thịt heo sống có thể chảy nước miếng rùng rùng.

Bởi vì Cố Sênh Sênh chấp niệm quá mức cường đại, sợ hở một chút sẽ bị cô qua mặt dễ dàng, để phòng ngừa cô lén lút ăn vụng, Niko cũng chuyển đến nhà Cố Sênh Sênh ở, cùng ngủ sofa với Phó Kha, giám sát Cố Sênh Sênh 24/24.

Mẹ của con ơi! Con muốn ăn thịt! thịt cơ! Cố Sênh Sênh cảm thấy hiện tại cô có thể ăn hết cả một cái đầu trâu luôn.

q

14. Chương 14: Mỹ Nhân Linh Động

Cố Sênh Sênh bình thường đã không béo, trải qua nửa tháng rèn luyện vất vả, tuy cân nặng không giảm được bao nhiêu nhưng sắc mặt trở nên hồng hào hẳn lên, làn da tràn đầy sức sống, thân hình săn chắc, đường cong rõ ràng vòng nào ra vòng nấy, thậm chí còn có cơ bụng.

Chủ đề quảng cáo dolace&dolace lần này là thiếu nữ và âm nhạc, mang phong cách retro cổ điển pha trộn một chút yếu tố pop hiện đại. Tiêu chí của mẫu quảng cáo là thanh lịch, tranh nhả phù hợp với tâm lý thiếu nữ đơn thuần trong độ tuổi 20-27.

Kế hoạch ban đầu của đối phương là mời nhà sản xuất âm nhạc Mischa tới diễn tấu đàn violoncello mở màn video, Cố Sênh Sênh chủ động đề xuất bản thân đàn violoncello.

Cố Khương là người tỉnh ngoài nhưng vẫn kiên trì cho Cố Sênh Sênh học đàn violoncello từ nhỏ, theo bà con gái thành thạo một môn nhạc khí là điều rất cần thiết. Cố Sênh Sênh cũng chậm chậm chạp chạp hòa nhập trong thế giới đàn violoncello.

Cố Sênh Sênh biểu hiện tự tin khiến đối phương quyết định lớn mật cho cô cơ hội thể hiện một lần.

Video cuối cùng hoàn thành tỉ mỉ trong nửa tháng, thời điểm Phó Thanh nhìn thấy là lúc anh đang cùng người nhà còn có Đường Tầm và Tiết Nhu dùng cơm.

Phó Thanh, Đường Tầm và Tiết Nhu quen biết từ nhỏ. Đường Tầm lớn nhất, Tiết Nhu nhỏ nhất. Tiết Nhu thích Phó Thanh, mẹ Phó Thanh cũng có ý tác hợp hai người.

Trên màn hình điện tử ở trung tâm mua sắm đối diện, Cố Sênh Sênh mặc một bộ váy liền áo không tay màu trắng tinh khiết, phần ngực thiết kế tối giản hình chữ v, lộ ra đường cong lưu sướng và xương quai xanh xinh đẹp, thắt lưng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh bó buộc chiếc váy rộng xòe. Cô ôm đàn violoncello lẳng lẳng diễn tấu, váy quanh cô là bức tường đầy hoa, tóc dài buông xõa tự nhiên, tóc đen da trắng, mí mắt

khép hờ tỉ mỉ phác thảo một đôi mắt lấp lánh rực rỡ bên dưới, cô ngồi đó lặng lẽ thể hiện nội tâm qua âm nhạc.

Chỉ một ánh mắt, Phó Thanh lại không dời đi được nữa, Cố Sênh Sênh trước mắt dần dần hợp nhất với hình ảnh mơ hồ nào đó trong trí nhớ anh. Đường Tầm nhìn theo ánh mắt Phó Thanh, cũng ngậy ra một lúc, cô gái năng động lém lỉnh thường ngày, giờ phút này lại im lặng toát ra vẻ bi thương nồng đậm như vậy, tiếng đàn violoncello thanh thúy thay cô kể ra trăm chuyện như tròng.

Cách tằm cửa kính, không nghe được thanh âm, Phó Thanh nghĩ có phải cô đang kéo thủ khúc kia hay không.

Ba người khác cũng chú ý tới sự khác thường của Phó Thanh, nghiêng người nhìn ra ngoài cửa, Phó ba nhìn trong chốc lát, hỏi Phó Thanh, “Cô gái này nhìn có chút quen mắt nhỉ?”

Phó Thanh quay đầu không nhìn Cố Sênh Sênh nữa, cúi đầu đáp một câu, “Là nghệ sĩ mới gia nhập công ty, được phân dưới trưởng Trương tỷ ạ.”

Phó ba nhìn thoáng qua con trai, cúi đầu dùng bữa, sâu thẳm bên trong con người hiện lên cảm xúc phức tạp, nửa ngày mới nói tiếp: “Là hạt giống tốt đấy.”

Phó Thanh sững sốt một chút, mới nói: “Vâng ạ”

Phó mẹ đi qua kéo màn lại, cười nói với Tiết Nhu: “Tiểu Nhu, dì có nấu chè hạt sen con thích ăn nhất đó, tối nay ở lại tâm sự với dì một chút, Phó Thanh với Phó Kha hai đứa đều không thường về nhà, vẫn là con ngoan nhất.”

Tiết Nhu cười đáp ứng, lại nhìn thoáng qua Phó Thanh, người đó vẫn một bộ dáng thản nhiên.

Phó mẹ cầm tay Tiết Nhu, lại dặn Phó Thanh, “Tối nay con về nhà ở đi, con cũng vậy nhé Đường Tầm, người nhà chúng ta bao lâu rồi mới tụ họp ăn một bữa cơm, đừng có viện cớ nói bận, chẳng lẽ một chút thời gian cũng không tranh thủ được sao?”

Trong giọng nói Phó mẹ lộ ra trách cứ, bà đau lòng cho Tiết Nhu, khăng khăng một mực thích con trai mình nhiều năm mà thằng con này lại cứng đầu ương ngạnh, tình nguyện chuyển ra ngoài ở cũng không nguyện ý gần gũi con gái người ta.

Bà cảm thấy Tiết Nhu là một cô gái tốt, gia thế, bối cảnh, bề ngoài, học vấn mọi thứ đều tốt, bà đã sớm đối đãi với Tiết Nhu như con dâu, bảo Phó ba khuyên con trai, Phó ba không nói không rằng, vậy mọi việc cứ để bà lo vậy.

Phó Thanh không nói lời nào, Đường Tầm khoát vai anh, cười nói: “Thằng nhóc này, không phải sáng nay rủ anh về thăm ba mẹ hay sao?”

Phó Thanh nghiêng đầu nhìn Đường Tầm, Đường Tầm lập tức toét miệng cười muốn bao nhiêu sáng lạn có bấy nhiêu sáng lạn.

Nhất cử nhất động của Phó Thanh, Tiết Nhu đều nhìn thấy, bên trong con người xinh đẹp lộ ra một tia buồn bã.

“Đúng rồi, Đường Tầm à” Phó mẹ dường như đột nhiên nghĩ tới cái gì, nói: “Hai ngày nữa không phải sinh nhật sao, năm nay định tổ chức thế nào? Ba má con đều ở nước ngoài, có cần dì chuẩn bị giúp con hay không?”

Đường Tầm cười nói: “Không cần đâu dì à, sinh nhật năm nào cũng có, bạn bè người thân tụ họp đông vui là được, không cần chuẩn bị cầu kỳ quá đâu.”

“Lại nói con cũng không còn nhỏ nữa, đại sự cả đời cũng nên nghĩ tới đi là vừa, con cứ ham chơi không lo không nghĩ, hay là để dì lưu ý giúp con nhé.”

Đường Tầm đối với Phó gia mà nói coi như một nửa đứa con trai, chuyện liên quan đến anh, mẹ của Phó Thanh cũng quan tâm đôi chút.

Đường Tầm ánh mắt đảo qua Tiết Nhu, thấy cô bắt vi sở động ăn cơm, phảng phất chuyện đang nói đến chẳng hề có quan hệ gì tới bản thân, đôi mắt anh tối đen, mới nói: “Con biết di muốn tốt cho con, di cũng đừng nhắc đi nhắc lại chuyện này mãi, duyên phận đến con tự nhiên sẽ không bỏ qua.”

Phó mẹ không chú ý tới cảm xúc nhỏ của Đường Tầm, nhưng Phó Thanh thấy toàn bộ, anh biết, trong lòng Đường Tầm chỉ có Tiết Nhu, Đường Tầm thích Tiết Nhu.

Ba người bọn họ, rõ ràng hiểu rõ lẫn nhau, lại đều giả vờ như không biết.

Dolace&dolace tung video quảng cáo thu được thành công nhất định, không ngờ mỹ nhân còn có tài nghệ xuất chúng, bởi vậy Cố Sênh Sênh được phong danh hiệu mỹ nhân linh động, thủ khúc [air] cô diễn tấu ở phần đầu trailer cũng được ưu ái leo lên bảng xếp hạng âm nhạc trên trang web, lượng nghe cùng lượt tải xuống liên tục tăng.

Trong lúc nhất thời nhắc lên nhiệt độ không nhỏ.

Hôm nay, lại có vài nhà báo đến trước cửa, muốn phỏng vấn Cố Sênh Sênh. Thời điểm xong việc bước ra khỏi công ty trời đã xế chiều, đèn đường bật sáng, thành phố bắt đầu cuộc sống về đêm.

Cố Sênh Sênh đột nhiên nhận được điện thoại Lâm Hiểu, cô ấy đang ở một quán bar nào đó tại thành tây, ở đầu bên kia khóc lóc kể rằng Đường Tầm muốn chia tay, cô rất đau khổ, không muốn tiếp tục sống nữa. Lâm Hiểu hiển nhiên là say khướt rồi, lời nói đứt quãng không rõ ràng, Cố Sênh Sênh sợ cô ấy gặp chuyện không may, trấn an cô ấy ngồi yên tại chỗ đợi cô, đừng có chạy loạn, cô lập tức đến.

Trên đường, Cố Sênh Sênh thoáng bắt gặp những đôi tình nhân trẻ trung sánh vai nắm tay nhau, một bà lão dắt tay cháu gái nhỏ mặc váy đỏ đi dạo, vài nhân viên văn phòng tan ca vội vã bắt xe trở về nhà, dần dần bị tan vào bóng đêm đậm sệt.

{r5

15. Chương 15: Âm Dạ

Xe taxi dần dần rời khỏi vùng nội ô, kéo dài khoảng cách với phố xá sầm uất xa hoa phía sau. Bóng đêm bắt đầu đậm sệt, người đi ngoài phố càng lúc càng thưa thớt, mặt đường cũng từ từ rộng rãi hơn.

Lâm Hiểu nói quán bar cách trung tâm thành phố một tiếng lái xe, có mặt tiền nhỏ hẹp, phía trên treo biển quảng cáo cực kỳ đơn giản, tựa như những quán ăn khuya lẻ đường, mặt trên viết hai chữ cỡ lớn-- Âm Dạ.

Xuống xe, Cố Sênh Sênh lấy mắt kính ra đeo.

Ở góc phố, các cô gái ăn mặc mát mẻ đứng tụ năm tụ ba, trang điểm lòe loẹt, sâu trong ánh mắt hàm chứa dục vọng đơn giản dễ hiểu, bọn họ nghiêng đầu nhìn qua quần áo Cố Sênh Sênh hiển nhiên không phải cùng loại người với họ, trong hàng tá ánh mắt chiếu đến, có kinh ngạc cũng có khinh thường.

Lâu năm góc cũ kỹ, ngã tư đường u ám, toàn bộ đều tỏ rõ đây là một địa phương bị lãng quên, Cố Sênh Sênh nhíu nhíu mày, Lâm Hiểu tại sao lại tới nơi này.

Trong đám thanh niên đứng ở cửa, một chàng trai mặc áo sơ mi xanh nhạt có mái tóc được chăm chút sành điệu nhìn thấy cô có chút nhan sắc, lập tức ném điều thuốc trong tay xuống đất, vây quanh cợt nhả, “Em gái, đi chơi với bọn anh không?”

Cố Sênh Sênh không để ý đến bọn họ, lập tức đi vào bên trong, bọn chúng thấy cô không phối hợp, cười nham nhở hi hi ha ha, từ miệng phát ra những lời thô tục không sạch sẽ.

Vừa vào cửa Cố Sênh Sênh đã ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc, căn phòng không lớn bị khói khí phong tỏa mù mịt, trên quầy bar một người đàn ông đeo khuyên tai, trên cánh tay chằng chịt hình xăm đang điều chỉnh đĩa nhạc tạo ra âm thanh lúc trầm lúc bổng (DJ), không gian bên trong tràn ngập tiếng nhạc cũng những âm thanh ái muội.

Khu sàn nhảy thiếu nam thiếu nữ gắt gao một chỗ, uốn éo vặn vẹo, vẻ mặt mê huyền. Cố Sênh Sênh nhìn một vòng không thấy Lâm Hiểu đầu, trong lòng bắt đầu khẩn trương, nơi này loạn như vậy, Lâm Hiểu sẽ không gặp chuyện không may chứ.

Cô định gọi điện thoại cho Đường Tầm, vừa chọn dây số chưa kịp bấm nút gọi, bả vai đột nhiên bị vỗ một cái, Cố Sênh Sênh quay đầu, là một người đàn ông trung niên trên người mặc áo sơ mi trắng tinh tươm, hần hỏi: “Cố tiểu thư, cô tìm người à?”

Trong ánh mắt hần có sự già dặn, khôn khéo, loại ánh mắt này Cố Sênh Sênh khá quen thuộc, dì bán rau trong chợ, nhóc con bán thức ăn sáng ven đường bên trong ánh mắt đều chứa đựng điều này, đây là dấu vết con người bươn trải sống qua năm tháng mài thành.

Cố Sênh Sênh thấy lạ, sao hần biết cô họ gì, còn biết cô tới tìm người, người kia lại mở miệng, “Tiểu thư đừng hiểu lầm, tôi là giám đốc quán bar này, vừa rồi có một cô tên Lâm Hiểu dặn dò sẽ có một cô gái xinh đẹp họ Cố đến tìm cổ.”

“Cô ấy đâu rồi?” Cố Sênh Sênh nhìn quanh bốn phía, trừ nhà vệ sinh, hình như đâu có căn phòng nào khác.

Giám đốc cười cười: “Lâm tiểu thư uống say, trong nhà vệ sinh đấy.”

Toàn bộ bar đều tràn ngập một loại khí tức khác thường, Cố Sênh Sênh dựng tóc gáy, đi đến nhà vệ sinh, cô thầm nghĩ phải mau chóng tìm thấy Lâm Hiểu sau đó mang cô ấy rời khỏi. Còn chưa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng khóc nức nở của một cô gái kèm theo tiếng nôn mửa. Cố Sênh Sênh đứng ở cửa, cô gái mặc váy ngắn cúp ngực, lộ ra ngoài phần lớn làn da, tóc búi cao, đeo vòng tai khoa trương, trang điểm rực rỡ y như những cô gái đứng ở góc phố.

Chần chờ gọi một tiếng, “Lâm Hiểu?”

Lâm Hiểu nhìn thấy Cố Sênh Sênh, nước mắt lại trào ra làm trôi mascara, trên mặt lưu lại từng dòng đen lem luốc.

“Sênh Sênh, Đường Tầm anh ấy không cần tôi nữa, anh muốn chia tay, tôi nên làm gì bây giờ?”

Lâm Hiểu vòng tay ôm lấy bản thân, trên cánh tay bị bóp chặt làm xanh tím một mảnh, Cố Sênh Sênh ở trong lòng máng Đường Tầm xối xả, không thích sao còn trêu chọc làm gì.

“Lâm Hiểu, chỉ là một người đàn ông thôi mà, cô còn có người nhà, còn có sự nghiệp, nghĩ thoáng một chút nha.” Cố Sênh Sênh đi qua, lấy khăn ướt giúp Lâm Hiểu lau mặt.

Lâm Hiểu đẩy Cố Sênh Sênh ra, cuồng loạn, “Cô không hiểu! Cô căn bản không biết gì cả! tôi yêu anh ấy, tại sao anh ấy không nghĩ đến cảm nhận của tôi.”

Cố Sênh Sênh rũ mắt, không mở miệng, sao cô lại không hiểu cơ chứ, cô cùng Quý Trầm gần gũi ba năm, thanh xuân người phụ nữ được bao nhiêu lâu đâu, mặc dù cô không yêu hần, nhưng thật tâm muốn cùng nhau trải qua ngày tháng còn lại, vì muốn đủ tư cách làm một người vợ, sẵn sàng từ bỏ sự nghiệp đang trong thời kỳ đỉnh cao sáng chói, kết quả đổi lấy kết cục hai bàn tay trắng, tất cả những gì Quý Trầm làm đều chỉ vì muốn lợi dụng cô mà thôi.

Hơn một ngàn ngày đêm, hần cư nhiên nguy trang tốt như vậy, Cố Sênh Sênh hiện tại nhớ lại vẫn còn thấy ghê tởm.

“Lâm Hiểu, vì một người đàn ông không yêu mình mà tìm cái chết, không đáng chút nào, tình yêu không phải tất cả, cô phải sống thật tốt, chăm sóc bản thân mình thật tốt, mới khiến hần hối hận.”

“Tôi hiểu tâm trạng của cô, tôi từng gần bó với một người đàn ông suốt ba năm trời, tôi còn vì hần mà từ bỏ công việc của mình, nhưng hần một chân đạp hai thuyền, cô xem, tôi còn thắm hơn cô nữa, nhưng tôi cũng cho qua rồi, phụ nữ một đời không gặp phải vài ba thằng đàn ông tồi tệ thối tha thì sao trưởng thành được.”

Cố Sênh Sênh đã tính lược bớt những điều không tiện nói cho Lâm Hiểu.

“Thật sao?” Lâm Hiểu ngẩng đầu lên, “Anh ấy sẽ hối hận sao?”

Cố Sênh Sênh thấy cô bứt kích động, biết có hi vọng, nhanh chóng khuyên tiếp, “Không thử sao biết, cô nhìn cô kia, khóc lóc bù lu bù loa trôi hết cả lớp trang điểm, gương mặt vẫn còn xinh đẹp đến thế....”

Lâm Hiểu bị cô chọc nín khóc mỉm cười, nắm tay thành quyền, “Đúng, không thử làm sao biết anh ấy có hối hận hay không.”

Cố Sênh Sênh đứng sau lưng Lâm Hiểu, không nhìn thấy vẻ mặt cô ấy, lại nghe ra sự kiên định trong lời nói Lâm Hiểu.

Cố Sênh Sênh không nghĩ nhiều, đẩy cô ấy đi ra ngoài, “Như vậy mới đúng, tôi với cô đi ăn một bữa ngon lành nào, quên sạch những chuyện không vui đi nhé.”

“Sênh Sênh, “ Lâm Hiểu xoay người lại, cười tươi nói, “Tôi để quên đồ trong phòng, cô theo tôi đi lấy cái nha, xong rồi mình đi.”

Cố Sênh Sênh đi theo sau Lâm Hiểu, lúc này mới phát hiện thì ra quán bar này có huyền cơ khác, tận cùng bên trong góc bar hẻo lánh kê một cái kệ gỗ, mặt trên bày biện thừa thớt vài chai rượu, ngọn đèn mờ tối không nhìn kỹ căn bản không phát hiện phía sau còn có bậc thang dẫn lên lầu.

Nghĩ tới những cô gái ăn mặc hở da hở thịt bên ngoài, Cố Sênh Sênh lập tức sáng tỏ, xem ra lầu trên dùng để cung cấp dịch vụ đặc thù phục vụ nhu cầu khách hàng.

Hai người mang giày cao gót leo từng bậc thang giẫm ra thanh âm cộc cộc, Cố Sênh Sênh nhú nhú mày, “Lâm Hiểu, sao cô lại tới nơi này?”

Lâm Hiểu trầm mặc một lát, nhếch môi, trong thanh âm mang theo ý cười: “Sênh Sênh, chắc cô không ngờ, kỳ thật tôi sinh ra đã dính tới địa phương như thế này rồi, nhà tôi nghèo, tôi chưa được mấy tháng tuổi ba tôi đã phạm tội bị bắt vào tù, mẹ tôi vì nuôi sống tôi, cô cũng biết đó, một người phụ nữ không biết bao nhiêu chữ muốn kiếm tiền chăm lo cho gia đình có bao nhiêu khó khăn, cho nên.....”

“Cho nên từ nhỏ đến lớn, tôi vẫn ngụy trang bản thân, làm bộ mình là con gái của một gia đình bình thường, làm bộ như cái gì cũng không hiểu.....”

Lâm Hiểu không nói tiếp, Cố Sênh Sênh hoảng sợ khi nghe giọng nói của cô ấy, Lâm Hiểu như thế này, y như thay đổi thành một người hoàn toàn khác, Lâm Hiểu quay đầu hướng Cố Sênh Sênh cười cười.

“Cô xem, cô cũng biết rằng rất đáng sợ đúng không, cho nên mới nói kiểu người như tôi làm sao xứng với Đường Tầm, nhưng anh ấy lại cố tình trêu ghẹo tôi, tôi cứ tưởng anh sẽ là đáng cứu thế của mình, mang tôi rời khỏi nơi tối tăm hắc ám, không ngờ chính tôi tự mình đa tình mà thôi.”

“Lâm Hiểu, kỳ thật từ nhỏ tôi cũng sống với mẹ, mẹ tôi sinh tôi ra chưa bao lâu ba tôi đã đi tìm niềm vui mới, kết hôn với người đàn bà khác rồi.”

Cố Sênh Sênh trong lúc nhất thời cũng không biết nói sao để an ủi cô ấy, tuy từ nhỏ cô cũng cùng Cố Khương nương tựa lẫn nhau, nhưng Cố Khương bảo hộ cô vô cùng tốt, chưa từng để cô trải qua mặt hắc ám của xã hội.

Lâm Hiểu không lưu tâm cười cười, “Sênh Sênh, cô không cần lo lắng, tôi nghĩ thông suốt rồi, tôi sẽ không khiến bản thân trầm luân, tôi muốn khiến Đường Tầm hối hận, cô tin không?”

Lâm Hiểu vẫn nở nụ cười, cầu thang tối tăm nhỏ hẹp pha tạp với tiếng cười tuyệt vọng của người con gái, âm trầm đến cực điểm.

{4

16. Chương 16: Ngụy Cơ

Cố Sênh Sênh bất chợt nghĩ tới có gì không đúng, xoay người muốn chạy nhưng không kịp nữa rồi. Phía trên cầu thang hai người dần ông cao to một trước một sau đang đi xuống, kéo lê đôi dép xỏ ngón phát ra âm thanh lộp xộp, trên người họ là bộ quần áo màu đen bó sát thân thể lộ ra cơ bắp vạm vỡ, họ nhìn cô nở nụ cười tà khí.

Trực giác nói, ai biểu cô lo chuyện bao đồng. Cô muốn trao đổi ánh mắt với Lâm Hiểu, cô ấy lại phảng phất như không chú ý, tươi cười nhìn hai người nọ, tâm tư Cổ Sinh Sinh trầm xuống, ý niệm nào đó chợt lóe qua trong đầu.

Không đợi cô co giò bỏ chạy, hai người nọ một trái một phải khóa tay cô lại, cô hít sâu một hơi, tự trấn định bản thân phải bình tĩnh.

“Này, Lâm Hiểu, cùng là diễn viên nhưng không phải ai cũng giống ai nhỉ, cô gái này xinh đấy.” Một trong hai người thoát nhìn có vẻ là thủ lĩnh giờ tay muốn sờ mặt Cổ Sinh Sinh, cô quay đầu tránh, sắc mặt hần lập tức chìm xuống.

“Lâm ca, đây là bạn em Cổ Sinh Sinh, các anh nhớ chăm sóc tốt cho cô ấy nhé.”

Thanh âm Lâm Hiểu yêu kiều đưa đẩy với người đàn ông vừa muốn sờ Sinh Sinh, đôi mắt cô ấy trong trẻo lấp lánh ánh đèn mờ ảo. Lâm ca nheo mắt, sờ soạng eo Lâm Hiểu, chọc cô ấy cười khúc khích.

“Cố tiểu thư, bồi mấy anh vui vẻ một chút nào.” Hai người nọ không nhiều lời muốn kéo Sinh Sinh lên lầu.

“Buông tôi ra, Lâm Hiểu, nếu cô không có việc gì tôi về trước đây.” Cổ Sinh Sinh giùng giàng hòng thoát khỏi hai người nọ, quay đầu lạnh lùng nhìn Lâm Hiểu.

Gương mặt cô ấy ẩn trong bóng râm, cô không biết được hiện tại cô ấy đang cười hay đang như thế nào, chỉ trầm mặc một lát, đột nhiên cô ấy mở miệng nói: “Sinh Sinh, đừng sợ, lát nữa sẽ cho cô rời khỏi đây thôi.”

Tiếng nói Lâm Hiểu lạnh như con sông đóng băng tháng ba, giá rét thấm vào tâm Cổ Sinh Sinh, xem ra, mục đích cô ấy gọi cô tới đây không hề đơn giản, hôm nay cô quá sơ ý rồi.

Cô thắng Lâm Hiểu nhận được hợp đồng đại diện phát ngôn dolace&dolace, nếu nói Lâm Hiểu không ngại, chắc chắn không có khả năng, nhưng nếu chỉ vì điều này, cô ấy sẽ không làm ra hành vi quá khích như vậy, vậy nếu nói đến nguyên nhân lớn nhất, nhất định là vì Đường Tầm, có thể cô ấy thấy cô và Đường Tầm quá thân thiết nên cho rằng anh ấy vì cô nên đòi chia tay với cô ấy, cho nên đem tất cả oán hận lẽ ra phải đặt trên người Đường Tầm chuyển dời sang Cổ Sinh Sinh cô đây.

Lâm Hiểu muốn hủy hoại cô.

Lâm Hiểu cười khê một tiếng, nháy mắt ra hiệu với Lâm ca, hai người đàn ông nâng nửa người cô lên lầu, chân cô bị kéo lê trên bậc thang trắng xuất đầu lộ diện.

Trên lầu có bốn cánh cửa tượng trưng cho bốn căn phòng, bên trong mỗi cánh cửa đều bật đèn sáng.

Bốn người lên lầu, Lâm Hiểu đóng cửa lầu trên lại, âm nhạc ồn ào náo động cùng tiếng hò hét dưới lầu lập tức bị ngăn cách hơn phân nửa, đi ngang qua cánh cửa thứ nhất, tiếng rên rỉ khoái lạc của phụ nữ lập tức lọt vào tai Cổ Sinh Sinh, Lâm ca chú ý tới cô khác thường, nhìn cô cười ái muội. “Ngoan, đừng sợ, em xinh đẹp như vậy, anh đây sẽ dịu dàng mà.” Người còn lại trên cánh tay có xăm hình cũng lộ ra nụ cười đáng khinh.

Cổ Sinh Sinh giả vờ không quan tâm, vẻ mặt như cũ, ngầm tính toán lát nữa làm sao chạy khỏi đây, xem ra Lâm ca cũng không có ý vội vàng muốn làm gì cô, cô còn có đường sống. Nếu chỉ có Lâm ca cùng người có hình xăm này, cô muốn tìm cơ hội xông ra cũng không phải không có khả năng.

Lâm ca thấy Cổ Sinh Sinh năm lần bảy lượt không cho hần mặt mũi, thẹn quá thành giận, dương tay muốn đánh, bị tiếng cười ngượng ngùng của người còn lại ngăn cản.

“Lâm ca, em gái này không giống huynh đệ chúng ta, đừng đánh, phải dịu dàng, phải dịu dàng.”

Lâm Hiểu đứng ở phía sau xem kịch vui, không nói một lời, Lâm ca trừng mắt nhìn Cổ Sinh Sinh, “Không biết điều.”

Hai người lôi Cổ Sinh Sinh đến cửa phòng cuối cùng, Cổ Sinh Sinh âm thầm nghe động tĩnh bên trong, đột nhiên nghe được tiếng thét chói tai quen thuộc của một cô gái.

“Đừng mà! Buông tôi ra!”

Cùng với một trận ho khan kịch liệt, Cổ Sênh Sênh cảm thấy cả kinh, là Ninh Dao Dao, sao cô ấy lại ở trong này? Cô ấy đã làm gì quá đáng với Lâm Hiểu chứ?

Lâm Hiểu này giờ vẫn không mở miệng đột nhiên cười nói: “Sênh Sênh, chớ có trách tôi, đều do các người ép tôi, tôi cũng không muốn vậy đâu.”

Không đợi Cổ Sênh Sênh mở miệng, Lâm ca một chân đá văng cửa, nhìn quang cảnh bên trong, Cổ Sênh Sênh kinh hoàng, trong phòng còn có hai gã đàn ông nữa, Ninh Dao Dao bị bọn họ kẹp ở giữa, sắc mặt ửng hồng phi thường, tựa vào người có thân hình tương đối cường tráng hơn trong hai gã, gương mặt tỉnh xảo tràn đầy nước mắt. Hai nam nhân không ngừng chuốc rượu Ninh Dao Dao, vậy cô ấy bị vén cao, lộ ra làn da đùi trần trụi, bàn tay đàn ông không đứng đắn vuốt ve qua lại trên người cô ấy.

Ninh Dao Dao hiển nhiên là đã say, nhưng vẫn cố sức giãy dụa.

Lâm ca từ sau lưng đẩy Cổ Sênh Sênh một cái, cô lão đảo ngã xuống sô pha, điện thoại trong túi rơi ra, cô lập tức ngồi xuống che chắn nó. Cổ Sênh Sênh xuất hiện gây chú ý cho hai người đàn ông kia, họ ngừng động tác, vui cười đánh giá cô.

“Ày, Lâm ca, sao lại có thêm một cô gái xinh đẹp nữa vậy, anh em tội mình tối nay có phúc hưởng quá.”

Lâm ca cùng người đàn ông xăm hình đi tới một trái một phải ngồi xuống kẹp lấy Cổ Sênh Sênh, Lâm ca tự rót một ly rượu, vừa uống vừa cười nói “A Long, đừng đùa giỡn quá trớn, đùa chết người lại phiền phức.”

Ngôn ngữ ái muội khiến những người đàn ông trong phòng cười khoái trá, Cổ Sênh Sênh nắm tay thành quyền, không ngờ Lâm Hiểu ngoan tâm ác độc muốn hủy hoại cô và Ninh Dao Dao, kiểu đàn ông như Lâm ca, bọn họ vốn dĩ chỉ có hai bàn tay trắng, cho nên họ chẳng hề kiêng dè gì đối với việc phạm tội, đi nói pháp luật với bọn họ chẳng khác nào đàn gài tai trâu, chắc chắn không có hiệu quả.

Ninh Dao Dao nhìn thấy Cổ Sênh Sênh, mở to cặp mắt đỏ ngầu cười, “Ha ha ha ha, Cổ Sênh Sênh, cô cũng đến đây, vậy mà cô cũng đến đây” Nhưng mà cười xong cô ấy nghẹn ngào, giãy dụa muốn đứng lên “Sênh Sênh, cứu tôi với, cứu tôi! Trước kia là tôi sai, tôi hối hận rồi!” Lâm Hiểu yên lặng ngồi xuống góc phòng hẻo lánh, lẳng lặng nhìn toàn bộ sự việc.

Cổ Sênh Sênh đôi mắt u ám, tình hình hiện tại, thân cô còn lo chưa xong, nào có năng lực cứu Ninh Dao Dao đây. Bị tiếng hét của Dao Dao hấp dẫn sự chú ý, Lâm ca thấy cô ấy khóc lê hoa đái vũ, nhất thời quật khởi muốn qua bên ấy yểm.

Cứ như vậy, bên tay phải Cổ Sênh Sênh được tự do trống trải, không có người trụ, đó là một cơ hội tốt, cô thò tay ra sau lưng, thật cảm tạ bản thân không có thói quen thiết lập mật mã, nhẹ nhàng nhấn một cái giải khóa, màn hình hắc còn dừng lại ở số điện thoại muốn gọi lúc này, dựa vào trí nhớ, Cổ Sênh Sênh nhấn nút gọi.

Cầu trời cầu phật Đường Tầm nhất định phải nhận được cuộc gọi này.

“Lâm ca, em uống rượu với anh nhé.” Trước một giây Lâm ca muốn hôn Ninh Dao Dao, Cổ Sênh Sênh lên tiếng ngăn trở, cô nhìn hắc nói cười vui vẻ.

Điện thoại chấn động một chút, cô biết Đường Tầm nhận được điện thoại rồi.

Lâm ca sững sốt, quay đầu nhìn Sênh Sênh, không ngờ cô gái mặt lạnh như băng vừa rồi lại mở miệng rủ rê hắc, trong lòng mừng thầm, nếu mỹ nhân chủ động cầu hoan, hắc ca hứng còn không kịp ấy chứ, lập tức buông Ninh Dao Dao qua đó ngồi.

Sợ điện thoại bị phát hiện, Cổ Sênh Sênh lại xích qua bên cạnh Lâm ca, thấy mỹ nhân chủ động yêu thương nhưng nhớ, Lâm ca nào có nghĩ nhiều, đưa tay ôm cô.

Lần này Cổ Sênh Sênh không trốn tránh, trước cứ ủy khuất bản thân cho hắc ăn một chút ngon ngọt đi. Mặc dù Đường Tầm đã nhận được điện thoại, chạy tới đây cũng mất thời gian khá lâu, cô muốn tận dụng hết khả năng kéo dài thời gian càng lâu càng tốt.

“Lâm ca, đây, em kính anh một ly, vừa rồi em cư xử không đúng, anh đại nhân đại lượng, trăm ngàn lần đừng nóng giận. Về sau còn trông cậy vào anh giúp đỡ em đây.”

Cố Sinh Sinh cầm lên một ly rượu, mười ngón tay tựa như măng non ngọc ngà, đôi môi đỏ mọng hé mở, dưới ánh đèn chiếu gọi cặp mắt càng thêm long lanh, khóe mắt ngọn tóc đều quyến rũ lạ thường.

Lâm Hiểu thấy Cố Sinh Sinh có thái độ khác thường, tự dưng chịu phối hợp, cảm thấy hồ nghi, trách cứ nói: “Cố Sinh Sinh cô đang làm cái quỷ gì thế, cô đừng tưởng có thể đưa ra chủ ý gì.”

Cố Sinh Sinh buông mắt, “Lâm ca, em.....” Cố Sinh Sinh đâu phải không giả bộ ủy khuất được, cô là diễn viên cơ mà, tư thế kia thoát nhìn giấy tiếp theo liền có thể rơi nước mắt, người đẹp đối với đàn ông chính là vũ khí lợi hại, Cố Sinh Sinh còn xinh đẹp hơn Lâm Hiểu cho nên đối với Lâm ca mà nói, Cố Sinh Sinh quan trọng hơn Lâm Hiểu rồi.

Quả nhiên, Lâm ca đen mặt, tức giận nói: “Lâm Hiểu, cô ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ, tôi sẽ không động đến cô, nếu còn gây rối đừng trách tôi không khách khí.”

Lâm Hiểu tuy không cam lòng, nhưng vẫn thức thời ngậm miệng lại, hung tợn trừng mắt nhìn Cố Sinh Sinh.

Lâm ca tiếp nhận ly rượu trong tay Cố Sinh Sinh uống một hơi cạn sạch, thấy Lâm Hiểu khốn quẫn, Cố Sinh Sinh nghiêng người về phía trước, “Lâm ca, anh thật tốt.” “Lâm ca, anh ở con phố này rất có thể lực sao?” Cố Sinh Sinh nghiêng về phía bàn rượu, làm bộ như thờ ơ hỏi.

Nam nhân cười to, được mỹ nữ nhìn hót, cả người đều lâng lâng, “Đâu chỉ phố Vọng Kinh này, toàn bộ thành tây cô hỏi bất kỳ ai cũng biết Lâm ca anh đây, quán bar Âm Dạ cũng là do anh mở.”

Cố Sinh Sinh nhếch nhếch khóe miệng, ngồi dậy đem rượu đưa tới miệng Lâm ca, mở miệng cười khê, “Bar Âm Dạ phố Vọng Kinh thành Tây, em sẽ nhớ kỹ, lần sau sẽ đến nữa.”

Bar Âm Dạ phố Vọng Kinh thành Tây, Đường Tầm anh nghe thấy không? Mau tới cứu tôi!

Cố Sinh Sinh nội tâm vô cùng lo lắng, trên mặt lại bất động thanh sắc, “Lâm ca, tự nhiên em thèm ăn bánh mì con thỏ nhưng mà phải đến tận trung tâm trung tâm mới có” Cố Sinh Sinh thở dài, “Thôi, coi như em chưa nói.”

Lâm ca vừa nghe, thế này sao được, hẳn đang bị mê hoặc, dù thứ cô muốn là vì sao tinh tú trên trời hẳn cũng nghĩ biện pháp hái xuống cho cô, huống chi chỉ vài cái bánh mì con thỏ, ngay lập tức phân phó người có hình xăm lái xe đi mua.

Người nọ nhìn thoáng qua Cố Sinh Sinh, rõ rệt có chút lưu luyến, hẳn còn chưa có nếm được một chút ngon ngọt nào mà, thế nhưng mệnh lệnh lão đại, không thể không làm theo.

Người nọ đi khỏi, trong phòng chỉ còn lại ba người đàn ông, Ninh Dao Dao bên kia đang đối mặt với tình huống nguy cấp, hai người đàn ông nọ rõ ràng đã kiểm chế không nổi nữa. Cố Sinh Sinh thở dài, hi vọng nhờ vào việc cô xả thân cứu người hoạn nạn, Thượng Đế sẽ ban phúc lành để các cô thành công thoát hiểm lần này.

“A Long ca, anh qua đây chúng ta cùng chơi đoán số đi, thua thì uống rượu nhé.” A Long đang cao hứng, nói đùa: “Muốn chơi thì chơi lớn luôn đi, thua thì cỏi đề.”

Cố Sinh Sinh giả vờ rất ngưỡng, ngữ khí hờn dỗi, “A Long ca, anh muốn ăn hiếp người ta! Em làm sao đấu thắng được nhiều người các anh chứ!”

A Long bị cô chọc cười, hưng trí bừng bừng qua ngồi, cứ như vậy, bên Ninh Dao Dao cũng chỉ còn lại một thanh niên gầy yếu, dáng vẻ tựa hồ là người mới, cứ chỉ không dám làm càn, Cố Sinh Sinh nhìn Ninh Dao Dao, nghĩ thầm, tôi chỉ có thể giúp cô tới đây thôi.

“Lâm ca, A Long ca, chúng ta như vậy hay không tốt, anh xem em là con gái mà, tửu lượng tất nhiên không thể so bì với các anh, nếu say đâu có chơi được nữa, như vậy nha, em thua uống bia, nếu các anh thua, một nửa rượu để một nửa bia thế nào?”

Rượu để uống cùng bia, dễ say nhất.

Lâm Hiểu vừa định ngăn cản, bị Lâm ca quát ngưng lại, nhìn qua Cố Sinh Sinh cười nói: “Được thôi, em nói chơi như thế nào thì chơi như thế đấy.” Dứt lời lại sờ soạn tay Cố Sinh Sinh một phen, xúc cảm non mịn khiến tâm tình hấn phá lệ tốt.

Kỳ thật Cố Sinh Sinh tửu lượng cũng ổn, tùy tùy tiện tiện uống mấy chai không vấn đề, hơn nữa gặp vận khí tốt, cơ hồ rất ít thua, vài ly bia vào bụng, sắc mặt càng thêm hồng nhuận.

Ước chừng qua nửa giờ, Lâm ca cùng A Long đều bị thua không ít rượu, đặc biệt A Long, Cố Sinh Sinh biết, chỉ cần uống hai ly nữa, hấn liền nằm sấp xuống, nhưng cố tình ngay lúc này, ước chừng rượu bốc lên não, A Long đột nhiên bắt đầu động tay động chân trên người cô. Lâm ca cũng bị hấn kích thích theo, tay chân cũng bắt đầu không đứng đắn, đưa tay hướng phía trong áo Cố Sinh Sinh, Cố Sinh Sinh bị hai người đàn ông cao lớn giáp công, căn bản tránh thoát không được, Ninh Dao Dao say bất tỉnh nhân sự, mà Lâm Hiểu, cô ấy căn bản không có khả năng tới hỗ trợ.

Hai người bị Cố Sinh Sinh giãy dụa chọc giận, lực cánh tay mạnh hơn, nếu không ngăn cản, cô liền phiền toái, trong tình thế cấp bách, cô nhất thời cầm chai bia nện lên đầu Lâm ca.

Thủy tinh bể tung, phát ra âm thanh cực lớn, máu lập tức tuôn ra, Lâm Hiểu bị dọa hét ầm lên, A Long tỉnh rượu hơn phân nửa, quăng tát tay vô mặt Cố Sinh Sinh, đàn ông lực tay thật lớn, miệng cô lập tức rách một đường,

A Long lập tức chồm tới bên cạnh Lâm ca, một bên giúp hấn cầm máu một bên quát người thanh niên kề cận Ninh Dao Dao: “Còn không mau tới đây!”

Tiếng rống thất thanh làm Cố Sinh Sinh thanh tỉnh, kéo Ninh Dao Dao bất tỉnh nhân sự chạy ra ngoài, Ninh Dao Dao cả người không dùng lực được, cơ hồ toàn bộ cân nặng ỷ lại trên người cô, đại khái là trong lúc nguy cấp kích phát tiềm lực, Cố Sinh Sinh diu Ninh Dao Dao trên lưng chạy bước nhỏ.

Cô nghĩ rằng, đi tới nước này rồi nhất định không thể bị bắt lại, nếu không khẳng định không có đường sống yên ả.

Cửa sắt mở ra, hình như lại có người đi lên, mắt thấy lập tức đổi hướng muốn chạy đến cửa cầu thang, đột nhiên bị Lâm Hiểu chặn đường.

Cố Sinh Sinh khó thở, trợn mắt, “Tránh ra!” Nếu không phải hiện tại Ninh Dao Dao ở trên lưng cô, cô nhất định sẽ không nương tay với Lâm Hiểu, thế nhưng nếu bỏ Ninh Dao Dao lại, cơn giận này bọn họ nhất định sẽ trút xuống người cô ấy.

“Ha ha? Tránh ra? Tôi vì cái gì phải tránh ra? Cô biết mà, hôm nay tôi bố trí cái bẫy này chính là để hủy diệt cô và Ninh Dao Dao, nhưng so với cô ấy, tôi càng hận cô hơn, dựa vào cái gì cô dễ dàng có thể cướp đi toàn bộ của tôi chứ?” Dưới ánh trăng, mặt Lâm Hiểu dữ tợn đến cực điểm.

Không có thời gian, để bọn họ đuổi kịp, các cô nhất định phải chết.

Trên đường đi dựng một cây gậy sắt, không biết dùng làm cái gì, vừa vịn cách không xa tầm tay Cố Sinh Sinh, cô nghiêng rằng, bật ra từng câu từng từ:

“Lâm Hiểu, tôi nói rồi, cô với Đường Tầm chia tay không liên quan gì đến tôi hết, nói thật nhé, biết cô có đức hạnh thế này, nếu tôi là Đường Tầm, tôi cũng sẽ không thích cô đâu, về phần đại diện phát ngôn, ai biểu cô không có bản lĩnh.”

Cố Sinh Sinh rất phần nộ, nếu nói Lâm Hiểu rất hận cô, vậy thì cô hiện tại vô cùng vô cùng hận Lâm Hiểu, cô cũng không phải nhân bánh báo tùy tiện để người vô duyên chèn ép, bị bức tới giới hạn cuối cùng, cô cũng không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì đâu.

“Có!” Lâm Hiểu giơ tay lên làm như muốn đánh Cố Sinh Sinh, cô không kịp chắn, nghĩ rằng một bàn tay này đại khái là tránh không khỏi.

Trước mắt bóng người nhoáng lên một cái, cánh tay Lâm Hiểu bị người cầm, nhìn thấy người tới, Cố Sinh Sinh rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này cô mới cảm thấy men say bốc lên, thân thể nhện không được một trận một trận nóng hổi, đầu choáng, trên mặt cũng đau rất.

Là Đường Tầm, còn có Phó Thanh, Phó Thanh cũng đến đây, nước mắt Cố Sênh Sênh tự dưng không chịu khống chế rơi xuống, Phó Thanh còn mặc đồng phục, dưới ánh trăng tuần mỹ giống như thần tiên giáng trần, nhìn thấy hai má cô sưng đỏ, con ngươi Phó Thanh gần như bốc hỏa.

Đường Tầm gọi điện thoại cho anh là lúc anh đang chuẩn bị tiếp nhận ca giải phẫu, bình tĩnh như anh đây mà chờ tới lúc anh phản ứng thì bản thân đã yên vị trên xe, không biết từ lúc nào, gia hỏa mặt dày hay chơi xấu đã có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của anh đến thế.

Đây là lần đầu tiên Cố Sênh Sênh thấy Phó Thanh tức giận, anh vì cô mà nổi giận đó.

“Cút!” Đường Tầm dùng lực đẩy Lâm Hiểu ra, cô ấy không đứng vững ngồi bệt xuống đất, hai người đàn ông trong phòng lao tới, đánh nhau với Đường Tầm và Phó Thanh.

Ánh mắt Cố Sênh Sênh truy đuổi theo thân hình Phó Thanh, nhìn anh một quyền đánh vào bụng A Long, cô ở trong lòng cầu nguyện trăm ngàn lần anh đừng bị thương nha, mí mắt càng ngày càng nặng trĩu, hình ảnh cuối cùng cô nhớ được là Phó Thanh mặt tím bầm ôm cô.

hai ngpz’

17. Chương 17: Ôm Kiểu Công Chúa

Vừa rồi cả người đều ở trạng thái thần kinh buộc chặt, căn bản không có tâm tư nghĩ tới chuyện khác, hoảng sợ quá độ đến giờ này Cố Sênh Sênh mới phát hiện trong người có men say, nửa tỉnh nửa mơ nằm yên trong vòng tay Phó Thanh, lẳng lặng ngược nhìn chiếc cằm anh.

Đường Tầm không đi theo họ mà ở lại hiện trường đợi cảnh sát đến xử lý. Cố Sênh Sênh nhớ tới thời điểm bọn cô rời đi, Lâm Hiểu nhìn cô chỉ bằng nửa con mắt, ánh mắt ấy âm ngoan giống như muốn giết người.

Nhân tâm là vậy, một khi chấn động sẽ lưu lại kẽ nứt, kẽ nứt này có lẽ cực kỳ nhỏ bé, mơ hồ gần như nhìn không thấy, sờ cũng không phát hiện, có lẽ ngay cả chính bản thân người đó cũng không biết, nhưng lại giống cái gai ghim sâu trong thịt, thỉnh thoảng sẽ nhói đau âm ỉ.

Kẽ nứt nhỏ xíu ấy không được nhớ tới, lâu ngày sẽ bị quên lãng như chưa từng xuất hiện. Nhưng đến một lúc nào đó, những chấn động lần lượt ập tới sẽ làm kẽ nứt mở rộng, sụp đổ vỡ vụn, triệt để tan rã không còn cách nào có thể sửa chữa, thu dọn được nữa.

Cố Sênh Sênh đầu óc lộn xộn suy nghĩ đến rất nhiều chuyện, nghĩ về bản thân, về Phó Thanh, về Lâm Hiểu cùng Đường Tầm, về Quý Trầm cùng Lương Mộ Hề.

Có vài người, bạn biết rõ không nên yêu, vừa động lòng đã sai rồi. Dù cho bạn có năng lực thì thế nào? Chẳng phải có câu “lực bất đồng tâm” hay sao? Tâm tư như ốc xoáy lõi cuốn, bản thân vô lực không cách nào chống đỡ, yêu là yêu, biết là sai, cũng không có biện pháp ngăn cản trái tim mình.

Trên đời này, luôn có một người là kiếp nạn của một người khác, có vài người, gặp gỡ, cuộc sống bình yên thanh thản, có vài người, chạm phải, không phải cuộc đời hạnh phúc mỹ mãn thì chính là rơi vào một kết cục thê thảm.

Phó Thanh bước chân vững chãi, được anh ôm vào lòng rất ấm áp, hung nóng đầu óc cô càng thêm không cách nào tự hỏi tự trả lời nữa, chỉ làm cô nhớ đến một câu nói: “Tình yêu là khi thấy người ấy, tâm lý ta tựa như một con bướm bướm đứng yên một chỗ mà đập loạn đôi cánh, không theo bất kỳ tiết tấu nhịp điệu nào.”

Đây là lần đầu tiên cô thấy anh đánh nhau, ấn tượng Phó Thanh trong cô, vĩnh viễn là một thân blouse trắng, một bộ dạng đậm mạc vẻ mặt xa cách, bên cạnh luôn có một Tiết Nhu xinh xắn ưu nhã, hai người đều xinh đẹp một cách kỳ lạ.

Đời trước, sau khi Cố Sênh Sênh rời khỏi Quý Trầm, trong giấc mơ của những ngày sau đó cô luôn thấy cảnh tượng Phó Thanh che chở Tiết Nhu trên du thuyền sắp chìm, bao trùm quanh người anh là những cơn sóng to ngập trời, anh đẩy Tiết Nhu giao cho nhân viên công tác cứu hộ sau đó táng thân nơi đáy biển.

“Phó Thanh, anh chờ chút, em có chuyện muốn nói anh biết.” Cổ Sênh Sênh đưa tay kéo kéo tay áo sơ mi của anh, ánh mắt kiên định.

Anh dừng lại, cúi đầu nhìn cô, mồ hôi tuôn ra đọng lại trên gương mặt, khóe miệng sưng đỏ, chỉ có một đôi mắt vẫn như trước tối đen thâm trầm.

“Phó Thanh, em thích anh, em không nói đùa đâu, anh sẽ không biết được em có thể gặp lại anh là chuyện hoang đường cỡ nào, hiện tại anh không thích em cũng không sao cả, em cũng không dám hy vọng anh có thể đón nhận tình cảm này, em chỉ muốn anh biết một điều, em thích anh, là thật.” Cả đời, là một quãng đường quá dài, xa xôi mà cũng rất khổ sở. Em cứ sợ em sẽ buông xuôi trước, cho nên vẫn không dám đối diện với anh nói một câu rằng, em nguyện cùng anh sinh tử khế khoát.(cùng sống cùng chết)

Anh không hề biết, cho dù biết rõ kiếp trước chúng ta vô duyên, kiếp này khó khăn trùng điệp, mà em vẫn cứ thích anh.

Đôi mắt cô ẩn chứa lưu quang lấp lánh như trăng tỏ ngày rằm, Phó Thanh nghĩ hình như anh từng thấy qua đôi mắt này ở đâu đó, mơ hồ cảm giác bản thân nhất định đã bỏ quên một cái gì rồi.

Bên cạnh có đôi trai gái đang ân ái, vui cười nhìn sang bên này, trong ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ cùng kinh diễm, Phó Thanh đưa tay che ánh nhìn của Cổ Sênh Sênh, lòng bàn tay ấm áp, anh nói:“Ừ.”

Cuối cùng bổ sung một câu,“Đừng nhìn, mù mắt bây giờ.” Ngừ khí rầu rĩ.

Cổ Sênh Sênh trong lòng anh im lặng thần kỳ, Phó Thanh có chút không quen, anh nghĩ phải chăng anh đã nặng lời, lấy tay ra phát hiện cô mở to đôi mắt lấp la lấp lánh nhìn anh, hai má sưng vù, lại cười giống mèo ăn vụng được vậy, anh dời ánh mắt không nhìn cô nữa.

Anh đặt cô yên vị trên ghế phó, hai người gần như vậy, trong không gian tràn ngập mùi vị tươi mát dễ ngửi từ trên người anh, y như mùi hương của một loại lá cây nào đó của nhà hàng xóm gần nhà bà ngoại ở dưới quê trước đây vậy.

Cô gái nhỏ bàn tay nhỏ nhắn lá cao to, dùng móng tay túm được cành lá trên cây, mùi hương sẽ tỏa ra cùng loại với vị táo chua ngọt.

“Lại nghĩ gì đây? Thắt dây an toàn kìa.” Phó Thanh bước vào trong xe, thấy Cổ Sênh Sênh một mặt ngốc lảng, vốn định giúp cô, nghĩ gì đó lại thu tay về.

Cổ Sênh Sênh theo dõi động tác tay anh, đột nhiên cười, Phó Thanh lạnh lạnh liếc nhìn cô một cái, Cổ Sênh Sênh thấu hiểu, cười tủm tỉm.

“Phó tiên sinh, bởi vậy em mới nói vẫn là anh tương đối man.”

Phó Thanh:.....

Trước tiên anh mang cô đến bệnh viện xử lý miệng vết thương, anh không đi theo vào trong phòng khám, Cổ Sênh Sênh nghĩ đại khái là sợ ảnh hưởng không tốt gì đó, bác sĩ nam tiếp chẩn hẳn là người quen với anh, còn vui đùa nói cái gì đối bạn gái.

Đi ra ngoài chẩn bộ tới cổng bệnh viện trùng hợp có bà lão bán nho đỏ, trên má cô dán băng gạc thể nhưng vừa nhìn thấy đồ ăn lập tức vui vẻ ra mặt, móc tiền mua hai cân, cũng không rửa, trực tiếp lột da bỏ vào miệng.

Cổ Sênh Sênh đưa một miếng cho Phó Thanh, anh lắc đầu, nói:“Như vậy không vệ sinh.”

Cô đem phần còn lại nhét vào miệng, từ trong túi lấy ra một cây dao nhỏ bắt đầu bóc vỏ, nhanh nhẹn gọt sạch vỏ ngoài, hai ngón tay bóc ra một quả nho chỉ còn thịt quả, Cổ Sênh Sênh đưa cho Phó Thanh,“Ăn thử xem, tin em đi không có vấn đề gì đâu.”

Anh cao hơn cô rất nhiều, cô với tay đưa đến bên miệng anh, anh do dự một chút, vẫn là cúi đầu ăn thịt quả trên tay cô.

“Ăn được không?”

“Ừ.”

Phó Thanh lên tiếng, trong đầu tất cả là ánh mắt lấp lánh cùng ngón tay non mịn vừa rời của cô, quả nho này ăn vào, tuy rằng ngọt, nhưng hình như không phải mùi vị chính thống của nho đỏ. Bãi đỗ xe bệnh viện vừa khéo đầy, xe Phó Thanh cũng chỉ đậu được ở ven đường, từ bệnh viện đi ra còn cách một khoảng, hai người cứ như vậy sánh vai đi, ngọn đèn chiếu xuống kéo dài hai chiếc bóng, Cố Sênh Sênh vừa ăn nho vừa nghĩ, nếu có thể cứ mãi đi thế này cũng rất tốt.

Cô lại nghĩ, nếu vẫn cứ kể vai sát cánh, có khi nào sẽ có ngày tình cảm nảy sinh trong lúc hoạn nạn.

Phó Thanh đột nhiên dừng lại nhìn cô, nói: “Ăn ít thôi, coi chừng đau bụng.”

Anh không muốn cô ăn, cô sẽ không ăn, ngoan ngoãn buộc lại cho vào trong túi, lấy khăn tay lau chùi từng ngón từng ngón tay, Phó Thanh nhìn ngón tay cô, anh nghĩ, không chừng cô biết đàn thủ khúc kia, tuy chỉ là suy đoán, lại có chút chờ mong.

“Phó tiên sinh, anh có thể đưa em đến khách sạn hay không?” Cố Sênh Sênh ngừng động tác tay, đột nhiên nói.

“Khách sạn?” Phó Thanh vẻ mặt đột nhiên có chút nghiền ngẫm, Cố Sênh Sênh nhanh chóng giải thích, “Anh đừng nghĩ bậy nha, em cái dạng này mà về nhà mẹ sẽ lo chết, cho nên tạm thời ngủ ở khách sạn một đêm, mai tính sau.”

Tính tình của mẹ Cố ấy hả, tuy rằng bình thường thoát nhìn dịu dàng nhàn tĩnh, nhưng ai mà làm thương tổn con gái bà, bà có thể liều mạng với người đó luôn.

Cố Sênh Sênh đột nhiên ý cười thật sâu nhìn chằm chằm Phó Thanh, ngữ khí tựa như tú bà, “Anh nghĩ em muốn làm gì, theo anh lấy phòng sao? Em giống loại người tùy tiện lắm hả?” Nói xong lại suy nghĩ bậy, cũng có thể cô mượn rượu tiếp thêm can đảm nhắm chừng lúc nào đó bỏ nhào vào Phó Thanh cũng không biết.

Phó Thanh lười tranh luận với cô, càng giằng càng nói không rõ ràng, nhìn cô một cái, xoay người đi về phía trước, Cố Sênh Sênh buồn cười, chạy chậm đuổi theo.

“Cho nên anh có dẫn em đi không vậy hở, tối thế này, em một đại cô nương như hoa như ngọc nếu gặp bọn lưu manh biết làm thế nào?”

Phó Thanh khéo mắt rút rút, anh trước giờ chưa từng thấy qua cô gái nào không hề biết ngượng ngừng như vậy, này đã vượt qua phạm vi năng lực y khoa tài tử rồi.

Phó Thanh cuối cùng không đưa Cố Sênh Sênh đến khách sạn, mà dẫn cô về nhà mình, ở trong tiểu khu Nhị Hoàn, đơn giản là nơi cư dân lưu trú lâu dài, rất sạch sẽ, giao thông cũng coi như thuận tiện.

“Anh ở đây sao?” Cố Sênh Sênh mặt hướng mông theo Phó Thanh leo cầu thang, không có thang máy, bắt quá chỉ cao sáu tầng, hành lang rất sạch sẽ, cũng rất thoải mái.

Cô vốn cho rằng người như anh sẽ sống trong các khu vực giàu có 1% của thành phố, cô từng nghe Phó Kha nhắc qua sau khi Phó Thanh tiếp nhận công tác lập tức chuyển ra khỏi nhà, Cố Sênh Sênh sách sách nói: “Thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của mấy đại công tử có tiền như các anh, không ở trong nhà hưởng phúc tự dưng chuyển ra ngoài thuê một căn nhà bình dân ở, về đến nhà chỉ có một mình cợ cợ ăn cợ cợ uống.”

Phó Thanh ở tầng bốn, trên cánh cửa gỗ lim dán một tiểu lão hổ cầu phúc màu hồng, mặt tròn trịa, mắt đen lúng liếng, hai tiểu móng vuốt chụm lại một chỗ, thoát nhìn ngô nghê, ngốc nghếch. Cố Sênh Sênh buồn cười, “Ha ha, Phó tiên sinh thì ra anh thích loại hình này.”

Phó Thanh lấy chìa khóa mở cửa, không để ý tới cô, tiếp tục hình thức lạnh lùng, đột nhiên giọng nói con gái ôn nhu truyền đến từ sau lưng.

“Đây là cửa con gái người thuê nhà đối diện, Phó Thanh thích cô bé, cho nên vẫn giữ lại.”

Cố Sênh Sênh đột nhiên cười không nổi, thanh âm này..... Là Tiết Nhu?

Vừa quay đầu lại liền thấy Tiết Nhu cười rạng rỡ, áo trắng hở vai mặc kèm váy ngắn, lộ ra đôi chân thẳng tắp thon dài, tóc xoắn dài đến eo, mi mắt tinh xảo, đoan trang ưu nhã, cho dù đứng dưới góc nhìn của phụ nữ, Tiết Nhu cũng là một đại mỹ nữ không hơn không kém.

Cố Sinh Sinh có chút xấu hổ, vừa rồi hai người đều không chú ý tới còn có người đứng bên cạnh cầu thang.....

Tiết Nhu nhìn Cố Sinh Sinh, cười tự tin mà hào phóng, vươn tay tới, “Chào cô, tôi tên Tiết Nhu, là bạn thân Phó Thanh.”

Cô nhận ra đây là cô gái kéo violon hôm trước, ngày đó cô cũng chú ý tới Phó Thanh có vẻ dị thường.

Nói đến hai chữ bạn thân, Cố Sinh Sinh quan sát được cô ấy nhìn sang Phó Thanh một cái, Cố Sinh Sinh vươn tay bắt tay Tiết Nhu, “Xin chào, tôi là Cố Sinh Sinh.”

Hai cô gái vui vẻ chào hỏi, Phó Thanh mở miệng, “Tiểu Nhu, đã trễ thế này em qua đây làm gì?”

Tiết Nhu đi đến bên cạnh Phó Thanh, tươi cười khoát cánh tay anh, “Không có việc gì thì không thể tới tìm anh à.”

Cố Sinh Sinh nhìn chằm chằm móng vuốt của Tiết Nhu kéo Phó Thanh, đột nhiên không biết là tư vị gì.

Phó Thanh nhìn Tiết Nhu, anh biết tính cách cô ấy không phải như thế, Tiết Nhu thấy không thể gạt được anh, rốt cuộc nói thật, “Là Đường Tầm gọi điện thoại kêu em tới, anh nói anh bị thương, bảo em qua chăm sóc anh.”

Đường Tầm..... Phó Thanh sững sốt một chút, mới nói: “Anh không sao, đã xử lý qua rồi.”

Cố Sinh Sinh nhìn người ta nói nói cười cười, tuy rằng Phó Thanh không cười, nhưng cô cảm thấy bản thân chẳng khác nào bóng đèn, còn nữa, thằng cha Đường Tầm này sao lại làm vậy chứ, không phải nói hi vọng cô cầu được Phó Thanh sao, thế mà còn cố ý phá hoại, tuy rằng cô cũng không nghĩ tới sẽ làm cái gì.....

\$z{23

18. Chương 18: Một Ngày Ở Chung

Thấy Phó Thanh không có việc gì, Tiết Nhu ở lại một lát rồi đi, chỉ là trước khi đi cứ hay nhìn sang Cố Sinh Sinh. Cảm xúc của Cố Sinh Sinh hiện giờ rất phức tạp, Tiết Nhu không giống Lương Mộ Hề hay Lâm Hiểu. Cô ấy thanh lịch xinh đẹp, gia cảnh lại tốt, nói năng ưu nhã, cử chỉ hào phóng, tài sắc mười phần vẹn mười, đàn ông không có lý do không thích kiểu phụ nữ như thế. Cô gái thế này mới xứng đôi vừa lứa với Phó Thanh, huống hồ hai người còn là thanh mai trúc mã, bất luận Phó Thanh có thích cô ấy hay không, giữa hai người chắc chắn có tồn tại cảm tình dành cho nhau.

Cô so ra kém hơn rất nhiều.

Có đôi khi bạn không tranh, người khác chưa chắc không đoạt, tỷ như Lương Mộ Hề, tỷ như Lâm Hiểu, thế nhưng Tiết Nhu không giống vậy, cô ấy vĩnh viễn ưu nhã như thiên nga – loài chim biểu tượng của sự cao quý. Tình cảm cô ấy dành cho Phó Thanh, ai nấy đều thấy được, nhưng dù các cô là tình địch, cô ấy cũng sẽ không đập nồi đim thuyền. Cố Sinh Sinh cũng không thể sử dụng biện pháp đối phó với Tiết Nhu giống như từng đối phó với Lương Mộ Hề.

Tiết Nhu rời khỏi, căn phòng chỉ còn lại Phó Thanh và Cố Sinh Sinh, không khí lập tức trở nên xấu hổ. Phó Thanh thấy vậy đi vào bếp rót ly nước cho cô. Cố Sinh Sinh ngồi cũng không xong, đứng yên cũng không được, cuối cùng quyết định đứng lên chấp tay sau lưng đi bộ chung quanh.

Căn nhà gồm một phòng khách hai phòng ngủ, gọn gàng sạch sẽ thoải mái, không giống nơi đàn ông độc thân ở cho lắm. Cố Sinh Sinh nghĩ thầm, quả nhiên gien tốt nha, làm cái gì cũng đặc biệt giỏi hơn người khác, suy nghĩ chuyển một cái đến Phó Kha, cái người chỉ biết ăn uống, đánh rắm, làm nhà cửa lộn xộn bừa bộn cả lên. Cố Sinh Sinh rùng mình một cái, nhanh chóng lắc đầu, xem ra cùng gien nhưng người với người vẫn có chút chênh lệch.

Kiểu này, Phó Thanh đúng là nam thần toàn năng 360° không góc chết, vừa đúng lúc anh mang ly nước bước ra bất chợt nhìn thấy cô đang đứng một chỗ cười ngây ngô.

Phó Thanh: mặt thờ ơ.

“Anh nấu gì thế, thơm quá!” Ngửi được mùi hương, Cố Sênh Sênh cảm giác tuyến nước bọt trong miệng đang nhanh chóng phân tán, ào ào tuôn trào, giá đỡ nấu canh, từng cọng từng cọng sáng bóng trắng nõn, còn có đậu hủ với măng nứa, nước canh được nhuộm hồng nhuận, trông rất ngon lành.

Phó Thanh cầm chén bới cơm, tháo tạp dề xuống, nhìn xuống đầu Cố Sênh Sênh, anh nghĩ, có lẽ đồ ăn thật sự có tác dụng lừa người nhỉ.

“Canh già rượu, uống đi.”

Vừa nghe thấy canh già rượu, móng vuốt Cố Sênh Sênh vươn ra lại rút lui về, trong tiềm thức của cô loại thức ăn mang mục đích đều không ngon.

“À, khỏi đi, em uống cũng không nhiều rượu lắm, hơn nữa tỉnh táo rồi mà.”

Phó Thanh giống như không nghe thấy lời kháng nghị của cô, đem thìa đưa cô, lạnh lùng quét cô một cái, Cố Sênh Sênh lập tức lúng túng, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hương vị ngon ngoài dự liệu nha, chua chua cay cay, rất ngon miệng, Cố Sênh Sênh ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn về phía anh, gương mặt anh không chút thay đổi nhìn cô một cái, xoay người vào phòng bếp. Anh vốn đang suy nghĩ, có thể cô ấy sẽ thích ăn lạt hơn, bất quá ngẫm lại, cô ấy cái gì không thể ăn đâu.

Cố Sênh Sênh nghiêng đầu nhìn theo bóng dáng anh bận việc trong phòng bếp, ngọn đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống, tạo thành chiếc bóng đổ ra phía sau. Cô bước đến gần, anh nghe thấy tiếng bước chân, cảm nhận được cô đứng sau lưng mình, ngừng việc trong tay trong phút chốc nhưng không quay đầu lại.

Cố Sênh Sênh đứng cách Phó Thanh một mét, ở giữa là cái bóng của anh, cô nghĩ, Phó Thanh, anh xem, em đuổi kịp hình bóng anh rồi này, cô lại nghĩ, anh có quay đầu lại không nhỉ.

Hai người đều không nói chuyện, chỉ có âm thanh chén đĩa va chạm cùng tiếng nước chảy rì rào, Cố Sênh Sênh rũ mắt đứng yên trong chốc lát, Phó Thanh vẫn không quay đầu, cô lên tiếng đánh vỡ sự im lặng, cô không thể chờ đợi lâu hơn nữa.

“Này, em ăn xong rồi, để em rửa bát cho.” Cố Sênh Sênh khôi phục khuôn mặt tươi cười, đi đến bên cạnh Phó Thanh, từ tay anh tiếp nhận chén và khăn rửa chén.

Trên tay đột nhiên trống không Phó Thanh không tự giác nắn vuốt ngón tay, anh cúi đầu nhìn cô, đường nét khuôn mặt tinh tú, vành tai tinh xảo, anh nhìn đến khoe miệng hơi cong của cô, lông mi thon dài che tầm mắt, cản trở anh nhìn thấy cảm xúc bên trong đôi mắt đó.

Bất ngờ bối rối.

Cố Sênh Sênh một bên rửa chén, nhìn dòng nước chảy xuống xối tan bọt xà phòng trên chén đĩa, sau đó tràn ra, cô dùng dư quang nhìn Phó Thanh, anh tựa hồ có lời muốn nói, Cố Sênh Sênh chờ đợi, anh lại không mở miệng.

Cố Sênh Sênh buông mắt không nhìn anh nữa, nói đến cùng cô đối với anh cũng chỉ là một người xa lạ.

Cố Sênh Sênh đột nhiên có điểm nản lòng, từ khi trọng sinh tới nay cô qua lại với Phó Thanh cũng không nhiều, thậm chí cô gặp gỡ Đường Tầm với Phó Kha còn thường xuyên hơn. Cố Sênh Sênh vẫn không hiểu hết Phó Thanh, cô da mặt dày giả trò xấu với anh, thế nhưng có đôi khi cũng vẫn sẽ cảm thấy mệt mỏi, không có niềm tin.

Bởi vì thích phải một người, tựa như đột nhiên có một khối giáp bảo vệ, lại tựa như đột nhiên lộ điểm yếu.

Trên đỉnh đầu bất thành linh bị vỗ vỗ, xúc cảm ầm ập, Cố Sênh Sênh ngẩng đầu, tầm mắt lọt vào bên trong đôi đồng tử tối đen, anh nói: “Lát nữa nhớ gọi điện cho dì, đêm nay em ngủ phòng Phó Kha, anh đi sắp xếp căn phòng lại một chút.”

Phó Thanh đem tay rũ tại bên người, trong lòng bàn tay còn lưu lại xúc cảm ấm áp, ngứa ngứa, anh không rành an ủi bé gái, vô đầu cô cũng là cách cứng nựng cún con bình thường.

Cố Sênh Sênh trong lòng đang tối tăm nháy mắt tan thành mây khói, cười nheo mắt lại, để đầu sát vào, rất chân chó nhìn Phó Thanh, “Phó tiên sinh, thủ pháp thuần thực hiêm có nha, cho phép anh sờ thêm vài cái nè.”

Phó Thanh nghiêng răng, xoay người đi, phía sau truyền đến tiếng cười sung sướng của Cố Sênh Sênh, anh nhếch nhếch môi cười, quả nhiên đức hạnh này tương đối thích hợp với cô.

Ngày hôm sau Cố Sênh Sênh thức dậy, Phó Thanh đã đi làm, trong phòng bếp có sẵn bữa sáng, sữa đậu nành cùng bánh quẩy, vẫn còn nóng, Cố Sênh Sênh vừa uống sữa đậu nành vừa nghĩ hình như cô càng ngày càng thích Phó Thanh rồi, làm sao bây giờ.

Cố Sênh Sênh lại nghĩ tới một vấn đề, sao cô có thể ngủ như chết trên giường...trong nhà đàn ông chứ.

Vết sưng trên mặt giảm bớt khá nhiều, xác định không quá chú ý sẽ không thấy cô mới yên lòng, về đến nhà là lúc Cố Khương đang ngồi lật rau, thấy con gái trở về, mí mắt cũng chưa nâng, nói: “Sênh Sênh, con qua đây.”

Ngữ khí này, Cố Sênh Sênh vừa nghe, tiêu rồi, Cố Khương đang giận.

Quả nhiên, Cố Khương cầm chiếc muôi gỗ gỗ trên bàn, Cố Sênh Sênh lông mi run run, sao cái muôi xuất hiện ở trên bàn cơm được, xem ra sớm có chuẩn bị.

“Sênh Sênh, tối qua con đi đâu?” Cố Khương giọng nói có chút cứng.

Cố Sênh Sênh run run, OMG, con không có làm chuyện gì đồi bại không hợp thuần phong mỹ tục hết, bộ mẹ định trói con vô lồng heo thả trôi sông sao.

Cửa phòng ngủ đột nhiên mở, Phó Kha mặt không cảm xúc không thèm nhìn cô lấy một cái, trực tiếp đi đến tủ lạnh cầm một lọ sữa chua coi TV.

Cố Sênh Sênh khẽ cắn môi, thối tiểu tử, không giúp chị giải vây!

“Mẹ, mommy” Cố Sênh Sênh cố ý kéo dài âm cuối, “hôm qua không phải con đã nói với mẹ rồi sao, niko bệnh nằm viện, cho nên con đi chăm sóc anh ấy thôi mà.”

Cố Khương nhướng một bên mắt, “Con nói tiếp đi, nói thật!”

Xem ra không thể gạt được, Cố Sênh Sênh nhăn mặt, ôm cánh tay Cố Khương bắt đầu lắc, “Hôm qua con ở cùng với Phó Thanh, bắt quả tội con không có làm gì hết á.”

Nghe vậy, Phó Kha hừ một tiếng.

“Thì ra là Phó Thanh à, sao không nói sớm,” Cố Khương vừa nghe là Phó Thanh, mặt cũng không lạnh nữa còn cười rạng rỡ, gỡ móng vuốt Cố Sênh Sênh ra, cười nói: “Vậy mẹ yên tâm rồi, Phó Thanh là đứa trẻ ngoan, ai thêm lo cho con, mẹ còn sợ con khi dễ nó nữa là.”

Cố Khương vui vẻ ra mặt bưng đồ ăn vào phòng bếp, lưu lại Cố Sênh Sênh một mặt hỗn độn đứng ở đó, lại nghĩ, đây là mẹ ruột tôi sao?

Ngay sau đó, quán bar Âm Dạ bị đình chỉ hoạt động, Cố Sênh Sênh không có ra mặt, quán bar bởi vì dính líu pháp luật mới bị niêm phong, nhóm người Lâm ca đã có tiền án nên được mời về đồn hợp tác điều tra, sau đó bị nhốt vào tù, trong thời gian ngắn sẽ không được thả ra. Lâm Hiểu bị phong sát, đời này đừng hòng có cơ hội tái khởi Đông Sơn. Ninh Dao Dao thì nhập viện, tiếp nhận trị liệu tâm lý.

Mọi chuyện được giải quyết rất triệt để, mà tin tức phong tỏa cũng rất tốt, là nhân vật chính của trận Hồng Môn Yên này gồm Cố Sênh Sênh, Lâm Hiểu và Ninh Dao Dao đều không bị khai tên, không phải chịu ảnh hưởng tiêu cực bởi làn sóng phản đối của dư luận.

Đại khái vui quá hóa buồn, Cố Sênh Sênh có một tin tức xấu.

Bởi vì Lâm Hiểu bị phong sát, cho nên vai diễn của Lâm Hiểu trong [phù dung cốt] phải cắt bỏ, một lần nữa tìm người thay thế, mà nhà sản xuất vừa khéo tìm đến Lương Mộ Hề. Cô cảm giác như bị sét đánh, một ngụm máu thiếu điều muốn phun ra ngoài, cô biết [phù dung cốt] là bình rượu tốt cỡ nào, Lương Mộ Hề chiếm được cơ hội này nhất định sẽ nổi tiếng.

Mà Cố Sênh Sênh trước mắt chỉ tiếp nhận vài bài phỏng vấn cộng với một bộ phim online, lấy đâu ra một tác phẩm tốt như thế. Lương Mộ Hề lần này áp chế Cố Sênh Sênh một khoảng cách.

Làm nghệ sĩ, chung quy nhờ vào tác phẩm, có tác phẩm tốt mới có cơ hội phô diễn tài năng, sau đó lại nhận được tác phẩm tốt, hình thành như một vòng tuần hoàn.

Hơn nữa, người không chút nào thu hút Lương Mộ Hề sao có thể có cơ hội nhận được cảnh oliu [phù dung cốt] này, nói đến những mầm hoa tươi tốt hiện nay, sao có thể không tới phiên cô chứ, trừ phi cô ấy có kim chủ ủng hộ phía sau, trong đầu Cố Sênh Sênh chợt lóe một gương mặt đàn ông.

Quý Trầm.

19. Chương 19: Yên Hội

Cố Sênh Sênh gặp lại Quý Trầm là vào mấy ngày sau đó, tại bữa tiệc sinh nhật Đường Tầm.

Nói là sinh nhật, thật ra không khác gì sân khấu thể hiện quyền lực. Đường gia làm trong lĩnh vực kinh doanh, quan hệ giữa người với người dính líu đến lợi ích thật thật giả giả, dù chỉ là một bữa tiệc sinh nhật đơn giản, cũng được xem như một hình thức khảo nghiệm gu thời trang sang trọng của mỗi người.

1% nhóm nhân vật nổi tiếng đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp tầng lớp xã hội có một điều luôn luôn giống nhau, ra ngoài xã giao luôn mang theo chiếc mặt nạ cười.

Khi Cố Sênh Sênh kéo Phó Kha tây trang phẳng phiu xuất hiện đã gây nên một trận rối loạn không nhỏ, Cố Sênh Sênh một thân váy dài màu đen, tóc tầng tầng buộc lại sau ót, môi đỏ má hồng, tỉ mỉ phác thảo ánh mắt phẳng phất câu người.

Trang phục cô mặc trên người không theo bất kỳ khuôn mẫu lễ phục dạ hội nào, áo không tay, trước ngực khoét chữ V, viền thổ cẩm bao khóa ngực và eo rõ ràng, vô cùng gợi cảm.

Ánh mắt đàn ông lẫn phụ nữ cố ý hay vô tình đều dừng lại trên hai người họ, có kinh diễm, có sẫm soi, có khinh thường.

Nhìn quanh bốn phía, trừ những nhân vật nổi tiếng và những cô gái chân dài đang tán dóc, Cố Sênh Sênh không nhìn thấy bất kỳ thân ảnh phóng viên nào.

Cô thấy Đường Tầm đứng cạnh một phụ nữ trung niên, bên cạnh còn có Tiết Nhu trên người là bộ lễ phục dạ hội trắng trang nhã. Đường Tầm có vẻ đang tiếp chuyện với người phụ nữ, đường nét trên gương mặt bà có vài phần tương tự Phó Thanh, Cố Sênh Sênh nghĩ người này phỏng chừng là mẹ Phó Thanh.

Ngược lại Tiết Nhu, thời điểm bốn mắt chạm nhau hướng Cố Sênh Sênh cười cười.

Cố Sênh Sênh tiếp tục nhìn nhìn bốn phía, vẫn không thấy Phó Thanh đâu.

“Đừng tìm nữa, anh không có ở đây đâu.”

Trên đỉnh đầu vang lên thanh âm Phó Kha trào phúng, ơ, không có à, Cố Sênh Sênh có điểm nản lòng, cô hóa trang lâu như thế lại chăm chút chọn trang phục hết cả buổi mới xong một thân chính chủ thể này, kết quả Phó Thanh còn không thấy bóng dáng.

Thấy không gặp được nam thần, khoe môi Cố Sênh Sênh lập tức trĩu xuống, một chút hình tượng cũng không chú ý, tỷ tỷ à, chị không phải tới để gặp nam thần của chị đâu! Chị quên hôm nay là sinh nhật Đường Tầm rồi cơ à?

Phó Kha đột nhiên đưa tay ôm lấy bả vai cô, bấm bấm đầu vai cô, tay thiếu niên cũng lớn vậy, Cố Sênh Sênh đột nhiên trong lòng run lên, đánh tay hấn xuống.

“Thối tiểu tử, cậu muốn chiếm tiện nghi tỷ tỷ hả?”

Phó Kha đột nhiên hất cằm, từ trên cao đánh giá Cố Sênh Sênh, ánh mắt kia..... Giống như ghét bỏ?.

“Chị nhìn chị đi, ngực phẳng chân ngắn eo thô, một chút thi vị con gái cũng không có, tôi có thể chiếm tiện nghi chỗ nào? Còn không bằng mẫu hầu tử trong vườn bách thú “ (khỉ mẹ @@)Ngực phẳng? Ngắn chân? Eo thô? Cố Sênh Sênh mếu, nếu không phải đang ở nơi công cộng, cô cảm giác cô có thể rút ra Kim Cô Bổng cùng Phó Kha đại chiến ba trăm hiệp.

Cố Sênh Sênh nhếch môi, gian nan kéo ra một nụ cười, cô nói:“Thối tiểu tử, chờ đó.”

“Sênh Sênh, Tiểu Kha, hai người tới rồi à.” Đường Tầm tiếp chuyện Phó mẹ xong, bước qua chào hỏi,“Ấy, Sênh Sênh, trước giờ không nhìn kỹ, hôm nay cẩn thận mới phát hiện cô đúng thật là mỹ nhân nha.”

Cố Sênh Sênh tức giận, cái tên này, vừa rồi ở bên Tiết Nhu nào phải phúc đức hạnh này, ánh mắt kia ngọt muốn chảy nước. Cố Sênh Sênh đột nhiên bình tĩnh đại ngộ, thì ra thằng cha này thích Tiết Nhu, trách không được một lúc thì ủng hộ cô theo đuổi Phó Thanh, một lúc lại sợ cô thành công rồi, Tiết Nhu sẽ thương tâm.

Cố Sênh Sênh buồn cười, nhất báo hoàn nhất báo, ai biểu anh hẹn hò bữa bãi gây tổn thương trái tim nhiều thiếu nữ, sau này tự ôm tim bị ngược đãi đi.

“Thôi đi, nói lời trái lương tâm không sợ cắn trúng đầu lưỡi à,“ Cố Sênh Sênh vỗ vỗ bả vai Đường Tầm, ghé sát vào, nhìn thoáng qua Tiết Nhu bên kia, hướng Đường Tầm nháy mắt mấy cái,“Tôi xem như biết cái gì gọi là vô quỷ dày có móng tay nhọn.”

Đường Tầm vẽ mặt lập tức trở nên rất quẫn, cô gái này, định lực xuyên thấu thật đáng sợ.

Cố Sênh Sênh đứng thẳng, lại vỗ vỗ bả vai Đường Tầm, cười nói:“Sinh nhật vui vẻ, còn nữa, chúc anh sớm ngày tu thành chánh quả.”

Đình công ngôn ngữ tại đây, dẫn Phó Kha đến khu điểm tâm ăn chút gì trước đã.

Người có mặt ở đây cô cũng không nhận thức được nhiều, không biết tính nét cũng không nên tùy tiện chào hỏi, mục đích quá rõ rệt làm không khéo sẽ phản tác dụng.

Cố Sênh Sênh bốc một khối Tiramisu nhét vào miệng, bột cacao đắng đắng, vị bơ thơm ngọt, pha trộn vài giọt rượu vang, mỹ vị ấy khiến cô hài lòng đến nheo mắt.

Nhìn thoáng qua Phó Kha cầm ly rượu champagne trên tay, Cố Sênh Sênh đột nhiên ngẩn ra, cô chưa từng nghĩ đến một vấn đề, Phó Kha một thiếu niên lớn xất thế này vì cái gì không thấy hần đi học, được tiếp xúc âm nhạc từ nhỏ trực giác nói cho cô biết, hai bàn tay lưỡng cực đó rất thích hợp học nhạc khí.

Lau lau khóe môi, Cố Sênh Sênh giả vờ lơ đãng hỏi:“Tiểu Kha Kha, cậu không đi học nữa sao?”

Cố Sênh Sênh chú ý thấy ngón tay Phó Kha cứng đờ, nói tiếp:“Xem ra là trốn học, giỏi lắm, có phong phạm tỷ tỷ năm xưa.”

Phó Kha liếc cô một cái, ánh mắt có chút khinh thường “Đừng nghĩ ai cũng giống chị, ngốc nghếch.”

Ngốc, nghếch? Thối tiểu tử có phải cậu xem phim ngôn tình cầu huyết quá nhiều, tự cho mình là tổng tài bá đạo? Cố Sênh Sênh nhin xuống Hồng Hoang chi lực trong cơ thể sắp bùng nổ, an ủi bản thân trách nhiệm của cô là cứu vớt một thiếu niên trượt chân sa ngã.

Nhưng mà Phó Kha không cho Cố Sênh Sênh cơ hội trở thành thánh mẫu mary sue, chân dài khởi động, đi mất.

Cố Sênh Sênh: cậu có ngon tới đây, chúng ta đánh tay đôi!jpg.Thời điểm Đường Tầm muốn dẫn Cố Sênh Sênh giới thiệu với đại đạo diễn Lưu Bán Nông, cô đang chiến đấu sống còn với một tháp bánh macaroon, nhìn thấy dung nhan sáng sủa của đại đạo diễn, Cố Sênh Sênh xoa xoa miệng, lập tức bày ra một nụ cười ưu nhã hào phóng.

Cố Sênh Sênh hướng Đường Tầm đá lông nheo một cái, ý bảo người anh em, ân tình này huynh đệ ta sẽ nhớ kỹ.

Đạo diễn nổi tiếng Lưu Bán Nông, trùng tên với đại thi nhân thế kỷ hai mươi, tự xưng là nghệ sĩ chân chính, phim điện ảnh của ông phần lớn phản ánh vấn đề hiện thực xã hội và rất có giá trị nhân văn, cầm vô số giải thưởng, nổi danh hưởng dự trong lẫn ngoài nước, một tay phủng hồng hàng loạt ngôi sao như Nghinh Xuân, Tống Ngọc. Nhờ ông mà tên tuổi của họ lan tỏa ra khỏi phạm vi Á Châu, gia nhập Hollywood trở thành ảnh hậu quốc tế.

Cố Sênh Sênh nhớ rõ Lưu Bán Nông hẳn đang lên kế hoạch quay [ầm xuân], [ầm xuân] nội dung giảng lược kể về những mảnh đời éo le ở khu phố đèn đỏ, sự đấu tranh chật vật chống lại vận mệnh hắc ám của hai cô gái miền núi Linh Lung và Xảo Ngọc bị lừa đến thế giới làng chơi này, đến cuối cùng họ sẽ chiến thắng hay chịu khuất phục vận mệnh đọa lạc.

Nhạc đạo bộ phim rất u ám, nhưng vì nó là phim điện ảnh phản ánh hiện thực xã hội gọi cho mọi người có cái nhìn chân thật nên phần nghe và nhìn đều nhất định phải khiến khán giả cảm nhận được, Cố Sênh Sênh rõ ràng nhớ rõ năm đó [ầm xuân] lấy được không ít nước mắt của khán giả.

Nữ chính Linh Lung vốn có cảm tình rất tốt với A Hòa, trước khi A Hòa vào thành phố làm công ước định với cô, chờ hẳn kiếm đủ tiền mua nhà tân hôn sẽ trở lại. Cô không may bị cưỡng hiếp, người thân nương tựa duy nhất là mẹ già cũng mắc bệnh qua đời, tuyệt vọng cùng tự ti khiến Linh Lung suy sụp, cô hòa vào nhóm phụ nữ làng chơi đứng thành nhóm trên đường phố, bắt đầu cuộc sống tê liệt.

Xảo Ngọc không chịu nổi bị ma cô hành hạ và vũ nhục, thừa dịp người nọ không chú ý nhảy lầu tự sát, Xảo Ngọc chết biến thành một mối lửa trong lòng Linh Lung, cô quyết định không chịu nhịn nhục nữa, tích góp tất cả những nỗi hận, cô quyết định vì chính mình, vì Xảo Ngọc báo thù.

Linh Lung bắt đầu lấy lòng người dấn mối, khiến bọn họ thả lỏng cảnh giác, tại một đêm mưa to gió lớn, Linh Lung len vào phòng Đại Lưu người đã lừa cô và Xảo Ngọc đến với thế giới đen tối này, chém hắc vô số đao.

Sau khi giết người Linh Lung đi đến đồn cảnh sát đầu thú, cô khai báo tất cả những gì mình biết và phối hợp giúp cảnh sát bắt được tổ chức mại dâm đã hoạt động nhiều năm, hơn nữa Đại Lưu cũng chưa chết, xem xét thái độ hối lỗi và hợp tác của Linh Lung, pháp viện tổng hợp toàn bộ án kiện, phán Linh Lung bảy năm tù giam.

Mà mấy năm qua, A Hòa vẫn luôn tìm kiếm bóng dáng Linh Lung, vì cô, A Hòa hơn mười năm chưa lập gia đình, bởi vì gặp lại người trong lòng, Linh Lung dần dần lạc quan tích cực hơn, kết giao vài người bạn tốt, thậm chí còn học xong nghề cắt tóc.

Án giam mãn hạn, được phóng thích Linh Lung cùng A Hòa trở lại sơn thôn mở một cửa hiệu cắt tóc, không lâu, sinh hạ một đôi nhi nữ đáng yêu, ngày qua ngày ngọt ngào mỹ mãn. Bộ phim yêu cầu diễn viên diễn kỹ vững vàng, đặc biệt là nội tâm đường dài của nữ chính Linh Lung, cô tuyệt vọng, cô giãy dụa, cô đọa lạc, cô tân sinh, lời kịch không khó, cho nên trọng điểm ở chỗ diễn viên làm sao không ỷ lại ngôn từ mà đắp nên ra một nhân vật hoàn chỉnh phong phú, sinh động.

Cố Sênh Sênh nghĩ, đó là một cơ hội tốt, có thể tiếp nhận một nhân vật nhỏ ở trong phim này cũng tốt rồi, này là bộ phim dành cho nữ giới, nữ chính vai diễn rất nặng ký, nam nhân trong này phần lớn nhân vật đều như nước tương xì dầu, nhưng dù chỉ chút nước chấm cũng toàn mời nhân vật cấp đại cast.

Cố Sênh Sênh đột nhiên nghĩ tới, Đường Tầm hình như cũng có mặt trong đám nước tương này, hình như diễn vai gay.....

Đường Tầm chỉ cảm thấy sau lưng chợt lạnh, tự nhiên nhìn hắc cười kinh dị như vậy là có ý gì.....

Đường Tầm giới thiệu Cố Sênh Sênh với Lưu Bán Nông, “Đạo diễn, vị này là người mới gia nhập công ty chúng tôi, mong đạo diễn có thể chiếu cố chỉ bảo.”

Cố Sênh Sênh cũng rất thức thời theo Đường Tầm mở lời: “Lưu đạo diễn, chào anh, tôi là Cố Sênh Sênh, tôi rất thích các tác phẩm của anh, hi vọng một ngày nào đó sẽ có cơ hội hợp tác.”

Lưu Bán Nông là lão đầu hơn năm mươi tuổi, tác phong của hắn không giống với phong cách tác phẩm hắn tạo ra, cả người ăn mặc đơn giản, mũi lưỡi trai, râu thuốc, râu quai nón, nếu không phải hơi thấp cũng ra dáng một ông chú người Anh yêu trẻ con lắm.

Đường Tầm thấy Lưu Bán Nông còn tương đối thưởng thức hậu bối, nếu Đường Tầm khẳng định tiến cử, nha đầu kia nhất định cũng không phải không có tư chất, chỉ xét điều kiện ngoại hình cũng nằm trong nhóm thượng thừa.

Thế nhưng đạo diễn nổi tiếng đều có điểm cố chấp, diễn viên đều muốn tự mình chọn, phần lớn không thích người mới đi cửa sau, bởi vậy mới nói đám người mới phần lớn khuếch đại gia cảnh nghèo khổ, phải lăn lộn kiếm tiền trong giới giải trí là không hợp lý tẹo nào.

Lưu Bán Nông ở trong lòng tồn quan vọng ý kiến, cũng không tỏ thái độ cũng không trực tiếp cự tuyệt, đưa tay sờ sờ râu, hướng Cố Sênh Sênh cười, “Nha đầu, cô thấy tôi đội nón này trông được không?”

Cố Sênh Sênh: Gì? Đây là cái vấn đề quý gì.....

Bất quá vẫn phải tươi cười trả lời: “Đẹp lắm, rất thích hợp với đạo diễn ngài.”

Lưu Bán Nông ý bảo muốn đi nơi khác một chút, Đường Tầm dẫn hần rời đi sau đó quay trở lại, liền thấy Cố Sênh Sênh bộ mặt đưa đám, bảo bảo trong lòng có khổ a, cho nên bảo bảo liền muốn nói ra! Cố Sênh Sênh bốc lên một khối điểm tâm, giả vờ bị cự tuyệt mà đau lòng.

“Anh nói thái độ vừa rồi của ông ấy ngụ ý là không cho tôi đóng phim có phải không?”

Đường Tầm từ cô trong tay đoạt lấy món điểm tâm ngọt nhét vào miệng, tay chân hần dài, dễ dàng đoạt lấy, Đường Tầm cười nói: “Đừng diễn nữa, tôi nhìn không quen, nhìn vẻ mặt cô hiện tại liền biết cô đang vụng trộm cười thầm trong bụng chứ gì.” Cố Sênh Sênh lườm hần một cái, “Anh nói chuyện chẳng có ý tứ gì hết, anh không thể giả vờ như không biết an ủi tôi một chút xíu cũng không được sao?”

Thế nhưng Đường Tầm nói không sai, thời điểm Lưu Bán Nông đi bỏ lại một câu nói, hần nói: “Tôi sẽ xem xét.”

Đường Tầm: “Không thể, tôi sợ ghê tởm chính bản thân mình.”

Cố Sênh Sênh:

“Phải rồi, Phó Kha không cần đến trường sao?”

Không ngờ tới Cố Sênh Sênh bất thành linh hỏi cái này, Đường Tầm sắc mặt đột nhiên có chút bất đắc dĩ, bất quá cũng giải thích với cô tiền căn hậu quả, không ngờ Phó Kha đường đường chính chính là học sinh hệ âm nhạc đại học Princeton, chuyên ngành piano, từng đoạt giải thưởng, thế nhưng không biết vì cái gì đột nhiên không muốn tiếp tục học nữa, thậm chí không để ý sự phản đối của cha mẹ quay về nước.

Tính tình Phó Kha cô cũng biết sơ sơ, quật lên cũng quật đến đòi mạng, Cố Sênh Sênh cảm thấy có điểm đáng tiếc, Đường Tầm nói piano là giấc mộng của Phó Kha.

Mà từ lúc hần về nước lại chưa từng chạm qua phím đàn piano.

Cố Sênh Sênh nhìn qua Phó Kha, hần ngồi trên băng ghế, cúi đầu thưởng thức ly rượu trong tay, cảm giác được có tầm mắt dừng ở trên người, Phó Kha ngẩng đầu, cùng Cố Sênh Sênh bốn mắt nhìn nhau.

“Đi, cậu đi theo chị.” Cố Sênh Sênh đi qua, thò tay bắt lấy hần, rất dùng lực, lôi Phó Kha hướng trong đám người đi.

Phó Kha rõ rệt có chút không phối hợp, ý đồ muốn bỏ tay cô ra, lại bị Cố Sênh Sênh bắt càng chặt.

“Uy, buông tay!”

Cố Sênh Sênh dừng lại, ngưng mắt nhìn ánh mắt hần, từng câu từng từ nói: “Phó Kha, chị hi vọng cậu có thể sử dụng tâm thái của một người trưởng thành nhìn thẳng vào giấc mộng của mình.”

Phó Kha ngẩn ra, con người tối đen bên trong nhấc lên vụn điểm gợn sóng, giấy lát lại ngưng trọng, vẻ mặt thờ ơ, không kiên nhẫn quay đầu đi chỗ khác, “Không cần chị lo.”

Phó Kha cứng đầu, Cố Sênh Sênh cũng cứng đầu, gắt gao nắm chặt tay Phó Kha không buông, cô đổi phương thức, nói: “Ok, chị không quan tâm nữa, vậy cậu giúp chị một việc đi.”

“Giúp cái gì?”

“Theo chị hợp tấu một khúc, nếu cậu không đồng ý, mỗi ngày chị sẽ quần lấy cậu không buông.”

Cố Sênh Sênh mím chặt khoe miệng, nhìn chăm chăm vào Phó Kha, thật lâu sau, Phó Kha rút cuộc thỏa hiệp.

“Được rồi, một khúc thôi đó.”

Phó Thanh từ bệnh viện đến, vừa vào cửa liền nghe thấy thủ khúc quen thuộc kia, tiếng đàn violoncello đau thương uể uải chuyển như khóc như tổ cùng hợp tấu với từng phím đàn piano, câu người đến say mê.

Phó Thanh chậm rãi tiếp cận đám người, thấy Cố Sênh Sênh cùng Phó Kha bị vây ở bên trong, Cố Sênh Sênh một bộ váy đen, ôm đàn violoncello ngồi ở chỗ kia, cánh tay nắm cầm cung trơn chu, âm thanh réo rắt của đàn violoncello phối hợp nhịp nhàng với tiếng đàn piano của Phó Kha như mở ra một con đường dẫn dắt hẳn.

Cảnh tượng trước mắt cùng bóng dáng nào đó trong trí nhớ dần dần trọng điệp, Phó Thanh đột nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đường Tầm đi tới vỗ vỗ hấn vai, cười nói: “Vẫn là cô ấy có biện pháp, Tiểu Kha chịu đựng tới piano rồi.”

Một khúc kết thúc, tiếng vỗ tay như lời, Cố Sênh Sênh quay đầu nhìn Phó Kha, Phó Kha thấy cô nhìn hẳn, nhanh chóng quay mặt qua chỗ khác, bàn tay run rẩy cùng độ cong khoe miệng biểu lộ giờ phút này hẳn có bao nhiêu vui vẻ cùng kích động.

“Sênh Sênh, khúc này tên gọi là gì.”

Cố Sênh Sênh vừa quay đầu lại liền thấy Phó Thanh, anh nhìn cô, ánh mắt tựa như ánh sao ngày xuân tháng hai.

Cô cười, chậm rãi mở miệng nói: “Tình khúc buồn .”

Cô chợt nghĩ, Phó Thanh, anh có nhớ em hay không?

Mà đồng thời, cô cũng thấy Quý Trầm đứng trong đám người xung quanh, ý cười thật sâu.

20. Chương 20: Sơn Thôn - Phần 1

Ba ngày sau, Cố Sênh Sênh nhận được thông báo thử vai từ trợ lý của Lưu Bán Nông, yêu cầu cô bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới Studio, giọng trợ lý trong điện thoại có vẻ rất sốt ruột. Cố Sênh Sênh cúp điện thoại nhất thời cảm thấy kỳ quái, đến hiện trường lập tức hiểu chuyện gì xảy ra.

Sau khi suy tính kỹ lưỡng, [ầm xuân] nữ chính Linh Lung quyết định cuối cùng sẽ do linh được phòng bán vé Lương Tranh biểu diễn, vai nữ hai Xảo Ngọc nguyên bản dự định giao cho người mới vừa tốt nghiệp năm nay, em họ Lương Tranh - Lương Vũ Thiêm thủ vai.

Lương Tranh xưng bá đại tỷ ở Thanh Thiên cũng không quá đáng, tuy rằng kém hơn so với siêu sao Cận Huyền, Tống Ngọc một đường đại cát đại lợi, nhưng cũng là một đóa hoa tiêu biểu trong làng giải trí quốc nội.

Lương Vũ Thiêm là do ân sư Lưu Bán Nông đề cử, hơn nữa hai người còn là đồng học, đối với ý kiến ân sư, Lưu Bán Nông tự nhiên sẽ nể trọng một chút, vì vậy ưu tiên cho cô tới thử vai, nếu Lương Vũ Thiêm biểu hiện ổn lập tức đem vai nữ hai giao cho cô, xem như trả nợ ân tình luôn.

Lương Vũ Thiêm cũng có tuệ căn, vì lần thử vai này đã chuẩn bị rất nhiều, còn nhờ vả chị họ Lương Tranh có kinh nghiệm phong phú chỉ dạy không ít, bản thân cô ấy cho rằng nhân vật nữ hai này đã nắm chắc trong tầm tay rồi.

Thế nhưng không có kinh nghiệm không nói trước được điều gì, Lương Vũ Thiêm có linh khí, nhưng dù sao cũng chỉ vừa mới tốt nghiệp, kỹ năng diễn xuất chung quy vẫn còn yếu kém. Lưu Bán Nông tính tình chấp nhất, thấy Lương Vũ Thiêm NG mấy lần vẫn không thể hiện được như ý hẳn, bảo Lương Vũ Thiêm đứng sang một bên, cũng không nể tình ân sư gì nữa hết.

Lương Vũ Thiêm quen được nuông chiều, ở nhà nói một thì không có hai, tại trường học cũng được xem là nhân vật nổi trội được ưu ái, trong giới lại có chị họ Lương Tranh che chở, chưa từng bị lạnh nhạt như vậy, lập tức đỏ mắt rơi lệ.

Lương Tranh tới đây để chăm lo cho Lương Vũ Thiêm, ai chẳng muốn bao che người nhà, nhưng dù sao cũng là em gái mình diễn kỹ không đến nơi đến chốn. Lương Tranh an ủi Lương Vũ Thiêm vài câu, Lương Vũ Thiêm vẫn như cũ khóc lóc sụt sùi không chịu nín, đành mặc kệ cô.

Lưu Bán Nông lúc này mới nhớ tới Cố Sinh Sinh.

Cố Sinh Sinh vừa vào cửa liền thấy Lương Vũ Thiêm lau nước mắt tèm lem còn Lương Tranh kể bên vế mặt bất đắc dĩ, nói đến cùng Cố Sinh Sinh coi như là đối thủ Lương Vũ Thiêm, đối với cô gái muốn đoạt nhân vật của mình Lương Vũ Thiêm nào có thể cho sắc mặt hòa nhã, hừ lạnh một tiếng, nhìn cũng không thèm nhìn lâu thêm một giây phút nào.

Ngược lại Lương Tranh hướng Cố Sinh Sinh nở nụ cười chào hỏi.

Lưu Bán Nông đang nổi nóng, thấy Cố Sinh Sinh cũng không nói lời dư thừa, Cố Sinh Sinh cũng không để ý, cầm kịch bản tìm một góc ngồi xuống, lẳng lặng nghiền ngẫm.

Cố Sinh Sinh cúi đầu, cô cảm giác được không chỉ có một ánh mắt dừng ở trên người mình, một lát sau, cô nghe Lương Vũ Thiêm kiêu căng, oán than với Lương Tranh. Lương Vũ Thiêm: “Chị, chị nói với đạo diễn đi, tóm lại không thể bảo em diễn vai nữ ba nữ tư, mèo con chó con đâu đó, ba mẹ em phó thác cho chị, chị có thể trợ mắt nhìn em bị mấy đứa tôm tép lai lịch không rõ khi dễ sao?!”

Nói cô là tôm tép không rõ lai lịch? A, Cố Sinh Sinh cười khê, khẩu khí cũng không nhỏ nha.

Nói thật Lương Tranh cũng không phải thực sự thích cô em họ bị nuông chiều sanh hư, chẳng biết trời cao đất rộng này cho lắm. Nếu không phải ba mẹ Lương Vũ Thiêm có ân với cô, cô đời nào muốn tốn thời gian ở đây nghe cô nằng khua môi múa mép.

Lương Tranh: “Nữ ba nữ bốn thì sao? Ai mà không từ những vai chạy vật nhỏ nhất mới thành công? Có thể ở trong phim của Lưu Bán Nông diễn chó con mèo con nhiều người muốn mà không được, chị đây không rảnh mà đi nói năng thiên càn như thế, em muốn gì thì tự đi mà nói.”

Thấy Lương Tranh không muốn vì mình xuất đầu, Lương Vũ Thiêm cũng không cựa mạnh nháo nữa, cô biết bản thân mình cũng không có bản sự gì, cùng lắm lát nữa về nhà mách với ba mẹ chủ trì công đạo cho mình.

Khi bọn họ nói chuyện, Cố Sinh Sinh cũng đã chuẩn bị xong xuôi, trong lúc này Lương Tranh âm thầm đánh giá Cố Sinh Sinh, rõ ràng tuổi tác cũng ngang ngửa với em họ mình nhưng khí chất lại bất đồng rõ rệt, phụ nữ đối với phụ nữ trời sinh miễn cảm, Lương Tranh cảm thấy Cố Sinh Sinh là một người con gái có chuyện xưa.

Cố Sinh Sinh hướng Lưu Bán Nông kính lễ, ý bảo có thể bắt đầu thử vai.

Ngọn đèn mờ ảo, sau cơn mưa không khí đậm sệt ẩm ướt, có giai nhân mặc áo sơ mi trắng, chậm rãi từ trong phòng đi ra, áo sơ mi che phủ tới nửa đùi của cô gái, lộ ra hai đôi chân trắng nõn trơn bóng, dưới chân là đôi giày cao gót màu đen, bước trên sàn gỗ tạo nên tiếng vang lộc cộc, quai giày tuộc một bên, hai mắt cá chân quang lỏa như ngọc.

Cố Sinh Sinh trong tay kẹp một điều thuốc, mười ngón tay tinh tế trắng nõn, non mềm như ngọn hành mới đâm chồi, có thể nắn ra nước.

Áo sơ mi theo bước chân cô gái khê động, vòng eo nhỏ nhắn không tròn một vòng tay, phía dưới cổ áo rộng mở ẩn chứa phong cảnh vô hạn, cô đi đến cửa phòng đầu tiên, thướt tha, phong tình vạn chủng.

Gương mặt tuyết trắng, tóc dài buông xõa, độ cong đuôi tóc cũng như hàng mi ý vị nơi khóe mắt, rõ ràng là một đôi mắt trong trẻo như suối nước, giờ phút này lại nhiễm hơi nóng khô héo mùa hè, cô ngẩng đầu hít một hơi thuốc, cách một lát mới từ từ đem sương khói thả ra, trên điều thuốc in lại dấu son môi của cô gái, gần kề đôi tay trắng nõn, người bắt phải hình ảnh này đều phải tan vào trong đêm hạ.

Lưu Bán Nông lúc đầu còn hơi thờ ơ, bây giờ đã ngồi thẳng lưng bắt đầu tỉnh tề đánh giá Cổ Sênh Sênh, Lương Vũ Thiêm nhìn nữ tử thiên kiều bá mị phía bên kia, phát ra hai tiếng hừ hừ, bên trong mắt Lương Tranh lại tràn đầy kinh diễm, đã lâu lắm rồi mới gặp qua người mới có thiên phú đến vậy.

Năng lực thể hiện thật đáng sợ.

Sương khói lượn lờ, từng đợt từng đợt, phía sau làn khói là một đôi mắt ẩn chứa nửa phần tự thanh minh, nửa phần tự đau khổ, cô nhìn một chàng trai đi ngang qua, từ từ mở miệng, “Hai trăm một đêm, đi không?” Sau khi chàng trai đưa ra câu trả lời khẳng định, Cổ Sênh Sênh quay lưng đi về phía cánh cửa, tấm lưng kia thướt tha như trước, thiên kiều bá mị, đi vài bước cô liền bắt đầu rơi lệ, tựa hồ lên án thế giới không có đạo lý này, hoặc như là thống hận bản thân đọa lạc.

Đi đến một nửa, cô đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn chàng trai đi sau lưng nở nụ cười, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn vương nước mắt, mà trong đôi mắt kia, trừ tuyệt vọng, không có nửa điểm ý cười.

Cổ Sênh Sênh diễn xong, cung kính hướng dưới đài kính lễ, lại khôi phục bộ dáng bình thản ung dung, mọi người bị nụ cười cuối cùng của cô làm rung động, thật lâu vẫn chưa hồi phục tinh thần, khoảng khắc này không thể nói rõ cảm xúc, cô rõ ràng từ đầu tới cuối một câu cũng chưa nói trọn vẹn, lại tưởng đã cùng bạn nói xong cả đời này.

Bên trong mắt Lưu Bán Nông ánh lên tia khen ngợi, Cổ Sênh Sênh biểu hiện so với Lương Tranh cũng không khác biệt bao nhiêu, người mới có thiên phú kinh người như vậy, hẳn còn là lần đầu thấy đấy, lúc này lập tức quyết định nhân vật Xảo Ngọc sẽ do Cổ Sênh Sênh phụ trách.

Lương Vũ Thiêm ở tại hiện trường đen mặt, cô hao tâm tổn trí, mắt thấy miệng thịt dâng đến miệng còn rơi xuống vào bát người khác, không nói nên lời òa khóc tại chỗ.

Mọi người tại trường quay, trừ Lương Vũ Thiêm, bao gồm cả Lương Tranh, đối với quyết định này của Lưu Bán Nông không có chút xúu bất mãn hay khó hiểu, bản thân Lưu Bán Nông cảm thấy quả thực giống như nhặt được vàng.

Một bộ phim, đạo diễn đương nhiên rất quan trọng, một đạo diễn giỏi có thể đào móc ra giới hạn cơ thể lớn nhất trên người diễn viên, mà một diễn viên giỏi, đối với một bộ phim hay mà nói là ắt không thể thiếu, Cổ Sênh Sênh gặp gỡ Lưu Bán Nông, đúng như hổ mọc thêm cánh.

Vai diễn Xảo Ngọc tuy rằng trọng lượng kém hơn vai nữ chính, nhưng đối với Cổ Sênh Sênh mà nói, đây đã là một cơ hội rất rất tốt rồi. Lưu Bán Nông sau khi hết bực, cân nhắc nhiều lần quyết định cho ân sư mặt mũi, trong kịch bản thêm một nhân vật Tiểu Vũ cho Lương Vũ Thiêm.

Tiểu Vũ này cùng Linh Lung, Xảo Ngọc đều bị lừa bán, nhưng cô gái này rất nhanh không chịu nổi cuộc sống nghèo khó lựa chọn đọa lạc, sống một cuộc đời không khác nào một con rối, bởi vậy kịch bản không cần sửa nhiều, vai diễn tuy ít, nhưng tóm lại có lộ mặt một phen, Lương Vũ Thiêm cũng không nói cái gì không tốt.

Xác định xong diễn viên, [âm xuân] nhanh chóng quay chụp, người trong lòng Linh Lung A Hòa được đảm nhận bởi Trầm Nhưông, người cũng như tên, gần ba mươi tuổi, ôn nhuận như ngọc, hoàn toàn không giống người lặn lội trong giới giải trí nhiều năm, một đôi mắt sạch sẽ ôn hòa, nhìn vào tạo cho người ta cảm giác thư thái.

Đường Tầm trong bộ phim này lần đầu khiêu chiến bản thân, nhận vai khách mời gay, cùng Linh Lung và Xảo Ngọc gặp mặt vài lần, lúc trước anh chịu diễn đơn thuần là vì trả Lưu Bán Nông một cái nhân tình, bây giờ biết được Cổ Sênh Sênh cũng gia nhập liên minh đoàn phim, hưng trí lại cao mấy phần.

Kịch tổ muốn thu quay trên một ngọn núi, nếu thuận lợi cũng hơn nửa tháng mới xong, trong toàn thể diễn viên thì chỉ cần dàn diễn viên chính bao gồm Lương Tranh, Cổ Sênh Sênh, Lương Vũ Thiêm cùng Trầm Nhưông đi là đủ.

Điều kiện của ngọn núi chắc chắn phải khắc khổ, vì xem trọng thị giác, Lưu Bán Nông chọn một sơn thôn phi thường lạc hậu, người khác trốn còn không kịp, Đường Tầm đột nhiên như bị diên muốn theo bọn họ lên trên ngọn núi - được mệnh danh là địa điểm tạo ra các bài hát dân tộc.

Cố Sênh Sênh:.....

Trước khi đi Phó Kha đưa một chiếc hộp lớn, nói là Phó Thanh cho cô, Cố Sênh Sênh cho rằng nam thần sợ cô ở trong núi khổ sở, cố ý chuẩn bị đồ ăn ngon cho cô, kết quả Phó Thanh cho cô một hộp thuốc cùng một số dụng cụ y tế, sợ cô lơ mơ uống bậy thuốc, còn cố ý viết một tờ giấy hướng dẫn sử dụng đặt ở bên trong.

Tuy rằng không ăn được, nhưng nhìn chữ viết cứng cáp của nam thần, đủ để trong lòng Cố Sênh Sênh hạnh phúc tung bông tung hoa.

Nhân viên công tác đã vào núi dò sẵn đường đi nước bước, đoàn người còn lại sau khi xuống máy bay đáp chuyến xe bus cuối cùng mới xem như chính thức bước vào hành trình.

Lương Tranh cùng Lương Vũ Thiêm ngồi ở một lô ghé, Lương Tranh rất khiêm tốn, chỉ dẫn theo trợ lý, Lương Vũ Thiêm thì mang theo thợ trang điểm và người tạo hình, Đường Tầm dẫn theo tiểu trợ lý A Ngôn, Cố Sênh Sênh thì có Niko đi cùng. A Ngôn vốn ngồi kế bên Đường Tầm, sau đó Đường Tầm cường ép dụ dỗ Niko đổi chỗ ngồi, vì vậy cuối cùng hai tiểu trợ lý ngồi cạnh nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Đường núi không dễ đi, đường xá xóc nảy, tất cả mọi người bị làm cho sức cùng lực kiệt, đừng nói ăn cái gì, uống miếng nước thôi mà dạ dày cũng cuộn cuộn, đương nhiên, trừ Cố Sênh Sênh, một đường đi ôm một túi khoai chiên ta cắn ta nhai ta nuốt, hoàn toàn không để ý Đường Tầm bên cạnh ngửi mùi thức ăn mà mặt vắn vẹo.

Chỗ ngồi là Đường Tầm tự mình đòi đổi, hiện tại cũng không thể không biết điều bảo Niko trả chỗ, Đường Tầm dùng ánh mắt ý bảo Cố Sênh Sênh vô số lần đều bị cô vô tình xem nhẹ, đành phải cố gắng chịu đựng.

Trải qua suốt hành trình, Cố Sênh Sênh đột nhiên phát hiện trên người mình hình như có đặc tính của tiểu cường, căn cốt của cô đại, sắp chỗ nào sống luôn chỗ đó.

Nhưng mà dù như vậy, đợi tới lúc Cố Sênh Sênh phong trần mệt mỏi đến thôn Tê Phượng ở trong miệng Lưu Bán Nông, hai chân cũng mềm nhũn.

Hai mắt nhìn xung quanh, trước mắt tiêu điều, trừ non xanh nước biếc chính là non xanh nước biếc, môi trường nguyên thủy như quay ngược thời gian trở về ba ngàn năm trước, Cố Sênh Sênh phun một ngụm nước bọt, trầm nghĩ, bày đặt gọi Tê Phượng thôn, rõ ràng một con quạ đen cũng hồng thấy.

Nhưng mà Cố Sênh Sênh không biết là, điều tuyệt vời vĩnh viễn nằm ở phía sau.

21. Chương 21: Sơn Thôn - Phần 2

Đường Tầm vỗ tay một cái, làm tư thế tung cánh, “ok, enjoy life!”

Trừ Lương Vũ Thiêm, toàn thể diễn viên đều là những người lão luyện có nhiều năm kinh nghiệm sống với nghề, có thể nói sóng to gió lớn nào cũng từng trải qua, vì vậy phương châm của họ là ký lai nhi tắc an chi (*). Còn đối với Cố Sênh Sênh, gì cũng không quan trọng bằng cái bao tử, nên chỉ cần đảm bảo một ngày cấp cho cô đủ ba bữa cơm thì vấn đề khó khăn gì cô cũng cho qua hết.

(*) tương tự câu “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng”

Lương Vũ Thiêm hầu như từ lúc lên xe đã dựa vào người Lương Tranh suốt, xuống xe làm ngay một trận nôn mửa, gương mặt nhợt nhạt thành một nhúm vì khó chịu. Cố Sênh Sênh tuy không thích cô ấy, nhưng thấy cô ấy khó chịu như vậy nên lấy ra một lọ thuốc hiệu Hoắc Hương từ trong túi xách đưa cho Lương Vũ Thiêm, trước đây mỗi lần cô lạnh bụng khó tiêu Cố Khương đều cho cô uống thuốc này.

Tuy mùi hương hơi khó ngửi một chút, nhưng hiệu quả thuộc hàng nhất đẳng đó nha.

Lương Vũ Thiêm ước chừng e ngại hoặc là xem thường lọ thuốc hạng xoàng giá rẻ, không chịu nhận cũng không thẹn nói cảm ơn, đại khái là đại tiểu thư quen thói, Cố Sênh Sênh cười cười, dù sao cũng không ảnh hưởng gì đến mình, đang định cất lại vào túi, Lương Tranh đưa tay đón nhận, nói câu cảm ơn với Sênh Sênh.

Lương Tranh mở nắp lọ thuốc, đưa cho Lương Vũ Thiêm, Lương Vũ Thiêm như cũ dùng dằng không chịu uống, Lương Tranh bị cô ấy giầy vò suốt cả một đường, đã sớm rút sạch tính nhẫn nại, ngữ khí cũng không tốt lắm, nhét lọ thuốc vào tay Lương Vũ Thiêm.

“Không uống thì thôi, lát nữa đừng có than khó chịu.”

Bị Lương Tranh lớn tiếng, Lương Vũ Thiêm trên mặt tái xanh, nước mắt lập tức tràn đầy hốc mắt, gương mặt thoát nhìn điềm đạm đáng yêu lại thêm phần ảm ức, làm cho người ta có cảm giác thương hương tiếc ngọc.

Đường Tầm từ chỗ A Ngôn lấy một chai nước suối tinh khiết, lại từ chỗ nào đó lấy hai viên đường, đến bên cạnh Lương Vũ Thiêm, ngồi xổm xuống, từ tốn nhỏ nhẹ: “Ngoan nào, uống thuốc rồi ngậm hai viên đường này sẽ không khó chịu nữa đâu.”

Lương Vũ Thiêm nhìn Đường Tầm, nín khóc, Cố Sênh Sênh nhìn viên đường trong tay Đường Tầm, nuốt nuốt nước miếng, muốn khóc quá đi, Đường Tầm đồ cầm thú, lần trước mình bị bọn Lâm ca đánh một bạt tay, khóc bù lu bù loa cũng chưa thấy anh ân cần như vậy, cái đồ đáng ghét, đúng là cái đồ trọng sắc khinh bạn mà!

Thấy rõ bản chất người nào đó, hình tượng Đường đại nam thần trong lòng Cố Sênh Sênh bây giờ chân cũng không thẳng tay cũng không đẹp, thua xa Phó tiên sinh không chỉ mười khu phố.

Đương nhiên mỹ nam kế hữu hiệu vô cùng, tiểu bạch thỏ Lương Vũ Thiêm làm sao địch nổi lão hồ ly ngàn năm Đường Tầm này cơ chứ, không khóc cũng không ngại khổ nữa, ngoan ngoãn uống thuốc.

Lương Vũ Thiêm uống thuốc xong rất nhanh khỏe trở lại, đỏ mặt nói cảm ơn Đường Tầm, Anh xoay người trở về, trừng mắt nhìn Cố Sênh Sênh, Cố Sênh Sênh liếc anh một cái, phun ra hai chữ, “Cầm thú.” Khi nói chuyện Trầm Nhưộng ngồi trên chiếc xe kia cũng đến rồi. Cố Sênh Sênh các cô ngồi trên một chiếc xe vẫn còn thiếu chỗ ngồi. Trầm Nhưộng cũng không ngại, mang theo trợ lý cùng người tạo hình, thợ trang điểm của Lương Vũ Thiêm ngồi trên một chiếc xe khác.

Trợ lý Trầm Nhưộng là một cô gái nhỏ vừa tốt nghiệp thoát nhìn khoảng hai mươi tuổi đầu, cao ráo trắng trẻo, chiếc cằm nhọn nhọn, rất hay cười, mỗi khi cười rộ ánh mắt sẽ cong cong, vô cùng khả ái, Cố Sênh Sênh để ý thấy Niko và A Ngôn vụng trộm nhìn người ta mấy lần.

Trầm Nhưộng cùng trợ lý vừa nói vừa cười đi qua bên này, trên tay Trầm Nhưộng mang theo phần lớn hành lý, cô bé tươi cười rạng rỡ, đi bên cạnh thoải mái nhảy nhót.

Cố Sênh Sênh bĩu môi, trêu ghẹo A Ngôn, “A Ngôn, anh xem người ta kìa, cũng là nghệ sĩ mà biết thương tiếc trợ lý bao nhiêu, lần sau cũng bảo Đường Tầm tự xách hành lý đi, nếu anh ấy không chịu thì thế này nhé, anh nhìn anh đi, da trắng như ngọc như ngà, có muốn đi theo tôi hay không, tôi nhất định nâng niu anh.”

A Ngôn từ cổ tới mặt lập tức đỏ ửng, liên thanh nói thôi khỏi thôi khỏi.

Đường Tầm một phen ôm chầm A Ngôn, cúi đầu nhìn hắn, vô cùng thâm tình hỏi: “Giỏi lắm, A Ngôn, chẳng lẽ anh đối với cậu không tốt sao?”

A Ngôn bị Đường Tầm ôm gương mặt như bị táo bón, giống như bị điện giật, thoát khỏi tay Đường Tầm chạy xa, nghĩ rằng, hai kẻ lưu manh các người chơi trò gì cũng đừng kéo tôi vô, tôi vô tội mà!

Cố Sênh Sênh làm bộ muốn đuổi theo, A Ngôn sợ tới mức co giò chạy càng xa, cô ôm bụng cười ngặt nghẽo, vừa quay đầu phát hiện Trầm Nhưộng ý cười thật sâu nhìn cô, cô thu liễm ý cười, vô cùng bình tĩnh ung dung hướng anh gật gật đầu.

Trong thôn tự nhiên sẽ không có khách sạn, mọi người đều phải ở nhờ nhà thôn dân, nhân viên công tác trong đoàn phim đều đã an bài ổn thỏa cả rồi. Xét thấy Cố Sênh Sênh là người mới, vai diễn lại nặng ký, Lưu Bán Nông sợ cô diễn không ra trạng thái thuần khiết mà một thôn cô nên có, cho nên an bài cô ở một hộ gia đình có điều kiện kém cỏi nhất, bảo rằng thế này sẽ giúp cô cảm thụ sinh hoạt của cô nương vùng núi một cách rõ rệt nhất.

Niko thì ở cùng với bọn Đường Tầm.

Chủ nhà Cổ Sênh Sênh ở nhờ tên là Tiểu Miên, một cô bé chưa đầy mười tuổi, ba ba cô bé cùng đồng liêu đào than quặng bị sập hầm qua đời, mẹ cô không chịu nổi đời sống gian khổ bỏ lại Tiểu Miên mới bảy tuổi, đừng nói đến trường, sinh hoạt hằng ngày đều nhờ người dân trong thôn tiếp tế cùng một phần trợ cấp của chính phủ mới miễn cưỡng duy trì đến bây giờ.

Cổ Sênh Sênh một bên nghe biên đạo kể, trong lòng có chút ghen ngào.

Ngọn núi không có xi măng hay đường nhựa đường cái gì cả, chỉ có đường bùn mà thôi. Bởi vì vừa có một trận mưa, con đường đọng vài vũng nước, càng trở nên lầy lội, Cổ Sênh Sênh cùng biên đạo đi đến nhà Tiểu Miên, vừa đi vừa né, để giày dính một tầng bùn, ống quần cũng bị vấy đầy bùn đất.

Đến nhà Tiểu Miên là lúc cô bé đang ngồi trong nhà chính nhặt rau, lúc này đã là chạng vạng, trong phòng bật một bóng đèn nhỏ, ngọn đèn mờ nhạt, cô bé thắt hai bím tóc nhỏ, cúi đầu, chiếc cằm nhọn nhọn. Căn nhà xây bằng đất bùn, thoạt nhìn đã lâu năm, lớp sơn trên tường đều đã ố vàng tróc lớp, trước cửa có một mảnh đất nhỏ trồng rau, Cổ Sênh Sênh nhìn thoáng qua, nhận ra có cà chua, thanh tiêu còn có cải thảo, rau xanh, đặc biệt sau khi được mưa tắm táp, màu xanh của lá cây lại thêm xanh tươi hơn.

Tiểu Miên nhìn thấy hai người nhanh chóng lau tay đứng dậy đón khách, cô bé rõ rệt hơi rụt rè, một đôi mắt to rũ xuống không dám nâng lên, biên đạo đưa Cổ Sênh Sênh đến rồi về rồi.

Tiểu Miên thấy biên đạo đi, yếu ớt hỏi: “Chị ơi chị, chị có muốn uống nước không?”

Cổ Sênh Sênh hướng cô cười cười, đưa tay nắm tay Tiểu Miên, “Không cần, chị không khát, đi nào, dẫn chị tham quan phòng ở đi.”

Nhiều ngày trước Tiểu Miên nghe nói có ngôi sao ở thành phố lớn đến đây, muốn ở nhờ nhà cô, làm cô lo lắng không yên một trận, hiện tại thấy Cổ Sênh Sênh xinh đẹp lại hòa ái, suy cho cùng vẫn là một đứa nhỏ, dần dần tươi tỉnh lên.

Tiểu Miên dẫn Cổ Sênh Sênh vào trong phòng, giọng nói có chút lo sợ bất an, “Chị ơi, chị ngủ chung một phòng với em được không, gian phòng kia của ba mẹ em, từ lúc họ.... Lâu rồi em không có vào đó.”

Nhìn cô bé thắt tóc hai bím dưới ngọn đèn mờ, khóe mắt Cổ Sênh Sênh đột nhiên có chút cay, sờ sờ đầu cô bé, cười nói: “Được chứ, buổi tối Tiểu Miên kể cho chị nghe chuyện cổ tích nga.”

Cô bé bị chọc cười hihi, “Chị với em đều lớn vậy mà còn muốn nghe chuyện cổ tích sao.”

Buồng trong chỉ có một cánh cửa sổ nhỏ, trên cửa sổ đóng đầy bụi, hình như lâu lắm rồi không mở ra, trong phòng rất tối, trong lúc nhất thời Cổ Sênh Sênh không thể thích ứng với bóng tối, Tiểu Miên không biết từ nơi nào sờ soạn một chút đã châm đèn.

Trong phòng như cũ không có đồ vật gì nhiều, một tấm màn treo phía trên giường, chăn tựa hồ vừa mới giặt qua, một lu đầy gạo, trên tường treo một ít nông cụ, hoàn toàn không giống phòng của một cô bé mười tuổi tí nào.

Cổ Sênh Sênh hỏi Tiểu Miên, “Em không sợ sao?”

Tiểu Miên trầm mặc trong chốc lát, tiếng nói rõ ràng, “Dạ, sợ, nhưng sợ cũng vô dụng thôi.”

Cổ Sênh Sênh sờ sờ đầu Tiểu Miên, không biết nên nói gì nữa.

Tiểu Miên đứng cạnh giường nhìn Sênh Sênh lôi ra một kiện một kiện quần áo, mặt đầy hâm mộ.

“Quần áo của chị đẹp quá hà.”

“Thích hả?”

“Uhn!” Dưới ngọn đèn xua bóng tối, Tiểu Miên mở to cặp mắt lấp lánh.

“Đến đây nào, chị tặng em vài bộ.”

Quần áo váy Cổ Sênh Sênh phần lớn đều theo phong cách thoải mái giản lược, chỉnh sửa một chút Tiểu Miên có thể mặc rồi, thế nhưng Tiểu Miên thật sự quá gầy, đợi cô bé lớn chút nữa mặc mới đẹp.

Cố Sinh Sinh cho Tiểu Miên chọn vài cái đầm nhỏ, Tiểu Miên mặc một bộ đầm màu lam in hoa thắt dây lưng, Cố Sinh Sinh lấy một bộ váy trắng có tùng bảo cô mặc lót phía trong, cô bé cao hứng xoay mấy vòng.

Cố Sinh Sinh cùng Tiểu Miên rất nhanh thân thiết, dần dần mở ra máy hát, đối với thế giới bên ngoài sơn thôn cái gì cũng rất ngạc nhiên, hỏi Cố Sinh Sinh các cô quay phim thể nào, còn nếu đánh võ bị thương đổ máu thì làm sao.

Đường Tầm tới là lúc Cố Sinh Sinh và Tiểu Miên đang nấu ăn, cô bé sợ Cố Sinh Sinh ăn không ngon, cố ý lấy thịt khô cùng trứng gà bình thường tiếc của không dám ăn ra, cầm dao xắt thịt trên thớt từng miếng từng miếng, động tác thành thạo.

Cố Sinh Sinh ngồi trên băng ghế nhỏ, tóc dùng thun buộc thành một lọn, cúi thấp đầu nhặt rau xanh.

Nhìn trình tự đảo điên một lớn một nhỏ, Đường Tầm cười quả thực không khép được mồm.

Chuyện trong nhà Tiểu Miên anh cũng biết, anh sờ sờ đầu Tiểu Miên, lấy ra một viên đường cho cô, quay đầu trêu ghẹo Cố Sinh Sinh, “Sinh Sinh, thấy xấu hổ chưa, bắt cô bé nấu cơm cho cô ăn.”

Đường Tầm đi đến bên cạnh Cố Sinh Sinh, ngồi xổm xuống, chống cằm nhìn cô.

Cố Sinh Sinh thừa nhận bản thân là phế vật, đuối lý, không thềm so đo với anh, tập trung nhặt rau, chỉ là lúc bề cảnh hư hỏng, khí lực lớn không chỉ một chút.

Tiểu Miên cắt xong đồ ăn qua giúp Cố Sinh Sinh nhặt rau, đồng thời giúp cô giải vây: “Chị Cố không quen hoàn cảnh, em làm mau hơn.”

Cố Sinh Sinh đang đùa nghịch rau xanh trong tay, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía Đường Tầm, “Đường Tầm, anh thành thật khai báo, có phải Phó Thanh bảo anh đến.”

Đường Tầm nhướn mày, tựa tiểu phi tiểu nhìn cô, sau đó cam chịu, Cố Sinh Sinh trong lòng nhất thời ngọt ngào hơn ăn mật, a a a! quả nhiên Phó Thanh còn rất dễ ý đến cô nha.

“Tôi ngược lại cảm thấy Thanh Thanh nói không chừng chỉ đang phát huy tinh thần chủ nghĩa nhân đạo thôi, bác sĩ mà, cô biết đó, từ bi bác ái, hơn nữa Phó Kha hiện tại ở nhà cô, lẽ cô có mệnh hệ gì thật không phải, cho nên đành phải ủy khuất một mỹ nam anh tuấn tiêu sái người gặp người thích hoa gặp hoa nở tôi đây.”

Người nào đó có thể mạnh miệng như vậy quả thực không biết xấu hổ, Cố Sinh Sinh nghe mà khóe miệng run rẩy, đưa tay che lỗ tai Tiểu Miên, “Em đừng để ý đến người này, người này có bệnh đó.”

Tiểu Miên cười khóe mắt cong cong.

Cố Sinh Sinh lại nhe răng trợn mắt nhìn về phía Đường Tầm, phản bác nói: “Mắc cười quá à! Cố Sinh Sinh tôi sống nhiều năm như vậy có thể sống uống phí sao? Chút chuyện nhỏ này có thể làm khó tôi à?”

Đường Tầm vi diệu nhìn cô một cái, u u nói: “Sâu kìa.”

Cố Sinh Sinh: A a a! Sâu! lập tức đứng lên nhảy ra xa hai, phục hồi tinh thần thấy Đường Tầm trưng ra bản mặt đáng đánh đòn mới biết bản thân bị lừa.

Người nào đó chặc lưỡi, “Xem đi, tự đánh mặt mình?”

Cố Sinh Sinh lệ tuôn trong lòng. i need a/v.jpg.

Ăn cơm xong Sinh Sinh lấy di động ra mới phát hiện Cố Khương gọi liên tiếp cho cô vài cuộc mà không hay, gọi lại mới phát hiện điện thoại không có tín hiệu. Tín hiệu điện thoại trên núi không tốt, khi có khi không. Cố Sinh Sinh nghĩ, phỏng chừng cũng không phải chuyện quan trọng gì, chừng nào có sóng gọi lại sau, thế là quên mất chuyện này luôn.

22. Chương 22: Sơn Thôn - Phần 3

Bình minh vẫn chưa lên bầu trời còn chưa sáng tỏ, Cổ Sinh Sinh bị đánh thức bởi tiếng hót líu lo của những chú chim dậy sớm, cô nằm trên giường nghiêng đầu nhìn Tiểu Miên ôm chăn ngủ ngon lành, nghe thấy từng nhịp hít thở đều đặn của cô bé, một lúc sau mới khoác thêm áo bước xuống giường.

Ngon núi ban mai vừa lạnh lại vừa yên tĩnh. Cô đẩy cửa, cánh cửa gỗ kết một tiếng, không khí lạnh có nơi chứa chấp, nhanh chóng ào vào phòng, cô rùng mình một cái khép chặt áo khoác.

Cô bước ra sân ngồi xuống băng ghế nhỏ đặt gần cổng lớn, chống cằm lắng nghe tiếng chim hót không ngừng nghỉ chung quanh. Trong không khí lớn vờn mùi bùn đất, trộn lẫn với hương thơm ngọt ngào của những loại trái cây rừng. Ngon núi buổi sáng tinh mơ, lắng lặng đến độ có thể nghe thấy những tiếng vang phát ra từ khe núi.

Sự yên tĩnh trước đó bắt đầu bị phá vỡ từ phía Đông sườn núi. Không khí dần trở nên khô nóng, tiếng chim hót lạnh lạnh trong rừng chỉ trong nháy mắt đồng loạt bùng nổ, sau đó nhanh chóng yên lặng, phải chăng đây là nghi thức chào đón bình minh phía sau cánh rừng, kể đó Cổ Sinh Sinh thấy những trái sơn trà vàng óng.

“Chị Cố, sơn trà chín rồi, chị rửa mặt đánh răng nhanh nhanh đi.” Tiểu Miên mặc bộ váy liền áo ngày hôm qua, tóc thắt một bím vừa chạy vừa nhảy đến.

Không khí thật trong lành, Cổ Sinh Sinh hít sâu một hơi, đáp lời rồi quay vào nhà rửa mặt chải đầu, Tiểu Miên hái xuống một thúng lớn sơn trà, nhờ phong thổ ngon núi nuôi dưỡng những trái sơn trà trĩu quả vừa to lại ngọt, Cổ Sinh Sinh ăn một đồng lớn, lại cho vào một bao to dùng để dành chia cho Đường Tầm bọn họ mỗi người một ít.

Sáng nay cô không có cảnh quay cùng Lương Tranh và Trầm Nhượng. Lúc cô đến màn diễn của hai người cũng sắp xong, sau đó sẽ tới phân cảnh của cô. Đường Tầm không đến, cô đem sơn trà phân chia hết cho mọi người.

Niko theo Cổ Sinh Sinh đến phòng hoá trang thay đồ, phòng hóa trang chỉ được dựng tạm nên điều kiện rất đơn sơ, cô mang quần áo vào trong, Niko đứng bên ngoài canh chừng, khi cô thay xong bước ra, thấy rõ Niko sưng sốt trong giấy lát.

Cô đang mặc một chiếc áo sơ mi in hoa đơn giản, kết hợp cùng quần dài màu lam. Tóc thắt hai bím nhỏ cột dây chun rũ trước ngực, son phấn chưa đánh, trông tinh thuần như hươu con vậy.

Cổ Sinh Sinh cảm quyền lời thoại, diễn tập với Niko.

Ở cảnh này, Xảo Ngọc vốn có một vị hôn phu tên Thanh Minh, trước khi hấn rời quê lên tỉnh làm công từng dặn dò Xảo Ngọc nhất định phải chờ hấn trở về, hứa hẹn hai người sẽ thành thân, trong lúc Thanh Minh vắng nhà, một mình Xảo Ngọc chăm sóc cha mẹ già yếu của hấn, nhà hai người đều làm nông, cô phải ngày đêm làm lụng vất vả để chăm lo cho sinh hoạt thường ngày. Thanh Minh này vừa đi liền kéo dài ba năm, chẳng có một tin tức nào, cũng chưa từng gửi qua một phong thư hay gọi điện thoại về nhà.

Ngày Thanh Minh quay về, hấn mang theo một người phụ nữ thành phố.

Niko có một giọng nói tốt, trầm thấp mà có từ tính, Cổ Sinh Sinh nghe hấn đọc lời kịch, đột nhiên nghĩ đến Quý Trầm, cô là Xảo Ngọc, mà hấn là Thanh Minh, nhất thời dâng trào cảm xúc khó chịu, gồ gồ đầu đóng quyền tập kịch bản lại cái “bộp”. Niko bị cô dọa sợ, cô mới ý thức được bản thân thất thố, cười biện hộ tại cô quá khẩn trương thôi.

Khi nói chuyện Lương Tranh cùng Trầm Nhượng đã quay xong, Lương Tranh đi tháo trang sức, Trầm Nhượng đứng sang một bên, không vội cởi phục trang tỏ ý chưa muốn rời đi.

Lưu Bán Nông tuyển diễn viên rất dụng tâm, hai diễn viên phối hợp với Cổ Sinh Sinh đều thuộc hàng lão nhân, cảnh diễn tuy không nhiều vẫn chăm chút phối hợp diễn, diễn kỹ tôi luyện đúng chỗ. Lưu Bán Nông muốn xem Cổ Sinh Sinh cùng nhóm diễn viên gạo cội đối diễn, hấn rất muốn biết giới hạn của cô ở mức nào.

Cảnh quay bắt đầu, Xảo Ngọc xắn ống quần ngồi bên rìa dòng suối giặt quần áo, đột nhiên nghe có người gọi tên mình, “Xảo Ngọc, Thanh Minh nhà các người về rồi kìa!”

Người kia ngồi trên máy kéo, Xảo Ngọc ngẩn ra, quay lại hỏi rõ ràng, “Anh đang ở đâu?”

“Đầu thôn đó, tôi vừa mới thấy, lái xe hơi về! Béo hơn hồi đó rồi!”

Xảo Ngọc ném quần áo trên tay, hướng cửa thôn chạy tới, bím tóc vung vung, trong không khí bụi đất bay tứ tung, tầm mắt dần dần rõ ràng, tốt quá, Thanh Minh của cô trở lại rồi!

“Thanh Minh.....” Xảo Ngọc còn chưa tới kịp gọi tên hắn, từ bên trong chiếc xe phía sau Thanh Minh bước xuống một cô gái cao gầy diễm lệ, tóc quăn, môi đỏ mọng, giày cao gót mảnh khảnh, mô đen thế này chẳng hợp với vùng núi cao chút nào cả, cô ấy thấy Xảo Ngọc, vẻ mặt đầy khinh thường.

Thanh Minh cũng thấy Xảo Ngọc, trong lúc nhất thời giặt mình tại chỗ, xấu hổ, áy náy, hay đúng hơn là ghét bỏ.

Cố Sinh Sinh có chút hoảng hốt, đứng hình, nhanh chóng phục hồi tinh thần, cúi đầu trước mọi người xin quay lại một lần. Lưu Bán Nông sờ cằm, lát sau vung tay lên, nói: “Mọi người về nghỉ ngơi trước, buổi chiều tiếp tục quay.”

Lưu Bán Nông không ưng cảnh quay này tí nào, trạng thái Cố Sinh Sinh từ lúc ban đầu đã không đúng rồi, một phân đoạn bình thường mà cô diễn tương đối cứng nhắc, không tìm ra lỗi nhưng cũng không tìm ra điểm nhấn, hẳn biết trình độ cô gái này không chỉ có bao nhiêu đây thôi.

Niko chạy qua hỏi có phải cô thấy chỗ nào không thoải mái, Cố Sinh Sinh lắc đầu, nói dối bản thân tối qua ngủ không ngon, tinh thần không tốt, về ngủ một giấc sẽ ổn. Niko bán tín bán nghi đưa cô trở về, hẳn nhìn ra tâm tình cô hiện giờ rất tệ, dọc đường cũng không nói năng gì.

Cố Sinh Sinh không ngờ Quý Trầm có sức ảnh hưởng lớn với cô như vậy, trong lúc diễn, cô cảm nhận được mình không cam lòng, xem ra từ trước tới nay đều là cô đánh giá rất cao bản thân, đời trước cô quen che giấu mình, đối với việc Quý Trầm phản bội, cô luôn nói mình không để ý.

Dần dần, quên mất nguyên lai đây là câu nói dối.

Cơm trưa Tiểu Miên làm măng núi xào thịt khô cùng cải thảo ủ dấm, chua chua cay cay, rất hấp dẫn, Cố Sinh Sinh ăn một chén cơm lớn mới thôi.

Ngoài phòng tiếng côn trùng kêu một tiếng đáp một tiếng, Cố Sinh Sinh lộ đầu nhìn ra một chút, ánh nắng nóng rực dọa người, lá cây đều bị nướng khô quắp sắp khét cả rồi. Diễn một buổi sáng, trên người cô dính dấp khó chịu, cởi áo đi tới đi lui trong nhà, không thể nói rõ là nóng ngoài thân hay nhiệt trong lòng nữa.

Quay sang hỏi Tiểu Miên, “Tiểu Miên, em có biết chỗ nào để chị tắm rửa sạch sẽ mát mẻ một chút không?”

Tiểu Miên nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên nhớ đến cái gì, cười tủm tỉm nói: “Chị Cố, phía sau núi có một con suối, cách nhà em không xa lắm, nước đặc biệt trong vắt, không có nhiều người biết đâu, chị muốn đi thử không?”

Cố Sinh Sinh vừa nghe, nhanh chóng thu dọn chút đồ cùng Tiểu Miên ra sau núi.

Đoạn đường đi không quá mười phút, xa xa đã nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, lại đi thêm một đoạn đường, Cố Sinh Sinh liền thấy con suối trong lời kể của Tiểu Miên, suối nước róc rách, trong trẻo đến nỗi có thể thấy được cát đá dưới đáy, mực nước sâu ngang eo.

Không có người.

Cố Sinh Sinh cởi quần áo bên ngoài chỉ mặc nội y bước xuống nước, cô khụy chân, tựa vào một tảng đá, nhìn dòng suối chảy đến thân cô chuyển vòng qua tiếp tục dòng chảy, rất nhanh giúp cô bình tĩnh trở lại.

Tiểu Miên cũng cởi giày xắn ống quần bước xuống, Cố Sinh Sinh thoải mái nheo mắt lại, đột nhiên nhất thời nổi hứng, vốc nước tạt Tiểu Miên, Tiểu Miên bị công kích lập tức phản công, bên trong khe núi yên tĩnh vang lên tiếng cười của hai cô gái, nghe như tiếng chuông bạc ngân vang.

Đột nhiên, Tiểu Miên thở nhẹ một tiếng, nhìn về phía sau Cố Sinh Sinh, dừng động tác.

“Hey, thực xin lỗi, tôi không cố ý.”

Tiếng đàn ông, lưng Cổ Sinh Sinh cứng đờ, cũng không quay đầu, chậm rãi chùng gối nhấn chìm thân thể trong nước, nửa ngày mới xoay người lại.

Nhưng ngay tại lúc đó, cô nghe thấy tiếng bấm nút chụp hình.

Đầu Cổ Sinh Sinh nổ bùm một cái, quay đầu, thấy Trần Nhưỡng cùng trợ lý nhỏ đứng ở phía sau cô, Trần Nhưỡng đứng quay lưng lại, bên tai phấp phồng, trong tay trợ lý còn nâng máy ảnh chưa thu về, rất rõ rệt, bên trong đó vừa tồn tại một bức ảnh mỹ nhân thiếu vải.

Trợ lý thấy Cổ Sinh Sinh nhìn, hướng cô le lưỡi, “Thực xin lỗi, nhất thời không nhận được.”

Cổ Sinh Sinh:.....

Trần Nhưỡng đối lưng về phía Cổ Sinh Sinh, trên mặt nóng bừng, “Thực xin lỗi, Cổ tiểu thư, tôi không cố ý.....”

Anh quả thật không cố ý, trợ lý thích chụp hình, thấy cảnh sắc ngọn núi đẹp liền lôi kéo anh theo, đòi chụp một chút phong cảnh bình thường khó mà thấy được, xa xa nghe bên này có tiếng người, định qua đây hỏi đường xem thử có chỗ nào đặc sắc hay không.

Ban đầu anh chỉ thấy bên này có một cô bé, đến gần mới nhìn thấy Cổ Sinh Sinh áo ngắn quần nhỏ.....

Không đợi anh nói xong, Cổ Sinh Sinh cắt ngang, nói đến nói đi không phải là nói cô lại để người ta nhìn thấy hết sao, thế nhưng một chốc lại không biết nói gì mới tốt, nghẹn nửa ngày nghẹn ra một câu, “Thấy hết chưa?” Cổ Sinh Sinh nói xong thiếu chút nữa tặng bản thân một bạt tay, là đầu óc bị úng nước sao mà hỏi câu này, Trần Nhưỡng khụ khụ hai tiếng, không trả lời câu hỏi trên, trợ lý kể bên nghiêm trang trả lời Cổ Sinh Sinh, “Thấy hết rồi, với lại tôi đã đăng ảnh chụp lên weibo rồi, yên tâm, tí nữa tôi sẽ tag tên cô, ảnh chụp siêu đẹp luôn!”

Cổ Sinh Sinh:.....

Trọng điểm là đây sao! Mặc dù bình thường hành vi bên ngoài của tôi có chút phóng dăng tùy ý nhưng bản chất bên trong con người tôi là thiếu nữ hai tám vô cùng thuần khiết vô cùng bảo thủ mà, sao cô có thể tùy tiện tiện đăng ảnh tôi diện bikini cho nhiều người xem vậy chứ, sau này tôi làm sao có thể trưng ra bộ mặt thanh khiết đây!

Cảm nhận được oán niệm của Cổ Sinh Sinh, Trần Nhưỡng nhanh chóng giải vây, “Thực xin lỗi, Cổ tiểu thư, tôi sẽ bảo Tiểu Nhã xóa ảnh chụp ngay.”

Cầm Cổ Sinh Sinh cũng vui vào trong nước, u u nói: “Hi vọng còn kịp.”

Từ đầu đến cuối Trần Nhưỡng đều không có quay đầu lại, lúc gần đi đột nhiên nói một câu, “Cổ tiểu thư, cô có thể hòa nhập bản thân sống trong vai diễn, cũng có thể dùng thái độ của người khác đối mặt với vai diễn.”

Cổ Sinh Sinh ngẩn ra, tỉnh ngộ, đúng vậy, cô là diễn viên, nếu cô không có cách nào dùng thái độ bản thân trải qua cảnh này, vậy sao cô không thử dùng thái độ người khác diễn qua cảnh này đây?

Thanh Minh có thể là Quý Trầm, mà cô không nhất thiết phải là Xảo Ngọc.

Sau giờ ngo, Trần Nhưỡng tại trường quay tái kiến Cổ Sinh Sinh, cả người cô bây giờ rõ ràng thả lỏng rất nhiều.

Tiếp tục quay phim.

Xảo Ngọc xắn ống quần ngồi bên rìa dòng suối giặt đồ, nghiêng mặt, chỉ nhìn được cái cằm nhọn nhọn cùng hàng lông mi thon dài, dưới ống quần màu lam lộ ra một khúc cẳng chân nhỏ nhắn trắng nõn, bím tóc dài rũ trước ngực nhoáng lên một cái nhoáng lên một cái, đột nhiên có người gọi cô, “Xảo Ngọc, Thanh Minh nhà mấy người về rồi kia!”

Người kia ngồi trên máy kéo, Xảo Ngọc ngẩn ra, giơ tay áo che mắt một cái, hai bên má đỏ bừng, cô quay lại hỏi người kia, “Anh đang ở đâu?”

“Đầu thôn đó, tôi vừa thấy, lái xe hơi về! Mập hơn hồi đó rồi!”

Xảo Ngọc ném quần áo trong tay, liền hướng cửa thôn chạy tới, bím tóc ở sau lưng vung vung, trong không khí bụi đất bay tán loạn, bím tóc bung ra, mái tóc dài tung bay trong gió, giống như hoa sen trên tòa núi lớn.

Tầm mắt dần dần rõ ràng, tốt quá rồi, Thanh Minh của cô về rồi!

“Thanh Minh.....” Xảo Ngọc dừng bước, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, bên trong chứa đầy tình cảm ấm áp.

“Thanh Minh.....” Xảo Ngọc còn chưa tới kịp nói hết câu, từ bên trong chiếc xe phía sau Thanh Minh bước xuống một cô gái cao gầy diễm lệ, tóc quăn, môi đỏ mọng, giày cao gót mảnh khảnh, mô đen thể này chẳng hợp với vùng núi cao chút nào cả, cô ả thấy Xảo Ngọc, vẻ mặt đầy khinh thường. Thanh Minh cũng thấy Xảo Ngọc rồi, trong lúc nhất thời giật mình tại chỗ, xấu hổ, áy náy, hay đúng hơn là ghét bỏ.

Xảo Ngọc mỉm cười, nước mắt theo hai gò má chảy xuống, thanh âm có phần run rẩy “Thanh Minh, anh về rồi, lần này về dừng đi nữa nhé.”

Thanh Minh mím môi không nói lời nào, nữ nhân thướt tha đến cạnh hắn, thập phần tự nhiên khoác tay Thanh Minh, đem cầm tựa vai hắn, giương mắt nhìn hắn, Thanh Minh giống như đột nhiên được chỉ lệnh, ngữ khí quyết tuyệt nói: “Xảo Ngọc, chúng ta chia tay đi.”

“Anh nói cái gì?” Xảo Ngọc có chút đứng không vững, “Thanh Minh, anh đừng nói đùa với em, đừng đùa nữa mà, chúng ta về nhà nha.”

Nữ nhân môi đỏ mọng hừ nhẹ một tiếng, Thanh Minh khẽ cắn môi, đột nhiên cười lớn, “Xảo Ngọc, cô cảm thấy hiện tại chúng ta.....”

Câu nói xúng sáo còn chưa tới kịp ra khỏi miệng, trên mặt hắn bị Xảo Ngọc in năm dấu tay, cô hạ lực không nhẹ nha.

“Cố Thanh Minh, anh là đồ khốn nạn!”

Nhìn thấy người trong lòng bị đánh, nữ nhân môi đỏ mọng đang muốn phát tác, Xảo Ngọc vung tay, cũng ném cho cô ả một bàn tay, nữ nhân phút chốc trợn tròn mắt, cô ả không ngờ tới cô gái quê mùa này dám động thủ với mình.

“Còn cô nữa” Xảo Ngọc nhìn về phía nữ nhân môi đỏ mọng, ánh mắt sắc lẹm, “Cô thích hắn lắm sao? Tôi không cần, cho cô hết, tôi chúc hai người kiếp này dù sông cạn đá mòn trọn đời cũng không phân ly.”

Ầm một tiếng sấm vang, Tê Phượng thôn vừa rồi còn là ngày nắng đẹp, nháy mắt mưa to tầm tã, hạt mưa to như hạt châu từ trên đỉnh đầu nện xuống, rơi xuống đất phát ra tiếng tí tách, chỉ một thoáng khắp núi đồi đều là âm thanh lá cây bị mưa to giội tạt.

Trợ lý ý bảo Lưu Bán Nông có muốn đình chỉ quay không, Lưu Bán Nông nhìn nhìn ba người bên trong khung ảnh, lắc lắc đầu, quả nhiên, ánh mặt hắn vẫn còn lợi hại như trước, nha đầu Cố Sinh Sinh kia, về sau nhất định có tương lai cho mà xem.

Mưa to tầm tã, lớp hóa trang của nữ nhân môi đỏ mọng bị mưa tẩy rửa, chật vật vô cùng, miệng bắt đầu hùng hù hổ hổ, kêu la muốn vào trong xe.

Xảo Ngọc cứ vậy đứng ở trong mưa to, không tránh không né, mưa thấm ướt xiêm y cô, xối xả lên những đóa hoa trên áo, như muốn tẩy rửa hết những bông hoa đi vậy.

Xảo Ngọc đột nhiên nhếch khóe môi, nhìn hai người xuyên qua màn mưa, “Thanh Minh, anh về sau trăm ngàn lần đừng rơi vào tay tôi.”

Trong mắt cô là bóng dáng của hắn, Thanh Minh trong nháy mắt đó vươn tay ra, muốn níu kéo cô, Xảo Ngọc nhìn hắn một cái, mỉm cười xoay người đi xa.

Kết thúc cảnh quay, tiếng vỗ tay ầm ầm, Lưu Bán Nông vẫy vẫy nước trên mắt kính, ra quyết định trong lòng, hẳn muốn giúp Cố Sênh Sênh trải đường.

Cố Sênh Sênh liếc một phen, mái tóc dài ướt sũng, hướng mọi người khom người chào, đánh xong hai bạc tay này, coi như cáo biệt Cố Sênh Sênh đời trước.

Trầm Nhược quả thật đã bắt trợ lý xóa ảnh chụp, thế nhưng hình ảnh trên weibo chưa gì đã được người ta tải xuống lan truyền khắp mạng internet rồi, rất nhanh có người nói đây là ảnh chụp được phát ra từ người trong đoàn phim [âm xuân].

Trên ảnh chụp Cố Sênh Sênh bán thân nghiêng người đứng trong nước, làm một động tác tát nước, chung quanh non xanh nước biếc dạt dào, chỉ có cô da thịt tuyết trắng, mái tóc dài buông xõa, ảnh chụp trong tích tắc, rõ ràng có thể thấy từng hạt nước tát đi.

Dưới chân cô là đồi núi tuyết lấp ló sau mái tóc dài như ẩn như hiện, xuống chút nữa đường cong vòng ba và đôi chân thon dài trắng trẻo, cô híp mắt, cười tươi rực rỡ như đóa hoa mùa hè nở rộ.

Thế là Cố Sênh Sênh bị gắn với danh hiệu mỹ nhân phù dung trên thanh công cụ tìm kiếm.

Thành phố E, Phó Thanh làm xong một cuộc giải phẫu về văn phòng, ánh mắt quét đến phích ấm cạnh bàn Cố Sênh Sênh ngày đó đem canh cho anh chưa mang về, đột nhiên nhớ đến tựa hồ mấy ngày rồi cô không liên lạc, với tay cầm điện thoại muốn gọi đi, đến cùng vẫn hơi do dự.

Nghĩ nghĩ, mở weibo, mở trang chủ Cố Sênh Sênh phát hiện không có gì mới, vừa định thoát, lướt lướt đột nhiên đẩy đưa vào một tin tức, “Linh hồn mỹ nhân Cố Sênh Sênh diện bikini hóa thành đóa hoa phù dung nơi thâm sơn cùng cốc.”

Phó Thanh cầm điện thoại lướt lên lướt xuống, cuối cùng cũng nhấn vào xem, trắng xanh đối lập khiến anh thất thần trong nháy mắt, anh nhìn từ mắt Cố Sênh Sênh xuống, ánh mắt rơi xuống trước ngực cùng đôi tuyết lê, đột nhiên mặt đỏ lên, dời mắt đi chỗ khác.

Phó Thanh có chút ảo não, trong nháy mắt vừa rồi, đến cùng thì anh suy nghĩ cái gì đây.....

23. Chương 23: Sơn Thôn - Phần 4

Cơn mưa mùa hạ đến nhanh đi cũng nhanh, gần xế chiều bầu trời cũng đã thoáng dãn hơn. Sau bữa cơm, Cố Sênh Sênh tắm rửa, rồi ra băng ghế nhỏ trước sân ngồi hóng mát với Tiểu Miên. Vừa gội đầu nên mái tóc vẫn còn ướt, cô xoắn tóc lại giữ xuống những giọt nước, sau đó dùng khăn bao bọc, quấn lại túm ngược lên, tạo thành một bó to trên đầu.

Những đợt gió nhẹ thổi đến dần dần quét đi không khí khô nóng còn sót lại ban ngày. Tiếng ếch kêu ngân vang bốn phía, Tiểu Miên gối đầu trên đùi Cố Sênh Sênh, đeo hai ống tai nghe nhạc từ điện thoại Cố Sênh Sênh.

Đầu tóc Tiểu Miên khá bù xù, mỗi lần cô bé động dậy đùi Cố Sênh Sênh liền nhồn nhột ngứa ngứa, tín hiệu điện thoại đã có, tự dưng cô nghĩ tới Phó Thanh.

Nhắm tính thời gian, giờ này chắc hẳn anh đã tan làm về đến nhà rồi.

Trên đùi tự nhiên nhẹ bẫng, Tiểu Miên ngồi dậy, cười tủm tỉm hỏi Cố Sênh Sênh: “Chị Cố, này giờ chị nhìn điện thoại cười ngẩn ngơ lâu lắm rồi đó nha, chị có chuyện gì hả? Hay là chị nhớ đến bạn trai?”

Cố Sênh Sênh đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Miên, “Chị đang sắp xếp lại cảm xúc, không phải bạn trai, nếu ảnh chịu chị lập tức chiếm dụng thân phận! Nhưng sợ rằng người ta không chịu thôi” Nói nói thanh âm nhỏ dần xuống, nghiêng đầu thấy Tiểu Miên mắt lấp lánh, vươn ngón trỏ chọc chọc trán cô bé, cười nói: “Đại nha đầu em cũng biết mấy chuyện này ha?”

Tiểu Miên lẩn nữa gối đầu trên đùi Sênh Sênh, chớp chớp mắt, hỏi: “Chị Cố, anh ấy là người thế nào ạ?”

Gió rừng nổi lên, cành cây tán lá rung động xào xạt, Cố Sênh Sênh nheo mắt, cười nói: “Ảnh là bác sĩ, vừa ổn trọng lại ôn nhu, y thuật rất cao siêu nhưng không hay cười lắm, nói chung là một người đàn ông rất rất tốt.”

Cố Sênh Sênh mở điện thoại, gửi tin nhắn cho Phó Thanh, tuy rằng cô rất muốn gọi điện thoại, nhưng lại sợ nghe giọng nói của anh sẽ không biết nên nói cái gì, gửi tin nhắn tương đối dễ ứng đối hơn.

“Phó tiên sinh, em đang nghĩ tới anh, anh có nhớ em không? Chiều nay đang quay phim thì trời bất chợt đổ cơn mưa, cả đám người ai cũng bị ướt sũng hết.”

Nghĩ nghĩ lại sợ Phó Thanh không nhắn tin lại, lại gửi thêm một tin nhắn, “Phó tiên sinh, anh ăn cơm chưa?”

Điện thoại báo rung là lúc Phó Thanh mới từ phòng tắm bước ra, vừa mới tắm gội xong, những giọt nước theo tóc nhỏ xuống cơ ngực, sau đó trượt đến cơ bụng, một đường thẳng tắp cuối cùng rơi xuống đất.

Anh giữ giữ tóc đi đến lấy điện thoại, cơ bụng theo bước chân giãn ra tạo thành vòng cung vô cùng đẹp.

Phó Thanh xem xong tin nhắn, không có lập tức phản hồi, anh đem khăn mặt đặt về buồng tắm, bấm dây số Cố Sênh Sênh, anh muốn nghe giọng nói của cô, anh có thể tưởng tượng được lúc này cô nhất định đang khư khư giữ điện thoại chờ anh trả lời tin nhắn.

Điện thoại chưa đổ xong một hồi chuông đã có người bắt máy, đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói tràn đầy ý cười của Cố Sênh Sênh, “Phó Thanh! Anh gọi cho em! Khai mau, anh nhớ em phải không?” Cố Sênh Sênh bên trong điện thoại cười ngây ngô.

Phó Thanh trầm mặc một lát, đột nhiên cười rộ lên, anh đáp: “Ừ.”

Cố Sênh Sênh cười không nổi nữa.

“Anh, anh đừng có giỡn hùa theo em, em rất dễ tin là thật đó.” Cố Sênh Sênh nhất thời nói chuyện bắt đầu lấp ba lấp bắp.

“Cố Sênh Sênh, “ Anh mở miệng gọi cô, tên cô phát ra từ miệng anh sao mà ngọt ngào như kẹo đường thế này, trong lòng cô đột nhiên như bị gõ nhẹ, anh nói, “Hình như anh bắt đầu thích em rồi.”

“Còn nữa, sau này đừng mặc đồ lộ liễu như vậy nữa nhé.”

Trong tâm trí tựa hồ có muôn ngàn pháo hoa nổ rộ, Cố Sênh Sênh cúp điện thoại, trên mặt lập tức nóng bừng bừng như lửa thiêu, trong lồng ngực phảng phất trăm ngàn hồ điệp trú ngụ, Cố Sênh Sênh chạy vào phòng vui mặt vào trong gối, trong đầu tất cả đều là câu nói kia của Phó Thanh, “Hình như anh bắt đầu thích em rồi.”

Thành phố E, Phó Thanh buông điện thoại, bên trong đôi mắt ánh lên một tầng ý cười dịu dàng, ban đầu là cô trêu anh, đột nhiên xuất hiện trong thế giới của anh, xông thẳng vào mà không thêm hồi ý kiến, nhưng anh lại không hề chán ghét cô, dần dần không biết bắt đầu từ lúc nào, nếu có một đoạn thời gian không nghe đến tên cô, không bị cô chơi xấu không phân rõ phải trái, anh lại bắt đầu cảm thấy không quen.

Cho đến hôm nay nhìn thấy ảnh chụp cô mặc đồ thiếu vải, anh cư nhiên cảm thấy trong lòng có điểm chua chua, loại cảm giác này thật giống như kho báu anh cất công chôn giấu bấy lâu bị người ta dòm ngó vậy, bắt đầu từ giây phút đó, Phó Thanh biết anh sụp hố rồi.

Nếu cô trêu anh trước, anh nghĩ, vậy phải bắt cô phụ trách đến cùng thôi.

Từ khi Phó Thanh biểu lộ tâm ý, người sáng suốt đều nhìn thấy sự biến hóa của Cố Sênh Sênh, nét mặt phá lệ toả sáng nha, nhập vai cũng phá lệ ra sức nha. Nhưng mà kể từ hôm đó, Cố Sênh Sênh vẫn chưa dám liên hệ lại với Phó Thanh, cô hờ một cái là ve vãn anh, lần này ve vãn thành công rồi, cô lại bối rối.

Tiến độ quay phim tiến triển rất thuận lợi, gần như sẵn sàng khởi hành trở về thành phố, Tê Phượng thôn lại đột nhiên đổ mưa to, trời mưa đường trơn, sương mù lại dày đặc, đường không dễ đi, kịch tổ quyết định dời tạnh mưa mới rời khỏi.

Trời mưa vẫn không có dấu hiệu chấm dứt, ngoài trời âm u, thoạt nhìn sấp sập tối, Cố Sênh Sênh cùng Tiểu Miên ngồi ở trong nhà mắt to nhìn mắt nhỏ, hai người đều ỉu xiu, ở chung nhiều ngày thế này, giờ muốn tách ra, cảm xúc không nở tràn ngập chung quanh hai người.

Cố Sênh Sênh thậm chí nghĩ, nếu Tiểu Miên đồng ý, cô lập tức mang cô bé đi cùng, cô sẽ cố gắng kiếm tiền nuôi dưỡng cô bé.

Tiểu Miên không thích ứng không khí thương cảm như vậy, mở miệng dõng dạc chú ý của hai người, “Chị Cố, chị muốn ăn khoai lang không, nhà dì của Tiểu Thu có khoai lang á, em đi lấy mấy củ về nướng hai chị em mình ăn, ngon lắm í!”

Nói xong cầm ô muốn chạy ngoài, trời sắp tối rồi, lại đang mưa to, Cố Sênh Sênh làm sao yên tâm để Tiểu Miên đi một mình, nhanh chóng đuổi theo. Tiểu Miên dừng lại đứng ở trong mưa hướng cô cười, “Không có gì đâu, nhà dì của Tiểu Thu cách nhà em gần lắm, em đi thường xuyên mà, chị không có ủng đi mưa ướt dơ giày hết, chị ở nhà chờ em, em lập tức về liền.”

Nói xong liền cầm dù chạy chậm rãi đi, Cố Sênh Sênh chỉ có thể nhìn thân ảnh nhỏ nhắn của Tiểu Miên dần dần biến mất ở trong màn mưa.

Cố Sênh Sênh quay về phòng, chuyển ghế nhỏ đến cửa lớn, ôm đầu gối nhìn mưa từ trên mái hiên chảy xuống, điện thoại đột nhiên vang lên, là Phó Kha.

Cố Sênh Sênh nghĩ rằng thằng nhóc này sao lại biết gọi điện thoại cho cô đây, lúc gần đi cô ghẹo Phó Kha, nếu nhớ cô lúc nào cũng có thể gọi cho cô, cô nhớ rõ Phó Kha lúc ấy cực kỳ khinh thường nói hần tuyệt đối sẽ không gọi một cú điện thoại nào cho cô cả.

Cố Sênh Sênh buồn cười, bắt máy.

“Alo, Kha Kha.”

“Ừ, cô ngốc chị còn sống à, tôi còn tưởng chị không nhận điện thoại của tôi nữa chứ.”

Thằng oắt con này..... Cố Sênh Sênh nhin xuống xúc động muốn cúp điện thoại, cắn răng nói: “Yên tâm, chị đây không chấp nhận với cún con.”

Phó Kha cười cười, không cãi lại, Cố Sênh Sênh hơi kinh ngạc, thằng nhóc này đột nhiên đổi tính?

Điện thoại đầu kia ồm ồm, Cố Sênh Sênh mơ mơ hồ hồ nghe giống như tiếng sân bay, cô cả kinh.

Phó Kha đột nhiên mở miệng, “Cô ngốc tôi về đây.”

Cố Sênh Sênh ngưng một chút, “Không đợi chị mà về trước sao?”

Phó Kha đề thấp giọng nói, “Ừ, không đợi đâu, sợ luyến tiếc. Không gặp tốt hơn.”

Cố Sênh Sênh trong lòng đột nhiên có điểm chua xót.

Phó Kha lại nói: “Chúc chị sớm ngày trối được anh tôi, nếu ngày nào đó chị bị anh tôi đá thì nhớ tìm chỗ nương tựa tôi đây, bấm đấm cho ăn no đủ, chị chỉ cần mỗi ngày hòa tấu với tôi là được rồi.”

Cố Sênh Sênh: “Cậu cút đi, có thể nói điều hên tí không, vừa định nói luyến tiếc cậu, đi đi mau biến đi.”

Hai người rõ ràng đều luyến tiếc, lại dùng giọng điệu khó nghe nhất khiến đối phương khổ sở.

Phó Kha còn muốn nói cái gì đó, cuối cùng vẫn không nói nên lời, cô khiến hần hiểu rõ một điều chỉ khi bản thân trở nên vĩ đại mới xứng đôi trong mắt mọi người, cô từng nói với hần, “Hải khoát bằng ngư được, thiên cao nhậm diều phi.” (biển rộng cho cá tung hoành, trời cao cho chim bay lượn. Ý chỉ thời vận, hoàn cảnh đều có đủ)

Bây giờ vẫn chưa đến lúc nói hết những tâm sự chất chứa trong lòng, sau này nếu có cơ hội lại nói vậy.

Phó Kha giữ điện thoại trầm mặc trong chốc lát, nhẹ giọng nói: “Cúp đây.”

“Ừ, bảo trọng.”

Cố Sinh Sinh không thể không rõ tâm tư Phó Kha, thế nhưng cô tin rằng đến một lúc nào đó hắn sẽ hiểu cuộc sống còn có rất nhiều thứ quan trọng phải làm, còn rất nhiều việc chờ hắn trải nghiệm. Hắn sẽ đi qua nhiều nơi, thấy nhiều phong cảnh, gặp được cô gái thật sự khiến hắn động lòng. Một người bước xuyên qua màn mưa hướng về phía này, Cố Sinh Sinh vốn dĩ tưởng Tiểu Miên trở lại, vừa định ngênh đón mới phát hiện người tới vóc người cao lớn, không phải Tiểu Miên.

Cố Sinh Sinh thấy rõ bộ dạng người kia, là một phó đạo diễn trong đoàn tên Lưu Chiêu. Đoàn phim [âm xuân] Lưu Bán Nông là tổng đạo diễn, trừ hắn còn có hai phó đạo diễn nữa, đã trẻ thế này, hắn tới đây làm gì.

Lưu Chiêu tháo áo mưa đặt sang một bên, cũng không khách khí, lập tức an vị ngồi xuống.

Trong phòng chỉ có mình cô, Cố Sinh Sinh không thể không có tâm tư phòng bị, cô rót một ly nước cho Lưu Chiêu, hắn đón nhận ly nước, không biết là cố ý hay vô tình đụng chạm tay cô.

Cố Sinh Sinh phía trên treo lên nụ cười xa cách, hỏi, “Lưu đạo diễn đã trẻ thế này còn đến đây, có chuyện gì sao?”

Lưu Chiêu nhìn Cố Sinh Sinh từ trên xuống dưới, thấy trong phòng không có ai khác, cọt nhả hắn lên, hướng Cố Sinh Sinh cười, “Sinh Sinh, mấy ngày nay tôi đối với cô thế nào?”

Phi! xem ra Lưu Chiêu quả nhiên dụng tâm sắc dục, Cố Sinh Sinh cố nén nội tâm buồn nôn chán ghét, trên mặt lại không tỏ vẻ gì, “Làm phiền Lưu đạo diễn thường xuyên chỉ điểm tôi mới có tiến bộ lớn như vậy, Sinh Sinh tại đây cảm ơn đạo diễn.”

Cô nghĩ cô cho hắn mặt mũi, nếu hắn vẫn không biết rút lui, đừng trách cô không khách khí.

Lưu Chiêu bị khen ngỡ ngàng, nói: “Đã biết Cố tiểu thư là người thức thời mà.”

Lưu Chiêu híp mắt muốn sờ tay Cố Sinh Sinh, bị Cố Sinh Sinh né tránh, Lưu Chiêu mất mặt, xấu hổ rồi nổi giận.

“Cố Sinh Sinh! Cô đừng có lên mặt! Cô ngoan ngoãn tôi có thể nâng cô lên hàng nữ chính, nhưng cô không biết điều thì đừng trách tôi vô tình.”

Lưu Chiêu chống nạnh, hất mặt dưới ngọn đèn tỏa sáng.

Cố Sinh Sinh cười lạnh một tiếng, “Ồ, muốn quy tắc ngầm mà còn nói như đúng lý hợp tình đến vậy? Có cần tôi thay thầy cô giáo huấn ông lại một lần nữa không hả? Nếu ông nói đến lợi ích, tôi đây có khả năng kiếm được nhiều lợi ích hơn nữa kia, ông muốn quy tắc ngầm với tôi? Đừng có mơ, không nói đâu xa đàn ông trong một vòng thôn Tê Phượng này lão nương chọn ai mà chẳng được, đời nào đến phiên ông?”

Cố Sinh Sinh đứng lên, nắm chặt một căn đòn gánh, giọng nói lạnh lùng: “Nếu ông thức thời mau biến đi, sự tình hôm nay tôi sẽ không đề cập đến, xem như chưa từng xảy ra, còn ông không biết điều thì đừng có trách tôi, ông có thể làm gì tôi? Hiếp rồi giết? Sau đó đợi lão bà nhà ông đưa cơm tù cho ông sao?”

Cố Sinh Sinh không sợ Lưu Chiêu, kiếp trước bọn họ từng hợp tác, người này lá gan rất nhỏ, miệng cọt gan thỏ, mình mạnh hắn liền yếu, gặp người bình thường yếu bóng vía, bị hắn hù một chút nói không chừng tin liền, ai biểu hắn xui xẻo gặp phải Cố Sinh Sinh, hơn nữa lão bà Lưu Chiêu là người phụ nữ rất lợi hại, hắn lại rất sợ lão bà nhà hắn.

Nghe vậy, khí thế Lưu Chiêu mềm xuống hơn phân nửa.

Cố Sinh Sinh nhướn mày, “Còn không đi?”

“Không biết điều.” Lưu Chiêu liếc Cố Sinh Sinh một cái, hùng hùng hổ hổ phủ thêm áo mưa đi ra ngoài.

Cố Sinh Sinh xùy một tiếng khinh miệt, vậy ông cũng phải xứng khiến lão nương coi trọng chứ.

Trời đã hoàn toàn tối đen, Tiểu Miên đi một tiếng rồi còn chưa trở về, Cố Sinh Sinh không đợi nổi nữa, cũng không quản giày có ướt có dơ hay không, tìm đèn pin khóa cửa vọt vào trong mưa.

Cố Sinh Sinh lần mò theo dấu chân Tiểu Miên đi tìm, đường phía dưới rất trơn trượt sâu thũng, dùng đèn pin chiếu qua nhìn không thấy đáy, Cố Sinh Sinh đi qua một ổ rơm xa xa thấy cây dù Tiểu Miên lúc này mang theo trên mặt đất, lại không phát hiện người đâu.

Cố Sinh Sinh vội vàng đến gần, “Tiểu Miên! Tiểu Miên em ở đâu?”

Không ai đáp lại cô, Cố Sinh Sinh hoảng, kêu thêm vài tiếng, đột nhiên nghe phía dưới có tiếng kêu cứu mỏng manh, “Chị Cố, em ở trong này, cứu em, cứu em với!”

Tim Cố Sinh Sinh ngã xuống đến đáy cốc, Tiểu Miên sao bị rơi xuống hố, không phải nói lập tức trở về sao, cô không nên cô bé đi ra ngoài!

Áy náy, khổ sở cùng lo lắng áp Cố Sinh Sinh sắp không thở nổi.

“Tiểu Miên em đợi chị, chị lập tức đến cứu em ngay đây, đừng sợ!”

Cố Sinh Sinh muốn gọi điện thoại cầu cứu, lại phát hiện không mang theo điện thoại, đành phải ngồi xổm xuống trấn an Tiểu Miên rồi đứng dậy định đi tìm người, đường là đường bùn, trải qua mưa to cọ rửa có nơi mềm nhão trơn vô cùng, cô trượt một cái, lăn xuống hố.

24. Chương 24: Sơn Thôn - Phần Cuối

“Chị Cố, chị ơi chị, tỉnh lại đi mà, đừng làm em sợ mà!”

Cố Sinh Sinh cảm giác có hai tay đang liều mạng lay động thân thể, đầu đau nhứt như búa bổ. Cô gắng dùng hết khí lực mở mắt, nhận ra đang nằm trên đùi Tiểu Miên.

Trong đôi mắt đen láy của Tiểu Miên đong đầy lo lắng, thấy Cố Sinh Sinh tỉnh lại, cúi xuống ôm đầu cô tựa như dỗ dành con nít: “Chị Cố không đau không đau nữa, em thối thối cho chị sẽ hết đau ngay thôi.”

Mưa còn đang rơi, hạt mưa to dùng nện xuống không thương tiếc, mưa theo bím tóc Tiểu Miên nhỏ xuống tí tách, tí tách trên mặt Cố Sinh Sinh, làm cô khó mở to mắt.

Biến cố bất ngờ khiến đầu óc Cố Sinh Sinh chậm chạp không kịp phản ứng, cô nằm trên đùi Tiểu Miên một lúc lâu vẫn không nói nên lời, phía dưới lòng bàn tay truyền đến xúc cảm mềm mềm, cô thử sờ sờ, phát hiện dưới thân là một mảnh bùn đất lầy lội mềm mại

Hai người coi như vận khí tốt, ngã xuống ngay một vùng bùn, cộng thêm mấy ngày mưa to không dứt, đất bùn thấm nước càng thêm mềm mại. Cố Sinh Sinh phục hồi tinh thần, nhanh chóng ngồi dậy kiểm tra Tiểu Miên có bị thương hay không, thấy Tiểu Miên chỉ hơi đau mắt cá chân mới yên lòng.

Thấy cô bé không còn trở ngại nào khác, bấy giờ Cố Sinh Sinh mới kiểm tra tình trạng của bản thân. Cô lau nước mưa trên mặt, tự nhiên nóng rất đau đớn, Cố Sinh Sinh nhe răng trộn mắt một phen, nghĩ rằng đại khái lúc này ngã xuống cọ vào núi đá rách da mặt rồi.

Nhưng lúc này cũng không thấy được có bị hủy dung hay không. Mưa vẫn rơi không ngừng, cũng không có chỗ trú mưa, ô cũng không biết quăng nơi nào rồi. Cứ mặc mưa thế này không bệnh cũng sẽ bị bệnh cho mà xem, phải nhanh chóng nghĩ biện pháp leo lên trên kia mới ổn.

Cố Sinh Sinh vuốt vuốt tóc, quỳ trên mặt đất sờ soạng, tìm thấy đèn pin lúc này cô cầm theo. Bật công tắc, thì ra đèn pin vẫn còn hoạt động, coi như trong cái rủi còn cái may.

Nương theo tia sáng mỏng manh từ đèn pin, Cố Sinh Sinh đánh giá sơ lược địa hình chung quanh, muốn từ nơi ngã xuống đi lên là không có khả năng nào, phải tìm con đường khác thôi.

Hai người bị mưa xối tới tả ướt sũng, thêm nữa nhiệt độ trên núi càng về đêm càng hạ thấp. Tiểu Miên bị đông lạnh môi tím tái, không ngừng run rẩy, Cố Sinh Sinh ôm cô bé bảo bọc trong lòng, đưa tay chà xát mặt cô bé, lại cởi áo ngoài trùm lên đầu Tiểu Miên.

Trên người Cố Sinh Sinh chỉ còn bộ đồ bình thường mặc nhà kèm dây nịt nhỏ, không khí lạnh nhanh chóng thổi đến, tuy cô nhìn không thấy nhưng rõ ràng cảm nhận được cánh tay cô nổi một tảng da gà.

Cố Sênh Sênh nắm tay Tiểu Miên, phát hiện tay phải cô bé gắt gao giữ chặt một cái vòng cổ, cô dùng đèn pin chiếu chiếu, vòng cổ này nhìn quen mắt vậy, hình như cô thấy qua trên người ai rồi.

Linh quang chợt lóe, Cố Sênh Sênh đột nhiên nghĩ ra người đó là ai -- Đường Tầm, Đường Tầm có vẻ rất thích vòng cổ này, luôn đeo trên cổ, chỉ là bình thường đều nhét phía trong áo, cũng không thể thường xuyên thấy, nhưng mà vòng cổ của Đường Tầm sao lại ở trong tay Tiểu Miên? Viên kim cương nho nhỏ dưới ánh đèn chiếu gọi tản ra tia sáng le lói, Cố Sênh Sênh xoa xoa mặt Tiểu Miên, hỏi: “Tiểu Miên, sao em lại có vòng cổ của Đường ca ca?”

Tiểu Miên đang nhắm mắt, tiếng nói rõ ràng, “Đây là vòng cổ của Đường ca ca sao? Em không biết, em vốn muốn đến nhà dì Tiểu Thu, đi đến đây bắt gặp chị gái xinh đẹp có mái tóc quần màu nâu đang có vẻ rất sốt ruột, giống như đang tìm kiếm vật gì đó.”

Chị gái xinh đẹp tóc quần màu nâu? Cố Sênh Sênh rất nhanh nhận ra người Tiểu Miên miêu tả đó là Lương Vũ Thiêm, cô nghi hoặc, vì sao Lương Vũ Thiêm có vòng cổ của Đường Tầm nhỉ?

“Chị ấy nhìn thấy em hình như rất kích động, muốn bỏ đi, em hỏi chỉ đang làm gì thế, chỉ nói chỉ làm mất vòng cổ, vậy nên em giúp chỉ tìm, sau đó phát hiện vòng cổ rơi ở khe hẹp nhỏ dưới sườn núi, chỉ không dám nhặt, nhờ em nhặt giúp, ai ngờ em vừa với tay lấy được bị trượt té xuống đây luôn.”

Lương Vũ Thiêm..... Cố Sênh Sênh cắn chặt răng, “Cô ấy không cứu em? Cứ vậy bỏ đi sao?”

Tiểu Miên lắc lắc đầu, “Lúc em té xuống chỉ nắm được quần áo của em, chỉ cũng muốn giữ chặt kéo lên nhưng không giữ được, trước khi em ngất xỉu có nghe chỉ rất sợ hãi kêu lên một tiếng, sau đó nữa em nghe tiếng chỉ gọi mới tỉnh lại.”

Cố Sênh Sênh nheo mắt lại, lâu vậy mà Lương Vũ Thiêm không tìm người đến cứu Tiểu Miên, may mắn Tiểu Miên không có việc gì, nếu không cô nhất định sẽ không để Lương Vũ Thiêm có cơ hội sống yên ổn thêm một ngày nào nữa. Cố Sênh Sênh siết chặt vòng cổ, cô sẽ không dễ dàng bỏ qua cô ấy.

Còn nữa, theo lời Tiểu Miên nói, Lương Vũ Thiêm thấy cô bé có vẻ rất khẩn trương, xem ra trong chuyện này còn có ẩn tình.

Cố Sênh Sênh sờ sờ đầu Tiểu Miên, an ủi cô bé: “Tiểu Miên ngoan, đừng sợ, chỉ tìm thử xem có đường đi lên không, em ngoan ngoan ở yên chỗ này đừng đi lung tung, biết chưa?”

Giá rét khiến tinh thần cô phá lệ minh mẫn, Cố Sênh Sênh dặn dò Tiểu Miên xong, cầm đèn pin bắt đầu tìm đường thoát khỏi đây, bùn lầy khiến cô hành động có chút chật vật, Cố Sênh Sênh cẩn thận đi từng bước một, được một đoạn rốt cuộc phát hiện một con đường mòn có thể leo lên ẩn sau một bụi cỏ.

Cố Sênh Sênh trở lại công Tiểu Miên, đưa đèn pin cho Tiểu Miên cầm, bản năng sinh tồn của con người chính là ngay tại thời điểm mấu chốt sẽ bùng nổ sức mạnh tiềm ẩn, Cố Sênh Sênh bắt đầu sử dụng tứ chi bò lên trên, Tiểu Miên ôm chặt Cố Sênh Sênh, một cử động nhỏ cũng không dám.

Đường rất trơn, Cố Sênh Sênh bấu ngón tay sâu trong bùn đất giữ thăng bằng, bàn tay bị đá sắc nhọn khứa đứt, đau rất, mưa tạt trên mặt rót vào mắt, nhứt nhối rất khó chịu.

Trận thế này ngay cả một gã đàn ông thân thể cường tráng từ đây leo lên cũng phải tiêu hao một sức lực khá lớn, huống chi trên lưng Cố Sênh Sênh còn có Tiểu Miên, rất nhanh, thể lực Cố Sênh Sênh bị mòn rút cạn kiệt, đi vài bước nhất định cần phải dừng lại nghỉ một hồi lâu.

Cố Sênh Sênh tiếng hít thở càng ngày càng nặng nhọc, Tiểu Miên khóc òa lên, muốn xuống dưới tự mình đi, Cố Sênh Sênh xóc Tiểu Miên trên lưng một cái, cắn răng tiếp tục bò lên trên.---

Đường Tầm bình thường vừa xong cơm chiều là gọi cho Cố Sênh Sênh, gọi vài cuộc mà chẳng có người bắt máy, lát sau gọi lại cũng không có ai nghe. Đường Tầm hơi nghi ngờ, bên ngoài mưa lớn vậy mà hai người không ngồi yên trong nhà chạy đi đâu nữa chứ?

Đường Tầm không yên lòng, quyết định qua xem xem, Niko cũng thấy lo muốn cùng đi.

Từ nơi ở của hai người đến nhà Tiểu Miên vừa vặn phải đi ngang qua con đường Cố Sênh Sênh và Tiểu Miên ngã xuống. Đường Tầm vừa đi vừa tiếp tục gọi điện thoại cho Cố Sênh Sênh, Niko thính tai, đột nhiên

nghe phía dưới có tiếng khóc, kinh hô: “Là Tiểu Miên!”

Cố Sinh Sinh cũng nghe thấy tiếng Niko, la lớn: “Đường Tầm, Niko! Tôi ở dưới này! mau tới cứu chúng tôi!”

“Niko! Mau liên hệ đạo diễn, bảo ông gọi bác sĩ Trương đến đây ngay!” Đường Tầm phân công việc cho Niko, theo tiếng nói Cố Sinh Sinh nhảy xuống.

Bởi vì đường xá xa xôi, Tê Phượng thôn lại xa trung tâm, vì bảo đảm sự an toàn cho các diễn viên, Lưu Bán Nông có mang theo một bác sĩ.

Tin tức Cố Sinh Sinh gặp chuyện không may nhanh chóng truyền khắp đoàn phim, Lưu Bán Nông nhanh chóng mang theo người chạy tới hiện trường.

Lương Tranh đang nằm trong màn, Lương Vũ Thiêm nằm trên giường quay lưng lại cô, tin tức truyền đến lúc đó Lương Tranh chú ý thấy Lương Vũ Thiêm run lên một chút.

Lương Vũ Thiêm từ bên ngoài trở về vẫn trong trạng thái mất hồn mất vía, Lương Tranh nghi hoặc, cô biết em họ bất hòa với Cố Sinh Sinh nhưng cô cũng không tin Lương Vũ Thiêm có gan làm chuyện gì quá đáng.

Thế nhưng nhìn bộ dáng lấm la lấm lét của cô em họ lúc này rất khó không để người ta hoài nghi, Lương Tranh càng nghĩ càng nghi ngờ, ngữ khí lạnh lạnh nghiêm khắc, Lương Vũ Thiêm thần kinh vốn buộc chặt, gắng hời một cái liền buông vũ khí đầu hàng.

Lương Vũ Thiêm bụm mặt, nước mắt tuôn rơi đầy mặt, “Em muốn giữ chặt con bé, em cũng không muốn vậy đâu, vòng cổ là em trộm của Đường Tầm, bị người khác biết còn mặt mũi nào gặp anh nữa! ai biết Cố Sinh Sinh ngu ngốc cũng ngã xuống dưới chứ! chị nghĩ em không sợ sao!”

Lương Tranh bực mình dậm chân, cười lạnh một tiếng, “Cho nên cô thấy chết không cứu? Nghĩ rằng nếu Tiểu Miên chết sẽ không còn ai biết chuyện cô trộm vòng cổ của Đường Tầm hả?”

“Không phải như thế! em.....” Lương Vũ Thiêm muốn giải thích, lại phát hiện vô luận bản thân giải thích như thế nào cũng đều vô dụng, chẳng có ai tin.

“Đi, theo tôi xem chuyện tốt cô làm mau!” Lương Tranh túm chặt Lương Vũ Thiêm muốn lôi ra ngoài.

Lương Vũ Thiêm đỏ mắt ôm nú cánh tay Lương Tranh “Chị họ, chị không thể thấy chết không cứu, bây giờ chuyện âm ỉ lớn vậy rồi, Cố Sinh Sinh khẳng định sẽ không bỏ qua cho em, Lưu Bán Nông ưu ái Cố Sinh Sinh như thế, ông ấy nhất định cũng sẽ không tha cho em đâu, còn Đường Tầm nữa, anh ấy sẽ dùng thái độ nào nhìn em đây.”

Lương Vũ Thiêm khóc đến mức không kèm chế được, Lương Tranh thở dài, giọng nói cực kỳ bất đắc dĩ: “Nếu em còn muốn cứu vãn, mau đi theo chị, cứ làm theo lời chị nói, không thì chẳng còn ai cứu em được đâu.” Lương Vũ Thiêm như tìm thấy một cọng rơm cứu mạng, ngoan ngoãn đi theo Lương Tranh đến hiện trường.

Đường Tầm công Tiểu Miên, tay còn lại dìu Cố Sinh Sinh, lên tới trên, mọi người đã đứng tập nập, Cố Sinh Sinh khoát áo của Đường Tầm, nhìn một cái liền thấy phía sau Lương Tranh là Lương Vũ Thiêm đang co quắp người lại, Lương Vũ Thiêm nhìn thấy Cố Sinh Sinh, bản năng muốn chạy trốn, bị Lương Tranh giữ lại.

Cố Sinh Sinh đỏ hồng mặt chạy tới, đưa tay lập tức cho cô ấy hai bàn tay, cái tát đánh vào mặt cực kỳ vang dội, tất cả mọi người bị hai cái tát bất thành linh làm cho ngẩn người.

Lương Vũ Thiêm nước mắt nhanh chóng rơi xuống, Cố Sinh Sinh còn muốn đánh nữa, nhưng bị Đường Tầm giữ tay lại.

“Đường Tầm anh buông ra cho tôi! hôm nay tôi không dạy dỗ cô ấy một trận tôi không phải họ Cố!” Miệng vết thương trên mặt Cố Sinh Sinh vẫn đang gợn máu, đôi mắt bởi vì phần nộ mà đỏ tươi thấy cả tơ máu, bộ dáng cực kỳ dọa người.

Đường Tầm nào dám buông tay, anh biết tính Cố Sinh Sinh, anh mà buông lỏng tay, hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng nổi, ý niệm của Đường Tầm bây giờ là trước tiên giúp Cố Sinh Sinh tỉnh táo lại đã.

“Sinh Sinh, cô bình tĩnh một chút, chuyện có lẽ không như cô nghĩ đâu.”

“Không thì là gì? Vòng cổ của anh này, gắng mà giữ cẩn thận đừng có quăng bậy bạ!” Cố Sinh Sinh khó thở, cho rằng Đường Tầm bao che Lương Vũ Thiêm, giọng nói gai góc.

“Vòng cổ của tôi, sao cô lại có.....” Đường Tầm cảm thấy anh càng ngày càng không hiểu nổi.

Cố Sinh Sinh hỏi lại, “Anh không biết?”

Đường Tầm lắc đầu, một mặt mờ mịt, Cố Sinh Sinh cũng không quản anh nữa, trừng mắt nhìn Lương Vũ Thiêm, “Sao cô không cứu Tiểu Miên?”

Lương Vũ Thiêm che mặt ngồi xổm xuống, “Tôi, tôi muốn cứu nhưng tôi sợ, tôi sợ mọi người biết tôi lấy trộm vòng cổ của Đường Tầm, tôi sợ Đường Tầm sẽ vì thế mà ghét tôi, xin lỗi, thực xin lỗi.....”

Mọi người bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

Lương Tranh rốt cuộc xuất mã, “Cố tiểu thư, chuyện này Vũ Thiêm không đúng, nó cũng tỏ vẻ nguyện ý trả bất cứ giá nào hi vọng Tiểu Miên có thể tha thứ cho nó, tôi là chị nó cũng xin cô rộng lòng bỏ qua cho. Vũ Thiêm sẽ chủ động rời khỏi bộ phim [ấm xuân], trong ba năm sẽ không nhận bất kỳ công việc nghệ thuật nào, hơn nữa sẽ chi trả toàn bộ tiền bồi thường thương tổn cho Tiểu Miên, hi vọng Cố tiểu thư có thể cho nó một cơ hội.”

Quả nhiên gừng càng già càng cay, Lương Tranh nói thế này mặt ngoài là cho Cố Sinh Sinh một lời giải thích, xây dựng ra hình tượng Lương Vũ Thiêm chân thành ăn năn hối lỗi, chung quy ba năm đối với một mới mới xuất đạo vô cùng quan trọng, nhưng ẩn ý ngầm trong đó là muốn Cố Sinh Sinh nhượng bộ.

Mọi người xem người ta đã thành tâm ăn năn hối lỗi như vậy rồi, cô bé lại không có chuyện gì nghiêm trọng, cô cũng đâu thể bám chặt không buông. Nếu Cố Sinh Sinh cự tuyệt, mọi người nhất định sẽ nói Cố Sinh Sinh lòng dạ hẹp hòi, thích gây khó dễ, huống hồ chỉ cần lo liệu mọi chuyện sau sự việc thỏa đáng, chuyện phát sinh hôm nay sẽ giống như chưa từng xảy ra, đợi qua ba năm, mọi người đã quên lãng chuyện này đi, Lương Vũ Thiêm lại có thể tái khởi Đông Sơn.

Con người có căn bệnh đặc biệt là hay quên, chưa kể những chuyện không phát sinh trên người mình ai mà nhớ mãi không quên cơ chứ.

Cố Sinh Sinh sao có thể không nghe ra Lương Tranh ý tại ngôn ngoại, nhất thời khó thở, cô lúc này còn tâm trí nào lo lắng sẽ bị người khác nghị luận ra sao, cô một lòng muốn ra mặt giúp Tiểu Miên đòi công đạo thôi.

Lưu Bán Nông vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng chốt vấn đề “Vậy thôi, chuyện này cứ làm như vậy đi, bất luận người nào rảnh việc truyền chuyện phát sinh ngày hôm nay ra ngoài, hậu quả thế nào tự gánh lấy.”

Lương Tranh là đại tỷ Thanh Thiên, trong giới coi như là người mạch rất rộng, huống hồ Lương Vũ Thiêm có bối cảnh, đắc tội ắt cũng không tốt. Lưu Bán Nông không muốn tiền đồ Cố Sinh Sinh bị hủy, hi vọng Cố Sinh Sinh có thể hiểu nỗi khổ tâm của hắn.

Nhờ Lưu Bán Nông lay tỉnh, Cố Sinh Sinh nhanh chóng bình tĩnh trở lại cô quả nhiên dễ xúc động quá, Cố Sinh Sinh cần rằng oán hận nghĩ thâm, đợi sau này cô có đầy đủ năng lực rồi sẽ đòi cả vốn lẫn lãi.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, những gì nên đòi lại, một xu một hào cô cũng không hào phóng bỏ qua đâu.

25. Chương 25: Hộ Thê Cuồng Ma

Cố Sinh Sinh xảy ra chuyện, đoàn phim đành phải lùi lịch trình lại vài ngày. Tiểu Miên bị thương ở chân phải nằm trên giường dưỡng thương, con bé đang phát sốt mặt mày đỏ rực.

Cố Sinh Sinh trong lòng hừng hực lửa giận làm gì còn tâm trí tận hưởng những ngày cuối cùng ở sơn thôn, cả ngày ngồi mốc meo trong nhà chẳng chịu bước ra cửa nửa bước.

Khi Đường Tầm dẫn Phó Thanh vào, cô đang ngồi trên giường, Tiểu Miên thì đang ôm cánh tay cô ngủ. Phó Thanh mặc áo sơ mi trắng, kéo theo một chiếc vali màu xanh lam, ở trong căn phòng thiếu ánh sáng thể này, cô nhìn anh bước vào dường như mang theo cả những ánh hào quang rực rỡ bên ngoài vào cùng nữa.

Cố Sinh Sinh vừa thấy Phó Thanh, toàn bộ ủy khuất dâng trào mãnh liệt, mềm giọng gọi tên anh.

“Phó Thanh.....”

Cố Sinh Sinh trên mặt dán băng vết thương, cô bị cảm mạo viêm họng nên giọng mũi dày đặc, chóp mũi cũng hồng hồng. Phó Thanh nhìn thấy con tim bỗng chốc mềm nhũn, hình như cô lại gầy đi rồi.

Anh đặt hành lý sang một bên, đi đến gần giường, bỗng đứng cúi người xuống, dùng trán thử độ nóng trên trán Cố Sinh Sinh. Hơi thở của anh phả nhẹ vào mặt cô, khoảng cách hai người gần đến độ cô có thể ngửi thấy mùi hương thanh mát trên cơ thể anh, cả mùi thơm của dầu gội đầu mà anh sử dụng nữa.

Cố Sinh Sinh bị nội tiết tố nam tính bao vây, nhất thời phân tâm, cả gương mặt mẫn cảm đỏ bừng, ngoại trừ lần trước ở hộp đêm Âm Dạ được anh bế bổng, hai người chưa từng có hành động thân mật như thế này lần nào nữa, cô rất thẹn thùng cũng có chút ngạc nhiên.

Đường Tầm khoanh tay đứng một bên xem diễn, cười đều y chang lão hồ ly, dù da mặt Cố Sinh Sinh có dày cũng còn biết ngượng mà, giãy dụa muốn né tránh, Phó Thanh đột nhiên đưa tay nhốt cô trong vòng tay của anh, khẽ quát một tiếng, “Đừng nhúc nhích.”

Cố Sinh Sinh lập tức không động đậy, không nhúc nhích vẫn duy trì tư thế như bị điểm huyệt. Thật lâu sau, Phó Thanh mới chịu buông cô ra, giọng điệu có chút bất đắc dĩ, “Xem ra vẫn còn sốt một chút.”

Anh ngồi xuống, thản nhiên đưa tay xoa nhẹ đầu Cố Sinh Sinh hai cái, ngữ khí trách cứ, trong ánh mắt lại tràn trề vẻ cưng chiều, “Sao em luôn hành động hấp tấp vậy nhỉ.”

Nói xong nhìn về phía Đường Tầm. Đường Tầm đang xem kịch tình cảm miễn phí rất thú vị, thấy Phó Thanh nhìn mình, biết Phó Thanh đang có ý trách anh không trông coi Cố Sinh Sinh cẩn thận.

Mất thấy lửa sắp phun lên người mình, Đường Tầm nhanh chóng phân rõ giới hạn, “Chuyện này không liên quan đến anh nha”. Nói xong lại có chút chột dạ, nếu không phải vì Lương Vũ Thiêm thích anh, trộm vòng cổ của anh, thì sẽ không xảy ra chuyện, lại bổ sung thêm: “Được rồi, cũng có thể xem như có liên quan chút xíu “

Phó Thanh mất lạnh nhìn Đường Tầm một cái, quay đầu thấy Cố Sinh Sinh đỏ mặt, bộ dáng muốn nói lại thôi, anh khẽ hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Cố Sinh Sinh ấp úng, lại lắc đầu, đỏ mặt, “Đâu có, có nghĩ gì đâu.”

Cố Sinh Sinh chưa từng thấy Phó Thanh như thế này, anh trước giờ luôn luôn giữ dáng vẻ điềm tĩnh từ tốn mà. Cô cảm thấy nhất định là cô không cẩn thận ấn nhầm cái nút nào rồi mới khiến Phó Thanh mở ra hình thức quý dị thế này. Trên bàn có vài quả cam, Phó Thanh lấy một quả bóc vỏ, anh hỏi cô, “Có đói bụng không?”

Nhờ Phó Thanh nhắc nhở, Cố Sinh Sinh mới để ý đến dạ dày trống rỗng, từ khi Tiểu Miên bị thương, thức ăn đều do Đường Tầm và Niko đưa tới cửa, hình thái màu sắc tuy phong phú, nhưng cô không có khẩu vị, mỗi bữa chỉ bóc bỏ vào miệng qua loa vài ba miếng rồi nghỉ.

Thấy vậy chứ, Đường Tầm đóng vai gà mái mẹ quả thật rất xứng chức nha. (gà mái mẹ chăm sóc cho đàn gà con)

Cố Sinh Sinh sờ sờ bụng, gật đầu như già tởm.

Phó Thanh lại hỏi, “Muốn ăn gì?”

Cố Sinh Sinh chống cằm suy nghĩ trong chốc lát, “Trứng chưng đi.”

Phó Thanh đem ánh mắt một lần nữa ném về phía Đường Tầm, nói: “Hai phần trứng chưng, một phần sườn kho.”

Đường Tầm thấy khó tin, “Cậu bảo anh làm?”

Phó Thanh không nói lời nào coi như thừa nhận, Đường Tầm buồn cười, “Hai người thật sự coi anh là gà mái mẹ riết nghiện luôn rồi hả?”

Đường Tầm quay mặt qua chỗ khác, hừ nhẹ, “Không đi.”

Cố Sinh Sinh bĩu môi, thanh âm cực kỳ tội nghiệp, cảm thán nói: “Đói quá à.”

Đường Tầm ngửa mặt lên trời oán than: “Ông trời ơi mau sai thiên lôi đánh chết cậu nam nữ ân ân ái ái này đi! thật sự không nhìn nổi nữa mà.”

Ngoài miệng nói thế, thân thể lại còn rất nhận mệnh đi ra ngoài.

Cố Sinh Sinh nhìn bóng dáng Đường Tầm, cười nghiêng ngả không thẳng nổi eo, nếu bị fans Đường Tầm biết cô khi dễ nam thần của họ như vậy, hồng chừng hợp lực lại xé xát cô ra luôn.

Đường Tầm vừa đi khỏi, căn phòng nháy mắt vắng lặng, Cố Sinh Sinh cảm giác được Phó Thanh đang nhìn mình. Cô lại thấy xấu hổ nữa rồi, cũng không dám quay đầu lại, ngồi yên như pho tượng, hai bên má đột nhiên ửng đỏ. Phó Thanh khom lưng tới gần, đưa tay nâng mặt cô quay sang nhìn về phía anh.

Cố Sinh Sinh càng không dám động đậy, tiếp xúc quá gần gửi làm hại cô nói lắp, “Phó, Phó Thanh, anh, anh định làm gì.....”

Đừng nhìn ngày thường Cố Sinh Sinh mặt dày luôn trưng ra bộ dáng thiên hạ này không ai lưu manh hơn ta, hờ một cái thốt ra lời nham nhở, trêu chọc Phó Thanh hết lần này tới lần khác, nhưng đối mặt với hành động thực tế cô lập tức lúng túng.

Phó Thanh nghiêng người sát dần, nửa người trên hoàn toàn hợp cùng một chỗ, chớp mũi hai người cơ hồ chỉ cách nhau 1mm, đến nỗi Cố Sinh Sinh thấy rõ hình bóng phản chiếu của mình bên trong đôi đồng tử mấp mí của anh.

Hai người đều không nói chuyện, hơi thở nam tính tràn ngập khắp gian phòng, trong không khí dường như bị mùi vị ái muội lẫn át.

Bên tai đột nhiên truyền đến một trận cười, Tiểu Miên không biết chọn thời điểm tỉnh, mở to đôi mắt cười hì hì nhìn hai người họ. Cố Sinh Sinh nháy mắt muốn khóc hết sức, bên trong mắt Phó Thanh ẩn dấu ý cười, vươn một bàn tay che kín ánh mắt của Tiểu Miên. Sau đó nhẹ nhàng để lại ấn ký trên trán Cố Sinh Sinh, ngay một khắc đó, cô rõ rệt nghe thấy tiếng tim mình đập nhanh như trống bỏi.

Phó Thanh rút tay lại ngồi thẳng người, Tiểu Miên ngồi dậy, nhìn nhìn Phó Thanh, dáng vẻ nhiều chuyện hỏi, “Anh trai đẹp trai, anh có phải là người bác sĩ có y thuật rất tốt mà chị Cố nhắc tới không?”

Phó Thanh buồn cười nhìn Cố Sinh Sinh một cái, nói: “Ồ? Chỉ nói anh thế nào?”

“Chị Cố nói là, ừm...ừm.....” Tiểu Miên nói đến một nửa, liền bị Cố Sinh Sinh bịt miệng, không để cô bé nói tiếp, Tiểu Miên bị cô chọc lét cười giãy dụa.

Phó Thanh nhìn thoáng qua Cố Sinh Sinh, vừa vặn cô cũng ngẩng đầu nhìn phản ứng của anh. Ánh mắt kia của anh bao hàm thâm ý, cô cúi thấp đầu giả vờ cái gì cũng không thấy, tiếp tục giỡn với Tiểu Miên.

Qua buổi cơm chiều, thấy Cố Sinh Sinh và Tiểu Miên ngủ rồi, Phó Thanh mới cùng Đường Tầm rời khỏi, đường núi uốn lượn quang co, hai người không cầm theo đèn pin, may mà ánh trăng sáng tỏ, không đốt đèn cũng có thể thấy đường dưới chân.

Đã gần sang thu, ngọn núi vào ban đêm có chút mát mẻ, trong không khí hỗn hợp thanh hương thực vật, sương mù ẩm ướt phất qua làn da, hơi lơ đãng có thể không tìm được mà rừng mình một cái, hai người đi một đường không ai mở miệng nói chuyện chỉ nghe thấy tiếng ếch kêu giòn giã ven đường.

Ánh trăng chiếu rọi bóng dáng hai người, sáng lạn tựa như cảnh xuân tháng tư.

Đường Tầm đột nhiên dừng lại, dùng chân đá một hòn sỏi xuống ruộng, hỏi: “Cậu quyết định rồi sao?”

Phó Thanh cũng dừng lại, Đường Tầm ngẩng đầu nhìn anh, Phó Thanh không chút do dự gật đầu.

“Còn Tiểu Nhu thì sao?” Đường Tầm lại hỏi.

Phó Thanh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, giọng nói bình tĩnh mà kiên định, “Anh biết đấy, tôi chỉ xem Tiểu Nhu như một đứa em gái không hơn không kém, nếu ép buộc chúng tôi ở cùng một chỗ cô ấy nhất định sẽ không có hạnh phúc chân chính.”

Đường Tầm đột nhiên vươn tay bắt lấy bả vai Phó Thanh, cường độ thật lớn, anh cực lực ấn nhấn cơn giận trong lòng, “Tiểu Nhu có chỗ nào kém hơn Sênh Sênh? Cô ấy thích cậu nhiều năm như vậy, chẳng lẽ kém hơn so với Sênh Sênh một người cậu nhận thức chưa quá năm tháng sao?”

Phó Thanh mày cũng không chau một chút, nghĩ đến Cố Sênh Sênh, bên trong đôi mắt tản mản ý cười, nói: “Có vài người không thể nói rõ họ tốt chỗ nào, nhưng cho dù bất kỳ ai cũng không thay thế được. Tiểu Nhu rất tốt, nhưng nếu tôi biết chung quy tôi sẽ yêu Sênh Sênh, tôi thậm chí hi vọng tôi sẽ yêu cô ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên nữa kia.”

Đường Tầm nhìn Phó Thanh thật lâu, rút cuộc buông tay, Phó Thanh nghe anh dùng thanh âm rất nhẹ nói một câu “Phó Thanh, đôi khi anh thật sự ghen tị với cậu.”

Phó Thanh ở lại Tê Phượng thôn hai ngày, Tiểu Miên cũng rất thích Phó Thanh, rất nhanh thân thiết với anh, giới thiệu anh với một đám người ở dưới chân núi. Tiểu Miên nhu thuận lại hiểu chuyện, mọi người ai mà không yêu thích cô bé cho được. Ngày chia ly trước sau gì cũng đến, Cố Sênh Sênh đỏ mắt không chịu ra khỏi cửa, cô luyến tiếc Tiểu Miên, Tiểu Miên đã sớm khóc òa lên, cả khuôn mặt đầm lệ, đôi mắt sưng vù như hai quả hạnh đào, Phó Thanh cùng vài người đàn ông to lớn đứng ngoài cửa, chân tay luống cuống cả lên.

Cố Sênh Sênh trong lòng ề ảm, ở chung nhiều ngày như thế, cô đã sớm xem Tiểu Miên như người một nhà với mình. Hôm nay từ biệt, không biết đến khi nào mới có dịp gặp lại, huống hồ Tiểu Miên một mình ở nơi này cô cũng không yên tâm.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Phó Thanh đi đến trước mặt Tiểu Miên, ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Miên, em có chịu đi theo anh không? Anh sẽ đưa em đến trường, đi học, đọc sách, em còn có thể thường xuyên gặp chị Cố của em nữa.”

Tiểu Miên vừa nghe ánh mắt sáng bừng, nháy mắt lại ảm đạm xuống “Nhưng mà.....”

Phó Thanh đưa tay sờ sờ đầu cô bé, “Nếu em muốn quay về có thể về bất cứ lúc nào cũng được.”

Phó Thanh biết Tiểu Miên lo lắng vấn đề gì, anh nghe nói từng có hộ gia đình không có con gái tỏ ý muốn nhận nuôi Tiểu Miên nhưng cô bé lo sợ cô đi rồi, sau này mẹ cô có quay lại tìm sẽ không thấy cô đâu.

Tiểu Miên rút cuộc nín khóc mỉm cười, nhảy nhót đi thu dọn đồ đạc.

Cố Sênh Sênh ngồi một bên im lặng nhìn Phó Thanh vì cô làm mọi chuyện. Cô biết anh nguyện ý thu dưỡng Tiểu Miên đều là vì cô, Phó Thanh sao có thể tùy tiện thu lưu một cô bé, người trong nhà tất nhiên sẽ không thể nào không có ý kiến, với lại cho dù Tiểu Miên hiểu chuyện, anh một người đàn ông độc thân muốn chăm sóc một đứa trẻ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cô tiền đồ chưa biết, không chắc có thể cho Tiểu Miên một cuộc sống yên ổn đủ đầy. Tiểu Miên ở cùng Phó Thanh, cô còn có thể thường xuyên qua chăm sóc, quả thật là biện pháp tốt nhất rồi.

“Phó Thanh, cảm ơn anh.....”

Phó Thanh vừa quay đầu lại liền thấy Cố Sênh Sênh đôi mắt hồng hồng, anh vươn tay nâng hai má cô, ngón tay khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng lau mặt cô. Ngón tay Phó Thanh thon gầy, vuốt ve làn da mang đến xúc cảm rất kỳ diệu.

Cố Sinh Sinh đỏ mặt, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, nói: “Phó, Phó Thanh, anh thay đổi rồi.”

Phó Thanh ý cười thật sâu nhìn cô, hỏi: “Hả? Thay đổi chỗ nào?”

Cố Sinh Sinh mặt càng đỏ hơn, lắp bắp trả lời: “Trước đây anh đâu có như thế này, hồi đó bất kỳ lúc nào trông anh cũng rất nghiêm túc, nhưng giờ anh.....”

Cố Sinh Sinh nói không được nữa, kỳ thật cô rất muốn nói “Thế nhưng bây giờ anh hờ một cái liền dễ dàng trêu chọc người ta hà.”

Tiểu Miên vừa hát vừa chạy vòng quanh hai người, Phó Thanh cười khẽ, “Như vậy không tốt sao?”

Cố Sinh Sinh về đến nhà là lúc Cố Khương đang loay hoay trong phòng bếp, hương vị thức ăn theo không khí lan tràn khắp nơi, Cố Sinh Sinh nuốt nước miếng ực ực.

Cô gọi một tiếng mẹ, Cố Khương nghe động tĩnh, nhanh chóng rửa tay qua tới giúp Cố Sinh Sinh xách hành lý, nửa tháng không gặp Cố Sinh Sinh vừa đen vừa gầy, Cố Khương đau lòng không thôi, nói muốn làm nhiều món ăn ngon cho cô bồi bổ.

Cố Sinh Sinh sắp xếp xong hành lý gọi điện ngay cho Phó Thanh, bọn họ cũng vừa về đến nhà. Anh vốn muốn đưa cô về tận nhà, nhưng cô nghĩ anh ngồi xe cũng mệt mỏi lắm rồi, lại không tiện đường, lập tức không cho anh đưa, cô nghe âm thanh Tiểu Miên nhảy nhót phấn khích trong điện thoại, cũng cong khóe miệng.

Cảm giác này, thật giống như người một nhà.

Cố Sinh Sinh cúp máy, rửa tay qua giúp Cố Khương một tay, Cố Sinh Sinh nhặt rau xanh, cảm giác Cố Khương tựa hồ có tâm sự, hỏi: “Mẹ? Mẹ có chuyện gì giấu con sao?”

Cố Khương bị hỏi, vẻ mặt bị kiểm hãm, bà nhìn Cố Sinh Sinh, muốn nói lại thôi.

Nửa ngày, mới nói hết câu: “Ba con, mấy hôm trước tới tìm mẹ, ổng muốn gặp con.”

Cố Sinh Sinh vừa nghe liền bực mình, quăng cọng rau xuống đất, quát: “Ổng không phải cha con! Ổng họ Diêu, con họ Cố, ông ta không có nửa xu quan hệ nào với con hết, sau này mẹ đừng có qua lại với ông ta nữa!”

26. Chương 26: Nhớ Em

Cố Khương nhìn Cố Sinh Sinh, thở dài, quay lưng lại, bà không biết nên nói gì nữa.

Thái độ của mẹ khiến Cố Sinh Sinh lo sợ không thôi, nói đến cùng mẹ cô và Diêu Viễn Sâm từng có giai đoạn yêu đương nồng thắm. Có lẽ nỗi hận của mẹ đã bị thời gian mài mòn, vơi dần theo năm tháng, nhưng cô thì không, cô vẫn còn nhớ như in những việc Diêu Viễn Sâm đã làm ở kiếp trước. Ông ấy không ngần ngại lợi dụng bệnh tình của bà mà uy hiếp cô, ép cô nghe theo sự sắp đặt của ông. Cô không thể để tình cảnh này tái diễn một lần nữa.

Cố Sinh Sinh biết, mẹ luôn cảm thấy cô ở với mẹ rất thiệt thòi. Bởi vì nếu cô sống cùng với Diêu Viễn Sâm, người cha vô trách nhiệm này vẫn có thể cho cô rất nhiều thứ, cũng như giúp đỡ công việc của cô được thuận lợi hơn. Kỳ thật trong lòng Cố Khương vẫn luôn cắn rứt không yên, bà luôn nghĩ chính bà đã hại Cố Sinh Sinh, khiến cô từ nhỏ đã không cảm thụ được tình thương của cha, không được sống trong một gia đình trọn vẹn yêu thương. Vì bươn trải cho cuộc sống của hai mẹ con mà phải bước vào giới giải trí dốc sức làm việc mỗi ngày.

Nhìn lưng mẹ gù gù, mũi cô có chút chua xót, bước đến sau lưng bà, tựa cằm trên vai bà, cô phát giác động tác của mẹ hơi dừng một lát.

“Mẹ, chúng ta như thế này rất tốt rồi, mặc kệ ông ấy đã nói gì với mẹ, tóm lại con sẽ không tha thứ cho ông ấy, con sẽ đi gặp ông nói cho rõ ràng, mẹ đừng lo nữa.”

Thật lâu sau, Cố Khương mới đưa tay cầm tay Cố Sênh Sênh, thở dài, nói: “Nếu con đã quyết vậy rồi, mẹ tôn trọng ý kiến của con.”

Sáng sớm hôm sau, Cố Sênh Sênh mua vé xe đi thành phố S, trước khi đi cô gọi một cú điện thoại cho Phó Thanh, hình như anh vừa mới bước ra từ phòng phẫu thuật. Cô nghe thấy người nhà bệnh nhân hỏi thăm bệnh tình tiến triển thế nào.

Phó Thanh hỏi cô đi làm gì, Cố Sênh Sênh lưỡng lự không trả lời, chỉ nhắc đến chuyện chờ cô về hẹn hôm nào hai người cùng đi mua đồ dùng sinh hoạt cho Tiểu Miên.

Xe lửa dần dần hướng đến thành phố nơi cô được sinh ra, thật ra cô không có nhiều kỷ niệm để nhớ ở thành phố S cho lắm, thành phố này đối với cô hay cô đối với thành phố này, đều đã trở nên xa lạ.

Ở một băng ghế chéo phía trước có một cặp vợ chồng trẻ mang theo một đứa nhỏ, cô bé ngồi trong lòng người đàn ông, cười hì hì giơ tay sờ mặt người nọ, không cẩn thận bị râu đâm trúng, khóc òa lên, người nọ nhất thời luống cuống tay chân, không biết làm thế nào mới tốt, người vợ bên cạnh rót cuộc nhìn không được phì cười, bé bé gái vào lòng dỗ dành, cô bé liền nín khóc.

Cố Sênh Sênh mỉm cười, quay mặt nhìn bên ngoài cửa sổ, cây cối bên đường giống như thước phim ào ào chạy đến. Trong trí nhớ của cô hình ảnh Diêu Viễn Sâm không khắc họa được nhiều lắm, ông ấy đối với cô, ý nghĩa lớn nhất không hơn gì một người hiền tình từng.

Đời thực đâu phải phim ảnh, buông bỏ quên đi nào có dễ dàng.

Xuống xe, Cố Sênh Sênh đến gần trường tiểu học của mình ăn một chén mì, lại vào trường tham quan một lát, ký ức trẻ thơ cô không nhớ được nhiều, thậm lại chôn vùi cũng không nổi lên được bao nhiêu cảm xúc. Xem đủ rồi, cô mới đi đến công ty Diêu Viễn Sâm, văn phòng cao ốc chọc trời, đã được sửa chữa đổi mới hoàn toàn, trước đây cô còn từng đến đây chơi, khi đó họ Diêu chưa có phát đạt thể này, tòa nhà bấy giờ mang kiến trúc cũ kỹ khắc họa ẩn ký một thời.

Trước sảnh có một cô gái trẻ tiếp tân trang điểm khá dày, lúc nói chuyện những lớp phấn trên cơ mặt co giãn mà rơi xuống, cô gái trẻ hỏi Cố Sênh Sênh có hẹn trước hay không. Cố Sênh Sênh nói không có, nhưng cô nhất định phải thấy chủ tịch của họ, cô gái trẻ thấy phong thái Cố Sênh Sênh không giống người thường, do dự một chút, vẫn bấm thông điện thoại văn phòng Diêu Văn Sâm.

Cố Sênh Sênh nói với cô gái trẻ “Cô cứ nói có một cô gái họ Cố đến tìm là được.”

Cô gái trẻ lặp lại y nguyên lời cô nói, sau khi cúp điện thoại ánh mắt chiếu cố Sênh Sênh có điểm vi diệu, bảo cô có thể đi lên trên, Cố Sênh Sênh nâng kính đen, bước vào thang máy.

Cánh cửa văn phòng riêng Diêu Văn Sâm mở ra, Cố Sênh Sênh giẫm trên đôi giày cao gót, gót giày ở trên sàn nhà phát ra giai điệu độc đáo, nếu bình thường, dựa theo thói quen, khẳng định cô sẽ chọn mang một đôi giày thoải mái bất kỳ, nhưng hôm nay ngoại lệ, trước khi ra khỏi cửa, cô lại đổi giày vải thành giày cao gót.

Âm thanh giày cao gót nhắc nhở người bên trong cô đến đây, Diêu Viễn Sâm đầy mặt tươi cười ra nghênh đón, cô chú ý khi ông nhìn thấy cô bên trong mắt có tia sáng kinh diễm, ông giang rộng hai tay, chuẩn bị ôm cô con gái hơn mười năm không gặp, Cố Sênh Sênh kéo kéo khóe miệng, bắt vi sở động.

Khóe mắt nhìn thấy còn một người đang ngồi trong phòng, cô lại nhếch nhếch khóe miệng, người này nhất định là vợ cả đương nhiệm của Diêu Viễn Sâm rồi, Quần Sở, cô cũng mặc kệ, giả bộ như không thấy.

Cố Sênh Sênh thấy buồn cười, quả báo thật sự có tồn tại trên đời này. Năm đó bà làm cách nào tranh giành vị trí của Cố Khương, Cố Sênh Sênh hiện tại cũng chưa quên, ngày đó, Cố Khương ôm Cố Sênh Sênh tuổi còn nhỏ đứng trước cửa Diêu gia, Diêu Văn Sâm không quay đầu lại, Quần Sở chắn ở cửa, một mặt trào phúng.

Mà hôm nay, Quần Sở hoa tàn ít bướm, dưới gối lại không con, bà cũng lo lắng, lo Diêu Văn Sâm sẽ giống năm đó vứt bỏ bà giống như từng bỏ rơi hai mẹ con Cố Khương, cho nên thời thời khắc khắc đều quần lấy Diêu Văn Sâm, chưa thấy đủ còn theo tới tận văn phòng, trên danh nghĩa là phụ tá, kì thực theo giám thị thôi.

Diêu Viễn Sâm xấu hổ cười cười, thu tay về, bảo Cố Sinh Sinh ngồi, nhìn đứa con gái nhỏ nằm đó còn chưa nói chuyện rành rành nay đã trở mã duyên dáng yêu kiều. Trong lòng Diêu Viễn Sâm cũng không biết nên có tư vị gì, nhiều năm qua ông và Quản Sở cố gắng tích cực tạo người, phương pháp gì cũng đều thử nhưng vẫn chưa đạt được ý nguyện.

Có những đêm, Diêu Văn Sâm cũng cảm thấy cô đơn, hoài nghi đây có phải là báo ứng hay không, ông già rồi, nghĩ đến họ Diêu không có người kế thừa liền nhớ đến Cố Sinh Sinh hơn mười năm chưa gặp lại.

Cố Sinh Sinh ngồi xuống, chỉnh chỉnh váy, bắt chéo chân, lộ ra đôi chân thon dài thẳng tắp, Quản Sở liếc cô một cái, cực kỳ khinh thường hừ một tiếng. Quản Sở sợ Diêu Văn Sâm nhận Cố Sinh Sinh sau này sẽ cùng Cố Khương tình cũ không rủ cũng đến sao, Cố Sinh Sinh ở trong lòng cười mỉa mai.

Diêu Văn Sâm trừng mắt nhìn Quản Sở, quay sang nhìn Cố Sinh Sinh cười nói: “Sinh Sinh, con có khát nước không, con muốn uống cái gì? Hay là chúng ta đi ăn cơm trước nhé? Ngồi xe lâu vậy chắc con cũng mệt rồi.”

“Không cần đâu, hôm nay tôi tới là muốn nói chuyện rõ ràng với ông. Tôi bây giờ sống rất tốt, ông không cần phí công phí sức bận tâm đến tôi, nếu ông rảnh quá không có chuyện gì để lo thì để dành lo cho bản thân mình đi. Tôi không quan tâm ông đã đưa ra điều kiện gì với mẹ, nói tóm lại tôi sẽ không chấp nhận đâu, sau này đừng cố tình tiếp cận mẹ tôi nữa, tốt nhất là chúng ta có thể tiếp tục chuyện nhà ai người nấy lo, nếu không, tôi sẽ dùng mọi khả năng khiến ông hối hận đấy.”

Cố Sinh Sinh mí mắt cũng không nâng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Diêu Văn Sâm cứ đinh ninh Cố Sinh Sinh đã hồi tâm chuyển ý nên mới đến, ai ngờ bị gọi một chậu nước lạnh, tâm tư đều lạnh hơn phân nửa, từng câu từng chữ Cố Sinh Sinh thốt ra kiên định chẳng lưu lại nửa điểm tình cảm, khiến ông nhất thời xấu hổ chẳng biết giấu mặt vào đâu.

Quản Sở khề hừ một tiếng, giọng nói chanh chua, “Ày da, chỉ là diễn viên hạng ba còn tưởng mình là minh tinh, bộ nghĩ có thể ôm đùi ông ấy, bay lên lập tức biến thành phượng hoàng sao? Y chang mẹ cô, không biết phân biệt tốt xấu, chỉ biết câu dẫn đàn ông, cha cô chủ động mở lời nguyện ý coi trọng cô, đừng có mà không biết điều.”

Phụ nữ rõ ràng nên có tri thức lễ nghĩa, nói tới nói lui biến thành những câu chướng tai như thế đấy, Diêu Văn Sâm mặt tối sầm, quát: “Bà bớt nói một tiếng đi! Nói bậy bạ cái gì!”

Diêu Văn Sâm nổi giận, nhưng Cố Sinh Sinh thì bình thường, Quản Sở bắt quá là bị bức đến chân tường, chó cùng rứt giậu cần loạn mà thôi. Cố Sinh Sinh khoanh tay chậm rì rì đứng lên, từng bước uyển chuyển đi đến trước mặt Quản Sở, khề cúi người từ trên cao nhìn xuống.

Cười nói: “Tôi nào có giống bà biết cách câu dẫn đàn ông chứ, người ta có vợ con mà bà còn dụ dỗ được nữa là, da mặt tôi vẫn chưa có dày đến thế, bắt quá người đang làm trời đang nhìn, tốt nhất là bà cầu nguyện ông ta vĩnh viễn sẽ không thay lòng đổi dạ, cuối cùng, tôi cảnh cáo bà, đừng có nói năng lung tung, mẹ tôi thiện lương không so đo với bà, nhưng tôi dám chắc mình không rộng lượng như thế đâu. Bà dám cho tôi một bạc tay tôi nhất định hoàn trả lại gấp mười, không tin bà cứ thử xem.”

“Có!” Quản Sở nghiến răng, ngại sắc mặt Diêu Văn Sâm càng ngày càng đen, chỉ đành ầm nhẫn chịu đựng, Diêu Văn Sâm đang mong Cố Sinh Sinh hồi tâm chuyển ý, bà muốn nháo cũng không có kết quả tốt.

Diêu Văn Sâm mềm giọng: “Sinh Sinh, trước đây cha không đúng, chỉ cần con có thể cho cha một cơ hội, cha nguyện ý làm bất cứ chuyện gì bù đắp cho hai mẹ con con, nếu con muốn trở về, họ Diêu về sau sẽ là nhà của con, con muốn tiếp tục làm diễn viên, cha có thể không tiếc dùng toàn bộ tài lực ủng hộ con.”

Điều kiện cỡ nào mê người nha, nhưng cô đây không cần.

Cố Sinh Sinh cười cười, “Tôi đã nói rồi, tôi hi vọng chúng ta có thể tiếp tục sống trong hòa bình, phiền ông đừng đến quấy rầy cuộc sống của tôi nữa.”

Cố Sinh Sinh đầu cũng không quay lại bước ra khỏi văn phòng Diêu Văn Sâm, thanh âm giày cao gót gõ trong hành lang sạch sẽ lưu loát.

Thang máy xuống, nghênh diện đi tới một người, người kia tây trang phẳng phiu giày da mi mục, độ cong khớp miệng không chút sai lệch, Quý Trầm nhìn thấy Cố Sinh Sinh, cười tiến lên chào hỏi.

Hôm nọ vừa thấy cô, kinh vi thiên nhân, bộ dáng Cố Sinh Sinh mặc lễ phục kéo violon khiến Quý Trầm nhớ mãi không quên, chỉ là ngày đó dáng vẻ mỹ nhân đối với mình hình như rất có khúc mắc, không cho hẳn một ánh mắt thân thiện, Quý Trầm ở trong lòng nghiền ngẫm thật lâu, xác định hẳn không biết cô gái này mà.

Cố Sinh Sinh không muốn dính líu Quý Trầm, tiếp tục đi về phía trước, Quý Trầm do dự một chút, đuổi theo phía sau.

“Cố tiểu thư, xin hỏi tôi đã làm chuyện gì đường đột với cô hay sao, mà cô đối với tôi hình như có chút thành kiến vậy, hi vọng đây chỉ là ảo giác của tôi thôi.”

Quý Trầm ý cười thật sâu, Cố Sinh Sinh ở trong lòng trợn trắng mắt, nói:“Vị tiên sinh này, tôi không quen anh, nhưng anh cũng không phải có ảo giác, tôi quả thật không thích anh.”

Quý Trầm cảm thấy có chút khó tin, hẳn tiếp xúc với phụ nữ chưa từng có ai không sinh ra hảo cảm, cô gái trước mặt này ngược lại thật sự thú vị nha, đến cùng là lạt mềm buộc chặt hay thật sự ghét hẳn, không biết sao, Quý Trầm nhất thời nổi hứng thú, có một loại gọi là bản năng chinh phục tự nhiên sinh ra.

“Cố tiểu thư, tuy rằng tôi không biết tôi đã làm gì chọc giận cô, nhưng trong chuyện này nhất định có hiểu lầm, hy vọng cô có thể cho tôi cơ hội hóa giải hiểu lầm này, có được không?”

Cố Sinh Sinh dừng bước, quay đầu lại, chém đinh chặt sắt nói:“Không, không cần đâu.”

Hai người đã ra khỏi cửa lớn công ty, cô gái trẻ trước sảnh mặt đầy vẻ khó tin nhìn Quý Trầm đuổi theo Cố Sinh Sinh, cô chưa từng bắt gặp Quý Trầm đuổi theo cô gái nào, trước giờ vẫn luôn là các cô gái vây quanh hẳn thôi.

Quý Trầm còn muốn nói gì đó, Cố Sinh Sinh đột nhiên nghe được phía sau có người gọi cô, Cố Sinh Sinh quay đầu, thấy Phó Thanh đứng ở cách đó không xa, bên trong con người tối đen hàm chứa ý cười, anh gọi:“Sinh Sinh, đến đây.”

Trong phút chốc những cơn gió nhỏ chung quanh tựa như xướng ca, Cố Sinh Sinh cởi giày, chạy băng băng tới, nhào vào lòng Phó Thanh, Phó Thanh với tay ôm khủy chân cô, bế bổng lên, Cố Sinh Sinh đem đầu vùi vào trong hóm vai anh, nói:“Phó Thanh, anh đến rồi.”

Phó Thanh không bỏ qua kinh hỉ trong mắt Cố Sinh Sinh, nói:“Ừ, anh đến đón em đây.”

Anh nhớ em, nên lập tức đến.

Mà Quý Trầm nhìn hai người, ý tứ hàm xúc không rõ, cười cười, xoay người quay vào công ty họ Diêu.

27. Chương 27: Ngọt Ngào

Xe lửa khởi hành, Phó Thanh dùng khăn ướt lau sạch tay, bắt đầu bóc vỏ trứng cho Cố Sinh Sinh.

Trứng gà trà này họ mua trước cửa nhà ga. Không biết người bán đã bỏ thêm gia vị gì trong nước trà luộc mà khiến hương thơm ngào ngạt lan tỏa khắp bốn phía. Cố Sinh Sinh vừa đi vừa hít hít mũi, Phó Thanh thấy bộ dạng ham ăn của cô, buồn cười nắm tay cô đến quầy hàng mua hai quả mang đi.

Phó Thanh lấy trứng gõ một vòng trên viền hộp nhựa, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ một vòng lại một vòng gọn gàng vô cùng, cô nhìn một cách sùng bái. Anh đưa trứng gà đã bóc vỏ sạch sẽ cho cô, cô chống cằm, gương mặt hơi thất vọng, cứ tưởng anh sẽ hỏi về Quý Trầm chứ, nhưng dáng vẻ của anh lại không giống như để ý.

Cố Sinh Sinh nhận trứng gà, âm thầm ghen tuông cuộn cuộn trong lòng, chẳng lẽ anh thấy cô dây dưa với đàn ông khác mà không có chút phản ứng nào sao? Cô nghĩ gì trên mặt liền biểu hiện ra tất cả, anh lau tay sạch sẽ, nhìn thấu suy nghĩ của cô, không khỏi bật cười thành tiếng.

Cố Sinh Sinh còn đang đắm chìm trong suy nghĩ thì nghe thấy tiếng cười của Phó Thanh, bây giờ cô mới phát hiện anh đã hoàn toàn thoát ly khỏi hình tượng bất cầu ngôn tiểu, cảm xúc thanh lãnh cao lãnh nam thần rồi. Trên vai đột nhiên bị tác động, Cố Sinh Sinh được Phó Thanh ôm vào lòng, tay cô hơi buông lỏng thiếu chút nữa làm rớt trứng trà.

“Rốt cuộc những gì đã lấp đầy tâm trí em mỗi ngày? Điều gì khiến em đắn đo suy nghĩ đây?” Thanh âm Phó Thanh mang theo ý cười vang lên trên đỉnh đầu cô.

Cố Sinh Sinh mỉm cười, thốt ra, “Anh đó.”

Trong xe coi như yên tĩnh, lời nói hai người cơ hồ một chữ cũng không rơi ra ngoài tai người khác, nói ra rồi cô mới ý thức được bản thân vừa nói cái gì, gương mặt trở thành không khỏi phỉếm hồng.

Đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói của một đứa nhóc, “Mẹ ơi, mặt chị này đỏ quết này, lêu lêu mắc cỡ.”

Thằng bé khoảng bảy, tám tuổi, phổng chừng đang thay răng, khi nói chuyện lú ra mấy cái răng nhỏ. Mọi người vốn đang nín nhịn, nghe thằng bé nói, toàn bộ toa cười vang, Cố Sinh Sinh quay đầu lại, phát hiện thằng nhóc nọ đang nằm sấp trên lưng ghế dựa Phó Thanh chơi game, xem ra nghe lén này giờ rồi.

Mẹ thằng bé nhanh chóng đứng lên xin lỗi, ôm thằng bé về chỗ ngồi ngay ngắn, Phó Thanh đưa tay xoa xoa mặt thằng bé, cho bé hộp sữa chua Cố Sinh Sinh mới mua lúc này.

Cố Sinh Sinh vừa then thùng lại bối rối, nhanh chóng giấu mặt vào trong, Phó Thanh vỗ vỗ đầu dỗ dành cô. Cố Sinh Sinh phát hiện, Phó Thanh thực thích vỗ đầu cô ghê, sao cô có cảm giác giống anh đang cưng nựng cún con quá vậy.

Phó Thanh đột nhiên thỉnh linh hỏi một câu, “Sênh Sênh, em có thích con nít không?”

Cố Sinh Sinh gặm trứng trà, một mặt mờ mịt, “Hử? Sao tự dưng hỏi vậy?”

Phó Thanh ánh mắt băng quơ, không nói lời nào, Cố Sinh Sinh thấy đôi tai anh phỉếm hồng, đột nhiên hiểu ý ngầm trong đó, cũng quá trực tiếp rồi nha, một câu nói lớn quở trong đầu Cố Sinh Sinh “Tình yêu đến nhanh tựa như một cơn lốc xoáy.” Thiếu chút nữa bị mắc nghẹn lòng đỏ trứng luôn. Vì tỏ vẻ trong người còn mang chút kiêu căng của thiếu nữ hai tám, Cố Sinh Sinh giả dờ nói sang chuyện khác, “Phải rồi, sao anh lại tới đây, không cần đi làm sao?”

Thấy Cố Sinh Sinh cố ý đánh trống lảng, Phó Thanh cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng không hiểu nữa rồi mình mắc chứng gì lại hỏi thế, làm như gấp gáp không đợi nổi nữa vậy.

Ở một phương diện khác, Phó Thanh đột nhiên ý thức được, từ lúc hiểu tâm ý của mình đối với Cố Sinh Sinh, thế giới của anh đã không thể khống chế được nữa rồi.

“Anh xin nghỉ phép, trước đó anh có gọi cho dì, dì nói anh biết em đến đây.”

Phó Thanh không nói tỉ mỉ, thế nhưng Cố Sinh Sinh có thể đoán được, là vì thái độ của cô khi nói chuyện điện thoại có chút khác thường nên khiến anh lo lắng, cho nên anh tất nhiên cũng đã biết Điều Viên Sâm là cha cô.

Cố Sinh Sinh buông tầm mắt, nói: “Em che giấu không nói anh biết những chuyện trước kia. Anh sẽ để ý chứ?”

Trong xe lại lần nữa khôi phục im lặng, xe lửa chạy theo quỹ đạo phát ra âm thanh xình xịch đều đặn, Phó Thanh một lần nữa kéo Cố Sinh Sinh vào lòng, nhẹ giọng nói: “Anh chỉ hối hận không có cơ hội tham dự quá khứ của em thôi.”

Hai người xuống trạm, đến trường đón Tiểu Miên tan học. Trước đó, Phó Thanh đã đến tận trường hỏi thăm, đặc biệt xin gởi Tiểu Miên vào học, độ tuổi của Tiểu Miên ngang bằng với trình độ lớp ba, nhưng Tiểu Miên không hề có căn bản, vì muốn cô bé mau chóng đuổi kịp những đứa bạn cùng tuổi, mỗi ngày Phó Thanh đều phụ đạo thêm cho cô bé.

May mà Tiểu Miên chăm chỉ, năng lực nhận biết cũng rất mạnh, bởi vậy tiến bộ thần tốc đuổi kịp chúng bạn rồi.

Hai người đến vừa lúc tiếng trống tan trường vang lên, các em học sinh giống như ong vỡ tổ chạy vội ra khỏi lớp, khuôn viên trường học trước đó còn yên tĩnh nhất thời náo nhiệt hẳn lên. Tiểu Miên cùng hai cô bé khác bước trái bước phải ra ngoài cổng trường, nhìn thấy Phó Thanh và Cố Sênh Sênh từ xa đã nhảy dựng quơ quơ tay chào.

Tiểu Miên một trái một phải nắm tay Phó Thanh cùng Cố Sênh Sênh, ba người đứng chung một chỗ hài hòa vô cùng.

Xem ra đứa bé này rất thích sinh hoạt trường học, cũng hòa hợp với bạn bè, kể lẻ lú lo lú rú không ngớt chuyện, cuối cùng, đột nhiên tỏ vẻ thân bí nói với Cố Sênh Sênh: “Đám bạn em đều rất hâm mộ em ngày nào cũng có người đến đón, mấy đứa đó còn khen chị với Phó Thanh đẹp đôi nữa.”

Cửa hàng thời trang trẻ em, ba người vừa vào cửa, nữ nhân viên nhiệt tình niềm nở đón tiếp, cô làm trong nghề này cũng có thâm niên, công lực nhìn người dày công tôi luyện, vừa thấy Phó Thanh và Cố Sênh Sênh liền biết đại khách hàng giá đáo, thái độ tự nhiên tốt 120%.

Nhìn cả tiệm toàn là đầm váy quần áo đẹp, Tiểu Miên nhảy nhót như chú chim sẻ nhỏ, chạy vòng vòng khắp nơi. Cố Sênh Sênh vẫn có một ước nguyện, hi vọng sau khi kết hôn có thể sinh một đứa con gái, con bé sẽ như một nàng công chúa được cô yêu thương nâng niu và chiều chuộng, cô sẽ mua cho con đủ loại quần áo váy đầm xinh đẹp trên đời.

Phó Thanh giúp Cố Sênh Sênh cầm túi, ý cười thật sâu đứng phía sau nhìn cô chọn quần áo cho Tiểu Miên. Đứng nhìn Phó Thanh y thuật cao siêu, lại biết nấu ăn lại yêu sạch sẽ mà làm tưởng cái gì anh cũng giỏi, tỷ như về phương diện chăm sóc bé gái thật không đành lòng nói thẳng.

Anh đối với mấy kiểu ăn diện trang điểm của con gái hoàn toàn không biết gì cả, quần áo Tiểu Miên toàn bộ đều do Cố Sênh Sênh phối hợp, không thì cô cảm thấy Phó Thanh dám có khả năng cho Tiểu Miên đóng khổ bước ra đường lắm.

Ban đầu Phó Thanh còn xung phong nhận việc giúp Tiểu Miên chải đầu buộc tóc, thất bại vô số lần rồi cuộc đầu hàng, hôm sau dứt khoát mang Tiểu Miên đến cửa hiệu cắt tóc xử lý thành kiểu đầu tomboy, không cần buộc hay thắt bím tạo kiểu gì hết, mỗi sáng dùng lược chải sơ hai cái là xong, vì chuyện này Cố Sênh Sênh đã cười Phó Thanh hết mấy ngày.

Cố Sênh Sênh chọn một cái quần ngắn màu vàng và áo sơ mi in hoa, hỏi Phó Thanh thấy sao, Phó Thanh gật gật đầu nói đẹp, Cố Sênh Sênh lại cầm lấy một cái quần màu hồng nhạt hỏi anh, Phó Thanh rất nghiêm túc nhìn nửa ngày, gật đầu vẫn nói ừ đẹp.

Cố Sênh Sênh đỡ trán, “Phó Thanh, đây là kiểu dáng của bé trai mà.”

Nữ nhân viên che miệng cười nói: “Tiểu thư, ông xã cô thật thú vị.”

“A? Cô hiểu lầm rồi, anh ấy không phải chồng tôi đâu.” Cố Sênh Sênh nhanh chóng giải thích, thế nhưng trong lòng lại rất vui vẻ nha.

Phó Thanh đột nhiên cúi đầu rất nghiêm trọng nhìn chằm chằm Cố Sênh Sênh, trầm ngâm hai giây, nói: “Dù sao cũng là chuyện sớm muộn, em sẵn sàng muốn gọi thế thì anh cũng không có ý kiến gì đâu.”

Nói xong, chân dài nâng bước, rất kiêu ngạo bỏ đi.

Cố Sênh Sênh: Nam thần anh vì cái gì đột nhiên thay đổi phong cách vậy hả.....

Mặc dù Tiểu Miên đã có mấy bộ đầm váy, nhưng Cố Sênh Sênh vẫn chọn thêm vài bộ quần áo nữa, ở trường học mặc váy không tiện hoạt động, mặc quần vẫn thoải mái hơn nhiều.

Cô đi tính tiền, Phó Thanh không ngăn cản, anh biết cô thấy ái ngại khi để Tiểu Miên ở nhờ nhà anh, cho nên rất nhiều thời điểm đều giành trả tiền. Để cô có thể giảm bớt cảm giác ái ngại, đa số thời điểm anh cũng không cản cô, nhưng miễn là Tiểu Miên cần gì Phó Thanh đều thay Cố Sênh Sênh giải quyết.

Cố Sinh Sinh lấy tiền thối, điện thoại thành linh báo có hai tin nhắn đến, một cái là nhắc nhở số dư ngân hàng, một cái khác từ một dãy số lạ.

“Chào cô, tôi là mẹ Phó Thanh, tôi hy vọng chúng ta có thể gặp mặt một lần để nói chút chuyện liên quan đến Phó Thanh, tám giờ tối nay tôi ở quán cà phê Song Lưu chờ cô.”

Cố Sinh Sinh sững sốt, mẹ Phó Thanh sao lại muốn gặp cô? Trực giác mách bảo nhất định không phải chuyện tốt gì, tuy rằng không tình nguyện, nhưng cô không thể không đi, chung quy đối phương là mẹ anh mà.

Phó Thanh thấy Cố Sinh Sinh đứng yên một chỗ, qua hỏi: “Sao vậy?”

Cố Sinh Sinh phục hồi tinh thần, giấu điện thoại vào trong túi xách, cười nói: “Không có gì, Niko nhắc em tám giờ đến công ty một chuyến, bảo là chị Trương có chuyện tìm em.”

28. Chương 28: Ôn Nhu

Tiệm cà phê, Cố Sinh Sinh đến sớm hơn giờ hẹn. Trên bức tường gạch trắng treo vài bức tranh theo trường phái trừu tượng, không khí trộn lẫn mùi thơm của các loại bánh trắng mềm mới ra lò, ngọt ngào béo ngậy khiến thực khách không khỏi chếp miệng, âm hưởng nhạc jazz nhẹ nhàng gợi lên, cực kỳ giống giai điệu của những người đàn ông ngoại quốc râu quai nón thích ngâm nga trên nông trường.

Trong quán chưa có khách, Cố Sinh Sinh đến dặn dò nhân viên ở quán sau đó chọn vị trí sát cửa sổ. Trên chiếc bàn tròn màu trắng bày một lọ hoa khô, cành lá rõ ràng đã khô héo trắng bệch, hoa kia lại lẳng lẳng tỏa hương thơm tinh tế. Bầu trời đã tối đậm, cô nhìn đèn đường ngoài cửa sổ qua cặp kính đen, có một đôi tình nhân nắm tay đi ngang qua, trên cửa kính phản chiếu hai gương mặt tươi tắn.

Cô gái mặc áo liền váy xanh nhạt, một cơn gió thổi đến trông cô tựa như một gốc thông thủy được tưới qua sương mai, cô gái vô tình ngó vào quán, thấy Cố Sinh Sinh đang nhìn mình, cười thẹn thùng rồi quay đầu đi, cô lại nhìn sang nam sinh bên cạnh, bên trong mắt anh chàng hiện giờ là một mảnh ôn nhu có thể chảy ra nước.

Ánh mắt ấy, Cố Sinh Sinh buông hờ mi mắt, nhân viên cửa hàng chuyển sang thể loại nhạc Blues quán quýt si mê uyển chuyển, Cố Sinh Sinh hơi hơi híp mắt, hốc mắt nóng bỏng, cô cũng đã từng trải qua thời gian rực rỡ cuồng nhiệt như vậy, rồi sau đó vạn vật lưu chuyển khôn lường, ngăn ngắt trong giây lát, tự trào, Cố Sinh Sinh sinh thời vui vẻ nhiệt huyết đã bị mài mòn bởi đoạn thời gian cô quanh mắt rồi.

Trong tầm nhìn dần dần xuất hiện hai người, Tiết Nhu khoát tay mẹ Phó Thanh đang đến gần, cô ấy mặc một bộ váy dài trắng ngà mềm mại, trang điểm tinh xảo sống mắt lưu chuyển. Cố Sinh Sinh không ngờ Tiết Nhu cũng tới, nhìn tư thế hai người khá giống cảnh Thái Hậu mang theo chính cung nương nương tới thảo phạt yêu nữ là cô vậy.

Nhìn vẻ ngạc nhiên trong mắt Cố Sinh Sinh, Tiết Nhu cười cười biểu thị xin lỗi, ý bảo hôm nay đến không phải chủ ý của cô ấy.

Phó mẹ bảo dưỡng rất tốt, gương mặt xinh đẹp, dáng người yếu điệu, khuôn mặt vẫn lưu lại phong tình dù trải qua năm tháng, một chút cũng không giống phụ nữ trung niên gần năm mươi tuổi, bà ngồi xuống đối diện Cố Sinh Sinh, Tiết Nhu mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Phó mẹ.

Cố Sinh Sinh kéo rèm cửa sổ, tháo kính đen, lễ phép mở miệng: “Chào bác gái, bác muốn uống gì ạ?”

Phó mẹ trên mặt mang nét cười, bên trong mắt lại chẳng có chút niềm nở, ánh mắt bà nhìn Cố Sinh Sinh tựa như đáy hàn băng, Cố Sinh Sinh biết, những người tiểu thư khuê các như mẹ Phó Thanh từ trong nội tâm luôn xem thường những cô gái xuất thân bình thường như cô, huống chi cô lại là diễn viên, với gia thế của cô trôi vào vùng nước đục của giới giải trí, khó ai tin thân cô trong sạch.

Cô cũng đại khái đoán được chủ đề Hồng Môn yến hôm nay là gì rồi.

Nhân viên cửa hàng tắt nhạc, trong quán nháy mắt im lặng, Phó mẹ dần dần thu liễm ý cười, mở miệng phun ra lời vàng ý ngọc, “Cố tiểu thư, mục đích cô bám lấy Phó Thanh nhà chúng tôi mãi không buông đến

cùng là gì? Vì tiền hay vì danh lợi?” Không mở lời chào, trực tiếp cất giọng cao cao tại thượng tra xét, Cổ Sênh Sênh hít sâu một hơi, cười nói: “Bác à, con không hiểu bác đang nói gì, con và Phó Thanh yêu nhau thật lòng mà, hy vọng bác có thể hiểu cho tụi con.”

“Yêu nhau thật lòng?” Phó mẫu châm biếm lên tiếng, “Cô không thừa nhận cũng dễ hiểu, nói trắng ra cô muốn tìm kim chủ để được lên hạng thôi chứ gì. Phó Thanh đúng là người thừa kế tập đoàn giải trí Thanh Ninh, nhưng con tôi tôi hiểu, nó sẽ không vì một con hát mà bỏ rơi Tiểu Nhu của chúng tôi đâu. Gần đây còn chẳng biết nhặt ở đâu ra một đứa bé gái, buồn cười hết sức. “

Phó Thanh là người thừa kế tập đoàn giải trí Thanh Ninh? Cổ Sênh Sênh đột nhiên tường tận mọi chuyện, trách không được cô thuận lợi ký ước với công ty, còn được phân đến tay Trương tỷ, cũng giải thích luôn cho việc Đường Tầm vì cái gì liên tiếp đề cử cô, thì ra Phó Thanh ưu ái cô nhiều như thế cô lại không hay biết một chút gì.

Nhắc tới Phó Thanh, sắc mặt Tiết Nhu có chút khó coi, nhưng vẫn có ý ngăn Phó mẹ, Phó mẹ mỉm cười vỗ vỗ tay cô, ý bảo cô cứ an tâm đừng nóng vội.

Thấy trên mặt Cổ Sênh Sênh gợn sóng, Phó mẹ cho rằng đã nói trúng tâm tư cô, bà đắc ý câu khoe miệng, “Cô là cô gái thông minh, chắc cô biết rõ thứ quan trọng nhất đối với bản thân mình là cái gì rồi, rời xa Phó Thanh đi, tôi có thể cấp cho cô tài nguyên tốt nhất, giúp cô nổi tiếng trong thời gian ngắn nhất, cô muốn leo lên vị trí nào tôi sẽ nâng cô lên vị trí đó.”

“Huống hồ,“ Phó mẹ giương mắt liếc Cổ Sênh Sênh một cái, khoe mắt ý cười không dứt, “Tuy rằng Phó Thanh là một đứa trẻ ngoan, nó không đùa giỡn với cô, nhưng sẽ có một ngày nó tỉnh ngộ, đến lúc đó cái gì cô cũng dùng xong thôi.”

Dám chắc chẳng có mấy ai có thể cự tuyệt điều kiện mê người như thế, Phó mẹ nhếch miệng, dùng ánh mắt tất thắng nhìn “Con mồi” là cô.

Cổ Sênh Sênh cũng nở nụ cười, “Bác à, bác nói không sai chút nào, nếu không có ai giúp đỡ, dù con có dốc sức cày lưng làm việc mười năm trời cũng không đổi được tài nguyên tốt như bác đề nghị. Suy cho cùng con cũng phải cảm ơn bác đã nhắc nhở, nhờ vậy mà con mới biết người vẫn luôn âm thầm giúp đỡ sau lưng con nguyên lai là Phó Thanh, vì vậy, con càng không thể nào rời khỏi anh ấy, bù lại con sẽ càng yêu thương anh hơn nữa.”

Dù cho người này là mẹ Phó Thanh, cũng không thể tùy ý vũ nhục cô chứ, cô đã cho bà sự tôn trọng lớn nhất rồi mà.

“Cò! quả thực không biết tốt xấu!” Phó mẹ cầm ly nước tạt vào mặt Cổ Sênh Sênh, Tiết Nhu cả kinh, nhanh chóng đưa tay chắn nhưng không kịp, Cổ Sênh Sênh ngồi yên không né cũng không tránh, chỉ nghiêng đầu sang một bên.

Tiết Nhu vung tay lên đỡ, nửa ly nước còn lại đều rơi lên người Phó mẹ, Phó mẹ lúc này hoa dung thất sắc, Tiết Nhu nhanh chóng trấn an bà, “Dì à, dì vào toilet lau sơ trước đi, ở đây giao cho con xử lý được rồi.”

Phó mẹ khó thở, nhưng lại không thể phát tác, chung quy chuyện này không phải tại Cổ Sênh Sênh, bà hừ nhẹ một tiếng, dậm chân, đi vào toilet.

Cổ Sênh Sênh dùng khăn tay không nhanh không chậm lau nước đọng trên mặt và trên cánh tay, được Tiết Nhu chắn, nước tạt vào cô cũng không nhiều lắm, phần lớn đều rơi trên tóc, cho nên quần áo rất may mắn chỉ ướt một khối nhỏ nơi cổ áo, không thì với khí trời mùa hạ này, một chiếc áo khoát không đủ chống gió đâu. Tiết Nhu lấy khăn tay giúp Cổ Sênh Sênh lau tóc, Cổ Sênh Sênh cảm thấy cô ấy không có ác ý, nên không cự tuyệt, động tác Tiết Nhu rất nhẹ, rất ôn nhu, cô gái này làm sao người ta sinh ra phản cảm được chứ.

Tiết Nhu lẳng lặng lau trong chốc lát, đột nhiên thở dài, nói: “Cổ tiểu thư, chuyện hôm nay cô đừng quá để ý, dĩ ấy chỉ vì quá lo lắng cho tôi nên mới hành động quá khích như vậy, nhưng trước giờ dĩ luôn là người thông tình đạt lý, tôi tin rằng chờ dĩ tỉnh táo lại dĩ sẽ hiểu tường tận thôi.”

Phải không, chỉ sợ chỉ đối với cô mới vậy thôi? Cổ Sênh Sênh cười khê, cô rất muốn hỏi vặn lại, nhưng ngoài mặt thì lắc đầu, nói: “Cô ngồi xuống đi, tôi không sao.”

Loại tâm lý bao che khuyết điểm này chỉ là chuyện thường tình, huống hồ Tiết Nhu quả thật quá tương xứng với yêu cầu con dâu của dòng dõi thư hương nhà Phó Thanh, về tình về lý đều là lựa chọn tốt nhất, đổi lại nếu cô đứng trên góc độ mẹ anh, nói không chừng cũng sẽ làm thế thôi.

Thế nhưng lời đã nói ra cũng như nước tát ra ngoài, Cố Sinh Sinh không phải đầu gỗ, những lời mẹ anh nói cô không thể hoàn toàn không để tâm.

Tiết Nhu xếp khăn tay lại nắm trong tay, mỹ nhân vừa đẹp người vừa đẹp nét, đầu ngón tay tinh tế thon dài giống như mười búp măng non ngọc ngà, móng tay gọn gàng sáng bóng dưới ngọn đèn nhấp nháy. Tiết Nhu quay lại chỗ ngồi, lông mi thon dài buông xuống tựa như cánh quạt nhỏ.

Cô ngập ngừng, nói: “Cố tiểu thư, kỳ thật tôi biết, Phó Thanh chưa từng thích tôi.”

Cố Sinh Sinh động tác trên tay dừng một lát, xem ra Tiết Nhu muốn thẳng thắn đối mặt với cô.

Tiết Nhu đan ngón tay với nhau, tiếp tục nói: “Tôi, Phó Thanh, còn có Đường Tầm, chúng tôi cùng nhau lớn lên, cả ba đều rõ ràng tâm tư của nhau, nhưng tôi không cam lòng, những năm qua Phó Thanh không hề có biểu hiện tình cảm nam nữ với bất kỳ ai, tôi cứ nghĩ nếu tôi vẫn đứng chờ, phải chăng ngày nào đó anh ấy sẽ thấy, phát hiện tôi tốt thế nào.”

“Tôi vốn cảm thấy chúng tôi vẫn bảo trì trạng thái như vậy cũng rất tốt, cho đến khi, anh ấy gặp cô, tôi mới biết Phó Thanh thay đổi rồi, anh hay nở nụ cười hơn trước nhiều, tôi cũng chưa từng thấy anh ấy quan tâm một cô gái nào nhiều như vậy. Sau đó tôi rất hoảng hốt, nhưng tôi cũng rất muốn nhìn thấy Phó Thanh vui vẻ, trong lòng tôi rất mâu thuẫn, tôi không biết đến cùng nên làm thế nào.”

Tiết Nhu hít sâu một hơi, cúi đầu, mái tóc dài theo động tác cô buông xuống che khuất non nửa khuôn mặt, ánh mắt Cố Sinh Sinh dừng trên chiếc cằm thon nhọn của cô, làn da trắng trẻo mà người Đông Phương ít có.

“Cô không biết đâu, hồi còn nhỏ ba đứa tôi chơi trốn tìm, mỗi lần Phó Thanh trốn tôi đều có thể rất nhanh tìm được, đến phiên tôi trốn luôn cố ý lựa chọn những nơi dễ phát hiện nhất để Phó Thanh có thể tìm được tôi, nhưng lần nào cũng là Đường Tầm tìm ra trước, Phó Thanh chưa từng tìm thấy tôi.”

Tiếng nói Tiết Nhu rất bình tĩnh tựa như kể một câu chuyện xa xôi chẳng liên quan, Cố Sinh Sinh lắng lắng nghe, không nói một lời, đó là quãng thời gian tươi đẹp trong quá khứ của bọn họ, cô không thể nào xen vào. Tiết Nhu ngẩng đầu lên nhìn về phía Cố Sinh Sinh, đôi đồng tử màu cà phê sáng loáng rạng rỡ, “Tôi biết Phó Thanh thật sự thích cô, nguyện vọng lớn nhất của tôi đến bây giờ là anh có thể hạnh phúc, từ nhỏ đến lớn đều là người khác che chở cho tôi, tôi chưa từng tự mình tranh giành cái gì cả, nhưng một lần này thôi, tôi quyết định cạnh tranh công bằng với cô, tôi tự cho mình một hạn định, nếu đến lúc đó vẫn không có kết quả tôi sẽ buông tay, cuộc đời phía trước vẫn phải tranh thủ mới biết được, không phải sao?”

Nói như vậy, Cố Sinh Sinh cùng Tiết Nhu xem như tình địch rồi, nhưng cô cũng không chán ghét tình địch này, so với tiểu nhân giả nhân giả nghĩa, cô càng thích loại quang minh lỗi lạc này hơn, cầm lên được cũng buông xuống được.

Cố Sinh Sinh cười cười, vén tóc ra sau tai, lộ ra đường cong gương mặt, cô nhìn Tiết Nhu, hai cô gái lắng lắng đối diện nhìn nhau, cùng nở nụ cười.

Lát sau, Phó mẫu cũng từ toilet đi ra, vệt nước trên áo đã hong khô không còn lưu lại dấu vết, Cố Sinh Sinh cụp mắt ước ai, nếu những lời nói khó nghe lúc này cũng có thể tiêu trừ dễ dàng như vệt ướt thì tốt biết bao.

“Di à, chúng con nói xong rồi, mình về thôi.” Tiết Nhu đứng lên kéo cánh tay Phó mẫu, không cho họ có cơ hội nói chuyện phiếm nữa, đây là cuộc chiến giữa hai người phụ nữ, người ngoài không liên quan.

Phó mẹ liếc Cố Sinh Sinh một cái, cô không nhìn bà, cúi đầu uống một ngụm cà phê, vị đắng nháy mắt lan tràn cuống họng, nhưng Cố Sinh Sinh hiểu con người trong lòng đau khổ mới là đắng cay thật sự.

Tiết Nhu kéo mẹ Phó Thanh nhanh nhẹn rời đi, tiếng âm nhạc lại vang lên, Cố Sinh Sinh một lần nữa đeo kính đen, kéo bức màn lên, nâng má ngồi trong chốc lát, mới tính tiền rời khỏi.

Cố Sênh Sênh tản bộ trên đường, cô không bắt xe, cứ đi dọc theo vỉa hè, không biết từ lúc nào trời bắt đầu nổi gió, gió thổi tóc bay tán loạn đầy mặt, đến khi chặn tầm mắt không thể không gỡ ra, Cố Sênh Sênh mới đưa tay sửa sang lại tóc tai.

Tay trái mang bao tay, tay phải nhét vào túi áo, cô rút bàn tay phải ra tiếp xúc với gió, cảm giác cơn gió luồn qua kẽ tay, sau đó cô phát giác cánh tay mình đang run lên bần bật và gần như tê liệt.

Cô đột nhiên không bước nổi nữa, trong đầu luôn vang vang câu nói của mẹ Phó Thanh “Tuy rằng Phó Thanh là đứa trẻ ngoan, nó không đùa giỡn với cô, nhưng sẽ có ngày nó tỉnh ngộ, đến lúc đó cái gì cô cũng đừng hòng có.”

Phải không? Cố Sênh Sênh cười khổ một cái, vị cà phê tựa hồ vẫn chưa tan mà vọt thẳng xuống đáy lòng, con người một khi suy nghĩ rơi vào trầm luân, tựa như không cần thận để bản thân rơi vào đầm lầy, mình càng giầy dụa sẽ càng lún sâu, cô thôi không dám nghĩ đến nữa.

Một quyển sách từng nói, mười triệu mê mèm hồng trần, ngã vào khó ra.

“Vào đây uống một ly đi? Một cơn say giải ngàn sầu, say rồi cái gì cũng đều quên hết thôi.”

Giọng nữ khàn khàn, Cố Sênh Sênh ngẩng đầu, thấy một cô gái kẻ viền mắt đen dựa cửa, cô kia mặc áo sơ mi đen, quần sọt cạp cao đen, đầu ngón tay giữ một điếu thuốc tỏa khói lượn lờ, cô thấy trong đôi mắt ấy chứa đầy những thăng trầm. Mà khi nói chuyện với Cố Sênh Sênh, trong mắt không có nửa phần thân thiện, chỉ sạch sẽ, không nhuộm màu dục vọng.

Cố Sênh Sênh lúc này mới phát hiện cô đang đứng trước cửa một quán bar. Quán bar mở ngay khu phồn hoa náo nhiệt, cung cấp cho đàn ông lẫn phụ nữ một nơi tạm thời quên đi những nỗi buồn trong cuộc sống.

Đúng vậy, say rồi còn nhớ gì nữa, Cố Sênh Sênh đến gần một chút, cô kia nhìn cô một cái, nếp người sang một bên, âm nhạc và tiếng reo hò tạp nham phía trong truyền ra.

“Hút không?” Cô kia đưa qua một điếu thuốc, ngữ điệu không mang theo ý cười, nhưng Cố Sênh Sênh nghĩ, đã đầy đủ ấm áp lắm rồi, đôi khi tiếp xúc với người xa lạ lại thoải mái hơn đối với người thân quen nữa.

Cố Sênh Sênh lắc lắc đầu, nói không hút, cô kia cũng không giận, nghiêng đầu đặt điếu thuốc trở về hộp thuốc lá, Cố Sênh Sênh đứng ở cửa để gió thổi trong giấy lát, mới xoay người vào bar.

Cố Sênh Sênh trực tiếp đến quầy bar lấy rượu, cô không thường uống rượu, cũng uống không quen rượu pha chế, lại muốn tìm một loại khiến cô có thể nhanh say. Cố Sênh Sênh mang theo chai rượu đi đến sô pha đặt trong góc ngồi xuống, phía sàn nhảy dưới ngọn đèn ám muội, vô số bóng người quần quít một chỗ, cô nhìn nhưng không thấy vẻ mặt của bọn họ.

Một ly rượu vào bụng, thân thể lạnh lẽo bị rượu kích thích nổi một tảng da gà, cô không bước ra sàn nhảy mà chỉ lặng im ngồi một chỗ uống hết ly này đến ly khác, có vài người đàn ông như kẹo cao su muốn sáp lại, có điều, trò chơi thì phải xuất phát từ song phương, nếu một bên bù đầu uống rượu, trò chơi này không thể bắt đầu rồi.

Cố Sênh Sênh uống một lúc, cảm giác quả đầu càng ngày càng nặng, cô tự biết mình không thể uống thêm được nữa mới đứng dậy đi ra ngoài, có ai đó đến kéo cánh tay cô, Cố Sênh Sênh đẩy tay họ ra, xiêu vẹo hướng ra phía ngoài, người kia cũng không quần lấy nữa.

Cô kia đã không còn ở cửa, Cố Sênh Sênh tựa vào cửa hóng chút gió, chột lất khiến đầu óc thanh tỉnh hơn một chút. Trong bụng có thứ gì đó sục sôi muốn trào lên, cô thất tha thất thểu đến ven đường, ngồi xổm xuống chuẩn bị, nhưng chẳng phun ra được cái gì cả, mọi thứ bị nghẹn lại rất khó chịu.

Cố Sênh Sênh lấy di động ra, lục danh bạ tìm đến số Phó Thanh, nhấn phím gọi, chuông vang vài tiếng Phó Thanh bắt máy.

“Alo? Sênh Sênh?”

“Phó Thanh, Phó Thanh em khó chịu quá.” Giọng nói mang theo vài phần nức nở.

“Alo, Sênh Sênh, Sênh Sênh em đang ở đâu? Đừng đi loạn, anh đến tìm em, nói anh biết xung quanh có cửa tiệm gì không?” Phó Thanh chỉ nghe được tiếng động cơ xe bên Cố Sênh Sênh.

Cố Sinh Sinh nhìn quanh bốn phía.

“Em đang ở trước một quán bar gần quán cà phê Song Lưu.” Nghe giọng anh, Cố Sinh Sinh không khỏi đau xót mũi, nước mắt thiếu chút nữa rơi rớt.

“Sinh Sinh em đừng sợ, anh lập tức tới ngay, đừng đi lung tung, ở yên đó chờ anh, biết không?”

Khoảng chừng hai mươi phút sau, trong tầm mắt Cố Sinh Sinh xuất hiện một đôi giày da, người kia ngồi xổm xuống, vươn đôi tay mạnh mẽ kéo cô vào lòng, trong nháy mắt bị một mùi vị quen thuộc vây quanh, cô từ từ nhắm hai mắt, nỉ non một tiếng, “Phó Thanh.”

Phó Thanh ôm Cố Sinh Sinh vuốt ve đầu cô, nhẹ giọng nói: “Anh đưa em về nhà?”

Anh không hỏi cô có chuyện gì, nếu cô nguyện ý nói, anh sẽ chăm chú nghe, không muốn nói, anh sẽ không ép hỏi.

Cố Sinh Sinh đem mặt vùi trong hõm vai anh, hơi thở cô nhịp nhàng phả vào người anh, ấm áp và ẩm ướt, hầu kết Phó Thanh giật giật. Cô vòng tay ôm eo anh, nỉ non, “Phó Thanh, em không muốn về nhà, anh dẫn em đến nhà anh có được không?”

“Được.” Phó Thanh nhìn Cố Sinh Sinh, bên trong con người tựa hồ có vạn điểm toái tình xẹt qua, anh đưa tay phải dưới khủy đầu gối cô, bế bổng cô lên.

Cố Sinh Sinh thuận thế vòng tay qua cổ Phó Thanh, cô nằm ngốc trong lòng anh, nghe nhịp tim khê khàng của anh, cảm giác an tâm hơn rất nhiều so với một khắc trước.

Phó Thanh đặt cô vào trong xe, thắt dây an toàn cho cô, rồi khởi động xe rời khỏi. Cố Sinh Sinh hạ cửa kính xe xuống một chút để gió lùa vào, nghe tiếng gió gào thét bên ngoài, âm thanh đó rất sắc sảo lại rất lắng lặng.

Về đến nhà, dừng xe lại, Phó Thanh ôm Cố Sinh Sinh lên lầu, Tiểu Miên nghe tiếng mở cửa, nhảy xuống giường đến gần cửa chờ, cửa mở ra lại thấy Cố Sinh Sinh say bất tỉnh nhân sự yên vị trong lòng Phó Thanh, rất dè dặt hỏi: “Anh, chị sao vậy?”

“Chị ấy uống hơi nhiều rượu, không có gì đâu, em đi ngủ trước đi, ngày mai còn phải thi nữa.”

Nghe anh nói vậy, Tiểu Miên không hỏi nhiều thêm, nhón chân sờ sờ mặt Cố Sinh Sinh, rồi ngoan ngoãn đi vào phòng ngủ của mình.

Vào phòng, đóng cửa, Phó Thanh đỡ Cố Sinh Sinh nằm xuống giường, anh cúi gập thắt lưng vén tóc cô, nhìn chân mày cô khê chau lại, anh cúi đầu xuống khê hôn, xúc cảm ấm áp khiến ý thức đang hỗn loạn của Cố Sinh Sinh tựa hồ tìm được đường giải thoát, cô đưa tay cuốn lấy cổ Phó Thanh, không để anh rời khỏi.

Dưới ngọn đèn, hai má cô ửng đỏ, môi hồng như son, dưới cổ áo rộng mở là càn cổ trắng như tuyết, hô hấp giao hòa, Phó Thanh cơ hồ có thể ngửi được hương vị thảo nhiên trên người cô, ánh mắt dừng ở lỗ tai khéo léo như ngọc, vành tai lóng lánh, khiến người ta muốn vươn tay chạm vào.

Thân thể hai người kề sát, cách lớp sơ mi mỏng manh, Phó Thanh rõ rệt có thể cảm nhận được thân hình mềm mại của cô, anh không uống một giọt rượu, lại giống như được tắm trong men say, anh nhìn chăm chăm đôi môi cô, hầu kết giật giật.

“Phó Thanh.” Cô đột nhiên mở mắt ra, một đôi mắt nhập nhòa, mị hoặc lại quyến rũ chết người, cô nường lực nhóm người lên, kề sát vào môi anh, hôn anh.

29. Chương 29: Hôn

“Sinh Sinh?” Phó Thanh nâng mặt cô lên, ngăn cô tiến thêm một bước nữa. Cô đang say bất tỉnh nhân sự, anh không muốn cô sẽ hối hận sau khi tỉnh dậy. Cô sẵn sàng tình nguyện anh cầu còn không được nữa là, nhưng anh hiểu cô là con đà điểu (nhát gan) hay giả bộ bình tĩnh, anh không muốn ép buộc cô.

Thấy Phó Thanh chặt đứt sự chủ động của mình, Cố Sênh Sênh tưởng anh không muốn mối quan hệ của hai người phát triển thêm nữa, đầu vừa đau vừa nhứt, lời mẹ Phó Thanh nói lại bắt đầu lặp lại tuần hoàn trong tâm trí, hốc mắt cô lại chua xót đỏ hồng.

Chưa từng có được sẽ không sợ mất đi, cô không phải cô gái tùy tiện, nhưng giờ khắc này đây cô căn bản không biết phải dùng phương thức nào mới có thể xác nhận tâm ý của anh đối với mình.

“Phó Thanh, vì sao anh không muốn gần gũi em? Em không dịu dàng chu đáo như Tiết Nhu, nhưng em thích anh thật mà, tại sao họ không tin em chứ.”

Nước mắt bắt đầu không chịu khống chế rơi xuống, Cố Sênh Sênh muốn đưa tay lau, lại bị Phó Thanh cầm cổ tay, lực tay thật lớn, cô muốn thoát ra lại không thể động đậy. Trong lòng đầy bức tức, cô cũng không biết tại sao lại nổi giận, có lẽ đây là biểu hiện của nỗi sợ đánh mất anh thôi.

Trên môi mềm nhũn, Phó Thanh cầm trụ cô môi, trong đầu Cố Sênh Sênh nổ vang một tiếng. Anh nắm quyền chủ động, gắt gao giam cô trong ngực, con ngươi đen thâm thúy ánh lên tức giận, dùng lực gặm cắn cô môi như muốn trừng phạt.

Cô bị anh hôn cuồng nhiệt sắp không thở nổi, ưm một tiếng, “Phó Thanh, đau.”

Phó Thanh lại như không nghe thấy, nghiêng đầu thả những nụ hôn nóng rực theo vành tai cô, từ khoe miệng một đường đi xuống cổ, thân thể bắt đầu bị thiêu cháy, sóng tình triền miên, cô cảm giác hô hấp của anh trở nên nặng nhọc. Cố Sênh Sênh biết, anh giận rồi, giận cô không tin anh, giận cô tự giằng vò bản thân mình.

Phó Thanh không cho Cố Sênh Sênh cơ hội tránh ra, khóa trụ hai tay cô trên đỉnh đầu, anh lui lại nhìn vào đôi mắt cô, ánh mắt thâm trầm giống như đầm nước sâu không thấy đáy, hai thân thể thiếp hợp chặt chẽ đến độ cô rõ rệt cảm nhận được nơi nào đó của anh biến hóa. Xuyên qua mắt anh cô nhìn thấy chính mình hiện giờ hai mắt mê ly, hai má đỏ bừng, nháy mắt nóng bừng cả mặt.

Anh vuốt ve vành tai cô, xúc cảm theo ngón tay truyền đến đại não, Phó Thanh giọng khàn khàn, hỏi cô, “Sênh Sênh, em chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Anh ấn nhấn, anh không muốn bức bách cô, nhìn ánh mắt Cố Sênh Sênh giống như đầm nước sâu, đôi đồng tử trong veo nổi lên gợn sóng. Phó Thanh trầm mặc nửa ngày, thở dài, kéo cô vào lòng, đưa tay vuốt ve lưng cô như đang dỗ dành một đứa trẻ.

“Ngoan, đừng suy nghĩ lung tung nữa, những chuyện khác cứ giao cho anh, em cứ nghỉ ngơi ở đây, anh ra sơ pha ngủ.”

Cố Sênh Sênh ngốc nghếch nằm trong lòng anh, tâm tình nôn nóng, bất an bỗng dưng tìm được nơi trú ngụ xoa dịu, tỉnh táo lại. Kề bên là hơi thở sạch sẽ và khí tức dễ chịu, cô vùi đầu sâu vào cơ thể anh hơn nữa. Cô hít hít mũi, lẩm bẩm nói: “Phó Thanh, anh tin em sao?”

Phó Thanh nâng mặt cô để cô nhìn thẳng vào mắt anh, anh hỏi: “Sênh Sênh, em tin anh không?”

Ánh mắt anh nhìn cô ôn nhu tựa như bầu trời xanh lam giữa trưa mùa hạ, được bao bọc trong vòng tay ấm áp của anh, Cố Sênh Sênh nhắm mắt lại, nhắm dậy, vòng tay ôm cổ anh, ghé vào lỗ tai anh thì thầm: “
”(tiếng Nhật, tạm dịch “em yêu tất cả những gì thuộc về anh)

Vòng tay Phó Thanh càng thêm khít chặt, cô biết anh nghe hiểu rồi.

Cho đến lúc gặp lại Phó Thanh ở thế giới này, Cố Sênh Sênh mới xác định được cái gì gọi là tình yêu. Anh tựa như một một cơn gió mát lành cứu mạng lấy tư thái bình tĩnh đi về phía cô, thì ra, tình yêu là phải gặp đúng người ở đúng thời điểm, thậm chí bạn có trải qua nhiều cuộc tình trong dĩ vãng, cũng không bằng kiên nhẫn chờ đợi một người duy nhất.

Phó Thanh, chàng trai hoàn mỹ, là một món nợ mà em nguyện dùng tình yêu thủy chung cả đời để trả.

Tôi như một bông tuyết đọng trên đầu vai bạn, bị gió thổi rơi được bạn đón lấy, tôi muốn tan chảy thành một giọt nước có thể đóng băng vĩnh viễn thời khắc này. Bạn là chú chuồn chuồn điểm qua tôi giữa hồ, lấy

một chiếc lá ngô đồng ngưng đọng hơi thở của tôi, tương tự trong nháy mắt đôi lấy khắc ghi một đời, tôi sẽ dùng ký ức làm vảy gợn sóng, dùng tịch liêu để thêu tranh thổ cẩm mùa thu. (tạm dịch)

Nhà hàng Tây, mặt tường xanh lam dạ thủy, im lặng phẳng phất có thể cảm nhận được những cơn đá ngầm dưới sóng biển, Tiết Nhu mặc một bộ váy dài, giống một đóa hoa tulip giữa biển khơi, ánh sáng soi gương mặt cô, xinh đẹp tựa như một tác phẩm điêu khắc.

Tiếng đàn violoncello từ trong âm hưởng chảy xuôi ra, âm nhạc như thủy triều xông đến vây quanh cô, Tiết Nhu vén tóc sau tai, không tự giác rũ mắt, cô biết bài hát này, The day I lost my love của Ron Korb, tiếng đàn violoncello thâm trầm nội liêm, âm thanh từ ống sáo ấm đậm thần thương hỗn hợp với nhạc piano trong veo như nước, ưu thương lưu luyến, uyển chuyển triền miên.

Tiết Nhu đang chờ Phó Thanh, hôm nay là sinh nhật cô, Phó Thanh còn chưa tới, cô đột nhiên nhớ mỗi lần hẹn riêng với anh đều là cô đến sớm hơn một chút. Tiết Nhu dùng ống hút quậy quậy trong ly nước chanh, khối đá va chạm vách ly phát ra tiếng vang thanh thúy.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa vặn thấy Phó Thanh đang đi đến, vẫn là sơ mi quần tây vạt năm không đổi, cao ráo như một viên Bạch Dương, anh nhìn cô một cách ôn nhu lẫn thương tiếc, cô từng cho rằng đó chính là yêu, cho đến khi thấy được ánh mắt anh dõi theo Cố Sênh Sênh, nhìn cẩn thận tựa như trân bảo, một loại tình cảm sủng nịnh xuất phát từ trái tim, cô mới biết mình và Cố Sênh Sênh chênh lệch.

The day I lost my love, nhưng Phó Thanh ơi, em chưa bao giờ đánh mất anh, bởi vì từ đầu anh đã không thuộc về em, nhưng vì sao giờ phút này đây em lại thấy khó chịu đến vậy?

Tiết Nhu đem ánh mắt dời đi, không nhìn vào mắt anh nữa, cô không cách nào bỏ qua khoảng cách bên trong đó, cô tự nhủ với bản thân, kiên trì thêm một lát, đợi đến lúc không thể không buông tay, sẽ buông tha cho anh. Cô giả vờ cúi đầu khuấy ly nước, nhìn bọt khí nổi dưới đáy ly, dư quang lại chú ý nhất cử nhất động Phó Thanh, nhìn anh đi dưới ánh nắng vào trong bóng râm, gương mặt kiên nghị, sóng mũi cao thẳng, đôi mắt thâm thúy, từ trước đến giờ cô yêu anh không cần cố kỵ, cô chưa bao giờ biết tình yêu cũng sẽ khiến người ta sợ hãi.

Phó Thanh đẩy cửa tiến vào, gọi cô, “Tiểu Nhu.”

Tâm niệm vừa động, đầu quả tim phẳng phất bị ai nhẹ nhàng kích thích, hơi hơi nhộn nhạo, cô ngẩng đầu cười với anh, “Nè, anh lại đến muộn rồi, để xem anh bồi thường thế nào đây, khai mau, quà anh chuẩn bị tặng em là gì vậy?”

Hôm nay cô không trang điểm, tia nắng chiếu gọi xuống làn da mỏng manh cơ hồ trong suốt, rất ít khi cô ra ngoài mà không trang điểm, gương mặt giấu sau lớp son phấn khiến cô cảm thấy an tâm hơn, nhưng trước mặt anh cô chưa bao giờ phải ngại trang cả.

Phó Thanh ngồi xuống đối diện, mang theo một cỗ ánh nắng dư ôn, buồn cười, “Đã lớn rồi còn giống con nít đòi anh quà nữa.”

Tiết Nhu cong khóe miệng, “Anh còn nói, nếu không phải em nhắc chủ động rủ anh đi ăn, đảm bảo anh cũng không nhớ đâu, còn không bằng Đường Tầm luôn để ý nữa.”

Nói xong mới phát hiện lỡ lời, cô không nên nói tới Đường Tầm, cô không phải không biết tâm ý của Đường Tầm, cô cũng không nên đối với Đường Tầm như vậy, thế nhưng tình cảm nào có đạo lý.

Phó Thanh vẻ mặt cũng có chút mất tự nhiên, Tiết Nhu vẻ mặt cứng đờ, nhanh chóng cười rộ lên gọi phục vụ viên đến chọn món, hai người đều là lần đầu tới, dưới sự đề cử nhiệt tình của cô nhân viên hơi tròn trịa, hai người gọi hết được coi là món tủ của cửa hàng.

Trong lúc chờ món, lại lâm vào trầm mặc, Tiết Nhu hít vào một hơi, hỏi Phó Thanh, “Phó Thanh, lát nữa anh có bận gì không, anh còn nhớ Tổng lão sư dạy toán cao cấp khi chúng ta lên đại học không? Vài hôm trước em gặp cô đang dắt đứa cháu đi dạo, nhiều năm rồi mà cô vẫn như vậy, một chút cũng không thay đổi. Chúng ta cũng rất lâu không trở về trường, anh có muốn về thăm không?”

Nhắc tới chuyện cũ, ánh mắt Phó Thanh càng trở nên mềm mại, “Lát nữa anh có một ca giải phẫu, để sau đi, vài ngày nữa đúng dịp kỷ niệm trường thành lập một trăm hai mươi năm, trở về thăm luôn, cũng đã lâu rồi không có trở lại.”

Nghe Phó Thanh đáp ứng, Tiết Nhu cao hứng cong ánh mắt, nhắc tới chuyện cũ, hồi ức tựa như đoạn phim quay lại, muốn nói cũng không thể nói hết, nhiều hồi ức như thế, toàn bộ chuyện lớn nhỏ đều khiến cô cảm động, khi đó bên người anh chỉ có cô, mỗi ngày đều vô ưu vô lự.

“Em nhớ hồi đó cô thích anh lắm, ở trên lớp học khen anh hoài, có hôm anh đến muộn mà cô cũng không phê bình, một người nghiêm khắc như thế, không ngờ cũng thiên vị như vậy, em nhớ lúc em đi trễ cô còn phạt em đứng suốt một buổi nữa.”

Phó Thanh buồn cười, cười nói: “Anh nhớ, sau đó em dám không làm bài tập suốt cả học kỳ, cũng là cô tốt bụng thả cho em một con ngựa, cuối kỳ thi cũng không đánh rớt em.”

Tiết Nhu cảm thán nói: “Ai, hiện tại nhớ lại mới thấy khi đó ngây thơ quá.”

Tiết Nhu giương mắt nhìn về phía Phó Thanh, nhìn anh ôn nhuận như ngọc, mở miệng nói: “Phó Thanh”, cô vừa định hỏi, ngay lúc đồ ăn mang lên, cô đành phải đem lời nói đến bên miệng nuốt trở về. Phó Thanh đem khăn ăn trải ra giúp cô, hỏi: “Cái gì?”

Tiết Nhu lắc đầu, cười nói: “Không có, không có gì.”

Cô nhân viên nhà hàng không lừa bọn họ, mùi vị bít tết rất tốt, thịt tươi ngọt, cảm giác vô cùng tốt, Phó Thanh một bên cắt thịt một bên nghĩ, lần sau có thể dẫn Cố Sênh Sênh đến đây, nhất định cô ấy sẽ thích đến híp mắt, vừa nghĩ đến, trên mặt Phó Thanh liền hiện lên ý cười.

Tiết Nhu: “Nghĩ gì vui vậy?”

Phó Thanh trong lúc nhất thời không phòng bị, thốt ra, “Sênh Sênh khẳng định sẽ thích món này, lần sau……”

Nâng mắt nhìn ánh mắt phức tạp của Tiết Nhu, Phó Thanh buông mi, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.”

Tiết Nhu cười lắc đầu, bên trong mắt bốc lên chua xót, “Không có gì.”

Anh ở một chỗ với cô nhưng trong lòng vẫn nhớ đến cô gái khác, Tiết Nhu muốn giả vờ không sao cả nhưng trong lòng càng lúc càng ê ẩm, cô đột nhiên không có khẩu vị gì nữa.

Cô buông dao nĩa, lau sạch sẽ khóe miệng, nhẹ giọng hỏi: “Phó Thanh, em với anh một chút khả năng cũng không có sao? Cô ấy thật sự tốt lắm sao? Xứng đáng để anh trở mặt với người nhà còn thay cô ấy chăm sóc một cô bé không quen không biết?”

Tiết Nhu buông mắt, vẻ mặt đau thương, việc cô và mẹ anh tìm Cố Sênh Sênh bị Phó Thanh biết, Phó Thanh lâu rồi không về nhà rốt cuộc cũng ghé qua, nhưng đến là để cho mẹ anh biết lập trường của anh, anh nói: “Ba, mẹ, mặc kệ hai người nghĩ Sênh Sênh như thế nào, con vẫn sẽ cưới cô ấy làm vợ.”

Lúc ấy cô đang đứng ở trong bếp, đang chuẩn bị đem hoa quả đã cắt gọt ra cho anh, liền nghe những lời này, mâm trái cây trên tay ầm ầm rơi xuống, hoa quả đã cắt rửa sạch sẽ rơi xuống đất, sau đó cô thấy trong mắt Phó Thanh tràn ngập xin lỗi.

Phó Thanh cũng ngừng động tác trong tay, nâng mắt nghiêm túc nhìn về phía Tiết Nhu, nói: “Tiểu Nhu, thực xin lỗi, anh không có cách nào đáp lại em, cô ấy không hoàn mỹ, thích chơi xấu lại hay suy nghĩ miên man, nhưng anh lại không có cách nào ngừng yêu cô ấy cả.”

Nước mắt không hề báo trước rơi xuống, từ khi hiểu chuyện cô đã không khóc nữa, cô sớm đã chuẩn bị tâm lý, thế nhưng nghe chính miệng anh nói ra còn khổ sở hơn, cô rất ghen tị với Cố Sênh Sênh, không cần tốn nhiều sức là có thể được anh toàn tâm toàn ý yêu thương.

Phó Thanh bắt đầu hoảng hốt, anh không biết nên an ủi cô thế nào, muốn giúp cô lau nước mắt, lại bị Tiết Nhu quay đầu né tránh, đôi mắt nhập nhòa, từng câu từng từ nói: “Phó Thanh, sao anh có thể nhẫn tâm như vậy, anh không thích em, không sao cả, em sẽ đợi, đợi đến khi em chờ không nổi nữa mới thôi.”

Nói xong, Tiết Nhu lau nước mắt chạy đi, Phó Thanh xiết chặt quyền ngồi yên, nhìn cô khóc anh cũng khó chịu, nhưng anh không thể đuổi theo cô, không cho cô hi vọng mới là tốt với cô.

Sau giờ ngo, kéo phân nửa bức màn ra, ánh nắng xuyên thấu qua thủy tinh chiếu vào, phủ kín toàn bộ sofa, Cổ Sênh Sênh giống con mèo lười nằm phơi bụng, trên mặt dán đầy lát dưa chuột, được ánh nắng sưởi ấm, thoải mái khiến cô nheo mắt lại. Vai diễn trong [âm xuân] đã kết thúc toàn bộ, nếu hậu kỳ không cần điều chỉnh lâu thì chỉ còn chờ sắp lịch công chiếu thôi, vì vậy Cổ Sênh Sênh lại khôi phục trạng thái cũ nằm ăn chờ chết.

[phù dung cốt] của Lương Mộ Hề cũng kết thúc, trong buổi ra mắt Vệ Thị tin tức truyền bá được phản ứng nhiệt liệt, các đài truyền hình lớn tranh nhau mua bản quyền, nên trong khoảng thời gian này Cổ Sênh Sênh chỉ cần mở TV là có thể nhìn thấy khuôn mặt Lương Mộ Hề.

Đạo này rảnh rồi, Cổ Sênh Sênh cũng kiên nhẫn xem mấy tập, kịch bản trang phục tạo hình đều ổn, đoàn thể diễn viên cũng là cảnh đẹp ý vui, cũng không biết vì nguyên nhân tâm lý chủ quan hay nguyên nhân khách quan, Cổ Sênh Sênh cảm thấy Lương Mộ Hề diễn chỉ xem như vừa đủ tư cách thôi.

Nhạc chuông đột ngột vang lên, có điện thoại, Cổ Sênh Sênh cầm lên nhìn, là Trương tỷ.

“Ừ? Sênh Sênh, mau đến công ty đi, có khách đưa kịch bản xác định muốn em đóng vai chính nè.”

Cổ Sênh Sênh quả thực lơ ngơ không hiểu làm sao, cái quỷ gì, chẳng lẽ Phó Thanh lại bày việc cho cô kiểm tiền? Bèn hỏi: “Khách? Khách nào?”

Giọng nói Trương tỷ lộ ra vui sướng, rõ ràng đây là cơ hội rất tốt, “Em mau đến đi, đến rồi biết, chuẩn bị mau nha, chị bảo Niko đến dưới lầu đón em đó.”

Lúc này nói mất mộng bức lai hình dung về mặt Cổ Sênh Sênh giờ phút này thật sự rất thỏa đáng, cúp máy, cô nhanh chóng rửa mặt đơn giản, chuẩn bị sơ sơ, sau đó liền nhận được điện thoại Niko, bảo đã đến rồi.

Niko thấy cô xuống dưới, lập tức tươi cười đầy mặt, đưa cô ly nước chanh, “Em mới mua bên đường, còn đá này.”

Cổ Sênh Sênh buồn cười tiếp nhận, ngồi vào trong xe, hỏi: “Sao hôm nay lại ân cần quá vậy ta?”

Niko thấy cô ngồi xuống, cũng tiến vào trong xe, nghiêng về một bên cười nói: “Đại tỷ à, có phải chị được ai bao dưỡng hay không? Có người chủ động muốn lãng xê chị kia, nghe nói Lương Tranh còn phải đóng vai phụ cho chị nữa, chị có nổi tiếng rồi trăm ngàn lần đừng quên em nhé.”

Cổ Sênh Sênh từ trong kính chiếu hậu nhìn Niko cười đến híp mắt, tức giận nói: “Tiểu tử thôi, cậu nói bừa cái gì đó, cậu mới được bao dưỡng, chị giống loại người nông cạn nhìn tiền không nhìn mặt lắm sao? Lại nói bậy nữa chị liền đem bán cậu cho Đường Tầm đó.”

Đường Tầm vô tội nằm không cũng bị thương, Niko lạnh sống lưng, run run, “Em giỡn chơi thôi mà, chị uống nước đi, để một lát tan đá hết.”

Nói tới nói lui, Cổ Sênh Sênh thu liễm về mặt, đến cùng là ai ta? Chẳng lẽ là Quý Trâm? Không đâu, với tính cách của hắn, không nắm chắc hắn là sẽ không nguyện ý cấp khí lực lớn như vậy.

Cổ Sênh Sênh mang theo nghi hoặc đẩy mình lên lầu, đến cửa văn phòng Trương tỷ, cô gõ gõ, rất nhanh có trợ lý mở cửa ra, Cổ Sênh Sênh vừa vào liền thấy Ninh Dao Dao nhìn cô mỉm cười.

Cổ Sênh Sênh giật mình có chút hoảng hốt, từ ngày đó cô chưa gặp lại Ninh Dao Dao, chỉ nghe nói cô ấy tiếp nhận tâm lý trị liệu, cũng phải, một đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng, chịu vũ nhục thể kia, chắc chắn bị tổn thương tinh thần rất nặng, trước mắt xem ra đã khôi phục ổn rồi.

Ninh Dao Dao thấy Cổ Sênh Sênh ngạc nhiên, lại nhìn cô cười cười, trên người cô ấy dĩ nhiên không còn nét kiêu ngạo ngang tàn như trước nữa, ngược lại càng giống một đại tiểu thư có gia giáo, nói năng ưu nhã. Trương tỷ cười đi lên định giới thiệu, Ninh Dao Dao cười cười, nói: “Chúng tôi quen nhau.”

Trương tỷ sững sờ rồi sau đó lại cười tươi, “Vây càng tốt.”

Ninh Dao Dao hướng Trương tỷ cười nói: “Trương tỷ, có thể cho em và Cố tiểu thư không gian nói chuyện riêng một chút được không?”

Trương tỷ sững sốt, nhìn về phía Cố Sênh Sênh, Cố Sênh Sênh hướng cô gật gật đầu, ý bảo không có vấn đề, Trương tỷ mới cười đi ra ngoài.

Trong phòng liền thừa lại hai người Ninh Dao Dao cùng Cố Sênh Sênh, Cố Sênh Sênh vì dụ đi không khí xấu hổ, hỏi: “Trạng thái sức khỏe của cô bây giờ thế nào rồi?”

“Ừ, tốt hơn nhiều rồi,” Ninh Dao Dao ngẩng đầu, ý cười thật sâu nhìn về phía Cố Sênh Sênh, “Sênh Sênh, tôi đó thật sự rất cảm ơn cô, trước đây là tôi không phải, không ngờ cô không bỏ tôi lại, nếu không có cô tôi chắc không có dũng khí sống tiếp nữa.”

Ninh Dao Dao giọng rất chân thành, nhớ đến chuyện đó, Cố Sênh Sênh cũng thốn thốn không thôi.

“Lần này đến tôi muốn cảm ơn cô, có một kịch bản cổ trang tôi nhờ ba ba đầu tư để lấy vị trí nữ chính, tôi thấy không có người nào thích hợp hơn cô cả, cứ coi như tạ lễ với cô, còn có Yên Yên nữa, hồi trước tôi luôn miệng la mắng cổ, sau khi xảy ra chuyện mới biết ai mới chân chính tốt với tôi.”

Cố Sênh Sênh nghe nói, suốt thời gian Ninh Dao Dao nằm viện, Hình Yên Yên cơ hồ là ngày đêm chăm sóc bên cạnh.

Cố Sênh Sênh không có tâm tình quan tâm quyển kịch bản này đến cùng có bao nhiêu tốt, giọng Ninh Dao Dao tựa như đang muốn rời xa, Cố Sênh Sênh trong lòng căng thẳng, hỏi: “VẬY CÒN CÔ? Sau này cô có dự định gì?”

Ninh Dao Dao mỉm cười, “Tôi tính đi du học bên Pháp, ước mơ của tôi vốn là muốn trở thành một họa sĩ nổi tiếng, diễn viên vốn không phải công việc tôi chân chính muốn làm, hiện tại vừa lúc có thể theo đuổi ước mơ rồi.”

Nhắc tới ước mơ, trong mắt Ninh Dao Dao hiện lên ánh sáng chói lóa, Cố Sênh Sênh cũng cười lên, “Tôi có thể xin chữ ký trước hay không, sau này cô nổi danh lừng lẫy rồi tôi còn có thể thơm lây nữa.”

Hai cô gái đối diện trò chuyện cười đùa vui vẻ, toàn bộ ân ân oán oán cùng khó chịu trong nháy mắt này đều tan thành mây khói, đúng vậy, các cô đều còn trẻ, còn vô số khả năng trong tương lai, cứ làm những gì mình muốn mới không có phụ một kiếp người.

30. Chương 30: Hành Động Ngốc Nghếch

Để chúc mừng Cố Sênh Sênh thuận lợi tốt nghiệp thông qua tác phẩm [Ấm Xuân], đoàn phim quyết định tổ chức bữa tiệc chia tay linh đình. Mục đích khác nữa là muốn cổ vũ tinh thần toàn thể diễn viên và nhân viên đã nỗ lực suốt thời gian vừa qua, thuận tiện liên kết tình cảm giữa người với người luôn.

Trường hợp này Lưu Bán Nông đương nhiên không đến, trừ liên quan đến phim ảnh, toàn bộ sự kiện lớn nhỏ gì ông đều giao cho phó đạo diễn Hứa Thanh Châu đứng ra chịu trách nhiệm. Hứa Thanh Châu cũng là một người tài hoa, tuổi còn trẻ đã được Lưu Bán Nông trọng dụng, thêm vài mấy năm nữa hẳn là có thể tự triển khai tài năng bản thân trong nền điện ảnh này rồi.

Từ ngày Cố Sênh Sênh giáo huấn Lưu Chiêu ở Tê Phượng thôn, ông ấy chỉ cần xa xa thấy cô liền đi đường vòng, ở trường quay có thể không đối mặt tuyệt đối không xuất hiện, đồng dạng, hôm nay Lưu Chiêu cũng không đến.

Nhưng khiến Cố Sênh Sênh ngạc nhiên là Lương Tranh lại đến, với vị thế tiền bối như cô nếu không muốn tham gia những loại xã giao nhằm chán này thì hoàn toàn có thể không cần đến, không giống tiểu minh tinh tuyến ba tuyến bốn trăm bề khổ như Cố Sênh Sênh, công ty hay đạo diễn nói gì phải nghe gì. Cấp bậc nghệ nhân như Lương Tranh muốn làm hay không đều tùy tâm tùy ý, coi như trèo lên đỉnh Kim Tự Tháp vẫn được đối đãi tốt hơn.

Địa điểm định tại một phòng ăn đa năng, có thể nướng thịt, có thể nấu lẩu còn có thể hát hò, cơm tây cơm ta đều thỏa mãn, khung cảnh cũng phi thường sạch sẽ, lịch sự tao nhã. Cổ Sênh Sênh đã muốn đến đây lâu rồi nhưng nhà khách quy định chỉ tiếp đãi đoàn thể khách nhân thôi.

Đối với vấn đề này Cổ Sênh Sênh trầm nghĩ: Có tiền mà không muốn kiếm, tào lao!

Hứa Thanh Châu đặt một phòng bao, sức chứa lên đến một trăm người, nhóm diễn viên chính tụ lại ngồi chung một bàn, Sênh Sênh ngồi ở bên trái Đường Tầm, bên trái cô là Trầm Nhưỡng. Đây là tiệc buffe, Cổ Sênh Sênh mặc kệ hình tượng là cái chi chi, nghênh ngang cầm đĩa không dạo một vòng biển chiếc đĩa thành đầy dung, xếp thành từng lớp như một ngọn núi nhỏ, lát thịt bò nướng trên cùng đựng dưa trái phải theo từng bước chân cô.

Đường Tầm sợ Cổ Sênh Sênh không cẩn thận trượt tay hất thức ăn vào mình, nhanh nhẹn chuyển chỗ ngồi sang cạnh Lương Tranh, rất ghét bỏ nhìn về phía Cổ Sênh Sênh, nói: “Cổ Sênh Sênh, cô có phải là con gái không vậy? Ăn nhiều thế.”

Cổ Sênh Sênh trừng lại, đúng lý hợp tình nói, “Bộ tôi ăn thịt của nhà anh sao? Còn dám ghét bỏ tôi, tôi về méc lại cho coi.”

Cô vốn muốn nói tôi về méc Phó Thanh nhưng ngại ở đây dân chúng đông lữ gặp người có tâm nghe thấy viết thành báo thì phiền. Đường Tầm hiển nhiên hiểu thâm ý trong lời, khóe miệng co rút, nghĩ thầm, cô bé này trước mặt Phó Thanh thì nhất cử nhất động diêm dāng đáng yêu rất ra hình dạng, còn tinh khiết hơn cả nước khoáng đóng chai, trước mặt người khác lập tức lộ ra rằng nanh móng vuốt, lưu manh vô cùng.

Đường Tầm hừ nhẹ một tiếng, mặc kệ cô, xoay người trò chuyện với Lương Tranh, Lương Tranh không giống Cổ Sênh Sênh, xinh đẹp hào phóng dễ thương, Đường Tầm càng thấy Cổ Sênh Sênh quả thực có một loại phúc phận có thể bức người sống tức đến chết. Trải qua vài tháng chung đụng, người trong đoàn phim đều biết quan hệ giữa Cổ Sênh Sênh và Đường Tầm rất tốt, hai người bọn họ tranh tới tranh lui cãi nhau ầm trời cũng không phải ngày một ngày hai, ban đầu mọi người còn nghĩ lai lịch Cổ Sênh Sênh nhất định rất lớn, mới dám tùy tiện đùa giỡn với Đường Tầm, thời gian qua lâu thấy hoà riết quen cũng không quan tâm nữa.

Trầm Nhưỡng cười đứng lên giúp Cổ Sênh Sênh đỡ cái đĩa để xuống bàn, Cổ Sênh Sênh ánh mắt cong thành hai vầng trăng khuyết, “Vẫn là Trầm Nhưỡng ga lăng, chứ không giống người nào đó, một chút cũng không thương hương tiếc ngọc, trách không được tuổi đã cao vẫn chưa có bạn gái.”

Đường Tầm lạnh sống lưng, khóe miệng co giật, anh rất muốn nói: “Cô dũng mãnh như vậy mà dám tự xưng là ngọc hã? Dùng búa đập cũng chưa sút mẻ nữa là? Còn nữa, cái gì tuổi đã cao, lão tử còn chưa tới ba mươi xuân xanh, là phong lưu phóng khoáng đó? Nếu lão tử có ý còn sợ thiếu phụ nữ xinh đẹp, muốn ngực có ngực muốn mông có mông sao?”

Đường Tầm nhìn Cổ Sênh Sênh một đường lên xuống từ cổ xuống eo, lộ ra một nụ cười vi diệu.

Cổ Sênh Sênh: Đợi lão tử làm nóng người rồi đánh chết anh tiểu đậu bĩ.jpg

Cổ Sênh Sênh nhìn chằm chằm Đường Tầm ghen vài giây, nghĩ một chút, thôi kệ, lấp đầy bụng tương đối quan trọng hơn, thừa dịp trên tay trống không, cô cầm lên hai ly nước trái cây.

Cô một ly, Trầm Nhưỡng một ly, Đường Tầm nghiêng mắt nhìn cô vài giây, cũng đứng lên lấy hai ly, anh một ly, Lương Tranh một ly. Bên bàn Hứa Thanh Châu có người khởi xướng chơi trò nói thật tâm đại mạo hiểm, rất nhiều người vây quanh, hưng trí bùng bùng.

Đường Tầm này bản tính thích góp vui, cầm ly đi hóng chuyện, người khác hiếu kỳ với những bí mật nhỏ của người khác, còn với Cổ Sênh Sênh, thức ăn mỹ vị trước mặt hấp dẫn hơn cả.

Vì vậy cả bàn chỉ thừa lại ba người gồm cô, Trầm Nhưỡng và Lương Tranh. Cổ Sênh Sênh cầm hai xiên thịt nướng bắt đầu tiêu diệt, bình thường cô cũng ít có cơ hội ăn những món nhiều gia vị thế này, cô cũng biết nó không tốt cho cơ thể, mà Phó Thanh cũng không cho cô ăn mấy thứ này đâu.

So với đĩa trái cây trước mặt Lương Tranh mà nói, Cổ Sênh Sênh quả thực giống như người mới từ trong tù thả ra, nghệ nhân đối với hình thể khổng chế cực kỳ nghiêm khắc, nếu muốn lọt ống kính đẹp nhất định

phải gầy, trên cơ bản buổi sáng chỉ ăn một khối chocolate giữa trưa nhất định không thể ăn cơm. Cổ Sênh Sênh nghĩ thầm, may mà mình thuộc thể chất ăn không mập, nếu không chẳng phải nhịn chết cô luôn sao.

Cổ Sênh Sênh cảm giác được hai người bên cạnh đang giương mắt choáng váng nhìn mình, từ sau chuyện Lương Vũ Thiêm ở thôn Tê Phượng. Thái độ Lương Tranh đối với Cổ Sênh Sênh rất ái muội, không xa không gần không lạnh không nóng, cô không để trong lòng lắm, dù sao thù đã kết rồi, coi như cô lòng dạ hẹp hòi thù dai đi, chỉ một tát tay mà cho qua chuyện thì tiện nghi cho người ta quá.

Có vài người náo nhiệt hét to muốn ca hát nhưng hát lại không dễ nghe, giọng ca ma kêu quỷ hờn, mọi người ở bên dưới chịu không nổi ồn ào đuổi xuống để người khác lên, sau đó không biết là ai hét to một tiếng, “Chúng ta bảo Sênh Sênh hát một bài đi?” Lời vừa nói ra, mọi người phân phân lên tiếng phụ họa, Cổ Sênh Sênh co rụt cổ lại, muốn cưỡng bức lỗ tai sao mà muốn cô hát? Cổ họng cô hoàn toàn có thể phá hư toàn bộ ngũ âm nha, thật tình không dám cất giọng hù chết họ đâu, mặt mũi nhăn nhó, Cổ Sênh Sênh một tay cầm ly nước trái cây một tay cầm xiên thịt nướng lấy cớ đi vệ sinh trốn ra ngoài.

Cổ Sênh Sênh nhâm nhi nước trái cây, đi về phía hành lang nơi cửa sổ đang mở, ngọn đèn chiếu lên tấm thủy tinh hiện lên màu Tiffany rực rỡ, bóng trăng dưới hồ nước bị gió lay nhẹ đánh vỡ hình dạng, gợn sóng nhấp nhòe.

Gió thổi nhẹ nhẹ, cô đến bên cửa sổ, nhìn ánh đèn thành phố thi nhau lóe sáng trong đêm, tiếng hát một chàng trai không biết từ phòng nào bay ra, thanh âm rất êm tai, ôn nhu mà sâu lắng, là loại khiến người nghe an tĩnh mà động lòng, Cổ Sênh Sênh nhận ra bài người đó đang hát, là Tín Ngưỡng của Trương Tín Triết.

Giọng hát lộ ra một cổ thần nhiên và do dự, Cổ Sênh Sênh đột nhiên không có hứng ăn nữa, cứ như thể cầm ly rượu lắng lắng nghe.

“Mỗi khi anh nghe một khúc nhạc u buồn, hồi ức đau thương lại trôi dạt.

Mỗi khi anh nhìn thấy ánh trăng bạc kia, lại nhớ về gương mặt em

Vẫn biết đừng nên nhớ tới, không thể nhớ tới

Thế nhưng vẫn nhớ đến quay cuồng mê mang

Là ai khiến lòng anh đau xót, ai khiến anh bận lòng?

Chính là em!

.....

Anh yêu em

Sâu đậm đến thế, tín ngưỡng vững chắc đến thế

Anh yêu em

Dịu dàng đến vậy, tình cảm kiên cường đến vậy

Anh không quan tâm trái tim mong manh có bao nhiêu vết thương

Không quan tâm tình yêu có bao trắc trở

Không quan tâm người khác nghĩ thế nào

Tình yêu là một loại tín ngưỡng mang anh đến bên em.”

Anh hối hận nhiều đến thế, chờ đợi lâu đến thế, em biết hay chẳng? Cổ Sênh Sênh chớp mắt, cố gắng đem đáy mắt ẩm ướt thu trở về, giọng hát của người đàn ông giống như một đôi tay mềm mại dầy dưa quanh người Cổ Sênh Sênh, cô hít sâu một hơi, lấy di động gọi cho Phó Thanh.

Cô vô cùng cảm kích thương để cho cô cơ hội sống lại, có Cổ Khương, có Phó Thanh, có người đơn thuần yêu cô nhiều như thế, không có bất cứ ý đồ xấu xa nào, cô rất hạnh phúc.

Tôi từng hủy hoại mình, thăm nghĩ vĩnh viễn rời khỏi đây, tôi từng rơi vào hố sâu đen tối, muốn giãy dụa nhưng không cách nào thoát gông kìm.

Điện thoại reo vài tiếng được bắt máy, Cố Sênh Sênh không đợi Phó Thanh nói chuyện, giành trước gọi tên anh: “Phó Thanh!”

Phó Thanh nghe ra tinh thần vui vẻ trong giọng nói Cố Sênh Sênh, cũng cười: “Đang làm gì mà vui vậy?”

Cố Sênh Sênh lắc lắc đầu, giống như Phó Thanh có thể thấy được, mắt cười cong cong, cô nói: “Phó Thanh à, em thấy bây giờ em rất hạnh phúc.” Cô nói không đầu không đuôi, cũng không quản Phó Thanh nghe hiểu hay không, Phó Thanh hiện lên ý cười trong mắt, không tự giác cong khóe miệng, anh khẽ ừ một tiếng, anh còn trong bệnh viện, một công trường vừa xảy ra tai nạn, rất nhiều công nhân bị thương, trong bệnh viện nhất thời bận rộn người tới người lui không ngừng.

Anh vừa ra khỏi phòng cấp cứu, gương mặt thẫm đầy mệt mỏi, nhưng vừa nghe giọng nói của cô toàn bộ mệt mỏi trong nháy mắt đều tan biến. Anh nghe lời nói cô chứa ý cười, trong đầu cũng hiện lên gương mặt cô đang cười ngây ngô.

“Sênh Sênh.”

“Dạ?”

“Lát nữa tan làm anh đến đón em, em đừng đi lung tung nhé.”

Đền nề ông bao phủ thành thị lạnh như băng một tầng ôn nhu đầy màu sắc, Cố Sênh Sênh cười híp mắt, “Ừ, em không đi đâu đâu.”

Cố Sênh Sênh nói chuyện điện thoại xong, tiếng hát kia cũng ngừng lại, sau lưng đột nhiên bị vỗ một cái, Cố Sênh Sênh tưởng Đường Tầm, nhe răng trợn mắt quay đầu lại thì thấy Quý Trầm mặt chứa ý cười.

Cố Sênh Sênh sững sốt, không phải thế giới này nhỏ thế chứ, sao mà đi đâu cũng gặp cha nội này vậy trời, Quý Trầm cũng không biết nội tâm cô đang hoạt động kịch liệt, cười nói: “Thật khéo, Cố tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Cố Sênh Sênh cười rất miễn cưỡng, khéo cái đầu anh, đời trước cô thiếu nợ anh hay sao mà như âm hồn bất tán ám cô hoài vậy, Cố Sênh Sênh sửa sang lại vẻ mặt, “Ừ, trùng hợp quá, tôi về đây.”

“Cố tiểu thư, cẩn thận!”

Cố Sênh Sênh mang giày cao gót, trên sàn lại trải tấm thảm dày, mềm nhưng cũng dễ nú chân người đi, cô nóng lòng trốn chạy, không lưu ý gót giày vướng góc thảm, hoa hoa lệ lệ liền muốn cùng đại địa tiếp xúc thân mật, may mà cô nhanh tay lẹ mắt bắt được thanh cửa sổ.

Cố Sênh Sênh đứng vững vàng, thế nhưng cô quên mất trong tay mình còn cầm một ly nước chanh, trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc nước trong ly ào ra ngoài, tưới vào thân Quý Trầm, trên người cô cũng dính một ít.

Nước trái cây tạt vào tây trang phẳng phiu của Quý Trầm lan ra khuếch đại một vùng lớn, Cố Sênh Sênh thiếu chút nữa rớt con mắt, cô thật sự không có ý trả thù nha.

Cố Sênh Sênh trợn tròn mắt, rồi xong khỏi chạy, Quý Trầm một thân tây trang chật vật thoát nhìn dáng vẻ vẫn còn rất cao quý, cô bĩu môi, “Cái này, thực xin lỗi, tôi không phải cố ý, anh đưa áo khoác tôi giặt sạch trả cho anh, nếu giặt không sạch được tôi sẽ bồi thường một bộ khác.”

Cô biết Quý Trầm đang bực mình, cô làm như vậy hoàn toàn đang sờ chòm râu lão hổ mà. Quý Trầm nhú nhú mày, con người tối đen ngưng tụ thành một đoàn, Cố Sênh Sênh rất lo sợ, hẳn sẽ thừa dịp không có ai quăng mình ra ngoài cửa sổ luôn chứ.

Quý Trầm âm thầm bất định trong chớp lát, đột nhiên cười “Thôi, một bộ quần áo thôi mà, không có việc gì, ngược lại là cô đó, mau rửa sạch đi.”

Người này không nên có phản ứng thế này nha, Cố Sênh Sênh quả thực một mặt khó hiểu, khi nói chuyện Quý Trầm đã từ trong túi lấy ra một chiếc khăn tay, đi tới giúp cô lau nước trái cây dính trên người, khéo

miệng cô giật giật không dấu vết, người này còn mang theo khăn tay nữa.....Sao trước kia cô không phát hiện ra nhỉ? Mà cũng đúng, hồi trước rất nhiều chuyện hấn làm mà cô không biết đó thôi, này tính là gì.

“Không, không cần, tôi tự lau được rồi.” Cố Sênh Sênh nhận lấy khăn tay, nước trái cây phần lớn tạt trên cánh tay cô, quần áo ngược lại không dính nhiều, Cố Sênh Sênh một bên lau một bên nghĩ, may mắn không dính trên ngực, không thì chẳng biết Đường Tầm cười cô đến mức độ nào.

Cố Sênh Sênh đứng dưới ngọn đèn, một đầu tóc dài hơi hơi rủ xuống, làn da như ngọc, đôi mắt long lanh, đôi môi phàn nộn, Quý Trầm nghĩ đôi môi này nhất định rất mềm, ánh mắt Quý Trầm theo làn môi Cố Sênh Sênh đi xuống, là cái cổ tinh tế trắng nõn, đường cong xinh đẹp phập phồng theo hơi thở, vòng eo duyên dáng, đôi chân thon dài, hấn nhìn chăm chăm đôi chân trắng tấp kia trong chốc lát, đột nhiên cảm thấy có chút khô nóng.

Hấn khó chịu kéo kéo caravat, Mình bị gì vậy? Sao như động vật động tình bữa bãi thế này, hấn có bạn gái rồi, bắt quá mới gặp vài lần mà thôi, ở sâu trong nội tâm hấn cư nhiên sinh ra tình cảm tư mật như vậy.

Cố Sênh Sênh ngẩng đầu liền thấy Quý Trầm một mặt khó chịu, Quý Trầm nhanh chóng cười nói:“Hơi nóng nhỉ.”

“Chiếc khăn này tôi về giặt sạch rồi trả lại anh, anh cho tôi địa chỉ, để tôi nhờ người gửi qua.”

Quý Trầm vốn muốn nói không cần, lại nhìn đôi môi cô, đem lời muốn nói nuốt trở vào, hỏi số điện thoại của cô để gửi địa chỉ.

“Quý Trầm?” Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nữ quen thuộc, Cố Sênh Sênh không cần nhìn cũng biết người kia là ai. Lương Mộ Hề đứng cách đó không xa, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Quý Trầm và Cố Sênh Sênh nói nói cười cười.

[phù dung cốt] công chiếu, nhận được phản ứng nhiệt liệt, vừa vặn đoàn phim [phù dung cốt] cũng tổ chức tiệc hoàn công tại đây, Quý Trầm đến để đón Lương Mộ Hề, thật sự là oan gia ngõ hẹp mà.

Quý Trầm quay đầu chào hỏi Lương Mộ Hề, lại quay đầu nói với Cố Sênh Sênh:“ Cố tiểu thư, lần sau gặp lại.”

Quý Trầm cầm áo khoát bắn, Lương Mộ Hề một cặp mắt sắc sao có thể không chú ý, chuyện từ đầu đến cuối cũng đại khái đoán ra bảy tám phần, cô vốn không thích Cố Sênh Sênh, Quý Trầm cư nhiên còn tốt với Cố Sênh Sênh như vậy, ánh mắt Lương Mộ Hề chiếu cố Sênh Sênh có chút không đúng.

Cố Sênh Sênh vốn không muốn cho Quý Trầm sắc mặt hoà nhã, nhưng nhìn thấy Lương Mộ Hề vẻ mặt ăn giấm chua cô đột nhiên nổi hứng, bày ra gương mặt mỉm cười, hướng Quý Trầm phát phát tay,“Quý tiên sinh, cảm ơn khăn tay của anh, lần sau gặp.”

Lương Mộ Hề trừng mắt nhìn Cố Sênh Sênh một cái, mở khẩu hình miệng, Cố Sênh Sênh nhìn ra cô ả nói không biết xấu hổ, cười cười, hai ta ai với ai, luận không biết xấu hổ tôi sao có thể so bì với cô chứ.

Cố Sênh Sênh dung dăng dung dẻ quay lại, bởi vì thành công chọc tức Lương Mộ Hề, cô có chút phá lệ vui vẻ. Thời điểm Cố Sênh Sênh về phòng mọi người đều đang ăn, cô cũng ngồi xuống tiếp tục sự nghiệp chưa xong.

Đường Tầm tắc lưỡi hỏi:“Tôi vừa bắt gặp cô vừa nói vừa cười với người nào đó nha, người đó tuy rằng so với tôi còn kém một chút nhưng cũng thuộc hàng soái ca, sao đây, có Thanh Thanh còn trêu hoa ghẹo nguyệt ở ngoài ha?”

Cố Sênh Sênh:.....

“Trêu cái đầu anh á, con mắt nào của anh thấy tôi vừa nói vừa cười với anh ta? Muốn trêu tôi cũng trêu anh tốt hơn.”

Đường Tầm trong lòng vui vẻ, hỏi:“Tại sao? Nói nghe thử.”

Cố Sênh Sênh cắn một ngụm thịt, u u phun ra vài chữ,“Người gốc tiền nhiều.”

Đường Tầm: Cô nhóc này mau theo tôi vào WC nam, tôi bảo đảm không đánh chết cô mới lạ đó.

Cố Sinh Sinh nhìn đồng hồ, đến giờ hẹn với Phó Thanh rồi, liền vỗ vỗ bả vai Đường Tầm, “Tôi đi trước nha, anh thay tôi nói một tiếng nhé.”

Đường Tầm vừa thấy Cố Sinh Sinh vội vội vàng vàng khẳng định là hẹn với Phó Thanh rồi, Đường Tầm sờ trái tim mình, cảm thán nói, tội nghiệp người độc thân như anh mỗi ngày đều bị đôi trẻ này ân ái trước mặt sao hai người này còn chưa bị thiên lôi đánh đây!

Cố Sinh Sinh nhún nhảy xuống lầu, liền thấy Phó Thanh đứng bên cạnh xe, ý cười thật sâu nhìn cô, nguyệt quang lưu trong đôi mắt khiến anh càng thêm tuần tú, Cố Sinh Sinh giắt tay sau lưng, cười tủm tỉm đi qua, nghiêng đầu.

“Em không có ra muộn? Tại anh đến sớm nha.”

Phó Thanh rất tự nhiên cầm tay cô, “Đi thôi, anh đưa em về.”

Bàn tay Phó Thanh rất lớn rất ấm áp, hoàn toàn bao bọc tay cô lại, Cố Sinh Sinh ngồi vào ghế phó, Phó Thanh giúp cô thắt dây an toàn, rồi mới tới lượt bản thân.

Phó Thanh một tay nắm tay lái bắt đầu khởi động xe, Cố Sinh Sinh một mặt hoa si nhìn anh, thấy anh làm gì cũng đẹp trai hết trơn, xe ra bãi đỗ xe, anh mới quay đầu hỏi Sinh Sinh.

“Em nhìn anh chăm chăm làm gì?”

Cố Sinh Sinh cũng không đỏ mặt, “Anh dễ nhìn ghê.”

Phó Thanh tựa tiểu phi tiểu nhìn cô một cái, “Hử? Phải không?”

Anh không đang đợi cô trả lời, mà là đưa tay nắm tay cô, độ cong khỏe miệng tỏ rõ giờ phút này anh rất vui vẻ.

“Phó Thanh, bụng em đau qua.” Cố Sinh Sinh đột nhiên thấy bụng quặn đau từng cơn.

Cô đau đến nhăn nhó, Phó Thanh nhanh chóng tắt xe vào lề, kéo cô vào lòng.

“Sinh Sinh, em đau ở đâu? Ở đây đau không?” tay Phó Thanh cách quần áo cô ấn vào.

Cố Sinh Sinh lắc đầu, “Không, không đau.”

Phó Thanh lại đổi một chỗ khác, “Nơi này?”

Cố Sinh Sinh cẩn thận cảm thụ một chút, lại lắc đầu.

Xem ra vấn đề ở khí quản, Phó Thanh sắc mặt tốt cuộc tốt một chút, anh đưa tay xoa bụng cô, xoa nhẹ trong chốc lát, hỏi: “Thế này có bớt đau không?”

Cố Sinh Sinh buổi tối ăn nhiều một chút, cái bụng tròn trịa, ngón tay Phó Thanh linh hoạt giúp cô ấn ấn.

Cố Sinh Sinh kinh ngạc, “Ủ, đỡ nhiều rồi, Phó Thanh anh thật lợi hại.”

Phó Thanh đột nhiên cười tươi, Cố Sinh Sinh nghi hoặc, “Em bị sao vậy anh?”

“Ăn nhiều quá thôi.”

Cố Sinh Sinh:.....

Còn có thể để lại chút tôn nghiêm trước mặt nam thần hay không đây! có thể hay không hả?!

31. Chương 31: Tiêu Rau Diếp Đẳng

Tiêu Kịch đáp chuyến bay đến thành phố E, tin tức này ngay lập tức bùng nổ trên mạng xã hội. Tiêu Kịch xác nhận đóng vai nam chính trong bộ phim [Yên Chi khấu], vì vậy [Yên Chi khấu] chưa khai máy đã sôi sục thông tin trên mặt báo, đây cũng chính là kịch bản Ninh Dao Dao đầu tư tặng cho Cố Sinh Sinh. Nhân vật Tiêu Kịch có lai lịch thế nào? Anh ấy là một trong rất ít diễn viên người Hoa nổi tiếng ở Hollywood, đi đến đâu người người đều đổ xô ra đường đến đó nha, diện mạo xuất chúng khỏi phải nói rồi, lại cộng thêm kỹ năng diễn xuất thuộc phái thực lực nữa.

Về phần Tiêu Kịch nhân vật tiền bối này vì sao về nước đóng phim truyền hình đã khiến nhiều người không thể hiểu nổi. Riêng Cố Sênh Sênh chỉ biết là anh ta hình như có chút quan hệ cá nhân với đạo diễn Lưu Bán Nông, bộ phim [Yên Chi khấu] là thu hoạch ngoài ý muốn của cô, kiếp trước không có, cho nên cô cũng không biết kết quả của bộ phim này sẽ thế nào.

Thế nhưng trước mắt nghe qua tên tuổi đội hình diễn viên chính, đại khái bộ phim này không gây sốt cũng khó, bên phương diện nhân khí đã có Tiêu Kịch và Lương Tranh đảm nhiệm, phần nội dung Cố Sênh Sênh cũng nghiên cứu qua kịch bản rồi, là một câu chuyện rất hay.

[Yên Chi khấu] kể về hai chị em song sinh, nữ chính Cố Tử Uyển [do Cố Sênh Sênh diễn] và tỷ tỷ Cố Diên La [do Lương Tranh diễn], cùng một bào thai sinh ra nên dung mạo giống nhau như đúc, tuy nhiên tính cách hai người lại hoàn toàn bất đồng. Cố Tử Uyển ngây thơ rực rỡ bao nhiêu thì Cố Diên La thanh lãnh trầm tĩnh bấy nhiêu. Mùa xuân năm đó, Cố gia phụ thân từ bên ngoài mang về một người tiếng tăm lừng lẫy trên kinh thành, tướng quân trẻ tuổi Mạnh Đông Ly [do Trầm Nhưông diễn].

Mạnh Đông Ly và tỷ tỷ Cố Diên La nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu), hai người nhanh chóng bị tiếng sét ái tình đánh trúng rơi vào bể tình, nhưng không ngờ muội muội Cố Tử Uyển lần đầu tiên nhìn thấy vị tướng quân ôn nhuận như ngọc này cũng say mê hẩn như điên đảo, tình cảm ái mộ đối với người trong lòng của tỷ tỷ thân sinh khiến cô em cảm thấy dị thường dày vò.

Mạnh Đông Ly trước khi lên kinh ước định với Cố Diên La, mùa xuân năm đệ Nhị sẽ đến nhà hướng Cố lão gia cầu hôn rước cô qua cửa, thề non hẹn biển phu tướng phụ tỳ suốt cuộc đời này, ai ngờ mùa đông năm đó Cố Diên La đột nhiên nhiễm phong hàn, bệnh ngày càng nặng hương tiêu ngọc vãn, biết được tình cảm muội muội dành cho Mạnh Đông Ly, trước lúc lâm chung dặn dò Cố Tử Uyển giả trang thành cô, hãy thay cô gả vào Mạnh phủ, thay cô chăm sóc Mạnh Đông Ly.

Nhưng cuối cùng Mạnh Đông Ly vẫn biết chân tướng, tự nhốt mình trong phòng ba ngày ba đêm, sau đó tự tiến cử với Thánh Thượng mang binh tây chinh, một tháng sau, da ngựa bọc thây trở về.

Nắn lòng thoái chí Cố Tử Uyển cho toàn bộ hạ nhân Mạnh phủ trở về gia hương. Thời điểm tết hoa đăng năm này cô gặp lại người bạn ước hẹn thuở nhỏ, tiểu công tử nhà tướng phủ Nguyễn Nam Y [do Tiêu Kịch diễn], thiếu niên gây yêu nhiều bệnh xưa kia nhất thời đã trở thành thừa tướng quyền khuynh yêu nghiệt, mà Cố Tử Uyển dĩ nhiên không nhớ rõ ước định lúc nhỏ, đã yêu người khác mất rồi. Kể đó, Nguyễn Nam Y bị triệu hồi kinh, mấy tháng sau, Cố gia bị măn môn sao trảm, nguyên nhân là đương kim Thánh Thượng hoài nghi Cố viên ngoại cấu kết với nước láng giềng, có ý đồ mưu phản, không đưa ra bằng chứng gì cả, bảo trảm liền trảm ngay. Cố Tử Uyển may mắn thoát chết, tỷ tỷ ruột chết bệnh, Mạnh Đông Ly chết trận, Cố gia từ trên xuống dưới mấy trăm mệnh người chết oan khiến Cố Tử Uyển một đêm chi gian tâm tính đại biến.

Cô và tỷ muội tốt Tô Ngưng Ca [do Hình Yên Yên diễn] cùng trở thành tú nữ tiến cung, ý đồ tìm đúng thời cơ thí quân báo thù. Cô và Tô Ngưng Ca đều bị chọn đưa vào hậu cung, mà Hoàng đế Nam Cung Dục [do Tần Lăng diễn] lại dần dần yêu nữ tử chứa hàm băng trong đôi mắt này.

Và Cố Tử Uyển cũng tại thâm cung tường cao chất ngất này nói lại mối duyên với Nguyễn Nam Y.....

Bộ kịch sử dụng thuật pháp nghịch tay (hiện tại xen kẽ hồi tưởng), hôm nay Cố Sênh Sênh đóng cảnh quay đầu tiên, từ sớm đã một mình xuất phát đến trường quay, tuy rằng Trương tỷ phân Niko cho cô, bất quá cô không có thói quen sai sử người khác, dù sao cô cũng không có gì chuyện cần giúp đỡ.

Đạo diễn lần này là Ninh Hạo, đã từng chỉ đạo quay chụp qua vô số kịch tập kinh điển được ưa chuộng, đương nhiên thái độ làm việc cực kỳ nghiêm khắc, nếu biểu hiện không tốt phỏng chừng bị ăn mắng như cơm bữa.

Cố Sênh Sênh dạo một vòng chào hỏi nhóm nhân viên công tác trong đoàn, nhóm diễn viên chính ngược lại một người cũng chưa tới, sau đó trợ lý trường quay dẫn Cố Sênh Sênh thay quần áo làm tạo hình.

Cố Sênh Sênh hôm nay làm hai tạo hình, một là Cố Tử Uyển sau khi tâm tính đại biến, một là Cố Tử Uyển thời kì thiếu nữ ngây thơ lãng mạn.

Phòng hóa trang, nhóm người trang điểm đều không có đề tài tán gẫu, Cố Sênh Sênh vừa vào, lập tức vây quanh chăm sóc cô. Sau đó Cố Sênh Sênh cầm trang phục vào phòng thay, phòng thay là phục thức, bên ngoài đặt một ghế sofa, bên trong là một gian phòng có khóa.

Cố Sênh Sênh bước vào cửa liền bắt gặp một chàng trai đang phơi thân trên sô pha, đột nhiên trong phòng thay đồ nữ thấy đàn ông, gặp ai đều sẽ hết hồn. Cố Sênh Sênh cẩn thận đánh giá trong chốc lát, bộ đồ người kia mặc cực kỳ phổ thông tùy ý, kính đen bằng to che đôi mắt, trên mặt lại đắp thêm quyền sách, thoạt nhìn phỏng đoán gương mặt tầm thường bù lại thân hình thon dài, Cố Sênh Sênh nghĩ chắc là thợ hóa trang mệt mỏi quá nên vào đây nghỉ ngơi một lát, nghĩ vậy nên không soi xét nữa.

Quần áo cổ trang nhìn thì đẹp mắt nhưng cực kỳ phức tạp, không có kinh nghiệm cũng mệt mỏi với nó lắm, cũng nhờ đời trước thu thập không ít tác phẩm cổ trang, đối với phương diện này cô cũng coi như rất có nghiên cứu, rất nhanh, Cố Sênh Sênh đã mặc gần xong.

Trên người cô là bộ váy dài màu đỏ hồng, vải dệt mềm nhẹ, khuynh hướng cảm xúc cực tốt, kết cấu tuyệt vời càng tô điểm thêm cho làn da trắng tuyết, đôi mắt như họa, chỉ là nút thắt dây lưng phải ở phía sau nên cô không tự buộc được, Cố Sênh Sênh đi ra, căng hai đầu dây lưng ở trước gương quan sát trong chốc lát, nghĩ rằng hay đi ra nhờ người hỗ trợ nhanh gọn hơn nhỉ. Phía sau truyền đến thanh âm vải vóc ma sát, người kia lười biếng ngáp một cái, nói: “Tiểu thư, cần tôi hỗ trợ không?”

Không ngờ giọng nói thợ hóa trang này dễ nghe đến vậy, Cố Sênh Sênh có điểm thanh không (bị âm thanh mê hoặc), nghe giọng nói này tim tự đập nhanh hơn, không hề nghĩ ngợi, gật đầu, người kia chậm rì rì đi tới, tay cầm hai đầu dây lưng kéo ra sau, chậm rãi thắt nút.

Cố Sênh Sênh mở miệng, nói lời thăm thía: “Tôi không có ý trách anh nha, chỗ này là phòng thay quần áo của nữ mà, lần sau có mệt mỏi quá cũng nên đi đến phòng thay của nam nghỉ ngơi mới đúng.”

Người kia tựa hồ nở nụ cười, rồi sau đó gật gật đầu.

Kia người cao thần kỳ, so với Phó Thanh còn muốn cao hơn, cũng lực lưỡng hơn một chút, anh đứng sau lưng cô, cô mới phát hiện nguyên lai dáng người người này cũng tốt ghê, Cố Sênh Sênh chỉ có thể từ trong gương nhìn thấy góc cạnh gương mặt cùng cái cằm của anh, đột nhiên muốn quay đầu lại nhìn mặt, người kia lại đột nhiên nói, “Xong”

Anh đưa tay từ phía sau vịn bả vai cô đẩy cô ra khỏi phòng thay quần áo, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại, Cố Sênh Sênh đang định hỏi mấy người bên ngoài người này là ai vậy. Kết quả cô vừa xoay người, liền đối diện với mấy chục đôi mắt phát sáng long lanh nhìn mình. Cố Sênh Sênh cảm giác bản thân đang bị nhìn xuyên thấu luôn vậy đó.

“Thần tài ông địa ơi! Sênh Sênh à sao cô đẹp dữ thần vậy! Mau đến đây tôi sẽ trang điểm cho cô khuynh đảo chúng sinh luôn.”

Cố Sênh Sênh bị một chị gái mập mập kéo đến chỗ ngồi, cô ha ha cười gượng, không biết nên nói gì mới tốt đây.

Lương Tranh cũng vừa đến, lĩnh quần áo cùng trợ lý vào phòng thay đồ, cơ hồ là nửa phút sau, người đàn ông kia mở cửa đi ra, anh kéo thấp mũ cúi đầu, xoay người bước vào phòng thay quần áo nam.

Bởi vì ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Cố Sênh Sênh, cho nên không ai chú ý tới, nhưng cô thấy, vừa định hỏi, lại bị đánh gãy, “Môi đánh chút son bóng là được rồi.”

Cố Sênh Sênh đang đánh má hồng thì Hình Yên Yên và Tần Lãng cùng vào tới, Tần Lãng chào hỏi mọi người, lĩnh quần áo đi thay, Hình Yên Yên đứng nhìn trong chốc lát, cười nói: “Sênh Sênh, cô đẹp quá.”

Hôm nay Tiêu Kích và Hình Yên Yên đều chỉ có vài cảnh, Tần Lãng là tiểu sinh gần đây nổi lên với tạo hình cổ trang, ngoại hình sạch sẽ tuấn lãng, chủ yếu là linh hoạt vô cùng, định vị nhân vật nào cũng phù hợp.

Ở ngoài đời, con người Tần Lãng rất yên lặng nội liêm, cũng không hay nói chuyện, thế nhưng vừa lên hình thay đổi ngay lập tức, trong mắt trong lòng tất cả đều phẳng phát tính cách vai diễn.

Cố Sênh Sênh hóa trang xong đi ra, một bộ hồng y như lửa, trông cô tựa như một đóa sen hồng nở rộ, ba ngàn sợi tóc đen trút xuống, mị nhân như tơ, làn váy tung bay theo động tác cùng làn gió thổi nhẹ nhẹ,

phẳng phát như thiên tiên giáng trần.

Trường quay âm thanh thồn thức òa lên, trợ lý trường quay dẫn Cố Sênh Sênh đến hội trường ngồi xuống, cũng không quản ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mọi người, cô cúi đầu lúi túi tập kịch bản ra xem. Một lát sau, phòng hóa trang ồn ào, phần đông là tiếng la hú phấn khích nữ giới, trường hợp này làm như các cô gặp được Tiêu Kịch vậy, chờ chút, Tiêu Kịch? Quả nhiên, Cố Sênh Sênh nghe được một em gái kêu Tiêu Kịch, Tiêu đại thần, Tiêu rau diếp đắng.

Cố Sênh Sênh đỡ trán, con gái thật sự là loại sinh vật đáng sợ mà, bất quá cô ngồi ở chỗ này lâu như vậy có thấy người nào đi ra đâu, lẽ ra nếu Tiêu rau diếp đắng đi vào không có khả năng cô không chú ý thấy.

Tiếng thét chói tai giằng co ước chừng hơn một khắc, sau đó Lương Tranh cùng Tiêu Kịch bị nhóm trợ lý hộ tống ra, Lương Tranh mặc một thân bạch y, thanh lệ thoát tục, nhưng mà ánh mắt Cố Sênh Sênh đều bị gương mặt đi sau lưng cô ấy hấp dẫn, quả nhiên, rau diếp đắng đúng là rau diếp đắng, chỉ bằng bộ mặt đủ để hô mưa gọi gió trên giang hồ.

Mi nhân thâm thúy, cánh mũi anh tuấn, môi mỏng khêu gợi, cơ ngực cùng cơ bụng gợi đòn như ẩn như hiện, Cố Sênh Sênh nhìn mà suy nghĩ vẫn vợ, chờ chút, thân hình người này sao quen mắt vậy, sao anh ta lại cười với cô chứ?

“Cố tiểu thư, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.” Cố Sênh Sênh đang suy nghĩ miên man Tiêu Kịch đã chạy tới, ngồi xuống bên cạnh, tựa tiểu phi tiểu nhìn cô.

Tuy nói vừa rồi ở bên trong cô không nhìn thấy mặt, nhưng giọng nói này khẳng định sẽ không lầm.....

Cố Sênh Sênh cảm thấy bản thân có điểm hỗn độn, trời đất quỷ thần ơi, cô vừa làm cái gì dạ? Nhận nhầm Tiêu rau diếp đắng thành một thợ hóa trang thì thôi đi, còn nhờ anh giúp cô thắt dây lưng, còn lên lớp người ta không được tùy tiện nghỉ ngơi trong phòng thay đồ nữ. Trong lòng Cố Sênh Sênh như có một vụn con ngựa rầm rú gào thét chạy loạn, Tiêu rau diếp đắng muốn ngủ ở đâu thì ngủ, cả trường quay này thách người nào dám quấy nhiễu giấc ngủ của anh á? Không muốn lẫn lộn trên giang hồ nữa hay gì? Cố Sênh Sênh run run, ở trong lòng yên lặng cầu nguyện, Tiêu rau diếp đắng anh đại nhân đại lượng trăm ngàn lần đừng so đo với tiểu lâu la, đừng gây khó dễ cho tôi nha!

“Cái kia..... vừa nãy tôi nói mơ, đúng đúng, là nói mơ, anh đại nhân đại lượng làm bộ như cái gì cũng chưa nghe nha.” Cố Sênh Sênh bày ra một nụ cười phi thường chân chó, ý đồ động chi lấy tình hiểu chi lấy lý. (Hiểu chi lấy tình: dùng tình cảm để lay động. Động chi lấy lý: dùng lý lẽ để thuyết phục)

Tiêu Kịch nhìn chằm chằm cô vài giây, đột nhiên cười ra tiếng, “Ha ha, quả nhiên thú vị.”

Cố Sênh Sênh: Một mặt ngốc trẻ.....

Thư ký trường quay qua thông báo chuẩn bị quay phim, Cố Sênh Sênh cũng không còn tâm tình quản Tiêu Kịch, cơ hội tốt thế này cô nhất định không thể có sai lầm, phim này nhất định nổi tiếng, hơn nữa có thể được Ninh Hạo trọng dụng, ý nghĩa càng nhiều, tài nguyên càng tốt.

Cố Sênh Sênh thay đổi vẻ mặt, Tiêu Kịch cũng đứng lên điều chỉnh trạng thái.

“Rốt cục nàng cũng đến đây, nói được làm được.” Nam tử mặc bạch bào hơi gầy tựa vào gốc cây, ngửa đầu nhìn vầng trăng cong cong trên bầu trời, bốn phía im lặng đáng sợ, nam nhân như tự nói với chính mình. Nửa bên mặt Tần Lăng ẩn dưới ánh trăng, không thấy rõ vẻ mặt, chỉ là giọng nói có chút mỗi mệ.

Nam nhân thở dài, “Tiểu Tử, nàng còn nhớ không, năm nàng tiến cung, trăng rằm mười lăm năm đó còn sáng tỏ hơn hôm nay rất nhiều, xem ra ánh trăng ngày rằm không phải năm nào cũng tròn đầy sáng lạn, nàng nói phải không?”

Như là rốt cuộc giải thoát, giọng nam nhân bình tĩnh nghe không ra bất cứ cảm tình gì.

Hắn bình tĩnh như tự cấp ai kể chuyện xưa, giảng một cổ sự không chút nào liên quan đến mình.

Hồng y nữ tử cuối cùng bước ra từ trong bóng râm, Cổ Sênh Sênh một tay chấp kiếm, một đôi mắt lẳng lẳng nhìn nơi nam nhân đang đứng, không biện hỉ nộ, “Đúng vậy, Nam Cung Dục, ta đến rồi, sao ta có thể nói không giữ lời, ngươi biết rõ, ta đợi ngày này đã lâu lắm rồi.”

Nữ tử trên người đậm màu hồng rực rỡ, trong bóng đêm ngưng tụ thành một đoàn vụ, giọng nói lại lạnh đến tận xương.

“Là tự ngươi tới hay ta giúp ngươi đây?” Hồng y nữ tử tự tự thanh lãnh, kiếm chỉ thẳng vào người nam nhân, mũi kiếm phản xạ u u ngân quang, lạnh thấu xương.

Nam nhân nhắm chặt mắt, “Nàng đến đi, lời cuối cùng ta muốn xin lỗi nàng.”

Nữ tử vẫn nét mặt ấy không chút thay đổi, trầm mặc một lát, một đôi mắt hơi hơi nổi lên gợn sóng, “Được”, giờ kiếm liền hướng tim nam nhân đâm tới, mũi kiếm đâm vào thân thể trong đêm vắng vang tiếng vang đột ngột.

Máu tươi phun ra, một tắc một tắc thấm vào lưỡi kiếm lạnh lẽo, đợi thấy rõ mặt người hứng trọn một kiếm đó, Cổ Tử Uyển đột nhiên hồng mắt, “Ngưng Ca! Muội có biết muội đang làm gì hay không!”

Thân ảnh nhỏ gầy ngã xuống trong vòng tay nữ tử, sự mất mát đến gần làm rối loạn tâm trí nữ tử.

A, một kiếm này đâm thật chuẩn, trực tiếp xâm nhập vào trái tim may mắn không rời. Nữ tử trong lòng tái nhợt giống như cánh bướm ngừng vỗ, Hình Yên Yên một đôi mắt to tròn đầy áy náy, máu vẫn không ngừng chảy ra bên ngoài, ồ ồ thấm vào quần áo hồng y nữ tử, cư nhiên có chút ẩm áp.

Mặt nam nhân rốt cuộc phơi bày toàn bộ dưới ánh trăng, là một khuôn mặt dễ nhìn, trên đó tất cả đều là hối hận cùng yêu thương, nhìn nữ tử trước mắt chậm rãi ngã trên mặt đất, lại không kịp ôm lấy, bộ váy nàng mặc xệt qua ngón tay hân lạnh lạnh ngứa ngáy.

Quả nhiên, loại người như hắn không xứng có được tình yêu sao, đêm nay thật sự là một đêm đen tuyệt vọng.

Hồng y nữ tử ôm lấy thân ảnh nhỏ gầy trên mặt đất, “Nếu cô ấy chết, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi.” Cô nhìn nam nhân, ánh mắt sắc bén, xoay người hòa vào trong bóng tối.

Ta muốn giết ngươi, cô ấy không nỡ, lấy cái chết ngăn cản, nhưng ta cũng không nỡ.

Tịch mịch không đình, Nam Cung Dục đứng thẫn thờ tại chỗ, gương mặt chất đầy hối hận.

Nhưng tuyệt vọng không chỉ một mình hắn.

Ninh Hạo một tiếng tap, ngọn đèn đột nhiên sáng bật, nhanh chóng có người đi lên dậm phần cho Cổ Sênh Sênh, Cổ Sênh Sênh dư quang liếc đến Tiêu Kích, nhìn thấy anh ý cười thật sâu nhìn bên này, không biết suy nghĩ cái gì, màn ảnh chuyển hoá, Tần Lăng, Hình Yên Yên đi ra, Tiêu Kích long long vạt áo, đi ra phía trước.

Mấy ngày trước, thâm cung đầm máu trong một đêm, nam nhân yêu nghiệt ngang nhiên phạm thượng, hộ tống cô ra khỏi cung, giục ngựa mà chạy, cho rằng từ nay về sau không có lồng giam nào có thể trói buộc y nữa.

Cổ Sênh Sênh ôm cánh tay giục ngựa của Tiêu Kích, cô ở trước người y, nhảy nhót không thôi, “Nam Y, chúng ta đi tìm một vùng đất lành non xanh nước biếc, tốt nhất có một ao búp sen đang đợi nở, đợi đến hết mùa hoa ta chống thuyền đi hái búp sen bóc hạt sen cho chàng ăn có được không?”

Tiêu Kích trong mắt ý cười thật sâu, dường như nhìn thấy cô cầm đài sen chứa nước bước đến, xảo tiểu Yên Nhiên, khẽ cười nói: “Theo ý nàng.”

“Chúng ta sẽ sinh hai đứa nhỏ, một nam hài một nữ hài, lớn lên đều phải xinh đẹp giống chàng, chàng dạy bọn trẻ đọc sách viết tự, nhưng đừng cho bọn nhỏ bước vào thâm cung kia một bước nhé.” Cổ Sênh Sênh ôm chặt eo Tiêu Kích, mùi hương vị thanh thuần trên người y trên khiến cô cảm thấy rất an tâm.

“Được, nữ hài nhi nhất định phải giống nàng, kiên cường, đáng yêu.” Tiêu Kích đem cằm tựa vào đỉnh đầu Cổ Sênh Sênh, quang mang bên trong mắt rõ ràng âm thầm.

Thật lâu sau không nói gì, Cổ Sinh Sinh ngẩng đầu nhìn Tiêu Kịch, lại thấy y từ từ nhắm hai mắt, sắc mặt tái nhợt, cô vội vàng sờ soạng phía sau lưng y, một mảnh nóng ướt, đập vào mắt là bàn tay đầy máu, máu nhuộm hồng xiêm y bạch sắc trên người y, cô liều mạng lay động y, y từ từ nhắm chặt hai mắt, vô thanh vô tức.

“A!” Cổ Sinh Sinh tuyệt vọng hô to một tiếng, cô rút cuộc tiếp nhận y, y lại muốn bỏ cô lại sao?

Bên tai có bài đồng dao non nớt vang lên, âm điệu cao hứng phấn chấn, ca từ lại cực thê lương, “Văng về ngũ thải kim ti diểu, đẫm máu dề minh đến canh năm; Nguyệt lạc tinh hi sương hà thiên, không trạch lương mộc chịu tê.”

Một lần lặp lại một lần.

Mặt Tiêu Kịch tái nhợt, máu nhiễm xiêm y, từng hình ảnh trong ký ức lần lượt hiện lên trước mắt, cô lại phụ y lâu như thế, Cổ Sinh Sinh ôm Tiêu Kịch, khóc không thành tiếng.

“Chàng không cần ta sao? Chàng thật sự không cần ta nữa sao?” Nước mắt như hạt châu từng hạt từng hạt rơi xuống ngực Tiêu Kịch, thấm ướt một mảnh.

Lời bộc bạch của diễn viên vang lên, “Trên đời này, có quả thì ắt có nhân.”

“Rất tốt! tap!” Ninh Hạo vẫn cong lưng, ánh mắt nhìn máy quay phim, thế nhưng nụ cười khoe miệng tỏ rõ anh rất vừa lòng, Cổ Sinh Sinh cùng Tiêu Kịch một đôi này quả nhiên phối hợp thiên y vô phòng, lại đẹp mắt đến cực điểm, Ninh Hạo đem ánh mắt ném về phía Cổ Sinh Sinh, xem ra này nha đầu quả thật có linh khí, Tiêu Kịch cũng không thể lẫn át cô nửa phần.

Cổ Sinh Sinh nhanh chóng buông tay ôm Tiêu Kịch ra, cười ngượng ngùng nói: “Kịch tình cần kịch tình cần.”

Tiêu Kịch buồn cười, làm như cô chiếm tiện nghi anh vậy? Đây hàng thật là não đường về thanh kỳ, anh câu lên khoe miệng, nghĩ rằng, cũng được, như vậy mới vui không phải sao.

“Cố tiểu thư, không biết tối nay cô có thời gian không? Cùng nhau ăn một bữa cơm thế nào?”

“Ăn, ăn cơm hả?” Đây là cái khuôn sáo quỷ gì? Tiêu rau diếp đáng cư nhiên chủ động mời cô ăn cơm?

“Cái kia.....” Cổ Sinh Sinh suy nghĩ lý do cự tuyệt, trên tay đột nhiên bị nhét tờ giấy.

“Đêm nay tôi ở chỗ này chờ cô, không gặp không về.” Tiêu Kịch bao hàm thâm ý nhường mầy nhìn cô một cái, xoay người ưu nhã rời đi.

Cổ Sinh Sinh: are you kidding me? Tiêu rau diếp đáng cư ý gì? Hẹn hò? Quy tắc ngầm? Hay trả thù.....

32. Chương 32: Quán Ăn Ven Đường

Tiêu Kịch nói một câu tặng kèm một nụ cười quyến rũ, sau đó vô cùng tiêu sái xoay người bỏ đi.

Tiếp theo là cảnh Cổ Sinh Sinh và Lương Tranh đối diễn, những mẫu chuyện nhỏ thường ngày kết lại tập đầu tiên.

Khung cửa sổ gỗ lim, bức tường ngói xanh.

Mùa xuân sang kéo theo vài trận mưa, tiếng mưa rơi tí ta tí tách nổi bật trong không gian yên ắng. Cũng mùa xuân năm này, hai nữ nhi Cổ gia Giang Nam bước qua tuổi trưởng thành, trong chớp mắt đã trở thành hai nữ tử duyên dáng yêu kiều. Hai tỷ muội song sinh dung mạo xinh đẹp giống nhau y như hai giọt nước. Đầu sở hữu gương mặt trái xoan trắng trẻo, mi dài tinh tế, đôi mắt trong veo hút hồn, tóc dài đen tuyền xõa đến tận eo.

Nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện có chỗ bất đồng, đó là khí chất. Tỷ tỷ Cố Diên La thì diễm lệ, thanh lãnh, trong đôi mắt mang nét thanh cao rõ ràng, khi bình tĩnh nhìn người đối diện, sẽ khiến người ta thấy không chỗ nào che giấu được. Nồng đậm tựa như hỏa hồng diên la vậy, nhìn một cái, mắt hồn lạc phách.

Muội muội Cố Tử Uyển lại mang đến cho người đối diện cảm giác hoàn toàn khác, trong đôi mắt kia bao hàm vẻ hờn dỗi cùng rực rỡ của thiếu nữ. Lúc nói chuyện về mặt vô cùng sinh động, sinh khí bừng bừng, mi phi sắc vũ, tươi đẹp tựa như ngày xuân noãn dương.

Kỳ thật thái dương phải Cố Tử Uyển còn có một cái bớt màu hồng nhỏ bằng ngón tay út, trông như một đóa hoa Tử Uyển, mà tỷ tỷ Cố Diên La không có.

“Mưa nữa rồi,” Cố Sênh Sênh nghiêng đầu ghé vào thanh gỗ lim khắc hoa chạm rồng trên cửa sổ, lắng nghe nhịp điệu của cơn mưa, nhìn ngắm những giọt nước từ trên trời rơi xuống không ngừng. Cô bĩu môi, gục đầu xuống khuỷu tay, hướng về phía tỷ tỷ đang đọc sách rầu rĩ nói: “Đây đã là cơn mưa mùa xuân cuối cùng trong năm rồi”.

Lương Tranh đặt cuốn sách trong tay sang một bên, thốt tha đến cạnh cửa sổ, nhìn nhìn bầu trời âm u bên ngoài nói: “Năm nay mưa kéo dài thế này, phụ thân ở trên đường hẳn là sẽ về trễ hơn dự định.”

Bên trong ánh mắt thiếu nữ phảng phất toàn bộ cảnh xuân thành trì, hai gò má ửng hồng nổi bật trên gương mặt trắng nõn, “Tỷ tỷ, trong thư phụ thân có nói năm nay sẽ dẫn một vị khách quý về, nghe nói là vị thiếu niên tướng quân trẻ tuổi gì đó, tỷ từng nghe nói qua chưa?”

Lương Tranh vươn ngón tay thon dài, mi nhãn xinh đẹp thoáng nhiễm mấy phần ngượng ngùng, điểm trán Cố Sênh Sênh, “Nha đầu muội đó, lại nghĩ cái gì đây hả?”

Cố Sênh Sênh bưng mặt, nghiêng đầu nhìn về phía Lương Tranh, mắt cười cong cong, “Nghe nói tướng quân này còn chưa đón dâu đâu, tỷ tỷ, tỷ sinh ra xinh đẹp như vậy, tâm linh lại thủ xảo, hẳn nhất định sẽ thích tỷ.”

Cố Sênh Sênh vốn xinh xắn trẻ trung, nhập vai thiếu nữ mười mấy tuổi đầu quả thực rất thuận buồm xuôi gió. Kỳ thật vai thiếu nữ tối trọng yếu đều nằm ở ánh mắt, rất nhiều thời điểm ánh mắt có thể phản ánh ra tuổi thật của một người.”Nha đầu kia, nói mà không biết cổ kỹ gì hết, xem ra ta phải xé nát cái miệng của người ra mới được!” Lương Tranh cười giỡn với Cố Sênh Sênh, nháo thành một đoàn.

“Ai nha tỷ tỷ tốt của muội ơi, muội đầu hàng, muội đầu hàng còn không được sao!” Cố Sênh Sênh dùng hai tay ngăn trở ý đồ chọc lét của Lương Tranh, cười đến hai má đỏ bừng.

Lương Tranh cười liếc cô một cái, sủng nịch trách mắng: “Muội đó, không biết đến lúc nào mới chịu lớn nữa.”

Cố Sênh Sênh chu môi, vui vẻ ôm cánh tay Lương Tranh nũng nịu, “Có cha mẹ còn có tỷ tỷ che chở cho muội rồi, muội cần gì phải gấp chứ.”

Lương Tranh bắt đắc dĩ xoa xoa đầu Cố Sênh Sênh, Cố Sênh Sênh cười càng thêm sáng lạn, hai tỷ muội cứ như vậy dựa song gỗ lim nhìn bên ngoài cửa sổ, cảnh đẹp phảng phất như từ trong tranh bước ra.

Cố Sênh Sênh và Lương Tranh màn này một lần là qua, Ninh Hạo vừa lòng nheo lại ánh mắt, tìm đúng diễn viên quả nhiên bớt việc rất nhiều. Lương Tranh chào hỏi mọi người, đi trước thay phục trang. Tuy nói bởi vì chuyện Lương Tranh thiên vị Lương Vũ Thiêm khiến Cố Sênh Sênh đến nay vẫn không có hảo cảm với cô ấy, thế nhưng việc nào ra việc nấy, đáp diễn với cô ấy thật sự phá lệ ăn ý.

Cố Sênh Sênh tẩy trang xong, Lương Tranh vẫn còn trong phòng thay quần áo chưa ra, chạm mặt chỉ thêm xấu hổ nên cô lười đi vào, tùy tiện tìm ghế ngồi lướt weibo, đứng đầu mục thảo luận “Ăn uống là thể nghiệm như thế nào?” Đề tài này, Cố Sênh Sênh thâm nghĩ, rất cuộc cũng gặp trúng đề mục có thể trả lời, có khi mình có thể giết vị trí đứng đầu lượt đồng tình cũng không chừng.

Nhưng mà sự thật chứng minh Cố Sênh Sênh nghĩ nhiều rồi, lúc cô điểm vào phần trả lời đã có mấy vạn bình luận, cư dân mạng đều quá tài năng, khiến cô cười không ngừng nổi.

Trong đó có một bình luận như vậy, “Có ai từng thất thần giữa giờ học môn ngữ văn chưa? Ví dụ như: Trước giường Minh Nguyệt quang, cúi đầu uống bánh canh; Xuân phong hựu lục Giang Nam ngạn, Minh Nguyệt vừa lên nướng bánh ăn; Người xưa Hoàng Hoa sừ, do nhớ nỗi bánh (bao) thịt; Tiểu hà tài lộ tiêm tiêm giác, liền thấy giò heo hầm đậu giác; Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên, từng nhân hữu lục ngô tam tiên; Quân vấn vi kỳ vị hữu kỳ, đến bàn trần ma hầm hũ ky; Ta khuyển trời trọng chấn hưng, bánh rán trái cây xứng kê liễu; Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất liền ăn dưa cải chua.....” (kiểu chế thơ ghép với món ăn, toàn mấy tập thơ nổi tiếng...)

Cố Sênh Sênh cười đến đau bụng, ôm bụng ngả nghiêng, buông điện thoại sửa sang lại cảm xúc, sờ sờ dạ dày, đói rồi, lúc này mới nhớ đến tờ giấy Tiêu Kịch nhét vô tay hồi nãy, cô lục túi mất nửa ngày mới lôi ra được một cục giấy nhăn nheo trên đó ghi một địa chỉ.

Có đi hay không đây? Cơ hồ trong nháy mắt Cố Sênh Sênh đã có quyết định, mặc kệ mục đích của anh ta là gì, lão nương không đi, phải nhanh chóng tìm lý do từ chối đã.

Tại thời điểm Cố Sênh Sênh để thần trí đi du lịch, Lương Tranh đã chỉnh trang xong đi ra. Cố Sênh Sênh giả bộ không thấy, Lương Tranh ra khỏi cửa cô mới vào phòng thay quần áo. Cố Sênh Sênh thay phục trang xong, chào hỏi Ninh Hạo và nhân viên, tính toán dẹp đường hồi phủ, hoàn toàn quên cuộc hẹn với Tiêu Kịch luôn. Đi ra khỏi cửa lớn studio mới nhớ còn chưa cho Tiêu Kịch hay.

Cố Sênh Sênh lấy di động ra, nhìn nhìn chung quanh, phát hiện không có người nào theo dõi, liền nhấn số điện thoại ghi trên tờ giấy gọi, điện thoại thông một chốc được tiếp lên, bên đối phương vang lên giọng nam trầm thấp có từ tính, Cố Sênh Sênh thở ra một hơi, xem ra là số điện thoại riêng của Tiêu Kịch.

“Alo? Ai vậy?”

“Alo, Tiêu đại thần, tôi là Cố Sênh Sênh, ờ thì, tối nay tôi có chút việc đột xuất cho nên không thể đến hẹn được, lần sau đi, lần sau nha.”

Cố Sênh Sênh cười gượng hai tiếng, chột dạ ghê gớm.

“À? Có chuyện gì gấp vậy? Hay là tôi đưa cô đi, đợi cô xử lý xong chuyện rồi chúng ta từ từ nói chuyện.” Trong giọng nói Tiêu Kịch mang theo ý cười, nghe anh cười Cố Sênh Sênh có một loại dự cảm phi thường không tốt.

“Thực xin lỗi tôi về đến nhà rồi, hơn nữa cũng không phải đại sự gì, tự tôi giải quyết được, không cần làm phiền thời gian quý giá của Tiêu đại thần đâu ạ, à điện thoại sắp hết pin rồi, lần sau chúng ta nói tiếp nhé.”

Cố Sênh Sênh tìm lý do rất sứt sọc, ý đồ gián đoạn trận đối thoại này.

Cúp điện thoại, Cố Sênh Sênh thở phào một hơi, nghĩ rằng, Tiêu rau diếp đắng này uống lộn thuốc hay sao ý? Đâu có nghe nói anh ở trường quay có thói quen trêu ghẹo mấy cô gái đâu ta.

Cố Sênh Sênh vừa vặn đứng ở đầu cầu thang, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, người kia bước đi nhàn nhả vô cùng, mở miệng nói chuyện ngữ điệu đồng dạng cũng nhàn nhả đến cực điểm, “Cố tiểu thư, cô nói dối tôi.”

Giọng nói này..... Tiêu Kịch xuất hiện ở trong này hồi nào vậy! Cố Sênh Sênh quả thực giống hệt mèo bị pháo nổ, quay đầu một mắt khó tin nhìn về phía Tiêu Kịch, anh đã đổi lại dáng vẻ lôi thôi lết thết. Lần đầu cô nhìn thấy có người mang giày da diện cùng tuất hươu nhàn khổ chính là trên người cái tên này đó.....

Người này muốn che mắt qua mặt người khác cũng đâu cần liều lĩnh đến vậy nha.....

Tiêu Kịch lại đội mũ, kính đen che khuất con người đen tuyền hàm chứa ý cười, ánh mắt lóe sáng tựa hồ có thể đem người xuyên không.

“Tiêu đại thần” Cố Sênh Sênh cười hắc hắc, “Anh, anh xuất hiện khi nào thế.”

Tiêu Kịch đưa tay nhét vào túi quần, trên cầu thang từng bước một chậm rãi đi xuống dưới, anh đi đến bậc thang cuối cùng, dừng lại tựa tiểu phi tiểu cúi người nhìn Cố Sênh Sênh, “Tôi sợ Cố tiểu thư tự dưng có chuyện gấp không thể đứng hẹn, tỷ như vừa rồi vậy, cho nên vẫn ở đây đợi Cố tiểu thư.”

Cố Sênh Sênh:.....

“Đi thôi, mỹ nhân bận rộn, bây giờ có thể đi cùng Tiêu Kích chưa?” Tiêu Kích đi đến bên cạnh Cố Sinh Sinh, làm một tư thế mời.

Cố Sinh Sinh rụt rụt cổ, “Tôi có thể không đi không?”

Tiêu Kích cúi lưng nhìn chăm chăm mắt cô vài giây, khẽ cười nói: “Không thể.” Tiêu Kích thấy Cố Sinh Sinh làm ra một bộ vẻ mặt thấy chết không sờn hiên ngang lắm liệt, không khỏi buồn cười, “Cố tiểu thư yên tâm, tôi chỉ muốn mời cô ăn một bữa cơm, thuận tiện có một số việc muốn nói với cô mà thôi, tôi bảo đảm sẽ không làm tổn hao một cọng tóc nào đưa cô về đến tận nhà.”

Nghe anh như thế nói, Cố Sinh Sinh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, Tiêu Kích nháy mắt nổi hứng trêu đùa, bày ra nụ cười thập phần vi diệu, “Đương nhiên, có một số việc nếu Cố tiểu thư nguyện ý mở lời, tất nhiên tôi cầu còn không được.”

Ngữ khí này, vẻ mặt này, Cố Sinh Sinh nhìn thấy trên mặt Đường Tầm không ít lần, biết anh đang nói đùa, giả bộ sao, ai không biết, Cố Sinh Sinh nheo ánh mắt lại, cười nói: “Tiêu đại thần khiêm tốn, nếu phát sinh việc này, cũng là tôi chiếm tiện nghi mới đúng.”

“Anh muốn dẫn tôi đi đâu vậy? Có cần tôi trang điểm một chút không?” Cố Sinh Sinh nghĩ rằng, Tiêu Kích loại cấp bậc này, nhất định đến nơi rất cao sang mới đúng chuẩn, cô chỉ mặc quần đùi áo phông, đến lúc đó không muốn anh bị mất mặt đâu.

Tiêu Kích quay đầu, lộ ra một nụ cười thần bí, nói: “Không cần đâu, cô thế này tốt lắm rồi.”

“À.” Cố Sinh Sinh không rõ gật gật đầu, Tiêu Kích thân cao chân dài, đi một bước cô phải bước hai bước mới đuổi kịp, cũng may anh đi chậm rãi.

Tiêu Kích nói đi trước lấy xe, Cố Sinh Sinh nhìn hàng xe phía trước, cũng không thấy anh lái xe ra. Cô vốn tưởng xe của anh không phải Lamborghini Maserati cũng phải là bảo mã i8 gì đó, kết quả bên trong góc ngách thật xa thật xa phóng ra một chiếc Honda.....

Đúng Honda không có cái gì bất mãn, tính năng xe này rất tốt, chỉ là đặt kế bên Tiêu Kích, vẫn cảm thấy có điểm không thích hợp, nhìn cảm Cố Sinh Sinh sắp rơi xuống đất, anh cười hắc hắc, giải thích, “Bên này chỗ dừng xe không dễ tìm, hơn nữa phí đậu xe cũng mắc nữa.”

Nghe lời này từ miệng Tiêu Kích, Cố Sinh Sinh tỏ vẻ lại một lần nữa làm mới tam quan.

Diễn suốt một khoảng thời gian dài cô cũng mệt mỏi, thuận tiện lên xe ngồi nghỉ. Tiêu Kích lái xe rất êm, bánh xe lần lượt lăn qua những con đường quen thuộc trong thành phố E. Có kinh nghiệm lần trước, đối với địa điểm Tiêu Kích sẽ dẫn mình đi ăn cô cũng không trông mong gì lắm, nhưng cô trăm ngàn lần cũng không ngờ tới nơi bọn cô đến là một hàng quán ven đường.

Quán ăn vỉa hè..... Tiêu rau diếp đắng anh có cần quá mức bình dân đến vậy không hở? Tự dưng anh hạ thấp cấp bậc thần thánh của mình đến mức này, có suy nghĩ đến cảm nhận của dân đen như tôi không đây?

“À này, Tiêu đại thần, kỳ thật anh không cần cố ý thỏa mãn khẩu vị của tôi đâu.” Cố Sinh Sinh nhìn Tiêu Kích đang tháo dây an toàn, rất uyển chuyển nói.

Tiêu Kích cười sang sảng, một hình ảnh chính tề bất mất thiếu chút nữa thiêu mù mắt cún Cố Sinh Sinh luôn, “Ừm? Có vấn đề gì sao?”

Nhìn vẻ mặt Tiêu Kích không hiểu gì, cô mới biết là do bản thân anh muốn đến chứ không phải vì cô, ngưỡng ngừng cười nói: “Không có gì, không có gì, tốt lắm.” Lúc này đã vào đêm, sắc trời hoàn toàn đen tuyền, thế nhưng trong thành thị sẽ khó thấy được đêm tối chân chính, người ra ngoài tản bộ ăn khuya người người ra ngoài hoạt động làm việc, trên bãi đất trống tốp năm tốp ba hàng ghế dài, đầy người ngồi, tấp nập náo nhiệt. Quán ăn ven đường bày bán ghế dưới vỉa hè, chàng trai cô gái tụ năm tụ ba lại, kể nhau nghe những câu chuyện tiêu lâm vật vãng, cùng nhau cười hi hi ha ha.

Có cụ ông mặc áo tổ ong màu trắng tản bộ, tay cầm quạt hương bồ, cất bước chậm rì rì, thỉnh thoảng phe phẩy quạt một hai cái. Cũng có thanh niên trẻ tuổi mang giày da vẻ mặt đầy mệt mỏi hình như mới tan ca đi ngang đây, ngửi thấy mùi thức ăn mới dừng lại chọn đại một bàn gọi vài món cùng một chai bia, im lặng ăn uống một mình.

Giữa đám đông, một cô gái nhỏ nhắn kéo tay một người, dưới ánh mắt hâm mộ, chiêm ngưỡng của những chàng trai khác, vênh vao tự đắc lướt qua.

Không có tiếng chuông điện thoại, không có công vụ phức tạp, lúc này chỉ có tiết tấu sinh hoạt đời thường, nơi này hoàn toàn không giống cảnh sắc phồn hoa đô thị thường có.

“Ồ đây đi, tôi mời, không cần khách sáo.”

Tiêu Kích xuống xe, qua giúp Cố Sênh Sênh mở cửa xe, người đàn ông này tựa như mê cung vậy, không dễ để người khác đoán trúng tâm tư chút nào.

Hai người dễ gây chú ý vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn một vài ánh mắt, Cố Sênh Sênh sợ bị nhận ra, nhanh chóng đỡ kính đen, lại đem tóc bết ra che mặt, nhưng mà Tiêu Kích đi ở phía trước lại giống như hoàn toàn không để ý, thản nhiên vô cùng.

Lão bản nương cặp mắt sắc sảo đi tới, tươi cười tiếp đón hai người ngồi xuống, bà chủ quán hơn ba mươi tuổi, mập mạp, đeo tạp dề màu hồng, cả người thoát nhìn dị thường có tinh thần, bà chủ quán nhanh nhẹn lau sạch bàn rồi mới lấy menu cười tủm tỉm đưa cho Tiêu Kích.

Bên cạnh có người kêu to một tiếng, bà chủ quán cười tủm tỉm nghênh tiếp. Tiêu Kích đưa menu cho Cố Sênh Sênh, cô cũng không khách khí, cúi đầu cẩn thận nghiên cứu lên.

Giương mắt liền thấy Tiêu Kích một đôi mắt tựa tiểu phi tiểu, anh hỏi:“Tôi còn nghĩ cô sẽ để ý việc tôi mang cô đến đây nữa đây.”

Cố Sênh Sênh liếc anh một cái, cười nói:“Ăn ở đâu không quan trọng, có đồ ăn ngon mới là số một.”

Cô hiểu một điều, kỳ thật rất nhiều mỹ thực ăn tại nhà hàng cao cấp nhưng không đúng vị, chỉ có tại nơi phố phường hẻm nhỏ mới có thể tìm thấy mùi vị chân chính.

Cố Sênh Sênh nhìn menu một lần, đại khái đã có quyết định, Tiêu Kích thấy cô chuẩn bị gọi món, lấy giấy bút cầm trong tay, đợi cô nói tên món anh liền viết lên, bộ dáng ngoan ngoãn giống như đợi gia trưởng kiểm tra bài tập của đứa con nít.

Cố Sênh Sênh kinh ngạc, hỏi:“Anh không cần xem à?”

Tiêu Kích cười cười, nói:“Không cần, trước đây tôi thường xuyên đến tiệm này, tôi không kén ăn.”

Vì vậy Cố Sênh Sênh liền gọi tên những món muốn ăn đọc ra từng món từng món một, cô đọc tên một món Tiêu Kích liền viết tên món đó, chữ anh viết rất dễ nhìn, cứng cáp lại hữu lực.Cố Sênh Sênh đột nhiên bật cười,“Không biết vì sao, tự nhiên tôi cảm thấy anh có điểm hơi ngốc đây.”

Tiêu Kích giơ tay lên, bà chủ quán nhanh chóng đến nhận món, Tiêu Kích đột nhiên thấu hiểu, khẽ cười nói:“À? Cố tiểu thư đây là đang ám chỉ gì với tôi sao? Bất quá tôi đã có cô gái mình thích rồi, không thì có thể suy nghĩ một chút.”

Cái tên này thật là nghiêm túc không hơn ba phút mà, Cố Sênh Sênh đỡ trán, ý đồ dùng trầm mặc chấm dứt đề tài này, bất quá vừa rồi Tiêu Kích nói anh đã có người thích, cô bỗng dưng cảm thấy chỗ này có thể moi móc thông tin gì đó.

Rất nhanh, đồ ăn lục tục mang lên, Tiêu Kích nói không sai, tiệm này tuy rằng thoát nhìn hơi lụp xụp, nhưng tay nghề nấu ăn lại rất tốt, mùi thơm bay khắp nơi tiến thẳng vào dạ dày, Cố Sênh Sênh tham ăn, ngón trở lập tức động đậy.

Tiêu Kích đưa đĩa cho Cố Sênh Sênh, hỏi:“Muốn uống bia sao?”

Cố Sênh Sênh do dự một chút, hào sảng gật đầu,“Gọi hai chai đi.”

Mỗi người một chai.

Gió thổi nhẹ, uống bia lạnh, ăn món ngon, Cố Sênh Sênh hạnh phúc nheo mắt lại.

Tiêu Kích gấp một đĩa đồ ăn, thản nhiên mở miệng,“Cố tiểu thư, cô có nghĩ tới việc đến Hollywood phát triển không?”

Ha? Cái quỷ gì? Đối với lời Tiêu Kịch vừa nói, cô cho rằng anh tùy tiện hỏi, cũng không nghĩ nhiều, cười nói: “Anh tưởng ai cũng giống anh, muốn đi Hollywood là có thể đi liền à, tôi ngay cả thị trường Trung Quốc đều còn chưa thu phục được, làm sao thu phục ở nơi đất người nhộn nhịp kia chứ?”

Tiêu Kịch buông đũa, đột nhiên rất nghiêm túc nói: “Tôi đang có một cơ hội, cô có đồng ý đi theo tôi không?”

Cố Sênh Sênh đột nhiên ăn không vô nữa, Tiêu Kịch không phải đang nói đùa?

“Xin lỗi, là tôi không nói rõ, ý tôi là, trên tay tôi có một tài nguyên rất tốt, nếu cô đồng ý đi theo tôi, tôi có thể dùng đoàn đội hỗ trợ cô.”

Tiêu Kịch biểu hiện không giống gạt người, Cố Sênh Sênh hơi hoang mang, nói: “Tôi có thể hỏi một câu không, vì sao anh muốn..... Giúp tôi?”

Tiêu Kịch đột nhiên nở nụ cười nhẹ, Cố Sênh Sênh không bỏ sót chua xót lướt qua trong mắt anh chỉ vài giây ngắn ngủi đó, anh trầm mặc một lát, nói: “Cứ cho là vận mệnh đi.”

Tiêu Kịch vẻ mặt có chút cô đơn, Cố Sênh Sênh biết không bởi vì cô, thế nhưng cũng không tiếp tục hỏi, cô cự tuyệt cũng không phải, không cự tuyệt cũng không phải, chỉ có thể ngượng ngùng trả lời “Anh cho tôi một chút thời gian, tôi suy nghĩ kỹ đã.”

Cô nghĩ tốt xấu gì cô cũng nên tìm hiểu tường tận trước khi ra phán quyết chính thức.

Tiêu Kịch thấy cô do dự, cũng biết không thể cưỡng cầu, chung quy quyết định này sẽ liên lụy đến nhiều người lẫn nhiều sự việc khác nữa, cười cười, cầm chai bia cụng chai bia Cố Sênh Sênh, “Nào, cụng ly.”

Cố Sênh Sênh nhìn tư thế anh hào sảng như vậy, cho rằng cái tên này khẳng định thuộc về hạng ngàn ly không say, kết quả tên này uống hơn phân nửa chai bắt đầu mơ hồ, anh nhìn Cố Sênh Sênh, ánh mắt ôn nhu đến cực điểm, anh gọi cô “Tiểu Văn.”

Tiêu Kịch giống như xuyên thấu qua Cố Sênh Sênh nhìn một người khác, ánh mắt từ ôn nhu trở nên bi thương, cô nghi hoặc, Tiểu Văn là ai nhỉ?

Cố Sênh Sênh dám cam đoan, Tiêu Kịch nhất định là người có tử lượng kém cỏi nhất trong số những người cô từng gặp, chưa hết một chai bia nữa đó..... Xem ra bình thường không uống rượu, bất quá Tiêu Kịch say rượu cũng lành tính lắm, lắm bầm lều bầu một lát liền nằm sấp xuống.

Cố Sênh Sênh trợn tròn mắt, đàn ông to lớn thế này muốn cô làm thế nào đây, tóm lại không thể mang về nhà, nếu bị Phó Thanh biết nhất định sẽ đánh gãy chân cô mất, tuy rằng điều này chỉ tự cô phán đoán mà thôi.

Do dự một chút, Cố Sênh Sênh đem bàn tay lục túi quần Tiêu Kịch, lấy điện thoại anh ra, may mà điện thoại anh không có mật mã khóa, cô rất dễ dàng mở máy, đương nhiên cô không có hứng thú với bí mật quốc gia đại sự của Tiêu đại thần, ngay lập tức mở nhật ký cuộc trò chuyện.

Cô nghĩ nếu có thể tìm thấy trợ lý Tiêu Kịch thì tốt, quả nhiên đứng đầu danh sách ghi lại là với trợ lý - A Thần, Cố Sênh Sênh bấm thông dãy số này, rất nhanh gọi được.

Nửa giờ sau, A Thần chạy tới, Cố Sênh Sênh hướng hân phát phát tay, A Thần nhanh chóng chạy qua tới đỡ Tiêu Kịch, ngẩng đầu định nói tiếng cảm ơn người gọi điện thoại cho hân, đột nhiên cứng người lại.

“Chị Tiểu Văn?”

Cố Sênh Sênh nhìn bốn phía mới xác định hân đang nói với cô “Tôi tên Cố Sênh Sênh, Tiểu Văn là ai?”

Nãy giờ, trừ Tiêu Kịch ra, ngoài ý muốn có người thứ hai gọi cô như vậy khiến Cố Sênh Sênh không khỏi có chút hiếu kỳ.

33. Chương 33: Phó Phu Nhân

“Chị Tiểu Văn?” A Thần đỡ Tiêu Kịch, vành mắt đỏ hoe, thấy Cố Sênh Sênh vẻ mặt khó hiểu, mới thở dài một hơi, “Xin lỗi, em nhận nhầm, chị không thể nào là chị Tiểu Văn được, chị Tiểu Văn đã sớm,... đã sớm

không còn trên đời này nữa rồi.”

A Thần vừa nói hốc mắt lại càng đỏ ửng lên. Tuy Cố Sênh Sênh không biết cô gái tên Tiểu Văn này đến cùng đóng vai trò gì trong cuộc sống của Tiêu Kịch và A Thần, nhưng nhất định cô ấy có liên quan đến việc Tiêu Kịch chủ động tiếp cận cô và đề nghị hỗ trợ cô.

Phải chăng vì cô có vài nét tương tự với Tiểu Văn? Tiêu Kịch xem cô như thể thân của cô ấy.

“Xin lỗi, làm phiền chị rồi.” A Thần công Tiêu Kịch trên lưng xoay người định đi, trước khi đi còn xấu hổ quay đầu cười nói với cô một tiếng.

“Khoan đã, có thể cho tôi biết, Tiểu Văn mà hai người nhắc đến là sao hay không?” Cố Sênh Sênh biết hỏi vậy là nhiều chuyện, chung quy cô với họ có thân quen gì đâu, tự nhiên tò mò chuyện riêng của người ta, nhưng trực giác mách bảo chuyện này chắc chắn có liên quan đến mình vì vậy cô không thể làm ngơ mà cố chấp tìm hiểu rõ ngọn nguồn.

Lại bổ sung thêm một câu “Tôi không có ý gì khác, anh không muốn nói cũng không sao, chỉ là tôi thấy hình như Tiêu Kịch có nỗi khổ gì đó.”

A Thần dừng lại, quay đầu nhìn Sênh Sênh, gương mặt trắng nõn non chet, đôi mắt đen huyền. Cô biết hắn đang nhìn cô, cô nhìn hắn cười cười, hồng giãm bớt bầu không khí xấu hổ này.

A Thần đột nhiên thở dài, đỡ Tiêu Kịch ngồi xuống ghế dựa, Tiêu Kịch say mơ mơ màng màng, miệng thầm thì “Tiểu Văn, Tiểu Văn.”

Dáng ngủ lạng lẽ mà bi thương, so với cái tên mỹ nam kiêu ngạo ban ngày như hai người khác biệt. A Thần ngồi xuống cạnh Tiêu Kịch, lục trong túi áo lấy ra hộp thuốc lá cùng bật lửa, hắn ngược nhìn về phía Cố Sênh Sênh, hỏi: “Chị có ngại không?”

Cố Sênh Sênh lắc đầu ý bảo không có việc gì. Ngón tay thon dài thuần thực lấy ra một điếu thuốc đưa lên miệng, bật lửa màu chàm bén lên ngọn lửa chói mắt, châm thuốc, A Thần hút một ngụm, sợ khói thuốc quấy rầy Tiêu Kịch, xoay người sang bên phải Cố Sênh Sênh.

“Từ khi anh ấy thấy đoạn phim kia, tựa như bị ma nhập vậy, toàn bộ lịch trình đã lên kế hoạch không bị hủy thì cũng bị hoãn lại để quay về nước cho bằng được, đúng là đồ ngốc mà, rõ ràng anh ấy biết chị Tiểu Văn đã qua đời lâu rồi.”

Khói thuốc lượn lơ sau lưng, Cố Sênh Sênh thấy đôi mắt A Thần đỏ ao, lòng cô giống như bị ai cào một cái, hỏi: “Đoạn phim gì? Có liên quan đến tôi sao?”

A Thần lại hút một hơi, làn khói màu trắng xám chậm rãi phả ra, dần dần tán loạn trong gió, “Có một lần trong lúc nói chuyện với Lưu Bán Nông, ông ấy đề cập đến việc gần đây mới phát hiện một mầm non tốt, nếu phát triển đúng hướng không chừng sau này sẽ siêu việt như Tiêu Kịch. Phải nói rằng từ lúc gặp Tiêu Kịch, Lưu Bán Nông đã lâu chưa từng đánh giá cao một người diễn viên khác. Tiêu Kịch nghe liền nổi lên hứng thú, muốn nhìn thử cô gái nào có thể lọt vào mắt xanh của Lưu Bán Nông.” “Là tôi hả?” Cố Sênh Sênh giờ mới nhận ra người bọn họ nói đến là mình.

Điếu thuốc mới cháy một nửa, A Thần đã đem nó dụi tắt trong gạt tàn, hắn gạt gạt đầu, nhìn về phía Cố Sênh Sênh, ánh mắt bắt đầu hoảng hốt, thì thào, “Giống thật, thật sự rất giống, trách không được anh ấy lại như vậy.”

Một cơn gió lớn bất chợt thổi đến, kéo theo làn khói từ tiệm thịt nướng bên cạnh hung cay mắt Cố Sênh Sênh khiến cô ứa nước mắt. Chung quanh lập tức xao động, có người hướng bên kia kêu, “Đây bên kia, khói nhiều quá trời sao chúng tôi thấy đường ăn uống gì nữa đây.”

Liên tiếp giọng nói kháng nghị vang lên, đang nướng thịt ở bên kia là một cô gái trẻ tuổi, dáng người yếu điệu, có vài phần xinh xắn, bởi vậy mà giọng nói ồn ào của bọn con trai đa phần đều mang theo ý tứ trêu chọc chứ không có ý gây sự.

Cô gái vén tóc, hướng bên này cười nói, thanh âm sang sáng, “Biết rồi biết rồi, đừng ồn nữa mà.”

Các chàng trai lập tức không náo loạn nữa, hì hì cười rộ lên, Cổ Sênh Sênh nghĩ rằng, cô gái này cũng có bản lĩnh đó.

Cổ Sênh Sênh đem ánh mắt thu hồi, liền thấy A Thần vẫn còn nhìn mình, bị nhìn chăm chăm đương nhiên cô có chút mất tự nhiên. A Thần đột nhiên mỉm cười, hất vạt áo, lấy ví tiền ra, trong chiếc ví có để một tấm ảnh, Cổ Sênh Sênh thoáng nhìn xa xa hình như là hình chụp tập thể.

A Thần rút tấm hình ra đưa cho Cổ Sênh Sênh, hẩn thoát nhìn có chút nôn nóng, tay không tự giác nắm chặt tấm hình do dự một chút mới buông lỏng.

Trên ảnh chụp là sáu thanh thiếu niên. Tiêu Kịch, A Thần, Cổ Sênh Sênh cơ hồ nhìn một cái đã tìm ra cô gái tên Tiểu Văn rồi, làn da trắng trẻo, đôi mắt to rõ ràng, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, cô ấy mặc một bộ áo liền váy ca rô trắng xanh, không son phấn, nét xuân dạt dào.

Theo bản năng, thiếu chút nữa cô đã hô thành tiếng, Tiểu Văn này thật giống cô quá đi, mắt mũi cũng tương tự bảy tám phần, chỉ khác biệt ở khí chất thôi. Vừa nhìn đã biết Tiểu Văn là cô tiểu thư được nuôi dưỡng, bảo hộ rất kỹ, đôi mắt cô ấy trong sáng thuần túy không nhiễm một chút bụi trần nào.

“Tôi quen biết Tiêu Kịch hơn mười năm, anh ấy vốn dĩ rất ít nói, lại chẳng hay cười, khi sự nghiệp đậm chân dưới đáy vực, cả người suy sút không thôi, tình trạng này mãi kéo dài cho đến khi anh ấy gặp chị Tiểu Văn. Bởi vì sợ ảnh hưởng đến sự nghiệp Tiêu Kịch, hai người chỉ có thể văt vả duy trì yêu đương bí mật, cả hai đã tính đến chuyện kết hôn rồi, không ngờ chị Tiểu Văn phát hiện bị ung thư, không kịp đợi Tiêu Kịch tổ chức hôn lễ cho chị, chị đã bỏ đi rồi.”

“Tiêu Kịch nhiều năm sau này vẫn một mình lẻ bóng, không quen bạn gái không hẹn hò với ai, người trong nhà cũng hối thúc mấy lần, anh ấy bảo lấy sự nghiệp làm trọng, chưa chuẩn bị sẵn sàng, chỉ có bọn tôi biết trong lòng anh ấy vẫn chưa buông bỏ được chị Tiểu Văn mà thôi, anh ấy luôn cảm thấy có lỗi với chị ấy, lúc chị ấy còn sống chưa từng quang minh chính đại đối xử tốt với chị ấy.”

Cổ Sênh Sênh trăm ngàn cảm xúc bủa vây, loại tình yêu sinh ly tử biệt này cô cũng từng trải qua, đời trước Phó Thanh vì cứu Tiết Nhu mà táng thân đáy biển, suốt mấy tháng sau đó đêm nào cô cũng không yên giấc, vừa nhắm mắt lại, trong đầu lập tức hiện lên khuôn mặt tái nhợt của anh. Nhưng mà tình yêu hữu duyên vô phận thường sẽ khắc cốt ghi tâm.

Cho nên Tiêu Kịch phải về nước đóng phim cùng Cổ Sênh Sênh, muốn đưa cô đến Hollywood phát triển, Tiêu Kịch xem cô là Tiểu Văn, anh muốn bù đắp cho Tiểu Văn thông qua cô.

Nói thực cảm giác khi bị người ta xem là thể thân không tốt tí nào, nhưng cô không nổi giận được. Từ chỗ ngồi của cô vừa vặn có thể nhìn thấy rõ Tiêu Kịch, hai hàng lông mi run run, con ngươi động đậy, mở mắt.

“Ủa? A Thần? Sao cậu lại tới đây?” Tiêu Kịch gãi đầu, điệu bộ y như gã ngốc.

“Không biết uống rượu thì đừng có bày đặt, lần sau em quăng anh ra giữa đường, đừng có mơ em đến rước.” A Thần nói y như mẹ già giáo huấn con, Cổ Sênh Sênh thiếu chút nữa nhin không được bật cười ra tiếng.

A Thần thấy Cổ Sênh Sênh một mình, liền nói, “Để em đưa chị về trước.”

Cổ Sênh Sênh lắc đầu, “Không cần đâu, tôi đón taxi về được rồi.”

Cô đã nói vậy rồi, A Thần cũng không ép buộc.

Tiêu Kịch còn định nói gì đó, bị A Thần vỗ một cái, “Còn không đi?”

Tiêu Kịch nhìn Cổ Sênh Sênh, ừ một tiếng, liền bị A Thần lôi đi, Tiêu Kịch chưa từ bỏ ý định, định giẫy dụa thoát ra, bị A Thần cố trụ, A Thần quay đầu hướng Cổ Sênh Sênh cười cười, “Tạm biệt nhé.”

Tiêu Kịch lên xe, trước kia xe khởi động anh hạ cửa kính xe xuống, vươn đầu ra, cười tủm tỉm vẫy tay Cổ Sênh Sênh, cô cũng cười, hướng anh vẫy tay thay lời tạm biệt.

Cổ Sênh Sênh nhớ lại hình ảnh A Thần lôi lôi kéo kéo Tiêu Kịch lên xe thật là buồn cười, hai người này đứng cạnh nhau....

Cố Sinh Sinh đứng ven đường, giơ tay đón taxi. Bác tài trên dưới năm mươi tuổi, thông qua kính chiếu hậu nhìn cô, nhắc nhở: “Cô gái trẻ à, buổi tối ra ngoài nên rủ rê vài người bạn đi cùng cho yên tâm, thời buổi hiện tại nguy hiểm rình rập khắp nơi, phải đề phòng mới được.”

Cố Sinh Sinh cười cười, đáp lần sau sẽ chú ý ạ, bác tài thích trò chuyện, trong giọng nói mang theo khẩu âm địa phương, nói luyên thuyên đủ thứ chuyện từ nam chí bắc với cô, cô cũng vui vẻ đáp lại câu được câu không.

Đường xá phố thị về đêm, ánh đèn đường màu cam trải dài tỏa sáng một vùng ẩm áp, Cố Sinh Sinh nghiêng đầu xuyên qua ô cửa kính nhìn dòng xe ngược xuôi như nước chảy, những tòa nhà cao ốc chọc trời, đèn đuốc sáng trưng ở những cửa hàng 24/24, trong đầu lại vọng lên câu nói của Tiêu Kịch “Theo tôi đến Hollywood, người của tôi sẽ hỗ trợ cô.”

Thành phố huy hoàng rực rỡ này hấp dẫn dục vọng biết bao nhiêu con người? Sao còn phải đi chứ? Cố Sinh Sinh cơ hồ quyết định trong nháy mắt, không đi đâu hết, cô sờ sờ ngực, phân vân cơ hội tốt lắm đó!

Thế nhưng giây lát lại chợt nghĩ, nếu cô lợi dụng tình cảm Tiêu Kịch dành cho Tiểu Văn, sau này đối mặt với Tiêu Kịch như thế nào đây, cô không thể nào sự hối tiếc của người khác để chuộc lợi cho bản thân được, nghĩ thế, tâm trạng dần bình ổn trở lại. Lúc Cố Sinh Sinh về đến nhà thì Cố Khương đang ngồi trên sofa phòng khách xem chương trình tổng hợp. Cố Sinh Sinh vừa mở cửa, một mùi thơm ngon lành quen thuộc lập tức đập vào mặt, cô hít hít mũi, hỏi: “Mẹ, mẹ nấu canh nấm hả? Thơm quá à.”

Cố Khương thấy cô về, vội vàng xỏ dép vào, đứng lên đi vào bếp, “Nha đầu kia, mẹ hầm canh một đêm vậy mà con không về ăn, đói chưa? Trong nồi vẫn còn nè, để mẹ hâm nóng lại.”

Một câu nói khiến Cố Sinh Sinh xúc động muốn rút nước mắt, từ khi cô gia nhập giới giải trí thường xuyên vắng nhà chạy đua lịch trình đóng phim, đôi lúc ở thành phố E cũng có đủ sự kiện phải tham dự, rất nhiều lúc phải để mẹ ở nhà ăn cơm một mình.

Cố Sinh Sinh từ phía sau ôm eo Cố Khương lắc lư, “Để tự con làm, mẹ cứ xem TV đi.”

Cố Sinh Sinh hầm canh xong, múc một tô lớn bưng đến trước bàn TV, cùng Cố Khương xem tiết mục truyền hình, Cố Khương đột nhiên mở miệng nói: “Phải rồi, hôm nay thằng nhóc Kha có gọi điện thoại về.”

Cố Sinh Sinh sững sốt một chút, cái tên này cũng lâu rồi không liên lạc với cô, hỏi lại: “Ồ, nói gì vậy mẹ?”

Cố Khương cầm lấy điều khiển từ xa giảm âm thanh xuống vài mức, “Cũng không có gì quan trọng, đòi ăn cơm mẹ nấu thôi.”

Cố Sinh Sinh rũ mắt xuống, hơi nóng từ trong tô từ từ bốc lên, cô múc một thìa cho vào miệng, nuốt xuống rồi nói: “Ừ, chờ cậu ấy được nghỉ trở về mẹ nhớ nấu cho cậu ấy ăn nhiều vào.”

Ngày hôm sau là lễ kỷ niệm một trăm hai mươi năm ngày thành lập trường đại học W, tính từ đời trước quả thật rất nhiều năm rồi không có quay lại, chuyện cũ ùa lên trong lòng, bỗng dưng đặc biệt hoài niệm muốn về thăm ghé.

Hôm nay, Cố Sinh Sinh dậy thật sớm, sửa soạn đơn giản, cô mặc một chiếc váy trắng, tóc đuôi ngựa, sợ bị người khác nhận ra, lại đội thêm một cái mũ lưỡi trai.

Phó Thanh có nói qua với cô, cho nên cô biết hôm nay Phó Thanh và Tiết Nhu cũng đi, Cố Sinh Sinh còn chưa nói anh biết cô cũng là sinh viên trường W, hơn nữa cô cũng không muốn ba người đi chung nên quyết định đi một mình luôn.

Kỳ thật tính kỹ thì đời này Cố Sinh Sinh rời trường vẫn chưa lâu lắm, nhưng vì trong đầu cô chỉ tồn đọng ký ức đời trước, cho nên Đại học W đối với cô mà nói rất xa lạ.

Đi trong vườn trường, chung quanh đều sinh viên thanh xuân dào dạt, kết cấu trường học không có biến hóa quá lớn, trên cơ bản vẫn là dáng vẻ Cố Sinh Sinh từng theo học, cô đi dọc theo lối đi bộ bên trong ngôi trường, cô không ngồi xe tham quan vì muốn nhìn ngắm cẩn thận.

Cảnh sắc dần dần trở nên quen thuộc, miền ký ức vụn vặt bị bám đầy bụi kia từng chút từng chút hiện lên rõ nét, những năm tháng vô ưu vô lo, nay nghĩ đến, chỉ còn những hoài niệm.

Trên đường Cổ Sênh Sênh gặp rất nhiều người trung niên đã đi vào xã hội lâu rồi, nhắc tới trường học cũ, khuôn mặt không còn trẻ hiện lên vẻ cảm khái vô hạn, có nhiều người ngồi trên thảm cỏ, ánh nắng xuyên qua phiến lá xanh biếc lập lòe tỏa sáng.Đi một lúc thấp thoáng phía trước là một cái hồ rất lớn, Cổ Sênh Sênh nhớ rõ hồi đó thứ bảy tuần nào cũng sẽ có một dì bán đậu hủ và khoai tây chiên ven hồ, mỗi khi có gió thổi qua hương vị kia có thể lan đi rất xa, cô liếm liếm môi, quyết định qua xem thử.

Cái hồ này có cái tên nghe rất hay chính là hồ tiên nữ.

Qua một cái cổng nhỏ là tới khu vực ven hồ rồi, càng đến gần gió thổi càng mạnh, Cổ Sênh Sênh có chút hối hận, lẽ ra không nên mặc váy làm gì, gió thổi một cái tất cả tinh lực của cô đều dùng để giữ váy lại tránh hớ hênh.

Muốn đến hồ còn phải đi qua đường cái, Cổ Sênh Sênh giữ váy đứng ở ven đường đợi xe qua xong cô thông thả bước đi, dư quang đột nhiên liếc đến hàng cây ngô đồng thấy hai bóng dáng quen thuộc, là Phó Thanh và Tiết Nhu.

Tiết Nhu rất thông minh diện một cái váy liền áo ôm body màu trắng, dưới váy lộ ra đôi chân dài thẳng tắp mà váy kia bó sát tô điểm ba vòng rõ ràng, cũng không lo bị gió thổi tốc váy.

Hai người đứng chung một chỗ, Cổ Sênh Sênh trong đầu tự động toát ra hai cụm từ, trai tài gái sắc, xứng đôi vừa lứa.....

Cổ Sênh Sênh lắc lắc đầu, trong lòng có thanh âm đang nói:“Tự tin lên nào, còn đứng đây làm gì, nhanh nhanh giành lại Phó Thanh đi chứ!”

Cổ Sênh Sênh đột nhiên xúc động muốn vắt chân xoay người bỏ đi, kiểu này bị Phó Thanh thấy còn tưởng cô cố ý theo dõi anh đến đây rồi sao, Cổ Sênh Sênh vừa định xoay đi, liền thấy Tiết Nhu đột nhiên nhón chân vòng tay lên cổ Phó Thanh.

Sau đó cô liền đứng yên không nhúc nhích nữa, cô trừng mắt nhìn hai người đối diện, cô ghen, cô muốn đánh người, trong lòng kêu gào ‘Tiết Nhu cô mau bỏ tay ra cho tôi!’

Một giây, hai giây, ba giây, Phó Thanh đẩy Tiết Nhu ra, nói khoảng cách giữa hai người. Cổ Sênh Sênh thở dài nhẹ nhõm một hơi, hừ, coi như anh còn có lương tâm, Tiết Nhu rất kích động, muốn tiến gần nói với Phó Thanh nói cái gì, lại bị Phó Thanh chộp lấy cổ tay ngăn cản cô tới gần.

Phó Thanh đột nhiên sưng sốt một chút, Cổ Sênh Sênh thấy anh nhìn qua bên này, Cổ Sênh Sênh rất muốn lấy tay che mặt nhưng không thể bỏ đi, bỏ đi coi như thua cuộc rồi. Tiến không được, lùi cũng không xong, đành phải đứng yên tại chỗ.

Tiết Nhu nhìn theo ánh mắt Phó Thanh, Cổ Sênh Sênh thấy cô nhìn ngượng ngùng cười cười, Tiết Nhu đột nhiên giãy khỏi tay Phó Thanh, quay đầu bỏ đi, cô có thể lộ vẻ yếu đuối ở trước mặt anh nhưng tuyệt đối không chấp nhận để đối thủ thấy mặt này của mình.

Nhìn vẻ mặt Tiết Nhu, tuy rằng trong lòng đủ loại không tình nguyện, nhưng Cổ Sênh Sênh sợ cô ấy xảy ra chuyện, liền hướng Phó Thanh nháy mắt, “Đuổi theo cô ấy đi!”

Nhìn bóng dáng Tiết Nhu đi xa, Phó Thanh nhú nhú mày, nói với Cổ Sênh Sênh:“Vây em chờ anh một lát.”

Hai người đối diện cách một con đường, cô cũng không thể nghe anh nói, nhưng cô biết anh bảo cô chờ, vì vậy gật gật đầu, cười nói:“Được.”

Phó Thanh đi rồi, dòng xe cộ mới ngắt đoạn, Cổ Sênh Sênh qua đường cái, tìm băng đá ngồi xuống nhìn hồ tiên nữ, gió từ đầu bên kia hồ thổi đến, trên mặt nước lăn tăn từng gợn sóng, Cổ Sênh Sênh vuốt vuốt nhưng lộn tóc rũ bên tai, thâm nghĩ, Phó Thanh anh phải nhớ em còn đang chờ anh đó nha.

Hồ tiên nữ vẫn còn đẹp như xưa, chỉ là không thấy dì bán đậu hủ khoai chiên đâu hết, Cổ Sênh Sênh đem đầu vùi vào gối tay, từ khe hở nhìn tiên nữ hồ, chỉ cảm thấy trước mắt u ám, đại khái mười phút sau, Phó Thanh trở lại, anh đến gần ngồi xuống kế bên cô, gọi tên cô, “Sênh Sênh, anh quay lại rồi.”

Ngược mắt là thấy Phó Thanh khô ngô tuấn tú, trong nháy mắt Cố Sênh Sênh cảm thấy khắp tiên nữ hồ đều đang phát sang, hồ nước không còn u ám nữa, mà trở nên long lanh lấp lánh.

“Tiết Nhu ổn chứ?” Cố Sênh Sênh không tiện đưa tay ôm eo Phó Thanh, đành phải tựa đầu vào cánh tay anh.

Phó Thanh đưa tay ôm cô, đáp: “Ừm, ngược lại là em đó, sao lại đến đây?”

“Em cũng là sinh viên trường này mà, trước đây em theo đuôi anh hoài, chẳng lẽ anh không có một chút ấn tượng nào sao?”

Phó Thanh có chút kinh ngạc, cẩn thận nhớ lại, lắc đầu, Cố Sênh Sênh trề môi, ngữ khí chua chua, “Cũng phải thôi, khi đó nữ sinh thích anh nhiều vậy, dễ gì anh chú ý đến em, tội nghiệp em hồi đó còn hao tâm tổn khí bắt chước anh theo học ngành y, mỗi lần làm thí nghiệm đều bị dọa sợ muốn chết, em sợ máu đó anh biết không hả.”

Phó Thanh thấy đáng vẻ ăn giấm chua của cô, buồn cười, “Ồ? Còn có nhiều chuyện anh không biết thế à, vậy em nói đi anh ngoan ngoãn ngồi nghe đây.”

Cố Sênh Sênh vừa quay đầu, kiêu ngạo nói: “Thoải khỏi đi, nói ra mắc cỡ thêm chứ làm gì, cứ để những việc đó theo gió cuốn đi đi.”

Đỉnh đầu truyền đến Phó Thanh cười khế, anh đem cằm gác trên đỉnh đầu cô, nói: “Vất vả cho em rồi, phó phu nhân, về sau anh sẽ bồi thường cho nhé.”

Cánh tay đột nhiên bị ôm lấy, Phó Thanh vừa cúi đầu, liền thấy Cố Sênh Sênh ánh mắt uy hiếp, “Anh vừa gọi em là gì?! Em nghe rồi đó, không cho anh đổi ý, còn nữa, anh vừa bị Tiết Nhu ôm tới thiếu ba giây lận đấy!”

Con gái, đúng là được một tác lại muốn thêm một thước, bạn cho cô chút màu sắc cô liền đòi mở phòng nhuộm.....

Phó Thanh cười khế, “Anh đây cho em ôm ba giây, được chưa?”

Cố Sênh Sênh kiêu căng hất đầu, “Hừ!”

“Sênh Sênh à, em cứ ôm như vậy, anh rất dễ xúc động làm chuyện xấu đấy.”, Phó Thanh giọng u u oán oán, còn mang theo chút dè dặt, Cố Sênh Sênh không hiểu gì nhìn về phía Phó Thanh, Nam mô a di đà phật! Phó Thanh anh sao vậy? Này đâu phải phong cách của anh!

Cố Sênh Sênh nhìn theo ánh mắt Phó Thanh, mới biết được lúc ôm cánh tay anh hai người ở rất gần, ngực cô hoàn toàn kề sát cánh tay anh. sau đó cô lại cẩn thận tưởng tượng, không đúng a, cô ôm cánh tay anh cũng đâu phải mới một hai giây, sao anh không nói sớm...

Cố Sênh Sênh giống như lò xo, buông tay Phó Thanh, lập tức văng ra xa, “Phó, Phó Thanh, anh học thói hư tật xấu của Đường Tầm chi vậy hả.”

Đối diện hồ tiên nữ trồng một hàng cây Bạch Dương, sương mù lơ lửng bao phủ trên mặt hồ, tán cây xanh lồng vào đám sương mù trắng xóa, như ẩn như hiện, gió lướt qua mặt hồ, đám sương mù bay lên, trên mặt hồ lưu lại dấu vết gió lửa, dưới ánh mặt trời lung linh ánh sáng.

34. Chương 34: Cường Hôn

Cố Sênh Sênh không hề nhắc chuyện Tiêu Kích đề nghị đi Mỹ với Phó Thanh mà nhanh chóng khước từ lòng tốt của Tiêu Kích. Khi ấy anh chỉ cười nói còn nhiều thời gian cô cứ suy nghĩ thêm, trước khi [Yên Chi khẩu] đóng máy thay đổi quyết định bất kỳ lúc nào cũng được, tại thời điểm đó Cố Sênh Sênh vẫn rất chắc chắn rằng mình sẽ không bao giờ đổi ý.

Ngày qua ngày, tiến độ đoàn phim [Yên Chi khẩu] tiến hành rất thuận lợi, hôm nay quay cảnh Cố Tử Uyển tái kiến Nguyễn Nam Y.

Vì hôm qua có một màn kéo dài rất khuya, sáng nay lại có cảnh quay nữa nên Cố Sênh Sênh gần như chớp mắt chưa đến năm tiếng đồng hồ, cả người tiêu tụy hẳn, thợ hóa trang phải dùng vài lớp phấn mới miễn cưỡng che bớt quảng thâm dưới đôi mắt của cô.

Hôm nay cũng chỉ có hai người Tiêu Kịch và Cố Sênh Sênh đối diện, Tiêu Kịch đã sớm thay xong phục trang đang bắt chéo chân nhàn nhã ngồi một bên uống trà xem kịch bản. Cố Sênh Sênh ngồi trước bàn trang điểm, không nhận được ngáp một cái tự nhiên vô cùng, thợ trang điểm thấy cô vất vả quá, bảo cô nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, khi nào trang điểm xong sẽ gọi cô dậy.

Bởi vì quay phim trường kỳ, hiện tại Cố Sênh Sênh đã luyện thành kỹ năng có thể ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh mà ngủ ngon lành rồi.

Cố Sênh Sênh đang mơ gặm chân gà, lại bị thợ trang điểm đánh thức, thư ký trường quay đến gọi diễn viên nhanh chóng tập trung lại. Cố Sênh Sênh chui khéo miệng, đứng dậy cùng mọi người đi ra, mặc kệ lúc này có mệt mỏi cỡ nào, chỉ cần vừa đứng trước máy quay phim, cô lập tức có thể điều chỉnh trạng thái tốt nhất.

Bối cảnh:

Đông đi xuân tới, ngày này qua tháng nọ, gió xuân đã mang theo chút khí lạnh, cảnh liễu bắt đầu đâm chồi, mơn mơn mươn mướt như trích ra từ sương. Từ đồng ruộng đến vườn rau đều xanh màu tươi mát.

Cố Tử Uyển ngoan ngoãn ở trong phủ làm Cố nhị tiểu thư suốt cả một mùa đông, đánh đàn vẽ tranh, đọc sách luyện chữ, chờ đến mùa xuân Mạnh Đông Ly đem sính lễ đậm hỏi đại tỷ.

Cảnh liễu từ xanh biếc biến thành lục đậm, cho đến khi pháo hoa mừng xuân không ngừng truyền đến từ bốn phía, cuối cùng cũng có tin của Mạnh Đông Ly gửi đến.

Quân địch xâm phạm, chuyện quá khẩn cấp, đợi bình định phản loạn, nhất định đến cửa xin cưới.

Ngày mười lăm tháng tám, Cố Tử Uyển mang theo một nha hoàn đến một ngôi miếu cầu phúc cho cha mẹ lẫn Mạnh Đông Ly, khẩn cầu cha mẹ thân thể khỏe mạnh, khẩn cầu Mạnh Đông Ly bình an trở về.

Cố Tử Uyển quỳ trước Phật điện thành kính cầu nguyện, dâng hương, dập đầu, lại không hề biết có một đôi mắt đẹp chăm chú dõi theo từ lúc cô vừa tiến vào đến tận lúc rời khỏi.

Trên đường người đông, đủ loại hoa đăng đèn lồng rực rỡ, Cố Tử Uyển lúi cúi kéo tiểu nha hoàn Dương Liễu xuyên qua hàng liễu hòa lẫn trong dòng người, thanh âm rao hàng bủa vây không dứt, đủ loại hàng hóa màu sắc sặc sỡ khiến người xem không khỏi hoa mắt. Không biết bị ai xô đẩy, Cố Tử Uyển lảo đảo không đứng vững, ngược hướng nên Dương Liễu không kịp đỡ, Cố Sênh Sênh sợ tới mức gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đột nhiên trên thắt lưng được níu lại, Cố Tử Uyển rơi vào một vòng tay ấm áp.

Hương khí thảo nhiên quanh quẩn mà đến, Cố Tử Uyển ngẩng đầu nhìn đối phương, Tiêu Kịch đeo một chiếc mặt nạ màu bạc, mái tóc dài đen huyền chỉ dùng một đoạn vải đen buộc lại thành một búi, phân nửa mái tóc đều tùy ý xõa xuống, đôi mắt kia cực kỳ đẹp, giống như bên trong có tinh quang lóe sáng.

Tiêu Kịch cao hơn Cố Sênh Sênh rất nhiều, giờ phút này hơi hơi cúi đầu, mỉm cười nhìn cô.

Cố Tử Uyển giận dữ trừng Nguyễn Nam Y, đấu với vẻ trêu ghẹo bên trong mắt anh.

Nguyễn Nam Y môi mỏng khẽ mở, trong lời mang ý cười, “Vị tiểu thư này, hình như nàng không có ý định cảm ơn ta thì phải, tốt xấu gì ta cũng thương hương tiếc ngọc một phen mà.”

Tiêu Kịch dáng người cao gầy, khoác chiếc áo choàng màu đen đặc biệt bí ẩn, lại không có vẻ sát khí, ngược lại hoa lệ rất nhiều, một đôi tay thon dài trắng mịn, khớp xương rõ ràng, gọi là gì nhỉ? Đúng, yêu nghiệt, dùng yêu nghiệt miêu tả Tiêu Kịch giờ này khắc này thật sự là thích hợp vô cùng. Bất quá, dù đã quen ngắm trai đẹp nhưng khoảnh khắc này Cố Sênh Sênh cũng có chút không dời mắt được.

Nguyễn Nam Y đột nhiên khom lưng tới gần, Cổ Tử Uyển theo bản năng lui về sau hai bước, Nguyễn Nam Y nhún mày vẫn cười, Cổ Sinh Sinh ở trong lòng mặc niệm yêu nghiệt, bên ngoài lại phải tỏ ra đáng vẻ thiếu nữ vừa thẹn vừa giận.

Nguyễn Nam Y đột nhiên từ sau lưng biến ra một xâu hồ lô đường đưa cho Cổ Tử Uyển, ánh sáng trong mắt biến ảo khó đoán, hắn nói: “Cầm lấy, còn nữa, nàng không hợp với trang phục màu trắng chút nào.”

“Chúng ta quen biết nhau sao?”

Nguyễn Nam Y nhún mày, cười nói: “Ai biết được?”

Đối diện nam nhân tràn đầy khí tức nguy hiểm, Cổ Tử Uyển trừng mắt nhìn Nguyễn Nam Y một cái, xoay người bỏ đi, Dương Liễu đuổi theo ở phía sau.

Nguyễn Nam Y cũng không ngăn cô, nhìn bóng dáng Cổ Tử Uyển rời khỏi, khóe miệng giơ lên một nụ cười bí hiểm “Yên tâm, chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi.”

“Người đâu, theo sau họ, bảo đảm đưa họ an toàn về đến Cổ phủ, nhớ kỹ đừng để họ phát hiện.”

“Dạ” Vài nam tử lực lưỡng đột nhiên xuất hiện, lại rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

(T: Hành động của nhân vật trong phim thì mình ghi Nguyễn Nam Y và Cổ Tử Uyển, còn suy nghĩ riêng Sinh Sinh thì vẫn ghi là Cổ Sinh Sinh nhé, cố ý ạ!)

Hạ màn, Cổ Sinh Sinh về phòng thay quần áo, bởi vì hôm nay sắc mặt không tốt hóa trang hơi dày chút, cô ngồi tẩy trang mất một lúc lâu mới xong, sau đó mới chào tạm biệt nhân viên đoàn phim, chuẩn bị về nhà ngủ một giấc thật ngon.

Đi đến cửa cầu thang lần trước nói chuyện với Tiêu Kích lập tức đụng mặt anh đã thay đồ xong, thấy cô đến, hướng cô vẫy vẫy tay, xem ra là đang đợi cô. Cổ Sinh Sinh đi qua, hỏi: “Sao anh chưa về?”

Tiêu Kích từ trên thang lầu đi xuống, ý bảo cô vừa đi vừa nói, hai người sánh vai đi ra ngoài, một lát sau, anh đột nhiên nghiêng đầu nhìn Sinh Sinh, “Cô rất giỏi, sao lại không muốn theo tôi đi Mĩ?”

Cổ Sinh Sinh hơi sửng sốt, cười cười, xem ra cần phải nói rõ ràng.

“Tiêu Kích, xin lỗi, tôi đã hỏi thăm A Thần về Tiểu Văn.”

Tiêu Kích sững lại, sắc mặt trở nên cứng ngắt, nửa ngày, mới nói: “Kỳ thật cô đừng để tâm, tôi biết rõ, cô không phải Tiểu Văn, có lẽ tôi chỉ muốn an ủi bản thân mình một chút thôi.”

Cổ Sinh Sinh hít sâu một hơi, nói: “Xin lỗi nha, tôi không thể chấp nhận lời đề nghị của anh được, tuy rằng đây là một cơ hội rất rất tốt, nhiều khả năng sau này khó mà gặp lại một cơ hội tốt như vậy, nhưng tôi không có cách nào thuyết phục bản thân mình, nếu đồng ý, tôi nên lấy thân phận gì để đối mặt với anh? Anh nhìn tôi sẽ không tự chủ liên tưởng đến một người khác, tôi đâu phải cô ấy, tôi có thể sẽ khiến anh thất vọng nhiều thêm, hơn nữa tôi không thể nào lợi dụng hồi tiếc trong quá khứ của anh để chuộc lợi cho công việc của mình được.”

Tiêu Kích không nói gì, ngang qua diễn viên trong đoàn, Cổ Sinh Sinh nhanh chóng chào hỏi bọn họ, quay đầu lại tiếp tục nhìn anh, anh trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên cười nói: “Sinh Sinh, cô có bạn trai rồi sao?”

Cổ Sinh Sinh nhìn vào mắt anh, biết anh đã hiểu ý cô, liền cười nói: “Sao hả? Muốn đục tường nhà người ta?”

Tiêu Kích nhìn cô một cái, tựa tiểu phi tiểu, “Muốn chứ, mà sợ không đục nổi thôi.”

Cổ Sinh Sinh biết anh nói đùa, lười phản ứng lại, Tiêu Kích câu lên khóe miệng, ngữ khí u u oán oán, “Xem ra là có rồi, cũng phải, cô là cô gái tốt, đàn ông theo đuổi nhất định không ít, nhớ phải chọn người tốt nhất đấy.”

Cổ Sinh Sinh thoáng nhún mi, vỗ vỗ ngực nói: “Đương nhiên rồi!”

Điện thoại đột nhiên vang, là một dãy số lạ, thế nhưng Cố Sinh Sinh nhận ra đây là số điện thoại Quý Trầm, hẳn dùng số này lâu năm, vẫn luyến tiếc đổi, đời trước Cố Sinh Sinh cùng hắn chia tay mới rõ nguyên do, chung quy hắn sợ đổi số rồi sau này Lương Mộ Hề không liên lạc được với hắn thôi.

Nhưng sao Quý Trầm lại có số điện thoại của cô? Lần trước mượn Quý Trầm khăn tay còn chưa trả, hay là thừa dịp này trả hắn luôn, Cố Sinh Sinh kỳ thật cũng không muốn đời này dính líu đến Quý Trầm tí nào, nghĩ nghĩ sơ mấy lượt rồi bắt máy.

Tiêu Kích thấy cô tiếp điện thoại, định đi ra xa, Cố Sinh Sinh lắc đầu ý không ngại, anh liền khoanh tay tựa vào một bên đợi cô.

“Alo, xin chào, tôi là Cố Sinh Sinh.”

Điện thoại bên trong truyền đến lời nói mang tiếng cười của Quý Trầm, “Cố tiểu thư, xin chào, tôi là Quý Trầm.”

“Ừ, chào anh, xin hỏi có chuyện gì?”

Quý Trầm cười cười, nói: “Cũng không có gì, đột nhiên nghĩ tới Cố tiểu thư, nên gọi hỏi thăm một chút, hôm nay cô có thời gian không? Tôi muốn mời cô ăn một bữa cơm.” Ăn cơm? Ai muốn ăn cơm với anh, anh còn không tự soi gương đi? Có Lương Mộ Hề rồi còn muốn cua cô? Cố Sinh Sinh trợn trắng mắt, vừa vặn bị Tiêu Kích thấy được, ném cho cô một vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu, Cố Sinh Sinh sửa sang lại một chút cảm xúc, rất nghiêm túc nói: “Thực xin lỗi nha, tối nay tôi phải quay phim nên sợ không có thời gian, như vậy đi, bây giờ anh rảnh không, tôi đến trả khăn tay.”

Nghe Cố Sinh Sinh nói không thời gian, Quý Trầm đang vui vẻ nháy mắt trầm tĩnh, lại nghe cô nói muốn đến trả khăn tay, nháy mắt bơm đầy máu sống lại, nhanh chóng nói: “Có có, tôi đang ở.....”

Quý Trầm ở công ty, Cố Sinh Sinh bảo nửa tiếng nữa cô đến.

Cúp máy, Tiêu Kích đột nhiên nói một câu, “Phụ nữ, thật đáng sợ, nói dối mà không thèm chớp mắt.”

Cố Sinh Sinh liếc anh một cái, nhướn mày nói: “Còn có cái đáng sợ hơn nữa kìa, anh muốn thử không?”

Tiêu Kích lập tức làm bộ như sợ lắm, sau đó đột nhiên cười hì hì ghé sát vào, ngữ khí dễ tiện đến đòi mạng, “Được đó, đi tìm một nơi hai ta thử xem?”

Nhìn vẻ mặt anh, Cố Sinh Sinh liền biết cái gã này suy nghĩ linh tinh gì gì đó, lườm anh một cái, cũng không khách khí, nói: “Cho tôi đi nhờ xe đến một nơi.”

Tiêu Kích vẻ mặt nhiều chuyện, hỏi: “Làm gì?”

Cố Sinh Sinh buồn cười, “Tìm đàn ông ~”

Tiêu Kích đưa cô đến dưới lầu công ty Quý Trầm, anh đỗ xe ven đường, nói đợi cô xong chuyện sẽ đưa cô về luôn, Cố Sinh Sinh đeo kính đen, trêu ghẹo hắn, “Vậy anh trốn kỹ kỹ, nếu để người ta chụp được hình chúng ta liền bùng nổ đó.”

Quý Trầm đại khái đã dặn dò tiếp tân, Cố Sinh Sinh rất thuận lợi đi vào, cô mặc áo thun quần đùi, đứng cùng với những người tây trang giày da nghiêm chỉnh chung quanh trở nên rất khác loài, lập tức khiến mọi người đi ngang đều phải chú ý nhìn cô vài lần.

Văn phòng Quý Trầm ở tầng năm, cửa phòng làm việc mở ra, trợ lý dẫn Cố Sinh Sinh vào rồi lui ra. Quý Trầm đang xử lý văn kiện, một thân tây trang phẳng phiu như cũ.

Thấy Cố Sinh Sinh tiến vào, nhanh chóng khép lại văn kiện chào đón, “Thật ngại quá, mới biết Cố tiểu thư muốn tới, cũng chưa kịp chuẩn bị.”

Cố Sinh Sinh ở trong lòng hừ một tiếng, cái thằng cha này, đối với người có hứng thú và không có hứng thú thật đúng là khác biệt một trời một vực, đời trước Quý Trầm lấy lòng cô nhưng không nguyện ý mang cô đến công ty, nói cái gì sợ ảnh hưởng công việc, nói trắng ra là không muốn thấy cô thôi.

Rất nhanh, trợ lý mang trà đến, là mao tiên thượng hạng, mùi thơm lan tỏa bốn phía, Cố Sinh Sinh nhận ly trà tận tay rồi đặt xuống, lấy khăn tay của Quý Trầm trong túi xách ra trả cho hắn.

Quý Trầm nhìn cũng không nhìn liền đặt khăn tay sang một bên, ngồi xuống kế bên Cố Sênh Sênh, gần đến nỗi cô còn ngửi được mùi nước hoa từng quen thuộc trên người hắn luôn.

Cố Sênh Sênh bất động thanh sắc dịch sang bên cạnh, nói: “Tôi còn có bạn đang chờ ở dưới lầu, nếu đã trả đồ cho anh rồi thì tôi đi đây, không quấy rầy anh nữa.” Đứng dậy muốn đi, lại bị lời nói Quý Trầm ngăn cản, “Cố tiểu thư cảm thấy tôi là người như thế nào?”

Cố Sênh Sênh sững sốt, lời này có ý gì? Cô thấy hắn thế nào có quan hệ gì hắn đâu, vô sỉ? Đa tình? Cố Sênh Sênh cười cười, nói: “Xin lỗi, tôi không có quen biết đặc biệt gì với Quý tiên sinh, cho nên không tiện đưa ra nhận xét cho lắm.”

Quý Trầm bên trong con người hiện lên ý cười nghiền ngẫm, nói: “Cố tiểu thư nói không quen biết gì tôi, nhưng tôi lại cảm thấy tuy chúng ta gặp nhau mới chỉ vài lần, nhưng tôi càng ngày càng có hứng thú với Cố tiểu thư, nếu có thể, Cố tiểu thư suy xét một chút.”

Hắn nói ra rõ ràng như vậy, Cố Sênh Sênh cũng phải thẳng thừng, “Thực xin lỗi, tôi đối với anh một chút hứng thú cũng không có, hơn nữa theo tôi được biết, anh hiện tại có bạn gái rồi, cho nên anh nói mấy lời này với tôi thật rất vô liêm sỉ đấy.”

“Vô liêm sỉ? Cô nói tôi vô liêm sỉ sao?” Quý Trầm đứng lên, tới gần Cố Sênh Sênh, không sai, hắn cũng không phải rất thật lòng với Cố Sênh Sênh, chẳng qua đàn ông thấy gái đẹp thì ngứa ngáy tâm tư. Cố Sênh Sênh nói đúng, nhưng giáp mặt chỉ mũi mắng mỏ như vậy ai mà vui cho được.

Cố Sênh Sênh không ngờ Quý Trầm sẽ đột nhiên như vậy, hắn luôn luôn là người rất sĩ diện, nghĩ thế nào cũng sẽ không làm gì cô tại trong văn phòng đâu, nhưng Cố Sênh Sênh sai rồi, Quý Trầm lần cô đến góc tường, đưa tay giữ bả vai cô.

Cố Sênh Sênh thật là có khổ nói không nên lời, sớm biết bảo Tiêu Kích cùng cô lên đây rồi, Cố Sênh Sênh ý đồ dùng chân đá Quý Trầm, lại bị hắn chặn lại, cho nên hiện tại chỉ có thể đứng một chân.

Sức phụ nữ sao đâu lại đàn ông, Cố Sênh Sênh giãy dụa không thoát, mặt lạnh lùng, nói: “Anh không buông ra tôi kêu lên đấy!”

Quý Trầm đột nhiên cười lớn, “Cô kêu đi, để người biết thì sao nào? Đến cùng là cô tổn thất lớn hay tôi tổn thất lớn hơn?”

“Quý Trầm anh điên rồi! buông tay!”

Trong lúc giãy dụa Quý Trầm hôn lên khóe miệng Cố Sênh Sênh, cả người cô tựa như bị điện giật, một cảm giác ghê tởm cuộn cuộn đi lên, cô dương tay cho Quý Trầm một bàn tay, thừa dịp hắn không kịp phản ứng nhanh chóng đẩy cửa chạy ra ngoài.

Đứng ở trong thang máy, Cố Sênh Sênh càng nghĩ càng ghê tởm, không ngừng lấy tay chùi miệng, lau chùi đến độ đôi môi đỏ ửng sưng vù, hù dọa cả Tiêu Kích, “Miệng cô bị sao vậy?”

Cố Sênh Sênh tức giận, bực bội nói: “Bị chó cắn.”

Tiêu Kích nghiêng một bên nhìn cái miệng sưng vù của cô, cười nói: “Con chó này coi bộ hung dữ quá, gặm thành như vậy.”

Cố Sênh Sênh vỗ đùi, “Anh nói ai hử! ai hung dữ, này là tại tôi lau, bản thân tôi tự lau!”

Tiêu Kích chắc lưỡi, phụ nữ nổi giận cũng ghê gớm thật, “Được được được, bản thân cô lau bản thân cô lau, có muốn tôi tìm con chó kia đánh một trận không?”

Cố Sênh Sênh trợn trắng mắt, chui vào xe, nói: “Không cần, tôi đánh rồi.”

Một bạc tay vừa rồi gần như dùng toàn thân khí lực của cô, chắc chắn Quý Trầm cũng sẽ không dễ chịu, lúc này lòng bàn tay cô còn nóng rất nữa mà, Tiêu Kích dùng dư quang liếc liếc bàn tay đỏ bừng Cố Sênh Sênh, nhin không được rung mình một cái, cô gái này, thật sự đáng sợ, cũng may cô ấy không chịu đi chung với anh qua Mĩ.

Cố Sinh Sinh ngồi thần thờ, một câu cũng không muốn nói, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ ngẩn người, Tiêu Kích đưa tay quơ quơ trước mắt cô, sau đó vỗ vỗ bả vai, nói: “Muốn mượn bờ vai dùng không?”

Cố Sinh Sinh lườm anh một cái, nói: “Được đó, chặt xuống hầm chung với giò heo đi.”

Tiêu Kích:.....

Được, coi như cái gì anh cũng chưa nói, bà cô này sao có thể như vậy, lúc mới quen còn thấy có nét đáng yêu, một câu Tiêu đại thần hai câu Tiêu đại thần, hiện tại sao trở nên vượt mức tưởng tượng như vậy!

Nghĩ nghĩ vẫn cảm thấy không nhịn được, lên án, “Cô là con gái, sao có thể không đáng yêu như vậy hả, thời điểm này hẳn là phải yếu đuối một chút có phải tốt hơn không?”

Tiêu Kích một mặt nghiêm túc, Cố Sinh Sinh bị anh chọc cười, liếc nhìn anh một cái, tựa tiểu phi tiểu nói: “Vậy hả, anh lết qua đây một tí nữa, tôi yếu đuối cho anh xem.”

Cố Sinh Sinh cười tựa như tú bà nghênh xuân lâu, Tiêu Kích lắc đầu, né tránh thật xa.

Bị Tiêu Kích chọc phá, tâm tình Cố Sinh Sinh ngược lại tốt rất nhiều, cơn buồn ngủ ủa tối, cô dần dần nhắm hai mắt lại, anh thấy cô ngủ, cười dịu dàng tắt nhạc đi.

35. Chương 35: Tình Dịch Rút Lui

Hậu kỳ chế tác [âm xuân] đã hoàn chỉnh, bước đầu tham gia vào các hoạt động khởi chiếu. Dựa vào kịch bản hấp dẫn, chế tác hoàn mỹ, dàn diễn viên hùng hậu cùng đội ngũ nhân viên có kinh nghiệm, đặc biệt Lưu Bán Nông nổi tiếng là Ma Vương có gu độc đáo trong phương diện điện ảnh, tất cả tiềm lực hợp sức để dâng đưa [âm xuân] lên vị trí đầu bảng xếp hạng doanh thu phòng vé.

[âm xuân] thành công lớn, thậm chí còn thành công vang dội hơn cả đời trước, tiếng tăm trong giới điện ảnh không tầm thường đồng thời cũng nâng đỡ tên tuổi rất nhiều người, Cố Sinh Sinh cũng nhờ vai diễn kinh diễm trong bộ phim mà nổi tiếng chỉ sau một đêm, thu được vô số lời khen ngợi của người trong và ngoài giới, sức nóng và mức độ quan tâm lẫn át cả nữ chính Linh Lung của Lương Trang.

Golden Bear Award mỗi năm một lần sắp khai mạc, người trong giới đã bắt đầu râm rang đồn đại Cố Sinh Sinh có khả năng đạt giải ưu ái. [âm xuân] hot, Cố Sinh Sinh đã biết trước, nhưng cô không ngờ cụm từ “ nổi tiếng sau một đêm ” trong giới điện ảnh sẽ phát sinh trên người mình.

Lại nói tiếp toàn bộ việc này giống như một giấc mơ vậy, thuận lợi đến bất ngờ, nhưng loại may mắn này ngược lại khiến Cố Sinh Sinh thấy không thực, mọi người thường nói “leo càng cao ngã càng đau”, có lẽ sẽ có báo ứng lên sự nghiệp, có lẽ là chuyện tình cảm hoặc gia đình, cô cứ luôn cảm giác giây tiếp theo sẽ rơi vào vòng lốc xoáy sau đó toàn bộ sự vật sự việc đều khôi phục lại nguyên dạng vốn có.

Cô đã sớm nhận được thư mời từ ban tổ chức Golden Bear Award, phong thư hồng nhạt xinh xắn, phía trên là hoa văn màu vàng gold kiểu phục cổ, hơi lay động mùi hương dịu nhẹ từ phong thư sẽ thoang thoảng.

Cố Sinh Sinh là người phát ngôn dolace&dolace, nếu tham dự lễ trao giải lớn như thế này, bên công ty sao nữ bỏ lỡ cơ hội quảng bá hình ảnh tốt đến vậy. Sao khi nhận được tin, lập tức cử nhân viên thiết kế bay đến thành phố E, làm việc suốt đêm không ngừng nghỉ chỉ vì muốn làm một bộ lễ phục dạ hội theo chỉ thị hợp với dáng vóc Cố Sinh Sinh nhất.

Cô không nhìn thành phẩm, thế nhưng chỉ bằng cái vị thiết kế giày vò cô tới lui lâu như vậy hẳn là sẽ khiến cô nổi bật nhất đêm trao giải cho mà xem, nhưng trước khi đó, cô còn phải tham gia một buổi tiệc khác – sinh nhật Tiết Nhu.

Cô không biết Tiết Nhu bị chạm mạch chỗ nào mà mời cô nữa, theo lý thuyết hai người không thân quen, chưa kể còn là tình địch của nhau, mắt không thấy tâm không phiền nếu không muốn nói đó là biện pháp tốt nhất?

Cố Sinh Sinh vốn định tới giờ rồi tìm lý do từ chối khỏi đi, nhưng mà Tiết Nhu không để cô có cơ hội cự tuyệt, chưa tới giờ, Đường Tầm đã đến dưới lầu đón đầu cô, mặc dù trăm ngàn lần không tình nguyện cô

cũng chỉ có thể ngoan ngoãn thay quần áo tham dự, bởi vì cô biết, Đường Tầm cái gả này luôn muốn che chở cho Tiết Nhu một chữ cũng không cho người khác xúc phạm đến cô ấy nữa là.

Cố Sinh Sinh ngồi ở hàng ghế sau nhìn qua chiếc gương nhỏ trang điểm, bởi vì đi ra ngoài quá gấp đến nước miềng cũng chưa kịp vuốt xuống, đôi môi có hơi thiếu nước, màu son lên không đều, cô dùng đầu lưỡi liếm liếm thấm ướt môi. Đường Tầm từ trong kính chiếu hậu nhìn Cố Sinh Sinh, hỏi: “Đây là loại gì?”

Cố Sinh Sinh sửng sốt một chút mới ý thức được anh hỏi son môi, cười nói: “Cái này anh cũng nghiên cứu hả? Thật không hổ danh sống giữa rừng hoa nha.”

Đường Tầm trong kính chiếu hậu nhìn Cố Sinh Sinh trưng bản mặt muốn ăn đòn liếc một cái, mặc kệ cô, cô đập nắp son lại, nghiêm túc nói, “Nhã Thi Lan số 320.”

Loại son này còn có cái tên tượng thanh khác rất êm dịu, Diệu Tiệp Tinh Linh, Cố Sinh Sinh thích nhất mỗi lần thoa son liền nghe tiếng chuỗi chuông va vào nhau giòn vang.

Đường Tầm cười cười, nói: “Rất hợp với cô.”

Xe chạy vào đường cao tốc, chung quanh vắng vẻ hơn nhiều, Cố Sinh Sinh mở cửa kính xe, gió ào ạt nhảy vào, tấp vào mặt cô đến phát ngố, nhanh chóng đẩy cửa kính xe lên.

Cố Sinh Sinh hỏi: “Phó Thanh đâu rồi? Sao anh ấy chưa đến?”

Đường Tầm thấy bộ dáng của cô, nhin không được ghẹo, “Sao đây, sợ cậu ta chạy tới chỗ người khác à?”

Cố Sinh Sinh bị anh đâm trúng chỗ đau, lập tức nổi quạu, hung dữ nói: “Anh thôi đi, Phó Thanh nếu chạy tới chỗ ai, đau buồn cũng không chỉ có mình tôi, anh dám nói không có đi?”

Không phải sao, nếu Phó Thanh ở cạnh Tiết Nhu, Đường Tầm còn có thể bình tĩnh như vậy sao? Đã sớm về nhà cắn góc chăn rồi ấy chứ.....

Cố Sinh Sinh có chút giận dữ, hướng về phía Đường Tầm nói: “Đường Tầm à, tôi có thể không đi được không, anh nghĩ xem, sinh nhật Tiết Nhu, tình địch tham dự không phải rất kỳ cục sao?”

Đường Tầm đột nhiên lộ ra một nụ cười bí hiểm, Cố Sinh Sinh đột nhiên lạnh sống lưng, hỏi tự nhiên anh cười là có ý gì, anh lại không hé nửa lời.

Cố Sinh Sinh khế cắn môi, bắt đầu chơi xấu, đưa tay chọc lét Đường Tầm, anh giật mình, thiếu chút nữa bỏ ghế lái nhảy dựng lên, quát: “Để tôi ngồi yên nào! Tin tôi bỏ cô lại đây không hả!”

Đường Tầm cũng không nổi giận thật, trong lòng hai người đều biết rõ, Cố Sinh Sinh lập tức bày ra vẻ mặt đáng thương, lẩm bẩm nói: “Bỏ lại thì bỏ lại đi, ông trời ơi, thời này quả thực khó sống quá à! Phó Thanh ơi, anh không biết đâu, Đường Tầm ổng luôn khi dễ em, em hiền lành quá mà, căn bản không có khả năng đáp trả chỉ có thể nhịn nhục bị ổng ăn hiếp! anh xem ổng có chuyện mà giấu không chịu nói em biết kìa, chỉ gạt một mình em à, tội nghiệp em.....”

Cố Sinh Sinh vừa nói vừa vỗ đùi, hình tượng này miễn bàn buồn cười cỡ nào, muốn so da mặt dày sợ rằng chẳng ai bì kịp với cô, cô học vẻ nham nhở này đạt đến đỉnh cao thượng thừa rồi, Đường Tầm rút cuộc nhin không nổi nữa, nói: “im đi!”

Cố Sinh Sinh lập tức ngậm miệng, anh cho rằng cô rất thích nói một hơi dài sến súa như vậy sao? Suy nghĩ từ ngữ cũng mệt lắm chứ bộ, cô câu lên khóe miệng nhìn về phía Đường Tầm, lấy tư thái người chiến thắng nói: “Nói mau, không thì tôi tiếp tục nha.”

Uy hiếp, uy hiếp trắng trợn, Đường Tầm tựa tiểu phi tiểu nhin Cố Sinh Sinh, nói: “Vốn định cho cô một bất ngờ vui vẻ, thật sự không biết thú vị là gì.” Cố Sinh Sinh chống nạnh, mặt lộ vẻ hung ác, “Nói mau, lẩm bẩm vô nghĩa chi vậy!”

Như là nghĩ tới cái gì, Đường Tầm cười sáng lạn dị thường, “Tiểu Nhu ngày hôm qua tâm sự với tôi, cô nói cô quyết định buông tay Phó Thanh, Sinh Sinh, cô nói xem có phải tôi có cơ hội rồi không?”

Đường Tầm ngay lúc nói những lời này, bên trong mắt phát ra những tia sáng nhảy nhót, Cổ Sênh Sênh lần đầu thấy anh cười như vậy, y như đứa trẻ được thưởng kẹo, Tiết Nhu theo đuổi Phó Thanh nhiều năm, Đường Tầm liền đợi Tiết Nhu bấy nhiêu năm, toàn bộ chuyện tình rối rắm này đã có hồi kết rồi sao?

Cổ Sênh Sênh trọng sinh thay đổi quỹ đạo nhân sinh mọi người, trong lòng cô tiềm ẩn chút bối rối, lịch sử thật sự có thể bị cô thay đổi sao? Cô cũng không xác định.

Thế nhưng nhìn nụ cười Đường Tầm đầy chờ mong, Cổ Sênh Sênh cũng nhếch miệng cười: “Nè, Đường Tầm à, mau gia tăng công lực rước Tiết Nhu về nhà đi, nếu không cứ như bom nổ chậm bên người Phó Thanh vậy sao tôi có thể an tâm được đây?”

“Nói bừa gì đó, bom nổ chậm cái gì, lại nói bậy cú đầu cô bây giờ.” Đường Tầm trừng mắt nhìn Cổ Sênh Sênh, thế nhưng nghe câu “Mau rước Tiết Nhu” Lại không nhịn được nở nụ cười.

Khi nói chuyện xe đã ra khỏi đường cao tốc, ngoài cửa sổ cây xanh cao lớn, những kiến trúc cao tầng bay nhanh về phía sau, Cổ Sênh Sênh gõ tay dưới cằm, tựa vào trên cửa kính xe nhìn hàng cây nhuộm xanh bên đường, hỏi: “Đường Tầm, mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ không chủ động nhường Phó Thanh cho Tiết Nhu, trừ phi, anh ấy không cần tôi nữa.”

Đường Tầm nâng mắt đầy thâm ý nhìn Cổ Sênh Sênh, cô mở cửa kính xe, gió một lần nữa tràn vào, gió che lấp lời Đường Tầm nói, cô vuốt vuốt tóc, không nói nữa.

Xe vừa mới đến khách sạn, từ xa đã thấy Phó Thanh cùng Tiết Nhu song song đứng chờ, Tiết Nhu nhìn thấy xe Đường Tầm, quay đầu nói Phó Thanh câu gì đó, anh mỉm cười gật gật đầu.

Cổ Sênh Sênh xuống xe, Phó Thanh đến dắt tay cô, cô hỏi anh đợi lâu chưa, anh nói không lâu, anh cũng vừa mới đến thôi.

Cổ Sênh Sênh chú ý thấy ánh mắt Tiết Nhu dừng ở bàn tay Phó Thanh vươn ra, thế nhưng rất nhanh liền dời đi, Tiết Nhu cười nói: “Sênh Sênh, đến rồi à.”

Đường Tầm hạ cửa xe, một bàn tay chống phía trên, hướng Phó Thanh nói: “Ê, người của cậu là anh đưa đến đó, hừ, mấy chuyện sai vặt này thì không thấy mấy người quên anh bao giờ.”

Đường Tầm chuyển xe vào bãi đỗ, còn lại ba người Cổ Sênh Sênh, Phó Thanh và Tiết Nhu, khung cảnh này nhìn thế nào cũng kỳ dị, không khí lập tức xấu hổ, chỉ có vào những lúc thế này mới vô cùng nhớ cái gã Đường Tầm.

Cổ Sênh Sênh ý định đánh vỡ cục diện xấu hổ, cười nói: “hay là chúng ta lên trước đi, chủ nhân bữa tiệc không có mặt sao được.”

Cổ Sênh Sênh nhéo nhéo tay Phó Thanh, ý bảo anh đi đầu lên lầu, Tiết Nhu lại đột nhiên gọi hai người lại.

“Sênh Sênh, Phó Thanh, tôi có chút việc muốn nói với hai người.” Tiết Nhu cười nói: “Phó Thanh, em quyết định từ bỏ, tuy rằng rất không cam lòng, nhưng biết sao được, em đợi anh nhiều năm như vậy, đã không có dũng khí tiếp tục chờ nữa rồi.”

“Tiểu Nhu.....” Phó Thanh muốn nói cái gì, lại bị Tiết Nhu ngăn trở.

“Phó Thanh, em biết anh muốn nói gì, anh không cần áy náy, em thích anh, muốn ở bên cạnh anh, nhưng em càng hy vọng anh có thể vui vẻ” Tiết Nhu đem ánh mắt chuyển sang Cổ Sênh Sênh, tiếp tục nói: “Thật ra, em rất ghen tị với Sênh Sênh, em vẫn tưởng mình rất khoan dung rộng lượng, nhưng sự thật không phải vậy, Sênh Sênh xuất hiện khiến em cảm thấy nguy cơ, em dần dần không còn là em nữa, em bắt đầu ghen tị, bắt đầu tức giận, thậm chí còn làm mấy chuyện không đúng đắn, em sợ thấy mình trở nên đáng sợ như vậy, nên Phó Thanh, em quyết định buông tay anh.”

Tiết Nhu hít sâu một hơi, lộ ra một nụ cười thoải mái, nói: “Anh, em không thua Sênh Sênh, cũng không thua anh, em thua bởi chính em, em không muốn thấy mình hoàn toàn thay đổi thành một người không có tôn nghiêm, em vẫn thích anh, chỉ là không muốn đợi nữa.”

Tiết Nhu vỗ vỗ bả vai Cổ Sênh Sênh, cười muốn đi.

Phó Thanh kêu một tiếng “Tiểu Nhu!” Tiết Nhu dừng một chút, cuối cùng vẫn rời đi, bóng dáng quyết tuyệt mà dứt khoát.

Cố Sinh Sinh buông tay Phó Thanh, tận lực khiến giọng nói có vẻ thoải mái, nói: “Cho anh ba giây để đổi ý, qua rồi không có cơ hội nữa đâu.”

Trên đỉnh đầu bị người nhẹ nhàng vỗ một chút, Phó Thanh lần nữa nắm tay cô giữ trong tay anh, nói: “Không cần đâu.”

Cố Sinh Sinh cũng không sợ bị người khác thấy, ôm chặt eo Phó Thanh, nở nụ cười tươi tắn.

Đường Tầm đậu xe rồi quay lại, trùng hợp thấy một màn này, chọc: “Còn không có mặt mũi, rõ như ban ngày mà hai người ở đây ôm ôm ấp ấp anh anh em em, thật không biết mắc cỡ! Anh đây xấu hổ dùm hai người!”

Cố Sinh Sinh buông Phó Thanh ra đứng vững, Phó Thanh đánh một quyền vào bả vai Đường Tầm, ba người bắt đầu đi vào khách sạn, chuyện vừa phát sinh ai cũng hiểu ngầm không nhắc đến nữa.

Cố Sinh Sinh vừa vào cửa liền cảm khái, cuộc sống kẻ có tiền quả nhiên khác với người bình thường nha, sinh nhật thôi mà làm lớn dữ, ai như mấy người bình dân phổ thông Cố Sinh Sinh, sinh nhật mỗi năm nhiều nhất cũng chỉ đòi Cố Khương nấu thêm vài món ngon thôi.

Sảnh đường rộn ràng nhộn nháo, âm nhạc, champagne, điểm tâm ngọt, đèn lấp lánh, nhân vật nổi tiếng nâng ly hàn huyên, trong đó không thiếu nghệ nhân cấp bậc lão làng cùng những ông trùm thương giới, mấy người này Cố Sinh Sinh cũng không hiếm lạ, cô đối với bọn họ không có hứng thú gì, cô chỉ ham thích với ẩm thực thôi.

Đóa hoa giao thiệp Đường Tầm vừa vào cửa đã bị bữa vậy, Cố Sinh Sinh rất kinh ngạc, thái độ mọi người đối với Đường Tầm và Phó Thanh quả thực là trên trời dưới đất, thái tử gia Thanh Ninh đó nha! chẳng lẽ mọi người đều không biết đều không thấy hứng thú?

Ở trong này không có phóng viên, không có đèn flash, mục đích mọi người đều giống nhau – xã giao, ở trong này bạn có thể muốn làm gì làm, nếu không đủ tư cách, sẽ không ai chú ý đến bạn, quyền lợi kỳ thật cũng là một loại dục vọng, nơi này không có thanh cao, chỉ có rất nhiều người đeo mặt nạ cười, mọi người đều có cùng mục đích, nói trắng ra không ai quan tâm bạn làm gì để có chỗ đứng, nơi nào càng phồn hoa càng náo nhiệt sau lưng lại càng hư vô và dơ bẩn.

“Phó Thanh, sao em có cảm giác bọn họ không biết anh là ai vậy, người khác thì không nói, nghệ sĩ công ty Thanh Ninh nhiều vậy cũng không ai biết anh hết sao?” Cố Sinh Sinh kéo tay Phó Thanh, xuyên qua đám người hướng đến bàn điểm tâm ngọt, hỏi một cách đường hoàng.

Cố Sinh Sinh một thân váy dài trắng, quần lên người cô càng mỹ miều, cùng một thân tây trang giày da Phó Thanh đứng chung một chỗ thật sự đẹp mắt. Anh thoát nhìn không để tâm, cười nói: “Anh không quản lý công ty, cũng không tham dự trường hợp cơ bản chính thức nào, cho nên bọn họ không biết anh cũng bình thường thôi.”

“Lúc trước nghe ý bác gái, sau này bác ý còn định giao công ty cho anh mà, anh định thế nào?” Cố Sinh Sinh nhớ tới những lời Phó mẹ nói tại quán cà phê Song Lưu trước kia, cũng hơi đau đầu, Tiết Nhu chủ động rời khỏi, nhưng chuyện này lọt vào tai mẹ Phó Thanh, khả năng sẽ không nghĩ đơn giản như vậy, chưa vào cửa đã có mâu thuẫn với mẫu hậu rồi.

Phó Thanh đột nhiên đưa tay vịn bả vai Cố Sinh Sinh, để cô đối diện với anh, hỏi: “Sinh Sinh, em hi vọng anh về công ty sao?”

Cố Sinh Sinh hơi ngạc nhiên “Ồ? Kỳ thật không quay về cũng không sao, em mong anh cứ làm việc trong bệnh viện hơn.”

“Tại sao?”

Cố Sinh Sinh nói đúng lý hợp tình, “Anh nghĩ đi, bên trong công ty nhiều người đẹp như vậy, miễn anh muốn là có người đeo theo liền hà, rồi sao em yên tâm cho được.” Nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm một câu, “Đương

nhien bệnh viện cũng không an toàn, anh để ý ánh mắt mấy cô y tá nhìn anh thử coi, chặt chặt, thật sự không thể buông lỏng được.”

Phó Thanh buồn cười, nói:“Trong đầu em rốt cuộc chứa ý nghĩ gì vậy.”

Cố Sinh Sinh cắn một ngụm Tiramisu, ngón nghiêng nói:“Đều tại anh lớn lên đẹp trai, hấp dẫn mấy cô bé thần hồn điên đảo, đôi lúc thật muốn mang anh giấu đi, đương nhiên với tiền đề là mẹ anh sẽ không đánh chết em.”

Nhớ đến mối quan hệ rối rắm với bà, Cố Sinh Sinh lại nhịn không được buồn buồn thở dài.

“Đúng rồi, Phó Thanh, tối mai Golden Bear Award tổ chức lễ trao giải, anh đến được không?”

“Mấy giờ? Anh phải xin phép bệnh viện trước đã.”

“Bấy giờ đó, địa chỉ lát nữa em gửi qua tin nhắn cho anh, quyết định vậy nha, không được cho em leo cây đầu đó!” Cố Sinh Sinh chớp chớp mắt, cười tủm tỉm nói:“Nếu em đạt được giải thưởng sẽ thỏa mãn một nguyện vọng của anh, cái gì cũng được hết”

Phó Thanh tựa tiểu phi tiểu,“Thật?”

Hai người gần như vậy, không khí xung quanh tràn ngập hơi thở của nhau, Cố Sinh Sinh nghĩ nghĩ liền nghĩ bậy, nét mặt trưởng thành không tự chủ được ửng hồng, thanh âm cũng yếu xìu,“ừm, đại khái, đại khái, anh cười cái gì! em chưa nghĩ tới gì hết mà!”

36. Chương 36: Ảnh Hưởng Và Tai Nạn

Buổi lễ trao giải sẽ bắt đầu vào lúc bảy giờ tối.

Bảy giờ sáng Cố Sinh Sinh đã bị dựng dậy thử trang phục, làm tóc, trang điểm. Vì nghe đồn tỷ lệ cô đoạt giải rất lớn, Trương tỷ quả thực cung phụng cô còn hơn Phật tổ Như Lai, chăm lo tỉ mỉ từ ngọn tóc đến cả đầu móng tay.

Bộ lễ phục dạ hội Cố Sinh Sinh diện hôm nay được đưa vào ngay lúc cô đang làm móng tay, ôi mẹ ơi, dùng xe đẩy đưa vào nha. Cô trợ lý nhỏ khệ nệ đẩy xe đến mức run rẩy, sợ va chạm đầu đó làm hư bộ lễ phục thì đừng trách số xui, chiếc xe tiến vào chiếm một diện tích lớn trong phòng hóa trang, dọa Cố Sinh Sinh xanh mặt, khựng bộ vậy sao mặc được đây.

Lễ phục lấy sắc hồng nhạt làm chủ đạo, được biến tấu từ kiểu váy xòe cúp ngực, tầng tầng lớp lớp lụa mỏng bông bành, dưới hông có hai đóa hoa mang màu hồng nhạt, tựa như chiếc váy của nàng công chúa bước ra từ cổ tích, khiến mọi người trong phòng hai mắt tỏa sáng.

Để phối hợp với bộ lễ phục dạ hội này, mái tóc dài của Cố Sinh Sinh được túm gọn lên, khoe khéo chiếc cổ thon dài trắng nõn, người xưa nói mỹ nhân nhất định phải có một chiếc cổ cao, Cố Sinh Sinh đã có sẵn rồi, ưu nhã cao ngạo như một nàng thiên nga trắng, đường cong từ cổ đến xương quai xanh có thể nói là hoàn mỹ, nhà tạo mẫu tóc lấy ngón tay câu ra vài lọn tóc tùy ý rũ hai bên má, tôn thêm mấy phần tự nhiên và sinh động.

Tông màu trang điểm cũng là hồng nhạt, điểm nhấn nằm ở đôi mắt, khi đứng dưới ánh đèn sâu khấu muốn xinh đẹp lung linh nhất định phải trang điểm đậm, sắc sảo, nếu không sẽ không nổi bật. Đặc biệt làn da ngói sao nào không tốt sẽ bị ống kính máy ảnh ghi hình, mỗi lỗ chân lông mỗi một khuyết điểm trên da đều sẽ bị soi rõ. Cố Sinh Sinh rất may mắn khi được di truyền làn da đẹp của Cố Khương, trắng hồng tự nhiên, bề mặt lán mịn, không son phấn cũng đã sinh động vô cùng.

Lát nữa sắp bước trên thảm đỏ người cùng đoàn phim sẽ đi cùng nhau, Trầm Nhuông bắt cặp với Lương Tranh, Cố Sinh Sinh bắt cặp với Đường Tầm, đám đông hiện tại châu trực ở cửa đón chờ nghệ sĩ y như xem xiếc khi.

Đường Tầm chống cằm, bên trong mắt chứa ý cười thật sâu,“Aiz, tôi nói nè Sinh Sinh, thật sự không nhìn ra nha, có câu thể nào ta, à đúng rồi, người đẹp vì lụa, đắp một tấn vải quần lên người cô quả đúng như câu nói đó ý.”

Đắp một tấn vải quần lên người..... Cố Sênh Sênh trợn trắng mắt, hờn giận nói:“Đạo diễn, tôi muốn đổi người, cái tên này quá nhiều tôi ~”

Chỉ nghe thấy Đường Tầm hừ một tiếng, một vẻ mặt như nuốt phải người, xoay người đi,“Thôi đi, ngắm người khác không bằng tự soi gương.”

Cố Sênh Sênh khẽ cắn môi, cái gã này, tự luyện quá đáng.....

Chuẩn bị xong, Cố Sênh Sênh nhìn trong gương giống như được nung nấu lại, thụ sủng nhược kinh một hồi lâu. Lương Tranh bên cạnh còn đang làm tóc, hôm nay cô ấy mặc lễ phục ngắn màu đen cúp ngực, đường kẻ mắt tinh xảo, mi dài cong vút, từ trên xuống dưới tựa như một nàng thiên nga đen cao quý kiêu ngạo. Hơn nữa nghiệp giới đánh giá rất cao cô ấy nhiều khả năng sẽ đoạt lấy giải nữ diễn viên xuất sắc nhất năm nay, khuôn mặt Lương Tranh bừng lên cảnh xuân đầy sức sống.

Thừa dịp còn thời gian trống, Cố Sênh Sênh lấy điện thoại nhắn tin cho Phó Thanh, kỳ thật cô muốn gọi điện thoại nói chuyện trực tiếp hơn nhưng sợ ảnh hưởng đến công việc của anh nên thôi.

“Phó Thanh, anh đi chưa [_] ?”

Lúc nhận được tin nhắn Phó Thanh đang thu xếp đồ đạc trong văn phòng chuẩn bị xuất phát, nghe tiếng điện thoại rung, không cần xem đã biết là Cố Sênh Sênh, hộp thư của anh chỉ toàn lưu trữ tin nhắn của một mình cô, bởi vì liên quan đến công việc, anh thường gọi điện thoại vừa nhanh chóng lại trực tiếp, dần dần những người quen đều biết anh có thói quen này nên có chuyện gì cũng gọi thẳng đến, có đôi khi không nghe máy được anh sẽ gọi lại khi rảnh.

Thế nhưng từ lúc quen biết Cố Sênh Sênh, anh lại hình thành thói quen trao đổi tin nhắn với cô, Cố Sênh Sênh có một chút bướng bỉnh, nghĩ đến chuyện gì vui sẽ nhắn tin chia sẻ với anh, phần lớn đều là những câu chuyện không có dinh dưỡng, lông gà vỏ tỏi, linh tinh, tựa như hột dưa hột mè, không hề có tính logic gì cả, nhưng mỗi tin nhắn cô gửi anh đều xem rất nghiêm túc, sau đó mới phản hồi tin nhắn cho cô.

Trước khi gặp gỡ cô, anh làm chuyện gì đều dựa vào nguyên tắc của bản thân, từ trước đến nay chưa hề có ngoại lệ, chưa bao giờ phá vỡ quy tắc của chính mình, sau này anh mới phát hiện mình vì cô mà đã thay đổi rất nhiều, hơn nữa còn rất cam tâm tình nguyện.

Phó Thanh vắt áo khoác ngang khuỷu tay, ngón tay lướt phím gõ vài chữ,“Ừ, anh chuẩn bị đi rồi.”

Vừa nhắn gửi bất thành linh có cuộc gọi đến từ Tiết Nhu, Phó Thanh sững sốt một chút, tiếp nhận.

“Alo, Tiểu Nhu?” Bên trong có giọng nữ máy móc, Phó Thanh đoán rằng Tiết Nhu đang ở sân bay, hỏi:“Em đang ở sân bay à? Em muốn đi đâu sao?”

Tiết Nhu cau lên khóe miệng cười cười, có chút cô đơn,“Phó Thanh, em định mua vé tàu đến Úc, muốn đi giải sầu nên lập tức đi luôn, vì vậy mới gọi điện thoại nói với anh một tiếng.”

Phó Thanh trầm mặc trong chốc lát, nói:“Vậy em chú ý an toàn, có chuyện gì gọi điện thoại cho anh.”

Tiết Nhu vâng một tiếng, im lặng không nói gì, sau một lúc lâu, mới hỏi:“Phó Thanh, anh có thể đến đây với em không?”

Phó Thanh khóa cửa, bình tĩnh đứng trong chốc lát, nói:“Anh có hứa với Sênh Sênh đến dự lễ trao giải tối nay với cô ấy rồi, nên không thể đến tiễn em được.”

Tiết Nhu muốn nói cái gì, mở miệng, lại đem lời muốn nói nuốt trở vào, cười nói:“Vậy em chúc hai người vui vẻ.”

“Ừ, em cũng vậy.”

Thảm đỏ, nhóm ngôi sao dựa theo trình tự đứng hẹn đến dự, hai bên đường truyền thông đứng thành hàng, tranh nhau chụp hình tới tấp, đèn flash, âm thanh máy ảnh liên tục nổi tiếp nhau.

Cố Sênh Sênh khoác cánh tay Đường Tầm, tận lực nở nụ cười xinh đẹp lại ưu nhã, bởi vì làn váy quá phiền phức, mỗi bước đi của Cố Sênh Sênh cũng tương đối lao lực, hơn nữa vì để lên hình đẹp, bên dưới làn váy

cũng ấn dấu tâm cơ, trên chân cô là đôi giày cao gót mười mấy cm, tựa như đang đi cà kheo vậy. Càng nghĩ càng thấy nữ ngôi sao thật khổ, may mà có Đường Tầm đỡ cô, không thì chưa đến nửa phút đã té lăn ra đất rồi, Đường Tầm một bên mỉm cười chào hỏi truyền thông, một bên từ trong kẽ răng nặn ra vài chữ, “Cố Sênh Sênh! cô nên giảm béo được rồi đó!”

Cố Sênh Sênh cười tươi, “Anh ráng mà đỡ tôi đi, tôi mà ngã cũng sẽ kéo anh làm đệm lưng thôi, không thể để một mình tôi mất mặt được.”

Đường Tầm tiếp tục cười, trong lòng lại hận không thể đem món hàng này ném đi càng xa càng tốt, nghiêng rằng, nói: “Không biết mắc cỡ.”

Đi qua thảm đỏ, tiến vào hội trường, Cố Sênh Sênh rút cuộc có thể để cơ mặt nghỉ ngơi, thừa dịp không có ống kính chiếu về bên này, cô nhanh chóng đưa tay xoa nắn mặt, lại bị Đường Tầm trưng ra vẻ mặt khinh thường.

Nhóm ngôi sao dựa theo thứ tự ngồi xuống, cơ bản là lấy đơn vị ghế theo từng đoàn phim, Cố Sênh Sênh và Lương Tranh bị Trầm Nhượng ngăn cách ở giữa, Cố Sênh Sênh nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lương Tranh, cô như trước nở nụ cười tràn đầy tự tin, Cố Sênh Sênh trong lòng có điểm băng khuâng.

Lặng lẽ hỏi Đường Tầm, “Anh thấy tôi diễn thế nào?”

Cố Sênh Sênh trong lòng đã tự chấm điểm cho mình, chỉ là vô tình chú ý Lương Tranh thôi, Đường Tầm không hẳn không biết, anh sờ sờ cằm, nghiêm túc nói: “Cô muốn đoạt giải thưởng gì? Nữ diễn viên mới? Kháng định không thành vấn đề.”

Golden Bear Award là giải thưởng dành cho ngành công nghiệp điện ảnh, nhìn chung toàn bộ giới giải trí, không có một diễn viên mới nào có thể nổi bật hơn Cố Sênh Sênh, cô chống cằm, hỏi: “Vậy anh thấy, nữ diễn viên xuất sắc nhất thì sao?”

Đường Tầm ánh mắt trở nên phức tạp, anh nhìn kỹ Cố Sênh Sênh một hồi lâu, cô khoát tay, “Thôi khỏi, anh nhất định nghĩ tôi không biết tự lượng sức mình chứ gì?”

Đường Tầm thu ánh mắt về phía sân khấu, cười nói: “Cũng chưa chắc.”

Người chủ trì nói xong lời dạo đầu, diễn lễ trao giải chính thức bắt đầu, đầu tiên là giải thưởng dành cho tác phẩm xuất sắc, [âm xuân] không ngoài ý muốn có tên trong bảng đề cử, sau đó lại tóm được Golden Bear Award, Lưu Bán Nông hiếm khi xuất hiện một thân tây trang, sắc mặt vui mừng lên sân khấu lĩnh thưởng, Lưu Bán Nông nói, “Quay bộ phim này tôi có hai thu hoạch.”

Nói xong cảm nghĩ thể thức hóa thông thường, Lưu Bán Nông đột nhiên nhìn thoáng qua hướng Cố Sênh Sênh, nói: “Những lời lúc này tôi đã nói chính là thu hoạch thứ nhất, còn thu hoạch thứ hai là Sênh Sênh của chúng ta, cô ấy là diễn viên phi thường vĩ đại, cô ấy gợi cho tôi rất nhiều linh cảm trong từng thước phim, [âm xuân] thành công cũng không thể không kể đến công sức của cô ấy, tôi tin rằng trong tương lai cô ấy nhất định sẽ tiến xa hơn nữa.”

Những lời này nâng Cố Sênh Sênh lên chín tầng mây, cũng đẩy cô đến đầu ngọn sóng, chưa từng có diễn viên nào được một đạo diễn trứ danh tôn sùng công khai như vậy, huống chi còn là người mới xuất đạo không lâu, nếu không phải nghiệp giới biết rõ tính nết Lưu Bán Nông, nếu đổi những lời này xuất phát từ miệng của người khác, mọi người tuyệt đối sẽ nghĩ đến một hướng khác. Lưu Bán Nông cũng có tư tâm, ông muốn Cố Sênh Sênh đoạt giải thưởng lớn hơn, ông cũng cho rằng cô đáng giá nhận giải thưởng này, những lời vừa nói chắc chắn không tránh được những lời bàn tán thị phi. Những bình phẩm trước mắt đều cho rằng Cố Sênh Sênh và Lương Tranh đều có hy vọng đoạt giải nữ diễn viên xuất sắc, thế nhưng Lưu Bán Nông đã công khai đánh giá cao nữ thứ, cũng là điều người khác không thể tưởng tượng.

Quả nhiên, Lương Tranh vẫn mỉm cười nhưng nét mặt trầm hơn trước, Lưu Bán Nông làm như thế khác gì vả vào mặt cô? Hàm ý bảo cô diễn nhiều năm như vậy mà không thể áp trụ được một người mới gia nhập, không chỉ khiến người mới nhảy lên đầu gối, còn có nguy cơ bị giết mất giải thưởng.

Thế nhưng không thể không thừa nhận, Cố Sênh Sênh quả thật diễn tốt, tốt quá mức, nhưng bị một người mới giành giải, trên mặt cô dù thế nào cũng không tươi tắn lên được.

Tất cả mọi người cố ý vô tình nhìn qua bên này, Cố Sênh Sênh đành phải làm bộ bình tĩnh gật đầu cười cười, kể đến trao giải thưởng cho diễn viên mới, nam diễn viên đoạt giải đến từ đoàn phim [Yên Chi khấu] Tần Lăng, nữ diễn viên không ngoài ý muốn rơi xuống đầu Cố Sênh Sênh, Cố Sênh Sênh lĩnh thưởng nói vài câu trở lại chỗ ngồi, tâm tư vẫn còn treo lơ lửng giữa không trung, mục tiêu của cô là giải thưởng nữ diễn viên xuất sắc nhất.

Giữa chương trình lại trao vài giải thưởng, xen kẽ vài tiết mục giải trí, thế nhưng Cố Sênh Sênh đều hoàn toàn không có tâm tư thưởng thức, ánh mắt cô hướng lên sân khấu, trên mặt giữ nụ cười mỉm, nhưng trong đầu lại trống trơn, cô thậm chí có thể nghe từng nhịp đập rộn rã trong lòng ngực mình.

Trầm Nhưỡng và Đường Tầm song song lên đài lĩnh thưởng, chỗ ngồi bên cạnh trống, Cố Sênh Sênh cảm giác được Lương Tranh nhìn sang vài lần, bàn tay dầm mồ hôi đột nhiên chấn động một chút, là tin nhắn của Phó Thanh.

Anh nói: “Sênh Sênh, đừng sợ.”

Ngắn ngủi vài chữ, lại phảng phất chứa đựng sức mạnh cường đại, tâm Cố Sênh Sênh lập tức bình tĩnh trở lại, cô cảm điện thoại đặt về trong ví, khi biết Phó Thanh đang ở nơi nào đó dõi theo cô, trong lòng đột nhiên giống như tiếp nhận lực lượng vô hạn, cô cảm thấy dù kết quả như thế nào đều không quan trọng nữa.

Sau giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất rồi cuộc đến phần nữ diễn viên xuất sắc nhất, Đường Tầm nắm cúp vàng óng ánh trong tay, hướng Cố Sênh Sênh gật gật đầu, nói: “Cố lên.”

Bảng đề cử xuất hiện cái tên đầu tiên là Lương Tranh, sau đó là Cố Sênh Sênh cùng một người khác, giới thiệu xong từng nghệ nhân cùng tác phẩm được đề cử, cuối cùng đã đến thời khắc kích động, Cố Sênh Sênh không tự chủ được xiết chặt nắm tay.

“Nữ diễn viên xuất sắc nhất thuộc về nữ diễn viên --” Cố Sênh Sênh tim nhảy tới cổ họng, “Cố Sênh Sênh!”

Lương Tranh gương mặt triệt để đen thui.

Tiếng vỗ tay vang lên, Cố Sênh Sênh thật lâu không phục hồi tinh thần, là tôi? Thật sự là tôi, không phải đang nằm mơ? Cánh tay bị siết một chút, Đường Tầm cười cực kỳ vui vẻ, “Mừng đến choáng váng rồi hả? Còn không mau lên nhận giải.”

Cố Sênh Sênh như ở trong mộng mới tỉnh, run rẩy hướng đến vị trí trao giải, mỗi một bước đều như giẫm trên bông không chân thật, cho đến khi nắm chiếc cúp trong tay, cô mới cảm thấy chân thật.

“Cám ơn mọi người, xin cảm ơn, cảm giải thưởng này tôi rất bất ngờ, tôi vẫn còn là người mới, so với phần đông các tiền bối tôi còn có rất nhiều khuyết, tại đây tôi muốn cảm ơn đạo diễn Lưu Bán Nông đã ưu ái, cũng muốn cảm ơn đến toàn bộ diễn viên cùng đoàn thể nhân viên công tác trong đoàn phim [âm xuân] đã chỉ dẫn, bao dung cho tôi, cảm ơn mọi người đã trao cho tôi giải thưởng này, tôi sẽ cố gắng có thêm nhiều tác phẩm hay để hồi đáp mọi người, cảm ơn rất nhiều.”

Cố Sênh Sênh thấy Phó Thanh ngồi ở một góc hẻo lánh, anh đang nhìn cô, con ngươi tối đen đọng đầy ý cười, cô cầm lấy microphone, nhìn thẳng vào mắt anh, nói thêm một lần, “Cám ơn.”

Cố Sênh Sênh cứ thế trở thành ảnh hậu trẻ tuổi nhất trong lịch sử lễ trao giải này.

Trong phòng, Phó Thanh đuổi Tiểu Miên muốn vào xem náo nhiệt ra khỏi phòng, sau đó khóa trụ Cố Sênh Sênh trên cửa, lưng cô áp chặt vào cánh cửa lạnh lạnh, bên hông là bàn tay nóng bỏng của anh, loại nhiệt độ vừa lạnh vừa nóng tương phản này khiến cô cảm thấy hô hấp phi thường khó khăn.

Giọng Cố Sênh Sênh ồm ồm, hai má ửng đỏ, “Phó Thanh, Tiểu Miên còn đang ở bên ngoài, anh định làm gì?”

Phó Thanh bên trong mắt mang theo ý cười, đến gần bên tai cô, khẽ cười nói: “Con bé đi ngủ rồi. Em quên rồi sao? Ai từng nói đoạt giải thưởng sẽ thỏa mãn một yêu cầu của anh.”

Hơi thở anh từng đợt phả vào bên tai cô, nóng nóng, đáy lòng nơi nào đó giống như bị mèo cào ngứa ngứa, Cố Sênh Sênh cự quấy một chút, Phó Thanh đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, cô lập tức đỏ mặt.

Phó Thanh cười khê, cúi đầu nhẹ nhàng găm cắn lỗ tai cô, hoặc mút vào nuốt lấy, trong đầu Cố Sinh Sinh trống rỗng, anh nói: “Sao? Muốn đổi ý à?”

Chân Cố Sinh Sinh bắt đầu không chịu khống chế mềm nhũn, anh đưa tay ôm cô, bàn tay to lớn giữ vòng eo cô, kéo cô ngã vào lòng anh, phần ngực mềm mại của cô dán lên lồng ngực anh, hô hấp anh bắt đầu nặng nhọc, anh để cô dựa lại vào cánh cửa, áp thân mình lên.

“Sinh Sinh.” Anh gọi cô tên, dịu dàng, trấn an, trên môi bỗng dưng mềm mại, anh cúi đầu hôn lên môi cô, anh tinh tế miêu tả hình dáng đôi môi cô, một cổ cảm xúc kỳ dị dâng trào.

“Phó Thanh, Phó Thanh.” Cố Sinh Sinh không tự chủ được vận vẹo thân thể, nóng quá, bên trong cơ thể phảng phất có một ngọn lửa đang liếm láp cô vậy.

Phó Thanh một tay nắm eo cô, một tay gỡ nút áo trước ngực cô, để lộ ra xương quai xanh mảnh khảnh xinh đẹp cùng đôi gò bồng đảo non mịn mềm mại, anh gọi cô tên, theo môi, cảm một đường hôn xuống, Cố Sinh Sinh gắt gao nắm chặt áo anh, cô nhắm mắt lại, cả người giống như phiêu du giữa đại dương bao la xanh thẳm.

Phó Thanh vỗ về lưng cô, trong tay xúc cảm nhẵn nhụi khiến anh cơ hồ mất đi lý trí, miệng lưỡi khô nóng đến cháy bỏng, Cố Sinh Sinh bắt đầu tinh tế gọi anh, tựa như tiếng mèo nũng nịu.

“Phó Thanh, mình tắt đèn đi.” Cố Sinh Sinh hai má phi thường hồng, trong thanh âm mang theo cầu xin, mềm nhu kỳ dị.

Phó Thanh cười khê tắt đèn, tay dài duỗi ra đem cô kéo vào trong lòng, ôm cô hướng đến chiếc giường, tắt đèn tuy rằng nhìn không thấy, cảm quan xúc giác lại tăng thêm phần mẫn cảm, cô nghe được tiếng hít thở nặng nề của anh, cảm giác ngứa ngứa khi da thịt ma sát vào nhau càng nhạy.

Cố Sinh Sinh bị Phó Thanh quăng lên giường, sau đó cô nghe tiếng quần áo anh cởi ra, cô đột nhiên có loại xúc động muốn chạy trốn, lại bị tấm thân Phó Thanh giam cầm lại, anh nói: “Em muốn chạy đâu?”

Trong bóng đêm mất anh đen bóng dị thường, những nụ hôn lướt trên làn da nhẵn nhụi, cổ họng cô phát ra thanh âm nỉ non một cách tự nhiên, cô đưa tay ôm vòng eo trắng kiết của anh, người anh thật nóng, dần dần cô cũng cùng nóng lên.

Anh từ nơi mềm mại của cô ngẩng đầu, hỏi: “Sinh Sinh, mình sinh em bé có được không?”

Bóng đêm dịu dàng mà triền miên, chỉ vừa mới bắt đầu.

Rạng sáng, Cố Sinh Sinh bị tiếng chuông điện thoại cùng tiếng sấm đánh thức, bên ngoài sấm chớp liên hồi, cô từ trong lòng Phó Thanh chui ra, là điện thoại của anh, trên màn hình là một chuỗi số không có họ tên, lại không phải thuê bao trong nước.

Giờ này, ai gọi đến nhỉ, tiếng chuông ngừng, lại vang lên.

Phó Thanh cũng tỉnh, ngồi dậy đưa tay xoa nhẹ đầu Cố Sinh Sinh, đem cô kéo vào lòng, bắt máy.

Về mặt Phó Thanh càng ngày càng khó coi, chau mày, đột nhiên cúp điện thoại liền muốn dậy.

Cố Sinh Sinh hoảng sợ, hỏi: “Phó Thanh, đã trễ thế này anh còn muốn đi đâu?”

“Sinh Sinh, có tai nạn trên biển, Tiểu Nhu xảy ra chuyện rồi.” Phó Thanh thanh âm run rẩy, anh nói: “Đều tại anh, tại anh không ngăn cô ấy, không chịu đi với cô ấy.”

Trong đầu Cố Sinh Sinh âm một tiếng, miên ký ức xưa cũ bắt đầu ùa về, đúng vậy, đời trước, ngay thời gian này, Phó Thanh và Tiết Nhu ra nước ngoài kết quả gặp tai nạn trên biển, nhưng mà đời này biến thành một mình Tiết Nhu thôi.

Gần đây cô hạnh phúc đến nỗi bị che mờ đầu óc, cứ nhiên không nhớ rõ cô muốn ngăn cản chuyện này phát sinh, để bị kịch xảy ra một lần nữa.

Phó Thanh đã mặc xong quần áo muốn ra cửa, Cố Sinh Sinh nhảy xuống giường, cô chưa kịp mang giày, lòng bàn chân cùng đáy lòng một mảnh lạnh lẽo, cô không dám nhìn thẳng vào ánh mắt anh, Tiểu Miên bị tiếng sấm đánh thức, lại nghe tiếng động lớn bên này, bị dọa sợ khóc lớn.

Cố Sênh Sênh nhìn bóng dáng Phó Thanh tông cửa vội vàng xông ra, lẩm bẩm nói: “Phó Thanh, anh còn có thể trở về sao?”

37. Chương 37: Hành Toàn Và Buông Tay

Bảy giờ sáng, Cố Sênh Sênh rời giường, chuẩn bị điểm tâm sáng chờ Tiểu Miên ăn xong sau đó đưa cô bé đến trường học, vẫn chưa có tin tức gì từ Phó Thanh.

Mười giờ, nhìn bên trong tủ lạnh trống rỗng, cô mang theo túi bảo vệ môi trường đến siêu thị.

Mười một giờ, Cố Sênh Sênh làm vài món ăn, để dành một phần cho Phó Thanh trong tủ lạnh, nhìn nhìn đồng hồ, lại để dành cho Tiểu Miên một phần mang theo đến trường, bình thường cô bé vẫn hay ăn ở căn tin, như cũ không có tin tức của anh.

Năm giờ chiều, cô đến trường đón Tiểu Miên, lấy di động ra định gọi cho Phó Thanh, nghĩ nghĩ vẫn do dự, cất di động.

Tám giờ tối, cô cùng Tiểu Miên chuẩn bị bài vở theo thời khóa biểu của cô bé, Phó Thanh gọi tới, chỉ nói vắn vắn một câu, “Hôm anh chắc anh không về được rồi, làm phiền em chăm sóc Tiểu Miên.”

Giọng anh rất mệt mỏi, cô còn chưa kịp nói gì điện thoại đã cúp máy. Nghe tiếng đò đò từ điện thoại, trong lòng nơi nào đó cảm thấy trống trải vô ngần, với cô mà anh lại dùng hai từ “làm phiền”, phải chăng anh đang muốn kéo khoảng cách với cô? Cố Sênh Sênh cảm thấy tim mình mong manh như tấm thủy tinh có thể vụn vỡ bất cứ lúc nào.

Cô nắm tay Tiểu Miên, tắt đèn khóa cửa, cô nhóc cái gì cũng không biết, hưng trí bừng bừng nói có thể gặp dì Cố Khương rồi.

Phó Thanh từ đêm đó gọi một cú điện thoại về sau lại bật vô âm tín, lý trí mách bảo cô hẳn nên chủ động gọi lại, nhưng cô không làm, bản thân cô cũng không biết đến cùng muốn phân cao thấp với ai nữa, có lẽ tại bản thân lúc này tự dưng lại nổi lên tâm lý đà điểu. (nhất gan)

Cố Sênh Sênh không gọi Phó Thanh, lại gọi cho Đường Tầm, từ anh biết được một ít tình hình, Tiết Nhu lên tàu rời bến Victoria không lâu gặp tai nạn trên biển, may mà nhân viên đoàn tàu kịp thời liên hệ đội cứu hộ trên bờ, lại vừa vặn có một chiếc thuyền đánh cá lân cận, tìm cứu kịp thời thương vong không nghiêm trọng lắm.

Lúc rơi xuống nước đầu Tiết Nhu va chạm đá ngầm, rơi vào hôn mê sâu, nhân viên cứu hộ dựa vào giấy tờ trên người cô mới liên hệ được với người nhà, tình trạng ổn định mới nhanh chóng đưa về nước, hiện tại Tiết Nhu vẫn đang trong phòng ICU.

Chỉ là, bởi vì não bộ bị va đập nên bác sĩ nói Tiết Nhu có khả năng sẽ có chút vấn đề về ký ức.

Tiểu Miên còn ở nhà Cố Sênh Sênh, để Cố Khương chăm nom, hôm nay cuối tuần, Cố Khương lôi kéo Tiểu Miên đi dạo siêu thị, Cố Sênh Sênh lười nhúc nhích, cũng không có tâm tình, mặc áo ngủ đầu bù tóc rối nằm dài trên sofa xem phim.

Nhìn nhìn, trong lòng vẫn không thể bình tĩnh nổi, ba ngày rồi, Cố Sênh Sênh cảm thấy bản thân nên làm chút gì đó, thay quần áo sửa soạn chỉnh chu, mang theo tiền ra cửa.

Bệnh viện bên cạnh bến tàu điện ngầm, thế nhưng Cố Sênh Sênh bây giờ khác trước rồi, mấy tháng trước cô còn là cô gái đôi mươi bình dân chưa phải là tiểu minh tinh màn ảnh rộng, muốn đi đâu thì cứ tự nhiên, căn bản không cần lo bị người khác nhận ra, thế nhưng giờ đây cô đã là ảnh hậu danh chấn giới văn nghệ, người nhận ra khẳng định nhiều, ra ngoài không thể tự tiện được. Xuống xe thuê, Cố Sênh Sênh đeo khẩu trang, mặt cô nhỏ hơn một bàn tay, một chiếc kính đen đã có thể che khuất hơn phân nửa, cứ như vậy cả khuôn mặt liền bị trùm kín mít, tại thêm toàn thân bình dị, thế này mà còn nhận ra, tuyệt đối chỉ có phép thần thông quảng đại.

Gần bệnh viện có một cửa hàng bán hoa, còn kiêm bán cả trái cây, Cổ Sinh Sinh suy nghĩ, quyết định mua một bó hoa tulip, chào đón cô là một cô gái trẻ, đoán chừng còn đang học đại học, gương mặt trái xoan, ánh mắt khá tinh tế, một bên bó hoa một bên trò chuyện với Cổ Sinh Sinh về ngôn ngữ loài hoa tulip.

Cổ Sinh Sinh đối với cái này không có hứng thú, chỉ đáp lại qua loa, mười phút sau, bó hoa giao đến tay cô, những đóa hoa tulip trắng được bao bọc giữa lớp giấy gói xinh xắn, tựa như muốn thoát ra ngoài, vài cành cây xanh xen lẫn hoa trắng khá hài hòa.

Đóa hoa ưu nhã lẳng lặng.

Cổ Sinh Sinh ôm hoa đang muốn ra khỏi cửa hàng, điện thoại vang, bên ngoài xe chạy qua lại đông đúc có chút ồn ào, cô cầm điện thoại lùi lại vào trong mấy bước, nhận điện thoại, là mẹ Phó Thanh.

Có hơi bất ngờ, cô khách khí nói: “Dạ chào bác.”

Đầu bên kia tựa hồ có điểm muốn nói lại thôi, thái độ rất khách khí, khách khí một cách khác thường, Cổ Sinh Sinh trái tim co rút một chút, có loại dự cảm không tốt, cười nói: “bác gái, con nghe đây, có chuyện gì bác cứ nói đi ạ.”

“Sinh Sinh, đời này bác không cầu mong gì hơn, bác chỉ cầu xin con trả Phó Thanh cho Tiểu Nhu thôi! Lúc trước là bác không đúng, làm trưởng bối lại không có một chút đáng về trưởng bối, nói năng thô lỗ với con như vậy, xin con đừng để tâm, bác biết bác yêu cầu như thế rất vô lý. Nhưng Tiểu Nhu tỉnh rồi, ngoại trừ Phó Thanh ra ai con bé cũng không nhớ rõ, bác sĩ nói xác suất khôi phục trí nhớ chỉ có 20% thôi Sinh Sinh à, con còn có sự nghiệp, nhưng Tiểu Nhu bây giờ không có Phó Thanh coi như chẳng có gì nữa.”

Cổ Sinh Sinh hoàn toàn không có cơ hội phản bác, ánh mắt cô đột nhiên có điểm chua xót, trên đường cái xe đến xe đi, ánh nắng mặt trời sao đột nhiên chói mắt đến vậy, tay cô nắm chặt di động, thanh âm nghẹn ngào nói: “Dạ, con biết rồi bác gái, xin bác cho con một chút thời gian suy nghĩ thêm ạ.”

Nước mắt không hề có dấu hiệu liền chảy dài trên gương mặt, cô bé trông tiệp bị hoảng sợ, cẩn thận đưa khăn qua, Cổ Sinh Sinh nhận khăn vốn định cười nói một tiếng cảm ơn, lại phát thể không ra bất cứ thanh âm nào, yết hầu nghẹn lại, trong lòng càng suy sụp, vì cái gì đều cảm thấy Tiết Nhu đáng thương? Cô tình nguyện hiện tại nằm ở trong phòng bệnh là bản thân, vì Phó Thanh, cô nguyện ý lấy bất cứ thứ gì đánh đổi.

Cô không sợ bất luận kẻ nào hiểu lầm cô, chán ghét cô, cô chỉ sợ nhìn thấy ánh mắt lãnh đạm xa cách của Phó Thanh thôi. Phó Thanh? Cuối cùng thì anh quyết định thế nào?

Cổ Sinh Sinh lau mặt, sửa sang lại tâm trạng, hướng bệnh viện đi, cô nắm chặt bàn tay đặt lên tim, thầm cầu nguyện, Phó Thanh, xin anh đừng khiến em thất vọng, xin anh.

Cuối tuần bệnh viện phá lệ chen lấn, Cổ Sinh Sinh đợi một hồi lâu mới vào được thang máy, Tiết Nhu đã từ phòng chăm sóc đặc biệt dời ra phòng bệnh thường, rất dễ tìm, cửa phòng đang khép hờ, Cổ Sinh Sinh nhìn vào thấy Phó Thanh đang điều chỉnh độ nghiêng giường cho Tiết Nhu.

Trong phòng bệnh chỉ có hai người, Tiết Nhu mặc đồ bệnh nhân, tóc dài rối tung trên vai, trên mặt treo nụ cười hạnh phúc, Phó Thanh một tay ôm lưng Tiết Nhu, tay còn lại lấy gối đầu nhét sau lưng cô, góc độ Cổ Sinh Sinh đứng không thấy được vẻ mặt của anh.

Cổ Sinh Sinh trong lòng có điểm ghen tuông, nhưng vẫn mạnh mẽ trấn định nặn ra một nụ cười mỉm mỉm, tay trái ôm hoa, tay phải chuẩn bị gõ cửa, Tiết Nhu đột nhiên cười nói với Phó Thanh cái gì đó, khúc mắt cong cong.

Tiết Nhu đưa tay ôm Phó Thanh, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ, Cổ Sinh Sinh liền như vậy ôm hoa đứng tại chỗ, nhìn Phó Thanh nhẹ nhàng đưa tay kéo Tiết Nhu vào lòng, hôn lên trán cô một nụ hôn.

Trong phút chốc cô nghe được âm thanh tan vỡ, nước mắt không báo trước rơi lộp độp, cô đột nhiên muốn chạy trốn, một loại cảm giác nhục nhã tự nhiên sinh ra, Phó Thanh, đây là lựa chọn của anh sao?

Bó hoa trên tay rơi xuống đất, thế giới đều im lặng, Cổ Sinh Sinh lại nghe được thanh âm cười nhạo phát ra từ nội tâm.

“Ai vậy?” Trong phòng truyền đến giọng nói Phó Thanh, cô thấy đôi mắt đen của anh, sau đó là bước chân càng ngày càng gần, cô đột nhiên như phát điên chạy trốn chết.

Chạy một đường ra khỏi cánh cổng lớn bệnh viện, cô biết bản thân rất hèn nhát, cần rằng muốn nuốt ngược nước mắt trở về nhưng càng kìm nén càng xót xa, cô đứng tại cổng đợi một lát, nhưng anh không hề đuổi theo, cô cúi đầu mỉm cười, giờ tay đón taxi.

Tiêu Kích mở cửa thấy Cố Sênh Sênh hai mắt khóc sưng thành hạch đào, hoảng sợ, nhanh chóng hỏi:“Sênh Sênh? Sao khóc đến mức này chứ?”

Cố Sênh Sênh không để ý, lập tức vào phòng, Tiêu Kích ở nhà của bạn anh, bạn anh có đến mấy căn nhà. Mỗi lần đến thành phố E, Tiêu Kích đều ở tại nơi này.

[Yên Chi khẩu] đã kết thúc, Tiêu Kích muốn về Mĩ, lúc Cố Sênh Sênh gõ cửa anh đang thu xếp đồ đạc, vừa nghĩ đến cô đã đứng trước mặt rồi.

Cố Sênh Sênh lúc này không khóc ra nước mắt nữa, chỉ khẽ nức nở, Tiêu Kích đi qua ngồi bên cạnh, đôi mắt hẹp dài nghiêm túc, hỏi:“Sênh Sênh, ai ăn hiếp cô sao?”

Cố Sênh Sênh hạ quyết tâm, đỏ mắt nhìn về phía Tiêu Kích:“Tiêu Kích, tôi theo anh đến Mĩ, anh còn có ý định mang tôi theo không?”

Bên trong con người Tiêu Kích nổi lên gợn sóng, anh sửng sốt một hồi, mới cười nói:“Đương nhiên.”

Tiêu Kích lo lắng nhìn Sênh Sênh hai đôi mắt đỏ ửng như thỏ con, thở dài, duỗi cánh tay dài kéo cô ôm vào lòng, vỗ nhẹ sau lưng, an ủi nói:“Đừng khóc đừng khóc nữa mà, nghe lời.”

38. Chương 38: Mang Thai ?

Nói đi là thế nhưng nào có dễ dàng như vậy, còn bên công ty, gia đình đều phải thu xếp ổn thỏa.

Cố Sênh Sênh gần như lập tức xin phép công ty, bao lâu ư, cô cũng không biết, có lẽ chờ mọi việc kết thúc ít nhất là tâm trạng cô trở nên phẳng lặng như gương mới có thể quay lại. Trương tỷ thấy cô thất hồn lạc phách, quan tâm hỏi đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ lắc đầu không nói, cô bây giờ đang rất cố gắng để ngăn hồ nước mắt trong lòng rò rỉ ra ngoài, làm sao thoải mái để người khác khơi ra đây?

Cô ấy đang trốn tránh. Trương tỷ nhìn một cái đã nhận ra, suy tư một lát, cũng không báo cáo lãnh đạo công ty, tự ý phê chuẩn đơn xin nghỉ của cô, tính cách cô bé này chị cũng hiểu sơ được bảy tám phần, chị biết Cố Sênh Sênh nếu không là bị ép đến bước đường cùng sẽ không lựa chọn trốn tránh làm phương thức giải quyết, quan hệ giữa Cố Sênh Sênh và Phó Thanh chị biết rõ, có thể khiến người như Cố Sênh Sênh đau lòng đến vậy, trừ Phó Thanh ra còn ai khác vào đây, đời này chị thấy qua cũng đã từng trải rất nhiều rồi, chị biết chuyện tình cảm tất yếu phải do bản thân người trong cuộc tự giải quyết, người ngoài nói gì cũng vô dụng.

Có một câu rất đúng, nghe người khác giảng nhiều đạo lý lớn lao cũng như nước đổ lá môn, chỉ khi bản thân tự mình trải nghiệm mới biết được đến cùng là đau đớn đến mức nào.

Cố Sênh Sênh không muốn lưu lại thêm một phút nào ở nơi này, cô sợ cô kìm nén không nổi, cô không biết Phó Thanh khi đó có thấy cô hay không, cô thà rằng anh không phát hiện người đứng ở cửa là cô cho nên mới không đuổi theo.

Cố Khương nắm tay Tiểu Miên mắt rưng rưng tiễn cô, cô chỉ mang theo một chiếc vali nhỏ, đứng ở cổng tiểu khu, mới phát hiện thì ra thứ có thể mang đi ít ỏi đến vậy, những điều cô muốn mang theo đều ở lại thành phố này cả rồi.

Cô cũng không nói cho Cố Khương và Tiểu Miên biết cô đi đâu, cô chính là dứt khoát muốn chém đứt đoạn quan hệ này.

Tiểu Miên giấy thoát khỏi tay Cố Khương, khóc lóc chạy lên ôm lấy eo Cố Sinh Sinh, không cho cô đi, “Chị ơi, có phải Tiểu Miên không nghe lời khiến chị giận rồi? Chị đừng đi mà, Tiểu Miên ngoan, sau này Tiểu Miên sẽ nghe lời không chọc chị giận nữa, chị đừng đi có được không?”

Cố Sinh Sinh cố nén nước mắt, ngồi xổm xuống ôm cô bé vào lòng, nhìn vào mắt cô bé, ráng nở một nụ cười, nói: “Tiểu Miên ngoan lắm, sao chị có thể giận em được, chị đi chơi một thời gian thôi mà, em cứ khóc vậy chị sẽ buồn lắm đó.”

Tiểu Miên lau nước mắt, ngẩng đầu, bên trong đôi mắt to lóe lên tia hiếu kỳ, hỏi: “Chị muốn đi đâu chơi ạ? Tiểu Miên cũng muốn đi nữa!”

Cố Sinh Sinh buồn cười, xoa đầu Tiểu Miên, an ủi: “Tiểu Miên ngoan nha, em ở nhà chăm sóc dì dùm chị, chờ khi nào em nghỉ hè chị dẫn em đi chơi nhé.”

“Dạ! còn anh Phó Thanh, Tiểu Miên cũng muốn đi với anh nữa.”

Con nít thường thường đều thích hứa hẹn, lời hứa có thể khiến người ta tràn đầy hy vọng. Tiểu vương tử từng nói với tiểu hồ ly: “Nếu người nói bốn giờ người đến, mới ba giờ ta đã bắt đầu cảm thấy rất hưng phấn, thời gian càng tới gần, ta càng lúc càng thấy vui vẻ. Đúng bốn giờ, ta sẽ đứng ngồi không yên, ta nhận ra đó là giá trị của hạnh phúc. Thế nhưng nếu người đến bất chợt, ta lại không có được tâm tình vui vẻ trong lúc chuẩn bị nghênh đón người.” Cố Sinh Sinh miễn cưỡng cười nói: “Ừa.”

Cô đến ôm chặt Cố Khương, nước mắt đảo quanh tròn, nhưng cô vẫn cười nói: “Mẹ, con đi nha, mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Cố Khương đôi mắt hồng hồng, thở dài, “Phó Thanh là đứa trẻ tốt, mẹ cứ tưởng hai đứa thích hợp đến với nhau. Mẹ không có năng lực, từ nhỏ đã khiến con chịu nhiều thiệt thòi hơn so với những người bạn đồng trang lứa khác, mẹ luôn mong con có thể tìm được một người không để con đau lòng, aiz.”

“Thôi, không nói mấy chuyện không vui nữa, Sinh Sinh con ở ngoài phải biết tự lo cho bản thân, mẹ sợ con sẽ ăn không ngon nên khi nào muốn hay nhớ nhà thì cứ về đây nha con, mẹ và Tiểu Miên vẫn luôn ở nhà chờ con đó.”

“Dạ, con đi đây.”

Cố Sinh Sinh cúi đầu kéo vali đi về phía trước, màn đêm nặng nề, trong tiểu khu đa số hộ gia đình đều đã bật đèn, đèn đường kéo chiếc bóng Cố Sinh Sinh dài thường thướt, gió nâng mái tóc dài của cô, cô nghe tiếng mẹ nức nở kìm nén phía sau, Cố Sinh Sinh cắn mu bàn tay, lê bước nhanh hơn.

Đi ra khỏi cổng lớn tiểu khu, xe Tiêu Kích đã chờ sẵn, anh tựa lưng vào ghế ngồi, như có chút đắm chiêu, nhìn cô từ xa đi đến, xuống xe giúp cô kéo hành lý.

“Không nhớ? Hối hận rồi?” Tiêu Kích nhìn thoáng qua dấu răng trên mu bàn tay cô, mắt hẹp dài xẹt qua tia âm đạm.

Cố Sinh Sinh hung hăng lau mặt, nghiêng răng nói: “Không hối hận, nếu lát nữa tôi đổi ý anh cứ mạnh dạn đánh tôi ngất đi, lôi theo.”

Tiêu Kích cười khẽ, ánh mắt dịu dàng, anh nói: “Cứng vậy? Dù cô cho phép tôi cũng đâu nhớ xuống tay” Anh thở dài, mở cốp xe đem hành lý bỏ vào, nói tiếp: “Cô không cần miễn cưỡng bản thân vậy đâu.”

“Tiêu Kích,” Cố Sinh Sinh bình tĩnh nhìn anh, nói: “Thực xin lỗi, tôi biết mình không nên đối với anh như vậy, xin lỗi.”

Tiêu Kích cầm cổ tay cô đến trước cửa xe, mở cửa làm một mời tư thế, đôi mắt hoa đào đầy ý cười, “Sinh Sinh, yên tâm, cô muốn hay không tôi cũng sẽ không làm gì cô cả, hơn nữa, người trước mặt tôi hiện tại là Cố Sinh Sinh, tôi sẽ không xem cô là Tiểu Văn đâu.”

Thấy Cố Sinh Sinh vẫn là dáng vẻ thất hồn lạc phách, Tiêu Kích đột nhiên kề sát vào, đưa tay nâng cằm cô, híp mắt nói: “Nha đầu, cô trở thành thể này tôi rất đau lòng đó nha, một người đàn ông kiên định, đáng tin cậy, chất lượng 100% đứng trước mặt mà cô không thèm nhìn lấy một cái, tâm trí đều tràn ngập hình ảnh người đàn ông khác là thể nào hử? Tiêu Kích giả vờ nhú mày, “Tôi sẽ bực mình đấy.”

Cố Sênh Sênh cứ vậy nâng cằm nhìn anh, đôi mắt ửng đỏ, mũi cũng phồng hồng, một gương mặt chỉ cỡ bàn tay trắng trẻo như tuyết, một đôi mắt đen tuyền.

Bị đôi mắt như thuốc lào cháy xem xét, trong lòng Tiêu Kịch giống như bị đập một chút, ngượng ngùng thu tay lại, sờ cằm lẩm bẩm: “tôi nên phạt cô thế nào nhỉ? Hay là cô quên người bạn trai đó đi, hẹn hò với tôi thấy được không.”

Cố Sênh Sênh trắng mắt, mạnh mẽ đóng cửa xe, Tiêu Kịch sờ sờ mũi, dạo qua một vòng trở lại trong xe, liền trừng mắt, “Thối nha đầu, có tin tôi trối cô lại đánh một trận không hả?” Ở trước mặt anh, cô không cần phải nguy trang, giả thần giả quỷ cái gì cả. Tiêu Kịch đối với cô tựa như một anh trai tốt bụng ấm áp, yêu thương chiều chuộng cô, bao dung che chở cô... nhưng cô luôn luôn không nhìn thấu suy nghĩ của người đàn ông này, tầm lòng anh quá sâu, bao la như đại dương vậy.

Cố Sênh Sênh không thèm để ý anh, lúi cúi ôm ôm vào ngực, nghiêng người nhắm hai mắt lại, “Tiêu Kịch, tôi ngủ trước một lát, đến nơi gọi tôi.”

“Ngủ ngủ ngủ, chỉ biết ngủ, đợi một hồi đem cô đi bán luôn.” Tiêu Kịch đưa tay xoa xoa lưng tung tóc cô, cô cũng mặc kệ, nghe ngoài cửa sổ truyền đến dòng khí thanh mỏng manh, nhắm mắt lại rồi nặng nề thiếp đi.

Hai ngày nay, trái tim bị giày vò quá độ, cô đã quá mệt mỏi rồi.

Tiêu Kịch đưa tay quơ quơ trước mắt cô, thấy cô không phản ứng, đắp áo khoác lên người cô.

Tiêu Kịch lái xe rất ổn, Cố Sênh Sênh ngủ suốt cả đường đi, cô cho rằng cô sẽ mơ thấy Phó Thanh, thế nhưng... không có gì cả.

Tiêu Kịch đem xe đi chuyển đến bãi đỗ xe, A Thần lát nữa sẽ đến lái xe về, ở đây còn một vài chuyện cần cậu ấy xử lý, hai ngày nữa cậu ấy sẽ sang Mỹ sau.

Anh lấy hành lý sau cốp xe, nói với cô: “Đi thôi.”

Cố Sênh Sênh quay đầu nhìn xa xa, đáp: “Ừ.”

Hai tháng sau, nước Mỹ.

Cố Sênh Sênh nằm trên ghế dài ngoài sân sau phơi nắng, bầu trời xanh ngắt điểm qua vài đám mây trắng, gió thổi hiu hiu mát mẻ, cô nhắm mắt lại, lẳng lặng nghe tiếng chân chạy tới chạy lui của cô bé nhà kế bên.

Cô đã ở đây được hai tháng rồi, trú ngụ ngay trong nhà Tiêu Kịch, ăn uống miễn phí không phải trả tiền, Tiêu Kịch bận quay phim không về đây thường xuyên. Cô rảnh quá rảnh, tự nhiên nổi hứng thích nấu ăn, chạy đến phố người Hoa mua thực phẩm trở tài nấu nướng, thỉnh thoảng Tiêu Kịch về thăm Sênh Sênh đều bị cho làm chuột bạch ăn thử miễn phí, dần dần món ăn qua bàn tay cô cũng đã ra hình ra dạng.

Vừa đến đây, cô đã hỏi anh định khi nào sắp xếp lịch làm việc cho cô, anh nói cứ từ từ, kết quả từ từ mất hết hai tháng. Cô biết thật ra anh muốn cho cô cơ hội đổi ý thôi.

Cố Sênh Sênh đổi số điện thoại, không liên hệ với ai cả, ở thành phố E xảy ra chuyện gì cô cũng một mực không muốn biết, mấy chục ngày qua cô cũng suy nghĩ rất nhiều, nhưng có một số việc dù nghĩ thế nào cũng không rõ ràng được, lâu dần cô cũng không thêm suy nghĩ tiếp nữa.

Cô cần kìm việc gì đó làm để bản thân trở nên bận rộn, chỉ khi đó đầu óc mới không có thời gian rảnh rỗi suy nghĩ miên man.

Bên tai truyền đến những bước chân dồn dập, kể đó trên cánh tay cô xuất hiện một cái tay nho nhỏ, là cô bé hàng xóm Zoe, Zoe năm nay năm tuổi có một đôi mắt to màu lam, trong sáng như hai viên ngọc màu hổ phách, mái tóc màu vàng kim, mềm mềm óng ánh dưới ánh mặt trời. Sau khi gặp cô bé tựa như tiểu thiên sứ trong thần thoại này Cố Sênh Sênh bỗng dưng tràn trề mong muốn được làm mẹ.

“Chị ơi, Doried biết đi rồi, chị qua nhìn nè.”

Dorite là em của Zoe, hai ngày trước vừa mới thôi nôi, trắng trắng mềm mềm, giống một chiếc bánh bao. Cổ Sênh Sênh đến nơi đây hai tháng, tiếng Anh cũng vừa đủ xài, chủ nhà hàng xóm của cô là Marry rất hay mời cô qua chơi, cô thậm chí còn kiêm chức giáo viên dạy trung văn cho Zoe nữa.

Trên thảm cỏ, Dorite chậm rãi di động hai cái chân ngắn ngủn, tập tễnh học bước đi, Mary đứng gần che miệng, đôi mắt lấp lánh ánh nước, đối với cô ấy hẳn là không thời khắc nào đáng kiêu hơn lúc này cả.

“Sênh Sênh, cô xem, con bé giỏi chưa kìa.” Mary gọi tên Cổ Sênh Sênh bằng tiếng trung, giọng điệu có chút kỳ kỳ.

“Dorite, come on.” Cổ Sênh Sênh cách Dorite năm mét, ngồi xổm xuống, đưa tay cổ vũ bé con.

Dorite lắc lắc cái thân bé nhỏ mập mập xoay người, nhìn về phía Cổ Sênh Sênh, do dự trong chốc lát, như hiểu cô đang nói gì, đột nhiên híp mắt cười tươi, hấp tấp đi sang bên này, bé con trọng tâm không vững, vừa đi vừa nhún nhảy, giống như lúc nào cũng có thể té ngã xấp mặt.

Một bước, hai bước, bé con đi hết đoạn đường năm mét, thò cánh tay nhào vào lòng Cổ Sênh Sênh, cô ôm chặt Dorite, ngửi mùi phấn thơm trên người cô bé, hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính của bé con mập mập. Tối bữa trưa, Mary giữ cô ở lại dùng bữa, bữa trưa là beefsteak, mùi thịt tươi tắn ướp gia vị nồng đậm, sáng giờ cô chưa ăn gì, đã sớm đói bụng, mùi thơm beefsteak lan tỏa, bất thành thành dạ dày Cổ Sênh Sênh cuộn cuộn.

Cổ Sênh Sênh che miệng chạy tới buồng vệ sinh, quỳ trước bồn cầu muốn nôn nhưng không nôn ra được gì, Mary không biết xuất hiện từ lúc nào, một tay bế Dorite, một tay che miệng cười trộm.

Cổ Sênh Sênh cũng không biết mình bị làm sao, hai bữa nay tới giờ cơm là cô lại thấy khó chịu, nhưng vẫn không có phản ứng lớn như hôm nay. Cổ Sênh Sênh đứng lên có chút xấu hổ, nói: “Thực xin lỗi, ảnh hưởng bữa cơm của cô rồi.”

Mary thần bí hề hề cười rộ lên, “Nhanh ghê, ông nhà cô thật lợi hại, Sênh Sênh, có phải cô có thai rồi không?”

Cổ Sênh Sênh trong đầu oanh một tiếng, có thai? Cô mang thai rồi sao?

39. Chương 39: The End

“Uống nước không?” Tiêu Kích mang hai ly nước đến gần hỏi Cổ Sênh Sênh, thấy cô không nói lời nào, cũng không hỏi lại, nhẹ nhàng đặt ly nước lên bàn trà. Nhận được tin anh đã lập tức chạy về đây.

Cổ Sênh Sênh ngồi bệt trên sofa, hai tay ôm bụng, mở to hai mắt nhìn trần nhà ngẩn người, thế mà trúng thưởng, đứa bé này đến thật không đúng lúc, trong khi tâm tư cô vẫn đang rối bời lại bị nả thêm một viên đạn.

Lúc này cô còn không tin, nào khéo vậy, mới một lần đã dính chương. Muốn khẳng định có không nên đến tiệm thuốc mua que thử về, kết quả một lần nữa lại khiến cô trở tay không kịp.

Đứa bé này, phải làm sao đây? Có nên nói cho Phó Thanh biết hay không?

Tiêu Kích ngồi xuống cạnh Cổ Sênh Sênh, sofa sụp xuống một bên, cô vẫn như khúc gỗ nhìn chằm chằm trần nhà, anh nhìn thoáng qua cô, bên trong mắt chợt lóe một chút ảm đạm, từ lúc anh về đến giờ cô vẫn ngồi yên đờ đẫn như thế, không nói không rằng cũng không khóc.

“Nếu khó chịu thì khóc đi.” Tiêu Kích đưa tay xoa xoa tóc cô, mong cô có chút phản ứng.

Lòng bàn tay truyền đến xúc cảm mềm mại, nhưng cô vẫn lặng thinh, Tiêu Kích thở dài, giữ đầu vai để cô đối diện mình, nói: “Sênh Sênh, dù cô sinh hay không chẳng ai trách cô được. Nếu cô muốn sinh đứa bé, không sao cả, chỉ cần cô mở lời, đứa nhỏ có thể gọi tôi là cha, tôi sẽ đối xử bé như con ruột mình.”

Tiêu Kích ánh mắt ôn nhu mà bao dung, đồng tử Cổ Sênh Sênh chậm rãi tụ lại, tư duy cũng bắt đầu rõ ràng, cô chớp chớp mắt cho bớt khô ráp, cô nói: “Tiêu Kích, tôi muốn sinh đứa trẻ này, tuy rằng có thể tôi không xứng chức một người mẹ, còn khiến nó sinh ra đã không có cha, nhưng tôi sẽ dùng toàn bộ khả năng

của mình, tôi sẽ cố gắng để nó hạnh phúc, sẽ chăm chỉ kiếm tiền nuôi nó và bà ngoại nó nữa, Tiêu Kịch, anh hiểu được không?”

Cố Sinh Sinh giọng ôn nhu mà kiên định, đây là con của cô và Phó Thanh, làm sao cô buông bỏ.

Cố Sinh Sinh từ tấm gương Cố Khương biết rõ làm một người mẹ đơn thân một mình nuôi lớn một đứa nhỏ có bao nhiêu khó khăn, nhưng đứa trẻ là vô tội, cô thương ba nó, cho nên cô cũng thương nó.

Quyết định của cô nằm trong dự kiến, anh biết rõ một cô gái khi yêu sẽ trở nên dũng cảm vô cùng.

Tiêu Kịch nhìn ánh mắt Cố Sinh Sinh, nhưng đứng ở góc độ của anh, đứa trẻ này không sinh ra là lựa chọn tốt nhất, đứa bé là lễ vật trời ban nhưng kéo theo đó là hàng loạt trách nhiệm, một khi quyết định sinh con, đời này của Cố Sinh Sinh đã buộc phải xoay quanh trọng tâm là đứa bé để định đoạt.

Tiêu Kịch vỗ vỗ bả vai Cố Sinh Sinh, cười nói: “Đứa trẻ này nhất định mang tới nhiều may mắn, đừng ngăn người nữa, tôi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra.”

Ngày qua ngày, bụng Cố Sinh Sinh cũng dần dần phồng lên, Tiêu Kịch xin nghỉ tạm gác lại toàn bộ lịch trình, mỗi ngày ở nhà với cô, anh dường như xem cô như châu báu ngọc ngà, chuyện gì cũng không cho cô làm, đến giọt trái cây còn sợ cô đứt tay. Cố Sinh Sinh thường xuyên cười anh so với mẹ cô còn xem cô như bảo bối hơn, mỗi lúc như thế Tiêu Kịch sẽ nói với bé bi trong bụng cô rằng: “Bảo bảo, mẹ con thật ngốc, con vạn lần không thể giống mẹ ở điểm này.” Cố Sinh Sinh bắt đầu nôn nghén tương đối muộn, nhưng rất dữ dội, thời điểm gian nan nhất gần như cả ngày ăn gì đều nôn ra hết, Tiêu Kịch sợ cứ kéo dài thế này sẽ không tốt cho mẹ và thai nhi, nên mời bác sĩ tư nhân về tận nhà chăm sóc cô.

Phụ nữ thời kì mang thai rất hay suy nghĩ miên man, vì không để Cố Sinh Sinh nghĩ lung tung, Tiêu Kịch đã sắp thành bác sĩ tâm lý luôn rồi, cô cười anh, nói: “Tiêu Kịch, anh tốt với mẹ con tôi như vậy, đến lúc tôi rời khỏi anh, anh sống thế nào đây?”

Tiêu Kịch liếc cô một cái, rất ghét bỏ khoát tay, nói: “Cô nghĩ tôi đây rất giống làm từ thiện không công sao?”

Hôm này sau bữa cơm trưa, Tiêu Kịch đưa Cố Sinh Sinh đến quảng trường tản bộ, trên quảng trường có một đám bồ câu, rất gan dạ, không hề nhát hơi người, người đến gần cũng không bay mất, ngược lại còn chủ động đến gần xem có thức ăn không.

Xung quanh quảng trường có người bán thức ăn cho chim, Cố Sinh Sinh mua một túi, mở ra, nắm một nắm tay, lại đổ cho Tiêu Kịch một ít, hai người ngồi xuống băng ghế, cho bồ câu ăn.

Đàn bồ câu thấy bên này có ăn, nhanh chóng xông tới, Cố Sinh Sinh nhìn nhìn cư nhiên đói bụng, gần đây khẩu vị cô tốt cực kỳ, vừa mới ăn trưa mà giờ đã thấy đói, dạ dày tựa như thùng không đáy.

Cố Sinh Sinh hơi hơi hở bụng ra, đem khước miệng gục xuống, nhìn thức ăn cho chim trong tay bắt đầu nuốt nước miếng, Tiêu Kịch chú ý động tác nhỏ của cô, buồn cười liếc nhìn cô một cái, nói: “Cô ở đây đợi tôi một chút, tôi đi mua đồ ăn cho cô.”

Tiêu Kịch quăng tất cả thức ăn trong tay ra, đàn bồ câu đua nhau bay tới, quảng trường yên tĩnh lập tức trở nên huyền ảo.

Cuối tháng mười một, thời tiết chuyển lạnh, tia nắng cũng trở nên mỏng manh. Chỉ cần trời không sập cô sẽ không thèm nhức nhích, nếu không phải Tiêu Kịch mỗi ngày lôi kéo cô ra đây tản bộ khẳng định hiện tại cô vẫn còn đang nằm ườn xem TV trong phòng khách.

Trên quảng trường không có nhiều người, xa xa có hai đứa nhỏ mặc đồ bông dày chạy tới chạy lui, loáng thoáng có thể nghe được tiếng cười, Cố Sinh Sinh chà chà tay, hướng không trung thổi một hơi, sau đó lại áp lên cổ, thời tiết này vẫn chưa lạnh đến mức thở ra khói trắng.

Đàn bồ câu dần dần yên tĩnh, Cố Sinh Sinh đợi một mình nhàm chán, đang nghĩ sao Tiêu Kịch đi lâu quá, đột nhiên nghe cách đó không xa có người gọi cô, quay đầu lại, là một người đã lâu không gặp Phó Kha.

Mấy tháng không gặp, cậu có hơi gầy đi, dáng người lại càng cao thêm ngất ngưỡng, càng ra dáng một người đàn ông chững chạc.

Phó Kha thấy đúng là Cố Sinh Sinh, rõ ràng nét mặt mừng rỡ lần chờ mong dần dần âm trầm, thiếu niên cao lớn nhanh chóng đến gần, nắm tay Cố Sinh Sinh muốn mang cô rời khỏi, “Đi, theo tôi về!”

Cố Sinh Sinh phản xạ có điều kiện dùng một bàn tay còn lại bảo vệ bụng, ánh mắt Phó Kha nhìn theo tay cô, trên mặt ngưng đọng.

“Chị mang thai?” Phó Kha bên trong con ngươi quang mang lưu chuyển, trong giọng nói có kinh ngạc, phần nộ, còn có mấy phần cô đơn, thấy Cố Sinh Sinh không trả lời, chậm rãi buông lỏng tay ra. “Của anh tôi?”

Cố Sinh Sinh gật gật đầu.

Cố Sinh Sinh kéo kéo áo khoác Phó Kha, bảo cậu ngồi xuống, cô lại se se vạt áo, nửa ngày mới nói nên lời: “Sao cậu biết chị ở đây?”

“Chị hỏi sao tôi biết hả? Chị thì giỏi lắm rồi, một câu cũng không nói thêm, nói đi là đi, chị tưởng tất cả mọi người ai cũng vô tâm vô phế giống chị có phải không? Chị làm vậy là muốn tra tấn ai đây hả?”

Phó Kha đột nhiên hung hăng trừng mắt nhìn cô, nói: “Chị mang thai vì sao không nói với chúng tôi?”

“Chị cũng muốn, muốn nói cho mọi người biết, nhưng mà.....” giọng nói Cố Sinh Sinh càng nói càng nhỏ.

Phó Kha nhìn bàn tay nắm chặt của cô, đột nhiên đưa tay đem cô ôm sát trong lòng, Cố Sinh Sinh ngạc nhiên, nhanh chóng muốn giãy dụa rời khỏi.

“Thực xin lỗi, vừa rồi tại tôi quá xúc động, tôi không nên lớn tiếng quát nạt chị, nói với chị những lời như thế.” Giọng điệu thiếu niên mềm mỏng chân thành, buông cô ra. Không đợi nàng với cô là phải lắm, Cố Sinh Sinh mũi chua xót, cô biết cô đi không tạm biệt rất quá đáng, cậu nổi giận cũng phải thôi.

Cô xoa xoa ánh mắt, hỏi: “Anh cậu, vẫn khỏe chứ?”

“Chị nghĩ anh khỏe cỡ nào? Anh ấy vẫn luôn tìm chị đó, rõ ràng là một người cuồng công việc, hiện tại không màng tới công danh sự nghiệp gì nữa, không chịu ăn cơm cũng không ngủ được, muốn lục tung cả thế giới tìm chị, trước đây có bao giờ hút thuốc uống rượu đâu, bây giờ cái gì cũng chạm qua, Cố Sinh Sinh, chị thật sự giỏi lắm đấy.”

Cố Sinh Sinh nước mắt rớt xuống lộp bộp, vừa đau lòng vừa tự trách, chính cô tra tấn Phó Thanh, chính cô khiến anh trở nên như vậy.

Thấy cô khóc, Phó Kha khó chịu gỡ đầu, ngữ khí cứng nhắc nói: “Chị là do tôi tìm thấy trước, tuy tôi thấy anh ấy rất tội nghiệp, mới đầu còn định tìm ra chị nhất định phải hung hăng đánh chị một trận, nhưng thấy chị rồi lại không nổi nữa, Cố Sinh Sinh, chị không muốn trở về bên cạnh anh tôi, có thể đi theo tôi.”

Thiếu niên sắc mặt có chút mất tự nhiên, ước chừng đây là lần đầu tiên cậu thổ lộ cõi lòng với một người.

Cố Sinh Sinh lắc đầu, câu lên khóe miệng nói: “Chị thừa nhận chị rời khỏi vì muốn tránh mặt anh ấy, nhưng chị cũng hiểu thấu mối quan hệ của tụi chị, nếu trong lòng anh ấy có chút lấn cấn về Tiết Nhu, vậy thì tụi chị vĩnh viễn sẽ không thể có được hạnh phúc trọn vẹn, chị yêu anh cậu, trong lòng luôn luôn chỉ có một mình anh ấy, chị hy vọng anh ấy có thể đưa ra lựa chọn không thẹn với lòng, chứ không phải vì chị làm ảnh hưởng mà ăy nấy một đời. Đứa trẻ này là ngoài ý muốn, nhưng càng khiến nội tâm chị thêm kiên định, ba của nó chỉ có thể là anh cậu thôi, Phó Kha, cậu hiểu được mà phải không?”

Cố Sinh Sinh từ trong túi nắm lên một nắm thức ăn quăng ra, đàn bồ câu bay đến, giả vờ không nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Phó Kha, thực xin lỗi, thật sự cô không có cách nào đáp lại phần cảm tình này.

Phó Kha tựa hồ đưa tay xoa xoa ánh mắt, Cố Sinh Sinh cúi đầu mỉm cười nhìn đám bồ câu dưới chân, không quá rầy lòng kiêu hãnh của cậu, thật lâu sau, đỉnh đầu truyền đến thanh âm Phó Kha hơi nghẹn ngào, cậu nói: “Trở về đi, cứ vậy tội anh ấy quá.” Cố Sinh Sinh gật gật đầu, rồi sau đó lại lắc đầu, không nói.

“Sinh Sinh, tôi về rồi nè, hôm nay không biết ngày gì mà cửa tiệm nào cũng đông ơ là đông.” Tiêu Kích mang theo một túi ăn vụng vụng hướng bên này, nhìn thấy Phó Kha sắc mặt vẫn như thường.

Phó Kha nhìn Tiêu Kịch, sắc mặt dần dần biến đen, Tiêu Kịch cũng nhìn ra địch ý của cậu đối với mình, đưa tay cười nói: “Chào cậu, tôi tên Tiêu Kịch, chủ nhà hiện tại của Sênh Sênh.”

Một câu, phân chia quan hệ rạch ròi, Phó Kha sửng sốt một chút, mới đưa tay bắt tay Tiêu Kịch, nói: “Chào anh, em là Phó Kha, cảm ơn anh trong thời gian này đã quan tâm đến chị em, thay mặt anh em, em xin cảm ơn anh trước.”

Đây là lần đầu Phó Kha giới thiệu Cố Sênh Sênh là “chị” mình, Cố Sênh Sênh đột nhiên cong khóe mắt cười lộ lên, Phó Kha trừng cô một cái, nhìn về phía Tiêu Kịch, nói: “Vây, em về trước đây.”

“Chị” Phó Kha đột nhiên quay đầu nhìn về phía Cố Sênh Sênh, nói: “Không cho phép chạy loạn nữa, có nghe thấy không? Lần sau lại để tôi bắt được đánh gãy chân chị.”

Cố Sênh Sênh phi thường chân chó lấy tay che khuất lông mi, nói: “Trường quan nói phải, tiểu nhân xin ghi nhớ lời trường quan dạy bảo.”

Phó Kha trợn trắng mắt, hướng Tiêu Kịch gật gật đầu, xoay người bước đi, Cố Sênh Sênh gọi cậu lại, hỏi: “Không ở lại thêm vài ngày sao?”

Thiếu niên bóng dáng thẳng tắp dừng một chút, nửa ngày, truyền đến một câu hung tợn, “Tôi một chút cũng không muốn nhìn chị.”

“Phó Kha!”

Phó Kha không quay đầu, hỏi: “Làm gì?”

“Phó Kha, khoan hãy nói anh ấy biết chị ở đây.”

“Vì sao chứ?”

“Chị, chị cũng không biết.” Cố Sênh Sênh rũ mắt, có lẽ là sợ hãi đi, ngần ngừ mấy tháng lại phát sinh nhiều chuyện như thế, cô sợ phải đối diện với một Phó Thanh xa lạ.

Trầm mặc một lát, thiếu niên gật gật đầu, hướng hai người phía sau phát phát tay xem như tạm biệt.

Nhìn món ăn Tiêu Kịch vừa mua, Cố Sênh Sênh lại không muốn ăn nữa, ngồi thêm một lát, rồi cùng Tiêu Kịch dọc theo đường cũ quay về.

Sau hôm gặp Phó Kha, sinh hoạt tựa hồ khôi phục nguyên trạng, không có ai nhắc tới Phó Thanh, nhắc tới về nước, thế nhưng Tiêu Kịch nhìn ra, số lần Cố Sênh Sênh mất hồn mất vía lại càng ngày càng nhiều, không cần nghĩ cũng biết cô đang phân vân chuyện gì.

Mang thai ba tháng đầu là giai đoạn nguy hiểm nhất, bây giờ đã hơn ba tháng, bào thai Cố Sênh Sênh cũng đã dần dần ổn định, cô cũng đã có thói quen chăm lo cho cả hai người, càng ngày càng hay sờ bụng, cô thường xuyên nghĩ, đứa nhỏ này sinh ra sẽ giống cô hay giống Phó Thanh hơn, sau đó lại lắc đầu nghĩ nhất định không giống cô mới tốt.

Mary đã có hai con, đối với phương diện này có kinh nghiệm hơn nhiều so với hai thương dân Sênh Sênh và Tiêu Kịch, Cố Sênh Sênh rãnh rỗi liền dắt Tiêu Kịch theo học hỏi Mary.

Hôm nay, Cố Sênh Sênh đã hẹn với bác sĩ kiểm tra khoa sản, sáng sớm cô đã bị tiếng đập cửa liên hoàn đoạt mệnh của Tiêu Kịch dựng dậy, cô mặc một bộ đồ dáng rộng, từ trên xuống dưới thẳng đuột không lỗi không lôm đứng trước cửa đợi Tiêu Kịch lấy xe. Cố Sênh Sênh xoa xoa đôi mắt nhấp nhem, buồn ngủ, ngáp một cái, cảm thấy gần đây càng ngày càng không có cảm giác ngủ bao nhiêu cũng không đủ.

Kỳ thật bụng cô không quá lớn, cô chưa cần phải mặc trang phục thùng thình như bao tải đâu, thế nhưng Cố Sênh Sênh heo lười này cảm thấy mặc đồ rộng càng thêm thoải mái, hiện tại cô hoàn toàn có tự giác của một người mẹ rồi, hình tượng cái gì cũng không để ý, cô nghĩ, dù sao chịu tra tấn nhiều nhất là mắt của Tiêu Kịch mà.

Cố Sênh Sênh đột nhiên nhớ bao rác hôm qua còn chưa mang bỏ, liền quay về phòng xách ra, lảo đảo đi đến thùng rác công cộng đối diện trước mặt, ném túi rác quay về chưa được vài bước, liền nghe thấy có người ở

sau lưng gọi cô, giọng nói này Cố Sênh Sênh không cần quay đầu cũng biết là ai, Phó Thanh đến rồi, đang ở sau lưng cô kia.

Cũng không biết làm sao, phản ứng đầu tiên chính là nhanh chóng bỏ chạy, Cố Sênh Sênh cơ hồ chạy trời chết.

“Sênh Sênh!” Phó Thanh gọi cô, thanh âm nghẹn ngào mà khàn khàn, Cố Sênh Sênh đột nhiên không nhấc chân lên nổi nữa, cứ bình tĩnh đứng tại chỗ, nước mắt lộp bộp rơi xuống.

Sau lưng truyền đến bước chân trầm ổn, Phó Thanh đứng ở phía sau cô, không có tiến lên trước.

“Sênh Sênh, theo anh về nhà có được không?” Phó Thanh đưa tay muốn chạm vào cô, cuối cùng vẫn do dự.

Cố Sênh Sênh vẫn không kìm được nổi nhớ, quay đầu lại, chỉ một ánh nhìn, nước mắt liền rơi dữ dội, hơn hai tháng không gặp, anh gầy đi nhiều quá, anh mặc áo khoác nỉ, khoe mắt đều là tơ máu, đầy mắt một mảnh đen, tóc cũng không có cắt tỉa gọn gàng, râu ria lồm chồm cũng không thêm cạo, anh nhìn cô, ánh mắt dịu dàng mà đau thương.

Là tính kiêu ngạo của cô đã hành hạ Phó Thanh ra bộ dạng thế này.

“Sênh Sênh, đừng khóc, theo anh về nhà được không?” Phó Thanh khàn khàn cổ họng đi lên trước, đưa tay lau nước mắt Cố Sênh Sênh, cô ngửi thấy mùi thuốc lá từ hơi thở anh.

“Anh hút thuốc sao?” Cố Sênh Sênh cúi đầu nhìn mặt đất.

“Sau này anh sẽ không hút nữa.” Phó Thanh cúi đầu đáp lời.

“Anh còn uống rượu nữa?” Cố Sênh Sênh thanh âm bắt đầu nghẹn ngào, cô còn tưởng gặp lại nhau sẽ xấu hổ lắm, nhưng điều đó nào có tồn tại.

“Sau này anh không dám uống nữa.” Phó Thanh ôm Cố Sênh Sênh càng chặt, giống như sợ giây tiếp theo cô sẽ biến mất vậy.

“Anh gầy quá.” Cố Sênh Sênh đưa tay cầm vạt áo Phó Thanh, khóc không thành tiếng.

“Sênh Sênh, anh xin lỗi, đều tại anh không tốt, khi Tiểu Nhu gặp chuyện anh lại quên nghĩ đến cảm nhận của em, chưa nói rõ ràng với em quan điểm của anh, anh đối với Tiểu Nhu chỉ có tình cảm anh em mà thôi, anh sẽ không vì áy náy mà ở bên cô ấy đâu, như vậy chúng ta ai cũng sẽ không hạnh phúc, Sênh Sênh, em phải có lòng tin với chúng ta, với em, và cả với anh nữa.”

Cố Sênh Sênh xiết chặt nắm tay, cắn môi, nước mắt không bị ngắt quãng cứ tuôn rơi ào ạt “Nhưng lúc đó anh không đuổi theo, em tưởng anh chọn Tiết Nhu rồi.” Phó Thanh giữ bả vai Cố Sênh Sênh bắt cô đối diện với ánh mắt anh, nói: “Anh thực sự không biết người đó là em, nếu anh biết, làm sao anh có thể bỏ mặc khiến em đau lòng, đều tại anh không tốt, Sênh Sênh, em đánh anh đi?”

“Sênh Sênh, đang làm gì vậy? Vất vả lắm mới hẹn được bác sĩ Linux, trễ tí nữa khoa phụ sản đóng cửa đấy.” Tiêu Kích đem xe đỗ ven đường, xuống xe hướng Cố Sênh Sênh hét to.

“Đến liền, đến liền!” Cố Sênh Sênh quay đầu gọi Tiêu Kích, quay đầu thấy Phó Thanh vẻ mặt phức tạp, “Sênh Sênh, em có thai?”

Khi nói chuyện Tiêu Kích đã thấy rõ ràng người đến là ai, chân dài sải bước, đi tới ôm bả vai Cố Sênh Sênh, cười nói: “Bác sĩ Phó đúng không, tôi đang định đưa Sênh Sênh kiểm tra thai kỳ, anh muốn đi chung không?”

Ánh mắt Phó Thanh dừng ở bàn tay Tiêu Kích khoát lên vai Cố Sênh Sênh, sắc mặt thoáng chốc trở nên trắng bệch, “Sênh Sênh, em.....”

Phó Thanh nói không được nữa, chưa xốt chậm rãi đóng đầy đôi mắt, Cố Sênh Sênh chưa từng gặp qua Phó Thanh suy sút, đầy cảm giác thất bại đến vậy, cô trừng mắt nhìn Tiêu Kích một cái, tỏ vẻ bất mãn đối với hành vi của anh, Phó Thanh nhất định hiểu lầm cô và Tiêu Kích bên nhau đến con cũng có luôn rồi.

Ánh mắt Tiêu Kịch hướng Cổ Sênh Sênh ý bảo cô đừng nói gì cả, tiếp tục giơ lên một khuôn mặt tươi cười hơn hở, đưa tay nhẹ nhàng xoa bụng cô, yêu thương nói: “Bảo bảo đã qua ba tháng đầu rồi, bác sĩ Phó, anh nghĩ đặt tên gì thì hay?”

Trong giọng nổi lặn nét mặt anh tràn đầy điệu bộ khoe khoang, nhìn Tiêu Kịch cong môi, móng vuốt còn đang sờ loạn trên bụng cô. Cổ Sênh Sênh thật muốn cho anh một bàn tay, không biết mắc cỡ? Còn dám động tay động chân nữa!

Nhưng cô hiểu rõ, Tiêu Kịch muốn ra mặt giáo huấn giúp cô thôi. Từ lúc rời khỏi thành phố E Cổ Sênh Sênh trải qua bao nhiêu đau khổ anh rõ ràng hơn tất thảy, anh đang vì cô mà trút giận.

Cổ Sênh Sênh một bên không nỡ để Phó Thanh bị giày vò, nhưng một phương diện khác trong thâm tâm cô khá mong chờ xem anh sẽ phản ứng ra sao.

“À đúng rồi bác sĩ Phó, thật tình tôi phải cảm ơn anh, Sênh Sênh trước kia không hiểu chuyện, đã gây cho anh rất nhiều phiền toái, nhưng bây giờ anh không cần lo lắng nữa rồi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho em ấy và đứa nhỏ.”

Tiêu Kịch tự biên tự diễn nói nói cười cười, Cổ Sênh Sênh ở trong lòng trợn trắng mắt, nói dối không chớp mắt, công phu này chắc cũng phải dày công tôi luyện mấy năm trời nha, vậy mà trước giờ cô không hề phát hiện.

Cổ Sênh Sênh ở sau lưng véo cánh tay Tiêu Kịch, ý bảo anh đừng nhiều lời nữa, tôi nghe muốn mắc ói luôn rồi, đỉnh đầu truyền đến một tiếng hít không khí, một tay không dấu vết đẩy tay cô ra.

Phó Thanh đỏ mắt, cúi đầu, gắt gao nắm chặt bàn tay, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh, thanh âm trầm thấp mà ảm đạm, nói: “Sênh Sênh, theo anh về có được không? Chỉ cần em đồng ý, em muốn thế nào anh cũng chấp nhận.”

Nhìn anh hạ mình như vậy, cô rất đau lòng, cũng bất chấp tất cả, đi lên ôm eo anh, đem đầu tựa vào ngực anh, nghe thấy nhịp tim dần dần nhanh hơn, nhắm mắt lại, mỉm cười nói: “Phó Thanh, em theo anh về.” Cổ Sênh Sênh cảm giác được thân thể Phó Thanh rõ rệt cứng ngắc, rồi sau đó gắt gao giữ chặt cô, anh đem cằm kề trên đỉnh đầu cô, sợ ép bụng cô, thân thể hơi hơi khom về sau.

“Phó Thanh.” Cổ Sênh Sênh nhắm mắt lại, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

“Ừ?”

“Bảo bảo là của anh, Phó Thanh, anh sắp làm ba rồi.”

Trên thắt lưng căng thẳng, Cổ Sênh Sênh ngược lên chạm phải đôi mắt sáng ngời trong suốt của anh, đang nhìn chăm chăm vào cô, cô bị anh nhìn đến phát ngượng, nói cứng “Có phải anh không muốn! không muốn em sẽ cho người khác làm, ừ, cho Tiêu Kịch đi.”

Kết quả lại bị Phó Thanh ôm càng chặt, giống như muốn đem cô nhập làm một vào thân thể anh vậy.

“Sênh Sênh, Sênh Sênh,” Phó Thanh gọi tên cô, ôn nhu lưu luyến, “Cám ơn em, để em chịu khổ rồi, anh xin lỗi.”

“Ai da, hai người đủ chưa vậy, không thấy còn một người đứng sờ sờ ở đây này giờ à!” Tiêu Kịch khoanh tay, trêu tức hai người.

Phó Thanh buông Cổ Sênh Sênh ra, đưa tay nắm tay cô, cùng cô mười ngón đan xen, nhìn Tiêu Kịch nói: “Cám ơn anh trong khoảng thời gian này đã chăm nom Sênh Sênh, làm phiền anh rồi.”

Tiêu Kịch bĩu môi, bộ dáng thập phần muốn ăn đòn, “Cái này đúng đấy, quả thực là rất phiền, anh nhanh nhanh mang cô ấy đi đi, tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào vừa lười biếng vừa tham ăn lại còn không phân rõ phải trái như vậy hết, Phó Thanh, tôi có hơi thông cảm với anh rồi.”

Cổ Sênh Sênh vừa nghe, quả thực một bụng khí, hận không thể đưa anh quay về nơi sản xuất, Phó Thanh cười cười, tay nắm tay cô càng chặt hơn, cười nói: “Ừ, vất vả cho anh rồi, nếu phiền như vậy tôi sẽ cố gắng chăm sóc cô ấy thật tốt, sẽ không để cô ấy làm phiền người khác nữa, chỉ được phiền tôi thôi.”

“Anh, các anh! hứ!” Cố Sênh Sênh trừng mắt nhìn Tiêu Kích một cái, lại quay đầu một mặt khó tin nhìn về phía Phó Thanh, giận dữ vừa dậm chân, Tiêu Kích bêu xấu cô có thể hiểu, nhưng sao Phó Thanh cũng hòa theo vậy chứ!

“Hừ! tôi đến bệnh viện, đàn ông các anh ở đây tâm sự với nhau đi!” Cố Sênh Sênh nổi giận dưng dưng, bỏ tay Phó Thanh ra quay đầu liền đi, lưu cho hai người một bóng dáng tiêu sái bất kham.

Đi chưa được mấy bước, Cố Sênh Sênh đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, quay đầu nhìn về phía Phó Thanh, hỏi: “Phó Thanh, sao anh biết em ở đây, là Phó Kha nói cho anh biết sao?”

Phó Thanh một mặt mờ mịt, “Anh nhận được một tin nhắn nói em ở địa chỉ này, sau đó anh lập tức đặt vé bay sang đây, vậy Phó Kha biết em ở đây sao?”

Nhìn anh không giống nói dối, Cố Sênh Sênh thề lời, thực xin lỗi nha Kha Kha, chị lỡ bán đứng cậu rồi, nhưng chị bảo đảm tuyệt đối không phải cố ý nha!

Cố Sênh Sênh dư quang liếc đến một bên vẽ mặt vì điệu Tiêu Kích, lập tức bưng tỉnh tất thấy, “Tiêu Kích tên hán gian này!”

Tiêu Kích lập tức thay đổi sắc mặt, một mặt vô tội trốn sau lưng Phó Thanh, ló đầu nói: “Sênh Sênh, tôi muốn tốt cho cô thôi, cô là người thông minh chắc chắn cảm nhận được tấm lòng chân thành của tôi mà hả, cô không gả đi được, người chịu phiền phức nhất chính là tôi chứ ai, thật vất vả lắm mới có Phó Thanh muốn nhảy vào hố lửa, cô nói tôi có thể không thuận nước đẩy thuyền sao!” Tôi thêm vào! Tiêu Kích đại lừa đảo! Cố Sênh Sênh mắt nổi lửa nhìn về phía Tiêu Kích, cô nghĩ ai cần anh lo, tôi ăn hết của nhà anh chắc? Ngẫm lại, tuy rằng chưa ăn hết của, thế nhưng cô ăn rất nhiều khoai tây nghiền, mì ống còn có bánh mì ở nhà anh, vì vậy lời nói tức giận nhất thời đến bên miệng lập tức nuốt trở vào.

Tiêu Kích vừa thấy tình thế không ổn, nhanh chóng chuồn mất, “ai da, thời tiết đẹp thế này tôi đến siêu thị mua sắm một chút đồ nhấm, Phó Thanh, chờ hai người về tối nay hai ta nạp một bữa, coi như xả láng lần cuối trước khi anh nhảy vào hố lửa.”

Tiêu Kích đưa tay gối lên sau đầu, đi vài bước lại cần nắn, “Sênh Sênh à, cô nói xem cô ăn nhiều lương thực nhà tôi mấy tháng qua, tôi có nên lấy lại tất cả trong một lần này không?”

Phó Thanh mắt bên trong chứa ý cười thật sâu, Cố Sênh Sênh nghiêng răng trừng mắt nhìn bóng dáng Tiêu Kích một hồi, lắc lắc cánh tay Phó Thanh, hừ nhẹ một tiếng, “Chúng ta đi, đừng để ý tới anh ấy.”

Thành phố E, Cố Sênh Sênh mặc đồ ngủ, bọc trong tấm chăn dày thành một cục nằm trên sofa, lúc này trời đã vào đông, thành phố E không có khí ẩm, từ khi có bão bão Cố Sênh Sênh càng ngày càng sợ lạnh, trong phòng mở điều hòa rất ấm áp, cô nằm không mà cũng mệt rũ rời.

Trong không khí tràn ngập mùi thơm, Cố Khương ở trong phòng bếp hầm canh, từ lúc quay về, Cố Khương và mẹ Phó Thanh mỗi ngày đều nấu đủ món để bồi bổ cho cô, quả thực so với gấu trúc còn tinh quý hơn, phòng bếp thì bị cấm không được vào, thời khóa biểu mỗi ngày của cô ngoài ngủ ra chính là nằm lười.

May mà hôm nào Phó Thanh tan sở đều về nắm tay Cố Sênh Sênh đi tản bộ, thân hình cô hiện giờ như đón bánh tét, mặt cũng nóng lên, mỗi lần ra ngoài cùng anh đều sẽ bị những ánh mắt khác thường dòm ngó, giống như đang nói: “Trời ơi nhìn kìa, soái ca sao có thể cặp kè đứa béo như vậy!”

Phó Thanh đã quay về làm việc, trước đó bệnh viện không muốn mất đi nhân tài nên thường xuyên gọi điện gọi anh về. bởi vì hai vị mẫu thân quá mức nhiệt tình, nên dù cô muốn ăn, cô cũng chỉ có một cái dạ dày, cho nên cô ăn không nổi đều nhường lại cho Phó Thanh tiêu diệt.

Bác gái từng mách với cô, mấy ngày không tìm thấy cô Phó Thanh đã biến thành một người nghiện thuốc nghiện rượu, gần như muốn tự tay hủy hoại thân thể mình vậy, may mà Phó Thanh nói được làm được, đã cai rượu bỏ thuốc, cơ thể cũng có da có thịt hơn rồi.

Cố Sênh Sênh trong chăn nhéo nhéo bắp tay đầy thịt, vẽ mặt đau khổ thở dài, “Mẹ, mẹ đừng hầm canh nữa, thiệt tình con ăn hết vô rồi, nuôi heo cũng không cần nuôi như vậy đâu.”

Cố Khương múc một chén canh gà từ phòng bếp ra, “Nói bừa cái gì hả! cái gì mà nuôi heo, đây là dì Tổng kể bên nhà tặng cho mình, bà con của dì ấy mang gà từ dưới quê lên, nên cho mình một con này.”

Cố Sinh Sinh bưng chén canh, cô chưa từng nghĩ ăn uống sẽ trở thành một sự kiện đau khổ như vậy, sờ sờ bụng, nói: “Bảo bảo, con cũng không muốn uống canh đúng không? Được rồi, mẹ với con ngủ tiếp nha.” Cố Sinh Sinh ý đồ chạy trốn, bị Cố Khương một phen giữ lại, “Mau uống cho mẹ, một giọt cũng không được thừa lại! uống xong ra ngoài tản bộ vận động một chút, con nhìn lại con đi, vừa lười vừa ham ngủ, may mà Phó Thanh là đứa trẻ ngoan, không thì...”

Cố Sinh Sinh: “rốt cuộc mẹ có phải là mẹ ruột của con không vậy! nhất định không phải đâu!”

Cố Khương vừa cúi đầu liền thấy Cố Sinh Sinh trừng mắt cún con làm nũng, cười cười không nói nữa, xát xát bàn tay, vỗ tay một cái, “Phải rồi, dì Tổng còn cho chúng ta vài quả trứng gà non, để mẹ cho vào canh luôn, lát nữa để Phó Thanh nếm thử.”

Cố Sinh Sinh nhấp một ngụm canh, im lặng tận lực giảm bớt sự tồn tại của bản thân, ở trong lòng mặc niệm, “Đúng đúng, cho Phó Thanh ăn hết đi.”

Cố Khương như nhìn thấu ý nghĩ của cô, trừng cô một cái, nói: “Đừng có mơ, còn có phần của con nữa”

..... Cố Sinh Sinh cười ngất!

Đang nói chuyện thì chuông cửa vang, Cố Sinh Sinh xỏ dép lê chạy chậm ra hướng cửa, quay đầu thấy Cố Khương nhìn cô chằm chằm, lập tức dừng lại đi chằm chằm, mở cửa, Đường Tầm nắm tay Tiết Nhu đứng ở ngoài, phảng phất ý cười.

Tiết Nhu vẫn chưa khôi phục trí nhớ hoàn toàn, tuy cô chỉ nhớ rõ duy nhất Phó Thanh, thế nhưng dưới sự truy đuổi đón đưa nhiệt tình của Đường Tầm, mỹ nhân cuối cùng cũng chịu đầu hàng. Vì vậy Đường Tầm vô cùng phấn khích, hận không thể khoe với cả thế giới rằng anh yêu rồi.

“Sinh Sinh, lại ăn vụng cái gì nữa rồi, cô không biết mình béo lắm rồi hả.” Đường Tầm hướng trong không khí hít một hơi, nói.

Cố Sinh Sinh: ...!

“Tôi không có ăn vụng, anh thích thì tặng anh đấy.” Cố Sinh Sinh dùng ánh mắt hướng đến những chén canh sắp sửa ra lò.

Đường Tầm lông mi run run, lộ ra nụ cười uyển chuyển, “Không được đâu, trong bụng cô còn có bảo bảo nữa, cần phải bồi bổ thân thể.”

Cố Sinh Sinh tức giận nhìn anh một cái, đã biết trước nói với anh cũng vô dụng, mời hai người vào phòng khách.

Tiết Nhu hướng Cố Sinh Sinh gật gật đầu, Tiết Nhu không thân thiết với Cố Sinh Sinh, nhưng vô cùng hợp ý Cố Khương, thấy Cố Khương bận rộn trong bếp, nhanh chóng đi đến học hỏi tay nghề.

Cố Sinh Sinh một lần nữa quán chần quanh người, thoáng nhìn bóng dáng cao gầy Tiết Nhu, hỏi Đường Tầm: “Anh tính thế nào rồi?”

“Cái gì tính thế nào?” Đường Tầm giữ nụ cười mỉm, nhìn theo Tiết Nhu cười như si như ngốc.

Cố Sinh Sinh run run, tức giận nói: “Đương nhiên là chuyện anh với Tiết Nhu rồi, cô ấy nhớ lại thì sao?”

Đường Tầm ánh mắt dừng ở trên người Tiết Nhu, đôi mắt ôn nhu chết người, “Không sao cả, nếu cô ấy nhớ lại, tôi sẽ lại theo đuổi cô ấy lần nữa, tuyệt đối sẽ không nhường cô ấy cho bất kỳ ai.”

Chỉ khi đối mặt Tiết Nhu, Đường Tầm mới có thể lộ ra vẻ mặt ôn nhu như vậy, Cố Sinh Sinh nhìn người đàn ông to lớn trước mắt, thầm nghĩ, Tiết Nhu gặp gỡ Phó Thanh là bất hạnh, thế nhưng có một người đàn ông như Đường Tầm yêu cô, bên cạnh cô như vậy lại là cỡ nào may mắn, duyên phận quanh co lòng vòng sẽ về đúng nơi đúng chỗ.----

Hôn lễ Cố Sênh Sênh và Phó Thanh sẽ cử hành vào tuần sau, toàn bộ chi tiết đều do một tay Phó Thanh xử lý, Cố Sênh Sênh không cần tốn công tốn sức một tí ti nào. Cô sợ lạnh, muốn chờ cho thời tiết ấm áp một chút mới tổ chức hôn lễ, nhưng bụng cô càng ngày càng lớn không thể đợi thêm nữa rồi.

Trước đó Cố Sênh Sênh muốn tham dự quốc kịch thịnh điển, Golden Bear Award là giải thưởng giới điện ảnh, mà quốc kịch thịnh điển là diễn lễ trao giải cho phim truyền hình, năm nay cành hoa sẽ vào tay ai đây?

Trước mắt nổi bật hai người Cố Sênh Sênh và Lương Mộ Hề, Cố Sênh Sênh dựa vào [Yên Chi khấu] thành công khiến quốc dân nhớ kỹ cô, mà Lương Mộ Hề cũng dựa vào [phù dung cốt] thanh danh lan truyền rộng rãi, cả hai đều lập kỳ tích thông qua phim truyền hình cổ trang, vậy thì đến tột cùng ai tốt hơn ai đây?

Người trong công ty đều rất coi trọng giải thưởng này, vô cùng khấn trương. Còn Cố Sênh Sênh từ khi có thai giống như không có chuyện gì khiến cô nặng lòng nữa, ngay từ đầu cũng chẳng để tâm mấy, nhưng nhìn nhân viên đều rất cố gắng, cô thực sự muốn đánh mình tỉnh, có lý do gì mà cô không coi trọng giải thưởng này cơ chứ, nếu bị Lương Mộ Hề giành mất, cô nhất định chẳng vui vẻ gì, lúc trước chẳng phải còn rất hung hăng đòi đánh Tiểu Bạch Liên này sao. Cho nên sau đó, Cố Sênh Sênh càng ngày càng tích cực phối hợp tham gia các hoạt động tuyên truyền.

Quốc kịch thịnh điển ngày đó, bởi vì mang thai không thích hợp lao lực quá độ, đoàn đội chỉ cho Cố Sênh Sênh trang điểm nhẹ, diện bộ đồ đen rộng rãi, tóc đơn giản túm sau đầu, giày cao gót cũng tận lực chọn lựa kiểu thoải mái, tuy rằng không đủ long trọng, thế nhưng những chi tiết cần thiết cũng không qua loa, hơn nữa mấy ngày liền được cưng chiều, toàn thân Cố Sênh Sênh đều toả sáng hồng hào.

Ngược lại, Lương Mộ Hề trang phục lộng lẫy, trang điểm kỹ càng mà đến, một bộ váy dài xẻ cao màu đen, mái tóc uốn quăn tinh xảo, dáng người quyến rũ thướt tha, cô ả nhìn lướt qua Cố Sênh Sênh, lộ vẻ châm biếm đi đến chỗ ngồi, ả nghĩ, loại này dựa vào cái gì mà so với ả chứ?

Khách quý lục tục đến đông đủ, Tiêu Kịch nhiều khả năng đoạt giải nhưng không đến, trước lúc khai màn Cố Sênh Sênh có gửi tin nhắn cho anh, rất nhanh anh đã trả lời lại.

“Tôi bảo Sênh Sênh à, nếu hợp diễn với tôi mà còn không thể cứu vớt giúp cô lấy được giải thưởng thì thôi rồi, tôi thấy sau này cô đừng theo nghiệp diễn nữa, có khi làm đầu bếp còn có tiền đồ hơn đây.”

Cố Sênh Sênh nghiêng răng, ở trong lòng trù ẻo Tiêu Kịch bị tào tháo rượt, oán hận gửi đi một chữ, “Cút []”

Không ngoài sở liệu, [Yên Chi khấu] và [phù dung cốt] cùng được đề danh, lại nói [phù dung cốt] bất luận là đội hình diễn viên hay chi phí đầu tư đều cao hơn [Yên Chi khấu] nhiều, hai bộ phim nữ chính đều là người mới, thế nhưng [Yên Chi khấu] có một điểm tuyệt đối không so bì được với [phù dung cốt], nam chính [Yên Chi khấu] là Tiêu Kịch, là người mà bao nhiêu tiền, bao nhiêu kịch bản hay đều khó mời nổi.

[Yên Chi khấu] tung ra lập tức oanh tạc giấy mực của các hãng báo chí, từ khóa xếp hạng nhất suốt một thời gian dài, vì vậy Cố Sênh Sênh liền thành nữ chính may mắn hợp tác với siêu cấp đại nam thần quốc dân, cư dân mạng từ đầu đã đưa ra rất nhiều lời nhận xét tiêu cực, thế nhưng Cố Sênh Sênh cuối cùng dựa vào kỹ năng diễn xuất xuất sắc trong bộ phim thành công xoay chuyển cái nhìn phiến diện của mọi người. “Ảnh thị quốc kịch thịnh điển thị lần này là --” Trao giải khách quý cố ý kéo dài âm cuối, Cố Sênh Sênh nhìn đến Lương Mộ Hề khấn trương nhìn thoáng qua bên này, Cố Sênh Sênh hào phóng nhìn lại, nhìn cô thờ ơ nở nụ cười.

Cố Sênh Sênh nghĩ, giải thưởng này, tôi nhất định phải lấy.

“Xin chúc mừng! Cố Sênh Sênh!”

Cố Sênh Sênh nở nụ cười, cho dù không nhìn Lương Mộ Hề cô cũng biết lúc này sắc mặt ả ta khó coi cỡ nào, cô mới không thêm quan tâm, đây đều là cô nợ tôi.

Cố Sênh Sênh lên đài lĩnh thưởng đi xuống liền gửi tin nhắn cho Tiêu Kịch, “Tiêu Kịch, cảm ơn anh, còn nữa, đám cưới của tôi anh nhất định phải tới, không thì tôi sang Mĩ kiếm anh đấy.”

Tiêu Kịch đối với cô, giống như ân nhân vậy, nếu không có anh ấy cô sẽ không có hạnh phúc lẫn thành công hiện tại.

Tiêu Kích ngược lại rất nhanh phản hồi tin nhắn cho cô, ngữ khí phá lệ gọi đòn, “Đi chứ, cô nhớ chuẩn bị trước cho tôi nhiều món ngon và tiền thuê nhà nhé, tôi sẽ đến lấy, à phải, đừng quên chi trả lại tiền vé máy bay đấy.”

Cố Sênh Sênh:.....

Thịnh điển chấm dứt, tính tính thời gian Phó Thanh cũng sắp tới đón cô rồi, Cố Sênh Sênh mặc áo lông sắc hồng, bao bọc cô như một viên kẹo đường ngọt ngào, cô vào thang máy hướng xuống bãi đậu xe.

Đi qua một loạt hàng xe, đột nhiên có người gọi tên cô, trời lạnh như vậy, Lương Mộ Hề cũng không mặc áo khoác, bộ mặt đông lạnh trắng xanh, lại giấu không được cơn tức.

“Cố Sênh Sênh, chắc cô vui lắm hả?” Bởi vì nổi giận, Lương Mộ Hề cao giọng, âm thanh có chút sắc nhọn.

Cố Sênh Sênh đi chậm lại, tuy rằng lúc này bãi đỗ xe đã không có người nào, nhưng cô thấy Lương Mộ Hề nhất định chấp mạch rồi mới có thể nói năng công khai như vậy, nếu bị người có tâm nghe thấy không tạo một cú nổ lớn trên mặt báo mới lạ.

Cố Sênh Sênh cũng không muốn nói chuyện nhảm nhí với cô ả, lập tức đi ra hướng ngoài, đợi Phó Thanh.

Lương Mộ Hề lại đột nhiên đến gần nói một câu, “Quý Trầm nhớ nhưng cô như vậy, có phải cô rất vui đúng không? Dựa vào cái gì, giải thưởng bị cô chiếm lấy, Quý Trầm cũng ngày đêm nhớ mong cô chứ?”

Cố Sênh Sênh đột nhiên không muốn đi nữa, đừng có nói mấy lời ghê tởm vậy được không? Cô cho rằng cô xem Quý Trầm như trâu báo thì ai cũng phải thềm thường sao?

Cố Sênh Sênh dừng bước, nhả ra từng câu từng chữ: “Được rồi, nếu cô muốn nói thẳng, tôi sẽ nói rõ ràng một lần. Thứ nhất, cô không lấy được giải thưởng là vấn đề của cô, không liên quan đến tôi Thứ hai, cô thích Quý Trầm thì giữ hần cho kỹ vào, chưa kể tôi có thích hần đâu, nếu cô không nắm giữ được trái tim hần thì cho dù không phải Cố Sênh Sênh tôi thì trước sau gì cũng sẽ xuất hiện người phụ nữ khác giành giật với cô thôi, còn gì khúc mắc không?”

giọng nói Cố Sênh Sênh cũng không tính thân mật, Lương Mộ Hề giờ phút này đang nổi nóng, nào nghe lọt tai, đang muốn phát tác, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, nhanh chóng lùi lại phía sau một chiếc xe.

Cố Sênh Sênh quay đầu thấy Quý Trầm đang qua đây, hần xa xa thấy Cố Sênh Sênh, bên trong mắt dần hiện ra kinh hãi.

Quý Trầm đứng đối diện Cố Sênh Sênh, mặt mang áy náy nói: “Cố tiểu thư, sự tình lần trước, thực xin lỗi, là tôi nhất thời nông nổi, từ hôm đó đến nay tôi vẫn muốn tìm một cơ hội giải thích với cô, nhưng không liên lạc được với cô, không ngờ hôm nay gặp Cố tiểu thư ở đây, Cố tiểu thư yên tâm, sau này tôi tuyệt đối sẽ không hành xử như vậy nữa.”

Quý Trầm nói năng cực kỳ thành khẩn, nhưng còn lâu Cố Sênh Sênh mới thềm để ý, ngữ khí xa cách nói: “Thôi, không cần, sau này đừng gặp lại nữa, tôi sắp kết hôn rồi, Quý tiên sinh cũng có bạn gái mà, xin Quý tiên sinh tự lo chuyện của mình đi.”

“Cố tiểu thư.....” Quý Trầm còn muốn nói cái gì, đột nhiên nhìn thấy Lương Mộ Hề bước ra.

“Mộ Hề.....” Quý Trầm nhìn Lương Mộ Hề, sắc mặt tái nhợt.

Cố Sênh Sênh mới không có tâm tình xem bọn họ thế nào, tránh càng xa càng tốt.

Trước mắt đột nhiên có ánh đèn xe, Cố Sênh Sênh nhìn thấy Phó Thanh xe mở xe, xuống xe, đứng đó nhìn cô, bên trong con người tối đen đậm ý cười, anh ngoắc tay một cái, nói: “Sênh Sênh, đến đây nào.”

“Hi!” Cố Sênh Sênh cong khóe miệng chạy chậm đi lên nắm tay Phó Thanh, cùng anh mười ngón tay đan xen chặt chẽ.

Gió khẽ nâng lên làn váy cô, dưới bóng đêm cô nhìn Phó Thanh, Phó Thanh nhìn cô, hình ảnh cô trong đôi mắt ấy tựa như đang hiện diện giữa một bầu trời đầy sao sáng.

-- toàn văn hoàn --

p/s: Chân thành cảm ơn các bạn ghé qua lọt hố và đã kiên trì theo dõi đến tận cùng. Chúc mọi người năm mới vui vẻ, tràn đầy niềm vui và hạnh phúc. Hẹn gặp lại trong một bộ truyện tiếp theo.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-hau-thich-an-hang>